NORA ROBERTS

Plăceri vinovate

Traducere de Mihnea Columbeanu

Editura MIRON

Nora Roberts
RISING TIDES

Prolog

Etnari se desprinse din vise şi se rostogoli jos din pat. Era încă întuneric, dar obişnuia să-şi înceapă ziua încă dinainte ca noaptea să fi făcut loc zorilor. I se potrivea, proqramul calm şi simplu, munca grea care avea să urmeze.

Nu uitase niciodată să fie recunoscător pentru că avusese posibilitatea de a alege şi a fi stăpân pe viaţa lui. Deşi oamenii răspunzători pentru a-i fi dăruit atât v-iţa, cât şi puterea alegerii, erau morţi, pentru Ethan frumoasa casă de la marginea apei continua să răsune de vocile lor. Adeseori, se pomenea ridicând privirea dinspre micul oejun pe care-l lua singur în bucătărie, aşteptându-se să-şi vadă mama târşindu-şi picioarele înăuntru, cascând, cu părul roşcat încâlcit de somn şi ochii încă pe jumătate orbi.

Şi cu toate că o pierduse de aproape şapte ani, în ea îşi mai găsea mângâierea în acea casnică imagine de dimineaţă.

Mai dureros era sa se gândească la bărbatul care-i devenise tată. După doar trei luni, moartea lui Raymond

Quinn era încă prea recentă pentru a-şi putea afla o consolare. Iar împrejurările din jurul ei erau atât urâte, cât şi neelucidate.

Raymond Quinn murise într-un accident de maşină, ziua în amiaza mare, pe un drum uscat şi pustiu, într-o zi de martie cu doar un iz de primăvară. Maşina se deplasa cu viteză, iar şoferul n-a mai putut – sau n-a mai vrut – să o controleze, la o curbă. Testele dovediseră că Ray nu avusese niciun motiv fizic de a intra în stâlpul fie telegraf.

Dar existau probe ale unui motiv emoţional, iar acesta apăsa greu inima lui Ethan.

La aceste lucruri se gândea Ethan în timp ce se pregătea pentru ziua în curs – dându-şi superficial cu pieptenele prin părul încă umed de sub duş, fără a reuşi să îmblânzească nicicum unduirile dese de culoare şatena, decolorată de soare. Se bărbieri în oglinda tulbure, cu ochii săi albaştri şi liniştiţi serioşi, în timp ce-şi rădea spuma şi barba de-o noapte de pe chipul bronzat şi osos ce ascundea secrete pe care rareori se îndura să le mărturisească.

Avea o cicatrice care-i cobora în lungul fălcii stângi – amintire de la fratele său mai mare şi cusută cu răbdare de mama lui. Avusese noroc, îşi spunea Ethan în timp ce-şi

trecea absent degetul mare peste linia decolorata, că mama lor fusese doctoriţă. Unul din cei trei fii ai ei avea de obicei nevoie de primul ajutor.

Ray şi Stella îi înfiaseră, pe ei, trei băieţi pe jumătate maturizaţi, toţi traumatizaţi, toţi străini. Şi făcuseră din ei o familie.

Şi apoi, cu câteva luni înainte de moarte, Ray mai adoptase unul.

Acum, Seth Delauter le aparţinea lor. Ethan nu punea nici în moment la îndoială acest lucru. Alţii, ştia, o făceau. Prin tot orăşelul St. Christopher îorfoteau zvonuri ca Seth nu era doar unul dintre copiii vagabonzi înfiaţi de Ray Quinn, ci fiul sau nelegitim. Un copil conceput cu o altă fepieie, în timp ce soţia lui încă mai era în viaţă. Cu o femeie mai târâră.

Ethan putea să nu ia în seamă bârfele. Dar îi era imposibil să ignore faptul că Seth, la cei zece ani ai lui, îl privea cu ochii lui Ray Quinn.

În ochii aceia se simţeau umbre pe care Ethan le recunoştea de asemenea. Omul rănit îl recunoştea pe cel rănit. Ştia că viaţa lui Seth, înainte ca Ray să-l fi luat sub aripa lui, fusese un coşmar. Şi el trăise un asemenea coşmar.

Acum copilul era în siguranţă, îşi spuse Ethan, în timp ce lua pe el pantalonii largi de bumoac şi o cămaşă de lucru decolorată. Devenise un Quinn, chiar dacă formalităţile încă nu fuseseră complet finalizate. De astea e ocupa Phillip. Ethan bănuia ca fratele său înnebunit după detalii avea să rezolve această parte a lucrurilor cu avocatul. Şi mai ştia şi că fratele cel mai mare dintre băieţii Quinn, Cameron, reuşise să-şi formeze o legătură încordată cu Seth.

Şi-o formase pe dibuite, îşi spuse Ethan, cu un uşor îmbet. Parca gr, îl văzut doi cotoi furioşi scuipându-se şi zgâriindu-se. Acum, când Cam se căsătorise cu frumoasa asistenta socială, era posibil ca situaţia să se stabilizeze intru câtva.

Ethan prefera o viaţă aşezată, îi mai aşteptau destule bătălii, compania de asigurări refuzând să onoreze poliţa lui Ray din cauza suspiciunilor de sinucidere. Ethan simţi un nod în stomac şi stătu un moment, ¡mpunându-şi să se relaxeze din nou. Tatăl sau nu s-ar fi sinucis niciodată. Marele Quinn îşi privise întotdeauna problemele în faţă şi-i învăţase pe fiii lui să facă acelaşi lucru.

Dar deasupra familiei se întindea un nor care refuza să se risipească. Mai erau şi ceilalţi. Neaşteptata apariţie a

mamei lui Seth în St. Christopher şi acuzaţiile ei de molestare sexuală, prezentate în faţa decanului de la colegiul unde Ray predase literatura engleză. Nu ţinuse – povestea ei conţinuse prea multe minciuni, prea multe inconsecvenţe. Dar nu încăpea nicio îndoială că tatăl Im fusese zguduit. Şi la fel de neîndoielnic era că, după ce Gloria Delauter părăsise din nou St. Christopher, Ray plecase şi el.

Şi se înapoiase cu băiatul.

Apoi, mai era şi scrisoarea găsită în maşină după accidentul lui Ray. O ameninţare evidentă cu şantajul, din partea acelei Delauter. Şi faptul că Ray îi dăduse bani, o grămadă de bani.

Iar acum, dispăruse din nou. Ethan ar fi vrut să rămână plecată, dar ştia că vorbele n-aveau să înceteze până nu se clarificau toate răspunsurile.

Nu putea face nimic, îşi reaminti Ethan. Ieşi în hol şi batu scurt în uşa de vizavi de a lui. Geamătul lui Seth fu urmat de un mormăit somnoros, apoi de o înjurătură furioasă. Ethan îşi continuă drumul, îndreptându-se spre scară. Nu se îndoia că Seth avea să facă iarăşi gât fiindcă-l sculase cu noaptea-n cap. Dar, cu care şi Anna plecaţi în Italia să-şi petreacă luna de miere, iar Phillip în Baltimore

până la sfârşitul săptămânii, îi revenea lui Ethan datoria de a-l trezi pe băiat şi a-l trimite acasă la un prieten până sosea ora să plece la şcoală.

Sezonul de crabi era în toi, iar ziua de muncă a pescarului începea înainte de răsăritul soarelui. Prin urmare, până se întorceau Cam şi Anna, acelaşi era şi programul lui Seth.

Casa era cufundată în tăcere şi întuneric, dar Ethan o străbătea cu uşurinţă. Acum avea o locuinţă proprie, însă o parte din acordul pentru obţinerea custodiei asupra lui Seth stipulase ca toţi cei trei fraţi să locuiască sub acelaşi acoperiş şi să-şi împartă responsabilităţile.

Pe Ethan nu-l deranjau responsabilităţile, dar îi era dor de căsuţa lui, de intimitatea şi simplitatea vieţii sale de dinainte.

Aprinse luminile în bucătărie. În seara trecută, fusese rândul lui Seth să strâncă după cina, iar Ethan observă că făcuse o treahă în dorul lelii. Neluând în seama dezordinea şi suprafaţa slinoasă a mesei, se duse direct la aragaz.

Simon câinele, se întinse alene din locul unde stătea încovrigat. Bâiu cu coaaa în podea. Ethan puse cafeaua la fiert, salutându-l pe ogar cu o scărpinare absentă în creştet.

Visul începuse să-i revină în minte, cel în care fusese cufundat chiar înainte de a se trezi. El şi tatăl lui, plecaţi cu barca de pescuit, să controleze plasele cu crabi. Numai ei doi. Soarele strălucea orbitor şi fierbinte, apa fiind repede şi netedă ca oglinda. Fusese o imagine atât de vie, îşi spuse el acum, simţindu-se până şi mirosurile de mare, peşte şi transpiraţie.

Glasul tatălui său, atât de clar ţinut minte, răsunase peste sunetele motorului şi ale pescăruşilor.

— Ştiam eu că aveaţi să-i purtaţi de grijă lui Seth, voi trei.

— Cu asta, în trebuia să ne pui la încercare.

În glasul lui Ethan se simţea nemulţumirea, o furie subtilă pe care nu-şi permisese s-o recunoască în starea de trezie.

Nici nu mă gândisem la aşa ceva, răspunse cu nepăsare Ray, adunând crabii din plasa de sub pluta pe care o agăţase Ethan cu gafia; mănuşile sale portocalii şi groase, de pescar, străluceau în lumina soarelui. Cu asta, poţi avea încredere în mine. Ai aici câţiva buni de aburi şi o droaie de tăietori.

Eman aruncă o privire spre plasa de sârmă plină cu crabi, observându-le automat mărimea şi numărul. Dar nu

recolta conta, nu acolo, nu atunci.

— Vrei să am încredere în tine, dar nu-mi explici.

Ray întoarse capul spre el, ridicându-şi şapca roşie pe care o purta peste dramatica sa coamă argintie. Vântul îi răvăşea părul, hărţuind caricatura lui John Steinbeck care-i decora tricoul larg, în unduiri peste pieptul lat. Marele scriitor american ţinea o pancartă afirmând că avea să muncească pentru a avea de mâncare, dar nu părea deloc mulţumit

Dimpotrivă, Ray Quinn strălucea de sanitate şi energie, cu obrajii rumeni pe care ridurile adânci nu păreau decât să consfinţească starea de spirit împlinită şi mulţumită a unui om care trăise peste şaizeci de ani şi mai avea încă mulţi înainte.

— Trebuie să-ţi găseşti propria cale, propriile răspunsuri, îi zâmbi Ray lui Ethan cu ochii săi albaştri strălucitori, iar Ethan văzu încreţiturile adâncindu-se în jurul lor. Aşa, înseamnă mai mult sunt mândru de tine.

Ethan simţi că-i ardea gâtul. Şi i se strângea inima. Cu gesturi maşinale", puse momeală proaspăta în plasă, după care privi plutele portocalii săltând pe apă.

— Pentru ce?

fi

— Pentru că eşti. Doar pentru că eşti Ethan.

— Ar fi trebuit să vin mai mult pe-aici. Nu trebuia să te las atâta timp singur.

— Ce aiureală, deveni glasul lui Ray iritat şi nervos. Nu eram cine ştie ce invalid bătrân. O să-mi sară muştarul dacă gândeşti aşa, dacă te învinovăţeşti pentru ca n-ai avut grijă de mine, pentru numele lui Dumnezeu. La fel cum ai vrut să-l acuzi pe care fiindcă s-a dus să trăiască în Europa – chiar şi pe Phillip, pentru că s-a mutat la Baltimore. Păsările sănătoase părăsesc cuibul. Mama ta şi cu mine am crescut pui sănătoşi.

Înainte ca Ethan să poată vorbi, Ray ridică o mână. Era un gest atât de tipic pentru el, profesorul care subliniază o idee, refuzând să fie întrerupt, încât Ethan fu nevoit să zâmbească.

— Ţi-era dor de ei. De-asta voiai să te înfurii. Ei au plecat, tu ai rămas pe loc şi ai început să le simţi lipsa în preajma ta. Ei bine, acum ţi-au venit înapoi, nu?

— Aşa se pare.

— Şi ţi-ai făcut rost şi de o cumnăţică drăguţă, începuturile unei firme de construcţii navale şi asta... gesticulă Ray spre apă. Plutele care se legănau, aigele ude şi lucioase de pe vergă, unde o egretă singuratică stătea

ca o coloană de marmură. Iar înăuntrul tău este un lucru de care Seth are nevoie. Răbdare. Poate chiar prea multă, în unele domenii.

— Asta ce vrea să însemne?

Ray câtă adânc.

— Există ceva ce nu ai Ethan, ceva de care ai nevoie. Ai tot aşteptat şi ţi-ai găsit scuze, fără să faci nimic ca să-l obţii. Dacă nu faci o mişcare, curând, îl vei pierde din nou.

— Ce? ridică Ethan din umeri, manevrând barca spre pluta următoare. Am tot ce-mi trebuie şi tot ce vreau.

— Nu te întreba ce, întreabă-te pe cine, ţistui Ray din limbă, după care îşi scutură scurt fiul de umăr. Trezeşte-te, Ethan.

Şi se trezise, cu ciudata senzaţie a acelei mu ni mari şi familiare pe umăr.

Dar, îşi spuse el în timp ce medita la prima ceaşcă de cafea, încă nu avea răspunsurile.

Capitolul 1

— Ne-am tras nişte dezghiocaţi mişto ici-şa, don’ şef. Jim Bodine culegea crabii din plasă, aruncând în rezervor recolta vandabilă. Nu-l deranjau cleştii care forfecau – şi avea ca dovadă cicatricile de pe mumie lui groase. Purta tradiţionalele mănuşi ale meseriei dar, după cum putea mărturisi orice pescar, acestea se uzau repede. Iar dacă aveau o singură gaură, pe toţi sfinţii, orice crab ştia s-o găsească.

Lucra statornic, cu picioarele depărtate pentru a-şi ţine echilibrul în barca leganata de ruliu, mijind ochii pe chipul brăzdat de ani, de soare şi de viaţă, l-ai fi putut da orice vârstă între cincizeci şi optzeci de ani, iar lui Jim nu prea păsa în care parte îl plasai.

Întotdeauna îl numea pe Ethan „don şef” şi rareori spunea mai mult decât o propoziţie enunţiativă odată.

Ethan sch mă direcţia spre plasa următoare, înghiontind cu mâna dreaptă echea pe care majoritatea pescarilor o foloseau în loc de timonă.

În acelaşi timp, operă regulatorul şi schimbătorul de viteză cu stânga. La fiecare pas pe linia capcanelor, erau de făcut mereu mici ajustări.

Chesapeake Bay putea fi generos când avea chef, dar îi plăcea să fie înşelător şi să te pună să trudeşti pentru roadele sale.

Ethan cunoştea Golful la fel de bine cum se cunoştea pe el însuşi. Adeseori, îşi spunea că-l cunoştea chiar me bine – toanele şi mişcările capricioase ale celui mai mare estuar de pe continent.

Cale de trei sute de kilometri, se întindea de la nord la sud şi totuşi nu măsura decât şase kilometri lăţime, în locul unde se învecina cu Annapolis, şi patruzeci, la guiile râului Potomac. St. Christopher stătea comod pe malul răsăritean din sudul statului Maryland, bazându-se pe generozitatea lui, blestemându-i capriciile.

Apele lui Ethan, apele lui de-acasă, erau mărginite de bălţi şi străbătute de râuri de şes cu meandre întortocheate care scânteiau printre desişuri de stejari şi arbori de cauciuc. Era o lume a pâraielor mareice şi a secărilor neaşteptate, unde îşi înfigeau rădăcinile stufărişurile şi ţelina sălbatică. Devenise lumea lui, cu anotimpurile ei schimbătoare, furtunile bruşte şi întotdeauna, întotdeauna, sunetele şi mirosurile apei.

Calculând momentul, apucă gafia şi, cu o mişcare îndelung exersată, lină ca un balet, agăţă coarda plasei şi

o aduse în trăgător.

În câteva secunde, plasa se ridică din apă, şiroind de Ige şi bucăţele vechi e momeală, şi plină cu crabi.

Văzu cleştii roşii-s igerii ai femelelor mature, numite i *aooks,* şi ochii încruntaţi ai masculilor, sau *jimmies*. – Plin-ochi de crabi fu singurul comentariu al lui Jim, în timp ce se apuca de treabă, ridicând plasa la bord ca şi cum ar fi cântărit câteva uncii, nu livre întregi.

Apa era furioasă în ziua aceea, iar Ethan mirosea apropierea unei furtuni. Acţiona comenzile cu genunchii, când avea nevoie de mâini pentru alte activităţi. Şi privea norii care începeau să clocotească în depărtare, pe cerul de la apus.

Aveau 1 nu destul, judecă el, ca să parcurgă tot şirul de curse din mijlocul golfului, pentru a vedea câţi crabi se târâseră în plase. Ştia că pe Jim îl cam ustura lipsck de bani – şi avea nevoie şi el de cât mai mult putea câştiga, pentru a ţine pe Nia de plutire firma incipientă de construcţii navale pe care o întemeiase împreună cu fratele lui.

Timp destul, îşi spuse el din nou, pe când Jim punea momeală nouă într-o plasă, cu organe de peşte decc igelate, şi o arunca peste bord. În stilul salt-de-broască,

Ethan agăţă cu cangea următoarea geamăndura.

Luciosul ogar din hesapeake Bay al lui Ethan, Simon, stătea cu labele din faţă pe copastie şi limba scoasă. La fel ca stăpânul său, rareori era mai fericit decât atunci când ieşea pe apă.

Lucrau în tandem şi aproape în tăcere, comunicând numai prin mormăieli, ridicări din umeri şi câte o înjurătu a ocazională. Munca era o plăcere, fiind crabi din belşug. Existau ani când nu erau, ani când se părea că iarna îi omorâse pe toţi, sau că apa n-avea să se mai încălzească niciodată îndeajuns pentru a-i ispiti să înoate.

În anii aceia, pescarii aveau de suferit. Dacă nu dispuneau şi de vreo altă sursă de câştig. Ethan intenţiona să-şi facă una, construind ambarcaţiuni.

Prima barcă a firmei Quinn era aproape terminată. Şi ieşise o mică frumuseţe, după părerea lui Ethan. Cameron avea un al doilea client la rând – un bogătaş de pe vremea când juca la curse – aşa că, nu peste mult timp, aveau s-o înceapă şi pe următoarea. Ethan nu se inaoia niciun moment de faptul că fratele lui urma să aducă banii necesari.

Aveau s-o facă, îşi spuse el, oricât de plin de îndure şi nemulţumiri era Phuiio.

Ridică ochii spre soare, calculând timpul – şi plutirea înceata, constantă, a norilor spre est.

— Îi ducem, Jim.

Ieşiseră în larg de **opt** ore, o zi scurtă. Dar Jim nu se plângea. Ştia că nu numai apropiata furtună îl făuea pe Ethan să piloteze barca înapoi spre fundul estuarului.

— Băiatu’ trebuie să fi venit de la şcoală, de-acum, i spuse el.

— Mhm.

Şi cu toate că Seth se descurca destul de bine pentru sta singur acasă câteva ore în timpul dupa-amiezii, lui than nu-i plăcea să provoace soarta. Un băiat de zece. ini, cu temperamentul lui Seth, atrăgea belelele ca un magnet.

Peste câteva săptămâni, când Cam urma să se întoarcă din Europa, aveau să şi-l paseze pe Seth de la unul la altul. Deocamdată, însă, băiatul era responsatitatea lui Ethan.

Apa din Golf clipocea, devenind de un cenuşiu metalic care-l oglindea pe cel al cerului, dar nici oamenii şi ni ci câinele nu erau alarmaţi de balansul bărcii care urca pe crestele abrupte ale valurilor, după care aluneca din nou în adâncituri Acum Simon stătea la prova, cu capul ridicat şi urechile suflate de vânt, rânjind cu zâmbetul sau câinesc. Ethan construise cu mâinile lui barca de pescuit şi ştia că

avea să-şi facă datoria. I a fel de încrezător ca şi câinele, Jirn trecu la adăpostul tendei şi, punându-şi mâinile căuş, îşi aprinse o ţigară.

Cheul din St. Chris era plin de turişti. Primele zile ale lunii iunie îi ademeneau afară din oraş, ispitindu-i să iasă cu maşinile din suburbiile localităţilor D.C. Şi Baltimore. Îşi imagina că găseau orăşelul St. Christopner atrăgător, cu străzile sale înguste casele de placaj şi micile magazine. Le plăcea să vadă zburând încuace şi-ncolo degetele culegătorilor de crabi şi să mănânce plăcintele-cu carne de crab în foietaj sau să le spună prietenilor că savuraseră o farfurie cu supă de femele de crab. Locuiau în moteluri care serveau şi micul dejun – St. Chris se mândrea cu un mai puţin de patru – şi-şi cheltuiau banii prin restaurante şi prăvălii de suveniruri.

Ethan nu avea nimic împotriva lor. În vremurile când Golful era zgârcit, turiştii ţineau oraşul în viaţă. Şi-şi spunea că avea să vină un timp când unii dintre aceiaşi turişti puteau trage concluzia că o barcă de lemn cu pânze, construită manual, era visul vieţii lor.

Vântul se înteţi tocmai când Ethan acosta la cheu. Jim sări agil să lege parâmele, picioarele sale scurte şi trupul îndesat dându-i aspectul unui brotac cu cizme albe de

cauciuc şi şapcă mânjită cu grăsime.

La semnul neglijent din mână al lui Ethan, Simon îşi trânti fundul jos şi rămase în barcă, pe când cei doi oameni lucrau la descărcatul recoltei de peste zi, iar vântul făcea să danseze prelata verde-decolorată a tendei. Ethan îl privi pe Pete Monroe venind spre ei, cu părul său cenuşiu ca oţelul strivit sub o şapcă jerpelită cu cozoroc şi trupul vânjos îmbrăcat în pantaloni kaki largi şi camaşă cu carouri roşii.

— Bună pradă pe ziua de azi, Ethan.

Ethan zâmbi. Îi plăcea destul de mult domnul Monroe, deşi individul era de o zgârcenie înrădăcinată în măduva oaselor. Administra cu mâna strânsă fabrica *Monroe's Crab House.* Dar, din câte putea spune Ethan, fiecare iiiţă umană care avea o linie de cules crabi se plângea de profituri

Ethan îşi dădu şi el şapca pe spate, scărf. nându-se la ceafă, unde-l gâdilau sudoarea şi părul umed.

— Bunicică.

— Azi te-ai întors mai devreme.

— Vine furtuna.

Monroe dădu din cap. Culegătorii lui de crabi, care lucraseră la umbra copertinelor vărgate, se pregăteau să

se mute înăuntru. Ploaia avea să-i alunge şi pe turişti la adăpost, ştia, ca să bea cafea sau să mănânce îngheţată de fructe. Întrucât era pe jumătate proprietar al localului B*jyside Eats,* nu-l deranja.

— Se pare că ai acolo cam şaptezeci de găleţi.

Ethan îşi lăsă zâmbetul să se lăţească. Unii ar fi putut spune că expresia lui avea ceva de pirat. Ethan nu s-ar fi snnţit insultat, ci doar surprins.

— Mai aproape de nouăzeci, aş zice.

Cunoştea preţul pieţei până la un cent, dar totuşi înţelegea că aveau să negocieze, ca întotdeauna, şi scoase Irabucul de negocieri, îl aprinse şi se apucă de treabă.

Primii stropi mari de ploaie începură să cadă în timp ce-şi cârmea barca spre casă. Socotea *ca* încasase un preţ frumuşel pentru crabii lui – cele optzeci’s; şapie de găleţi. Dacă şi în continuare vara mergea la fel de bine, avea să se gândească să arunce-înc i sută de plase la anul, poate angajând şi o echipă cu jumătate de normă.

Culesul stridiilor în Golf nu era ceea ce fusese pe vrerr un, de când paraziţii omorâseră atât de multe. Acest lucru făcea ca iernile să fie grele. Câteva sezoane bune de crabi erau tot ce-i trebuia pentru a vărsa partea leului din profituri în noua afacere – şi a contribui la plata avocatul

cu Gura i se strânse la acest gând, în timp ce sălta peste valuri spre casă.

N-aveau nevoie de niciun afurisit de avocat. Nu aveau de ce să plătească cine ştie ce gură-spartă în costum spilcuit pentru a exonera bunul renume al tatălui lor. Oricum, asta n-avea să pună capăt şuşotelilor din oraş. Bârfele nu se opreau decât când oamenii găseau de mestecat ceva mai suculent decât viaţa şi moartea lui Ray Quinn.

Şi băiatul, medita Ethan, privind ceste apa ce tremura sub oloaia continuă. Erau unii cărora le plăcea să boscorodească şi despre băiatul care-i privea cu ochii de culoare albastru-închisă ai lui Ray Quinn.

Pe el, unul, nu-l deianja. N ceea ce-l privea pe Ethan, oamenputeau să dea din limbă despre el până le cădea din gura aia desferecată. Dar îl afecta profund faptul că cineva e i putut resti o singură vorbă necurată despre omul pe care-l iubise cu fiecare bătaie a inimii lui

Aşa că lucra până-i amorţeau degetele, ca să plătească onorariul avocatului. Şi făcea tot ceea ce era necesar pentru a ocroti copilul.

Un tunet zgudui cerul, reverberând peste apă ca un bubuit de tun. Lumina păli ca în asfinţit, iar norii aceia

negri se sparseră pe toată lăţimea, lăsând să şiroiască pânze compacte de ploaie. Ethan nu se gratii nici acum. Acostând la pontonul său de-acasă. Puţină umezeală în plus, după părerea lui. N-avea să-l omoare.

Parcă în acord cu sentimentele lui, Simon sări în apă să înoate până la mal. În timp ce Ethan înnoda parâmele. Îşi strânse coşul cu gustarea şi, plescăind ud cu cizmele pescăreşti pe debarcader, se îndreptă spre casă.

Îşi scoase cizmele pe veranda din spate. Mama la îl muştruluise destul de des în copilărie să nu lase urme de noroi în casă, pentru ca obiceiul să se prindă de el. Totuşi, nu avu nimic împotrivă să lase câinele ud să deschidă uşa cu botul înaintea lui.

Până când văzu duşumeaua şi bufetele care luceau.

Căcat, fu singurul cuvânt care-i putu trece prin minte, în timp ce privea urmele de labe şi auzea lătratul de salut fericit al lui Simon. Urmă un chiţăit, alte lătrături, apoi râsete.

— Eşti ud leoarcă!

Vocea femeiască era scăzută, liniştită şi amuzată. De asemenea, mai era şi foarte categorică, făcându-l pe Ethan să tresară vinovat.

— Afară, Simon! Afară cu tine. Usucă-te pe veranda din

faţă.

Se auzi alt chiţăit, chicoteli copilăreşti şi râsul unui băiat „E-aici toată gaşca”, îşi spuse Ethan, scuturându-şi apa de ploaie din păr. În clipa când auzi paşi îndreptându-se în direcţia lui, o luă aţă spre debaraua cu mături şi cârpe.

Nu se mişca prea des repede, dar ofăcea când n-avea încotro.

— A, Ethan.

Grace Monroe stătea cu mâinile proptite în şoldurile ei înguste, privind de la el la urmele de pe pardoseala abia lustruită.

— O iau eu. Scuză-mă.

Văzu cârpa încă umedă şi trase concluzia că era mai bine să n-o privească direct în ochi.

— Nu m-am gândit, bombăni el, umplând o găleată la chiuvetă. N-am ştiut că urma să treci azi pe-aici.

— A, deci îţi laşi câinii uzi să alerge prin casa şi să murdărească podelele când nu vin eu?

Ethan smuci dintr-un umăr:

— Azi dimineaţă când am plecat, era murdar pe jos, aşa că mi-am zis că puţină udătură nu-i putea strica prea mult.

Apoi, se mai relaxa puţin. Întotdeauna, în ultima vreme, părea să aibă nevoie de câteva momente pentru a se

relaxa, când Grace era prin apropiere.

— Dar dacă ştiam că ai venit ca să mă săpuneşti pentru asta, îl lăsam pe verandă.

Când se întoarse, zâmbea, iar Grace lăsă să-i scape un oftat.

— Of, dă-mi odată cârpa aia. Şterg eu.

— Nnţ. E câinele meu, murdăria mea. Am auzit-o pe Aubrey.

Absentă, Grace. Se rezemă de tocul uşii Era obosită, dar aşa ceva nu era neobişnuit pentru ea. Şi în ziua aceea lucrase opt ore. Şi avea să mai adauge încă patru, seara la *Shines Pub.* Servind băuturi.

i unele nopţi, când se vâra în pat, putea să jure că-şi auzea picioarele plângând.

— Are grijă Seth de ea, în locul meu. A trebuit să-mi inversez zilele. Doamna Lynley m-a sunat azi dimineaţă şi m-a întrebat dacă pot schimba ca să-i fac casa până mâine, fiindcă i-a telefonat soacră-sa din D.C. Şi s-a autoinv tat la cină. Doamna Lynley susţine că soacra ei e o femeie care se uită la un fir de praf ca la un păcat împotriva lui Dumnezeu şi a omului. M-am gândit că nu te-ar supăra să fac la tine azi, în loc de mâine.

— Ne strecori şi pe noi oh când reuşeşti, Grace, şi-ţi

suntem recunoscători.

O privi pe sub gene, în timp ce freca pe jos cu teul şi cârpa. Întotdeauna o găsise drăguţă. Ca o iepsoară palomino – numai strălucire aurie şi picioare lungi. Îşi tundea parul scurt ca al unui băiat, dar lui Ethan îi plăcea cum îi stătea, ca o caschetă lucitoare cu franju.

Era slabă ca un model din alea de-un milion de dolari, însă ştia el că silueta prelungă şi suplă a lui Grace nu era pentru modă. Fusese o puştoaică slăbănoagă şi băieţoasa, din câte-şi amintea. Când venise prima oară la St. Chris şi la familia Quinn, avea vreo şapte ani. Acum ar fi trebuit să aibă vreo douăzeci şi doi – şi nu i se mai prea potrivea calificativul de „slăbănoagă”.

Era ca o ramură de salcie, îşi spuse el, aproape roşind.

Grace îi zâmoi, iar ochii ei verzi că ai unei sirene se încălziră, cu gropiţele vagi flirtându-i pe obraji. Din motive pe care nu le putea numi, o distra să vadă un specimen masculin atât de sănătos mânuind cârpa.

— Ai avut o zi buna, Ethan?

— Destul de bună.

Spălă meticulos duşumeaua. Era un om scrupulos. Aooi, reveni la chiuvetă să clătească găleata şi cârpa.

— l-am vândut căcălău de crabi lui tăticu-tău.

Auzind despre tatăl ei, surâsul lui Grace pali puţin.

Relaţiile dintre ei erau reci. De când rămăsese însărrnată cu Aubrey şi se măritase cu Jack Casey, omul pe care tatăl ei îl numea „maimuţoiul ăla slinos şi bun de nimic din susul statului”.

În legătură cu Jack, reieşise ca tatăl ei avusese dreptate. Individul o lăsase cu ochii-n soare înainte cu o lună de naşterea lui Aubrey. Şi-i luase cu el economiile maşina şi aproape tot respectul de ea însă şi

Dar trecuse ea şi prin asta, îşi reaminti Grace. Şi se descurca de minune. Avea să se descurce de minune în continuare, de una singură, fără niciun ban de la familia ei – fie şi dacă trebuia să se omoare cu munca pentru asta.

O auzi pe Aubrey râzând din nou, cu un sunet prelung şi rostogolit, din adâncul fiinţei, iar dușmănia i se risipi. Avea tot ceea ce conta. Totul era legat în acel îngeraş cu ochi strălucitori şi capşor buclat, din camera alăturată.

— Îţi fac ceva de cină înainte să plec.

Ethan se întoarse, aruncându-i încă o privire. Începea să se bronzeze şi-i stătea bine. Îi încălzea pielea. Avea o faţă prelungă, potrivită cu trupul ei longilin – deşi bărbia tindea sa se arate cam îndărătnică. Dacă omul îi arunca o privire, vedea o bloncă alungită şi calmă – trup frumos, ţaţă care

îţi trezea dorinţa de a o privi puţin mai mult.

Iar dacă o priveai, vedeai umbrele de sub ochii aceia mari şi verzi şi oboseala din jurul gurii.

— Nu e nevoie să faci asta, Grace. Mai bine du-te acasă şi destinde-te puţin Diseară eşti de serviciu la *Shiney's,* nu?

— Am timp – şi i-am promis ui Seth pârjoale. N-o să-mi ia mult timp.

Ethan continua s-o masoare cu privirea, facâno-o să se foiască în loc. Se obişnuise de mult să-i accepte acele priviri lungi şi îngândurate, care îi aţâţau sângele. Doar încă una dintre micile probleme ale vieţii, presupunea ea.

— Ce? îl întrebă.

— Nimic. Ei, dacă tot ai să găteşti, ar fi bine să mai rămâi pe-aici ca să ne ajuţi şi să mâncăm.

— Mi-ar face plăcere.

Se relaxă din nou şi porni să-i ia din mână găleata şi cârpa, pentru a le pune la loc.

— Lui Aubrey îi place mult să stea aici cu tine şi cu Seth. De ce nu te duci şi tu la ei? Eu am de terminat nişte rufe apoi mă apuc de cina.

— Îţi dau şi eu o mână de ajutor.

— Ba nu-mi aai deloc.

Era un alt punct de mândrie pentru ea. O plăteau, îşi făcea treaba. Toată treaba.

— Du-te în camera din faţă – şi întreabă-l neapărat pe Seth despre lucrarea la matematică pe care a primit-o azi înapoi.

— Ce-a făcut?

— „că un A.

Îi făcu lui Ethan cu ochiul şi-l expedie. Seth avea o minte atât de ascuţită, îşi spuse Grace în timp ce trecea în spălătorie, învecinată cu bucatăria. Dacă ea ar fi avut un cap mai bun la cifre, la problemele practice, când era mai tânără, ar fi trecut prin şcoală ca prin vis.

Ar fi trebuit să înveţe o meserie, una adevărată, nu doar să servească de băut, să deretice prin case sau să scoată crabi din carapace. Atunci, ar fi avut o carieră în care să se refugieze când se pomenise singură şi însărcinată, cu toate speranţele ei de a fugi la New \ork ca să se facă dansatoare spulberate ca sticla sub cărămidă.

Oricum fusese un vis prostesc, îşi spuse Grace, scoţând rufele din uscător, pentru a le pune înăuntru pe cele ude din maşina de spălat. Cai verzi pe peret1, cum ar fi spus mama ei. Dar adevărul era că, maturizându-se, nu dorise decât două lucruri. Dansul şi pe Ethan Quinn.

Şi nu obţinuse niciunul, nici altul.

Oftă puţin, ridicând la obraz cearşaful cald şi neted pe care-l scosese din coş. Cearşaful lui Ethan – în ziua aceea îl luase din patul lui. Atunci, îi simţise mirosul şi poate, doar un moment, două, îşi îngăduise să viseze un pic la ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă o dorea şi el, dacă s-ar fi culcat împreună pe acele cearşafuri, în casa lui.

Dar visurile nu o ajutau să termine munca, nici să plătească chiria, ori să cumpere lucrurile de care avea nevoie fetiţa ei.

Cu mişcări repezi, începu să împăturească toate cearşafurile, punându-le în ordine pe uscătorul care duduia Nu era nir o ruşine în a-şi câştiga existenţa făcând curăţenie în casele oamenilor sau servind băuturi în orice caz, se pricepea la amândouă. Era utilă şi era necesară. Destul de convenabil.

Cu. Siguranţă, nu-i fusese nici utilă şi nici necesară bărbatului cu care se căsătorise pentru un timp atât de scurt. Dacă s-ar fi iubit, dacă s-ar fi iubit cu adevărat. Totul ar fi fost altfel. Pentru ea, fusese o-nevoie disperată de a-i aparţine cuiva, de a fi vrută şi dorită ca femeie. Pentru Jack... Grace clătină din cap. Cu toată sinceritatea, nu ştia ce însemnase ea pentru Jack.

O atracţie, bănuia, care rezultase în concepţiune. Jack, ştia, crezuse că procedase onorabil ducând-o la tribunal şi stând cu ea în faţa judecătorului de pace, în acea zi rece de toamna, schimbând jurăminte.

N-o maltratase niciodată. Niciodată nu făcuse urât la beţie şi n-o bătuse, cum ştia că le tratau unii bărbaţi pe nevestele nedorite. Nu pornise să adulmece după alte femei – cel puţin, nu cu ştirea ei. Dar observase, pe măsură ce Aubrey se dezvolta în trupul ei şi pântecul i se rotunjea, expresia de panică ivindu-se în ochii lui.

Şi apoi, într-o zi, plecase fără un cuvânt.

Cel mai rău era, îşi spunea Grace acum, că se simţise uşurată.

Dacă Jack făcuse ceva pentru ea, era faptul că o forţase să se maturizeze, să-şi asume răspunderea. Iar ceea ce-i dăruise valora mai mult decât stelele de pe cer.

Puse rufele împăturite în coş, îşi propti coşul pe şold şi se duse în camera din faţă.

Acolo era comoara ei, cu părul blond şi buclat săltând, cu faţa draqălaşă strălucind de veselie în timp ce stătea pe genunchii lui Ethan, gingurindu-i.

La doi ani, Aubrey IVionroe semănş. Cu un îngeiaş al lui Botticelli, numai roz şi auriu, cu ochi verzi scânteietori şi

gropiţe în obrajii bucălaţi şi trandafirii. Dinţişori de pisoiaş şi mâini cu degete prelungi. Cu toate că nu-i putea descirra decât jumătate din ciripeli, Ethan dădea din cap, serios.

— Şi-atunci ce-a făcut Foolish? întrebă el, deducând lăi povestea vreo întâmplare cu căţeluşul lui Seth.

— M-a lins pe faţă.

Cu ochii veseli, fetiţa îi luă ambele mâini, trecându-şi-le peste obraji.

— Peste tot.

Zâmbind, cuprinse chipul lui Ethan în mâini, începând cu el jocul care-i plăcea.

— Au chicoti ea, frecându-i din nou faţa. Balba.

Îndatoritor, Ethan îşi plimbă nodurile degetelor peste obrazul ei neted, apoi îşi smuci mâna ca ars.

— Au. Şi tu ai barba.

— Ba nu! Tu!

— Ba nu, o trase el aproape, începând să-i depună sărutări zgomotoase pe obraji, în timp ce Aubrey se zbă

tea încântată. Şi tu!

Ţipând de-atâta râs, fetiţa se smulse şi sări spre băiatul tolănit pe jos.

— Seth balbă.

Îi acoperi obrazul cu sărutări umede. Bărbăţia îl obliga să se strâmbe.

— Mâi, Aub, mai scuteşte-mă.

Ca s-o distragă, luă una dintre maşinuţele ei de jucărie şi ko trecu uşurel în lungul braţului.

— Eşti pista de curse.»

Ochii fetiţei străluciră de fascinaţia noului joc. Smulgi rid maşina, începu s-o împingă şi ea. Nu cu tot atâta blândeţe, peste toate părţile lui Seth unde putea ajunge.

Ethan nu fă cu decât să zâmbească.

— Tu ai început, amice, îi spuse el lui Seth, când Aubrey îl calcă pe coapsa pentru a ajunge la celălalt umăr.

— Tot e mai bine decât să mă umple de bale. Declară Seth, ridicând însă braţul pentru a o împiedica pe Aubrey să se rostogolească pe podea.

Timp de câteva moment, Grace se mulţumi să stea privind. Bărbatul, relaxat în fotoliul mare şi zâmbind spre copii. Copiii înşişi, cu capetele apropiate – unul delicat şi acoperit cu bucle aurii, celălalt cu o claie lăţoasă, mai închisă cu multe, multe nuanţe.

Băieţelul pierdut, îşi spuse şi inima i se înmuie de duioşie ca în prima zi când îl văzuse. Copilul găsise drumul

spre casă.

Fetiţa ei nepreţuită. Când Aubrey nu fusese decât o palpitaţie în pântecul ei, Grace îşi făgăduise s-o iubească, s-o apere şi să se bucure de ea. Întotdeauna avea să aibă un cămin.

Şi bărbatul care cândva fusese un băiat rătăcit, care se furişase în visurile ei de fată cu ani în urmă şi niciodată nu mai ieşise cu adevărat. Făurise un cămin.

Ploaia râpăia pe acoperiş, televizorul mergea încet, cu un murmur stins. Câinii dormeau pe veranda din faţă, iar vântul umed sufla prin uşa cu plasă pentru ţânţari.

Şi jinduia după lucrul la care ştia că nu avea de ce să râvnească – să lase jos coşul cu rufe, să meargă şi să se urce pe genunchii lui Ethan. Să fie binevenită acolo, aşteptată chiar. Să închidă ochii, fie şi doar pentru un scurt răstimp, şi să facă parte din toate.

În schimb, se retrase, simţind că era incapabilă să păşească în acea lenevie uşoară şi lin? tită. Reverii în bucătărie, unde lămpile din plaron ardeau puternic, puţin cam prea dur Acolo, puse coşul pe masă şi începu să dune cele necesare pentru a pregăti cina.

Când Ethan intră peste câteva momente să ia o bere, Grace pusese carnea la rumenit, cartofii se prăjeau în ulei

de arahide, iar salata era pe drum.

— Miroase grozav.

Un moment, Ethan stătu pe loc, stânjenit Nu era obişnuit să-i gătească altcineva – de ani de zile – şi apoi, nu o femeie. Tatăl lui se simţise ca acasă în bucătării; dar mama... întotdeauna glumiseră că, atunci când gătea ea, aveau nevoie de toate talentele ei medicale ca să supravieţuiască mesei.

— Va fi gata cam într-o jumătate de oră. Sper că nu te deranjează să mănânci mai devreme Trebuie s-o duc pe Aubrey acasă, să-i fac baie, apoi să mă 5; himb pentru serviciu.

— Nu mă deranjează nicicum să mănânc, mai ales când nu eu gătesc. Iar adevărul e că în seara asta voiam să mă duc pentru vreo două ore la şantierul naval.

— Aha, întoarse Grace privirea spre el, suflându-şi bretonul din ochi. Trebuia să-mi spui. M-aş fi giâbit.

— Ritmul ăsta îmi merge de minune, trase Ethan o duscă din sticlă. Vrei să bei, sau ceva?

— Nu, mulţumesc. Voiam să folosesc garnitura asta de salată pe care a făcut-o Phillip. Arată mult mai bine decât cele cumpărate din magazin.

Ploaia slăbea, curgând doar cu stropi mici şi rari printre

care se străduia să răzbească lumina apoasă a soarelui. Grace privi spre fereastră. Spera deja să vadă un curcubeu. Pe

— Florile Annei o duc bine, comentă ea. Le priește ploaia.

— Mă scuteşte să scot furtunul. Mi-ar lua capul dacă i-ar muri cât timp e plecată.

— N-aş condamna-o. A muncit din răsputeri ca să le sadească înainte de nuntă.

Grace lucra cu repeziciune şi competenţă, în timp ce vorbea. Scurgând de ulei cartofii crocanţi, adăugând alţii în tigaia care sfârâia.

— A fost o nuntă aşa de frumoasă, continuă, amestecând într-un castron sosul pentru carne.

— A ieşit ca lumea. Am avut noroc cu vremea.

— A, în ziua aia nu s-ar fi putut să plouă. Ar fi fost un păcat.

Revedea totul, atât de limpede. Verdele ierbii în curtea din spate, scânteierea apei. Florile plantate de Anna, strălucind de culori – şi ce e pe care le cumpărase ea, revărsându-se din ghivece şi vaze, pe lângă covorul alb pe care păşise mireasa spre a-şi întâlni mirele.

O rochie albă vaporoasă, cu voalul subţire abia

accentuându-i ochii umbriţi, delirând de fericire. Scaunele erau pline de rude şi prieteni. Bunicii Annei prinseseră dmândoi. Iar Cam – durul şi aventurierul Cameron Quinn – îşi privise mireasa de parcă tocmai i s-ar fi înmânat cheile raiului.

O nuntă în curtea din spate, îşi spunea acum Grace. Dulce, simplă, romantică. Perfectă.

— E cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o în viaţa mea, spuse Grace cu un oftat care nu era decât uşor nuanţat de invidie. Aşa de închisa şi exotică.

— Se potriveşte cu care.

— Arătau ca două stele de cinema, numai lustru şi strălucire, zâmbi ea în sinea ei, pe când amesteca sosul condimentat în carnea tocată. Când tu şi Phillip aţi cântat valsul ăla pentru primul lor dans, a fost cel mai romantic lucru pe care l-am văzut vreodată.

Oftă din nou, în timp ce termina de preparat salata.

— Iar acum, sunt la Roma. Nici nu-mi pot imagina.

— Au telefonat ieri dimineaţă, ca să mă prindă înainte se *a* pleca. Mi-au spus că se simt minunat.

La asta, Grace râse, cu un sunet unduitor, senzual, ce părea să se târască pe pielea lui Ethan.

— Luna de miere la Roma? Ar fi şi greu să nu se simtă

minunat.

Începu să mai culeagă cartofi şi înjură încet când uleiul încins îi stropi dosul mâinii:

— La dracu’.

Chiar în timp ce ridica uşoara arsură la buze să şi-o aline, Ethan sări înainte şi o apuca de mină:

— Te-a ars?

Îi văzu pielea care se înroşea şi o trase spre chiuvetă:

— Lasă nişte apă rece să curgă peste ea.

— Nu-i nimic. Doar o mică arsură. Mi se-ntâmplă tot timpul.

— Nu ţi s-ar întâmpla, dacă ai fi mai atenta.

Se încruntase şi-i strângea cu putere în mână degetele, pentru a i le ţine sub jetul de apă.

— Te doare?

— Nu.

Nu mai simţea nimic altceva decât mâna lui pe degetele ei şi propria sa inimă bubuindu-i în preot. Ştiind că se putea face de râs în orice moment, încercă să se elibereze:

— N-am păţit nimic, Ethan. Nu te agita.

— Ai nevoie de puţină alifie”.

Dădu să întindă mâna spre dulap ca să caute şi capul i se ridică. Ochii îi întâlniră pe ai ei. Rămase pe loc, cu apa

curgând şi mâinile amândurora prinse sub şuvoiul ei rece ca gheaţa.

Încerca să nu stea niciodată chiar atât de aproape de ea, nu atât de aproape încât să-i poată vedea acele mici firişoare de aur din ochi. Fiindcă atunci începea să se gândească la ele, să se întrebe. Şi apoi trebuia să-şi aducă aminti că aceea era Grace, fata pe care o privise crescând. Femeia care era mama lui Aubrey. O vecină care îl considera un prieten de încredere.

— Trebuie să ai mai multă grijă de tine.

Glasul îi era înăsprit, ca şi cum cuvintele şi-ar fi croit drum printr-un gâtlej ce se uscase ca nisipul Grace mirosea a lămâi.

— N-am nimic.

Murea, undeva între ameţeala plăcerii şi disperarea totală. O ţinea de mână ca şi cum ar fi fost fragilă ca vata de sticlă. Şi se încrunta la ea de parcă ar fi fost puţin mai sensibilă ca fiica ei de doi ani.

— Au să se ardă cartofii, Ethan.

— A! Bine

Copleşit, fiindcă se gândise – doar o secundă – că gura ei ar fi putut avea un gust la fel de dulce pe cât arăta, se smuci înapoi, bâjbâind după tubul cu alifie. Îi palpita inima

şi detesta senzaţia. Prefera ca totul să fie calm şi simplu.

— Pune-ţi oricum puţină din asta pe deasupra, puse el alifia pe bufet şi se retrase. Eu... mă duc să spăl copiii pentru cină.

Din mers, luă coşul cu rufe şi ieşi.

Cu mişcări calculate, Grace închise apa, apoi se întoarse şi-şi salvă cartofii prăjiţi. Mulţumită de evoluţia cărnii luă alifia şi întinse puţină peste pata înroşită de pe mână, înainte de a pune cu grijă tubul la locul său, în dulap.

Apoi se rezemă de chiuvetă, privind pe fereastră.

Dar nu putu găsi pe cer niciun curcubeu.

Capitolul 2

Nimic nu se compara cu sâmbăta – decât dacă nu era sâmbăta de dinaintea ultimei săptămân de şcoală şi a vacanţei de vară. Aceea, desigur, era egală cu toate sâmbetele din viaţă, unite într-un singur bulgăre mare şi strălucitor.

Sâmbăta însemna să-ţi petreci ziua în barca de pescuit, cu Ethan şi Jim, nu în sala de clasa. Însemna muncă grea, soare fierbinte şi băuturi reci. Chestii de bărbaţi. Cu ochii umbriţi sub cozorocul şepcii sale *Orioles* şi

I ulmii i ir pH ciii» i ciumpl., ase cu ocazia unei incursiuni la complex, Seth întinse cangea să agaţe următoarea geamăndură de marcaj. Muşchii săi tineri se încordau sub tricoul *X-Files,* care-l asigura că adevărul e dincolo de noi.

Îl privea pe Jim lucrând – înclinând plasa şi desprinzând capacul de conservă cu stridii care acoperea cutia momelii de pe fundul plasei. „Scutură momeala veche”, observă Seth, în timp ce privea pescăruşii care se repezeau ţipând ca nişte maniaci. „Marfă. Acum, apucă bine plasa, o întoarce şi-o zgâlţâie ca un nebun, făcând crabii din partea de sus să cadă în copaia care-i aştepta”.

Seth bănuia că putea face toate aceste lucruri – dacă

voia într-adevăr. Nu-i era frică de-o adunătură de crabi tâmpiţi numai fiindcă arătau ca nişte gângănii mutante cât toate zilele, de pe Venus, şi aveau cleşti cu care tot forfecau şi ciupeau.

În schimb, sarcina lui era aceea de a împrospăta momeala din plasă cu vreo doi pumni de bucăţi de peşte scârboase, a pune capacul şi a se asigura că nu se făcuseră rosaturi pe coardă. Să aprecieze din ochi distanţa dintre geamănduri şi, dacă totul părea în regulă, să „arunce plasa peste bord. Pleosc!

Apoi, trebuia să întindă gafia după următoarea geamăndură.

Acum ştia cum să facă deosebirea între *sooks* şi *jimmies.* Jim spunea că cucoanele-crabi îşi lăcuiau unghiile, fiindcă aveau cleşti roşii. Modelele de pe burta lor semănau înnebunitor de mult cu nişte organe sexuale. Oricine putea să vadă că băieţii-crabi aveau acolo o formă prelungă în formă de T, care arăta exact ca un carici.

Jim îi arătase şi o pereche de crabi împreunându-se – el îi numea dublaţi – iar asta fusese cam prea mult. Crabul bărbat se căţăra peste fta, o potrivea sub el şi înotau aşa zile întregi.

Seth bănuia că trebuia să le placă.

Ethan spusese despre crabi că erau căsătoriţi, iar când Seth râsese pe înfundate, arcuise o sprânceană. Seth se simţise destul de intrigat pentru a se duce la biblioteca şcolii ca să citească despre crabi. Şi bănuia că înţelesese, oarecum, ce voia să spună Ethan.

Băiatul o apara pe fată, ţinând-o sub el, fiindcă ea nu se putea împerechea decât când se afla în ultima năpârlire şi avea carapacea atât de moale, încât era vulnerabilă. Chiar şi după ce terminau, continua s-o ţină astfel până când i se întărea din nou crusta. Iar femela nu se împerechea decât o singură dată, deci era ca şi cum s-ar fi căsătorit.

Se gândea la felul cum se căsătoriseră Cam şi domnişoara Spinelli – Anna, îşi reaminti el, acum trebuia s-o numească Anna. Multe femei începeau să dea apă la şoareci, iar tipii râdeau şi spuneau bancuri. To făceau atâta caz, cu flori, muzică şi ttjni de mâncare. Seth nu pricepea. Lui i se părea că însurătoarea nu însemna decât că ajungeai să faci sex oricât voiai şi nimeni nu strâmba din nas.

Dar fusese marfă. Nu mai asistase niciodată la aşa ceva. Deşi Cam îl târâse la complexul comercial şi-l pusese să probeze o droaie de costume, în cea mai mare parte era okay.

Poate că, uneori, se îngrijora gândindu-se la felul cum avea să se schimoe situaţia, tocmai când începea să se deprindă cu lucrurile aşa cum erau. Acum, în casa avea să fie şi o femeie. O plăcea destul de mult pe Anna.

Jucase pe faţă cu el, chiar dacă era asistentă socială. Dar tot femeie era.

Ca maică-sa.

La acest gând, Seth se închise în el. Dacă-şi amintea de mama lui, dacă se gândea la viaţa pe care o trăise alături de ea – bărbaţii, drogurile cămăruţele jegoase – i se strica toată ziua.

Nu avusese destule zile însorite, în cei zece ani ai lui, pentru a risca să-şi compromită una.

— Ai adormit acolo, Seth?

Glasul blând al lui Ethan îl readuse pe Seth la realitate. Clipi din ochi, văzu soarele sclipind pe suprafaţa apei, plutele portocalii sâltând.

— Mă gândeam doar, bombăni el şi trase repede încă o geamăndură.

— Eu, unul, nu mă prea gândesc, puse Jin, plasa pe platbord, în cep în a să aleagă crabii; chipul brăzdat i se încreţi într-un zâmbet. Îmi dă febră la ea o

— Căcat, spuse Seth, aplecându-se să studieze recolta. Asta-ncepe să năpârlească.

Jim mormăi, ridicând un crab cu carapacea crăpată de-a lungul spatelui.

— Am. Cu-ăsta o s-ajungă sandvişu cu crusta moale al

cuiva, ca mâine.

Îi făt lui Seth cu ochiul, pe când azvârlea crabul în rezervor:

— Poate-al meu.

1.

Foolisn, care era în ea destul de mic pentru a-şi merita numele1, amuşină capcana, stârnind o răzmeriţă a

— *Foolish* = Prostul, Prostilă (n.tr.)

crabilor promptă şi hâda. În timp ce cleştii tocau în gol, căţelul sări înapoi, cu un schelă ăit.

— la la câinele-ăsta, se cocoşă Jim de râs. El n-are de ce-şi face griji cu febra la creier.

Nici chiar după ce duseră prada pe cheu, goliră rezervorul şi îl debarcară pe Jim, ziua de lucru nu se sfârşi. Ethan se retrase de la comandă

— Trebuie să intrăm în şantier. Vrei s-o cârmeş” tu?

Deşi ochii lui Seth erau acoperiţi de ochelarii negri, l: than îşi imagină că expresia lor se potrivea cu gura căscată de uimire a băiatului. Nu făcu decât să se amuze, când Seth smuci dintr-un umăr ca şi cum asemenea lucruri ai şi fost doar nişte fleacuri de fiecare zi.

— Sigur. Nicio problemă.

Cu palmele transpirate, Seth luă cârma.

Ethan stătea alături, în picioare, cu mâinile vârâte dez” volt în buzunarele dinapoi ale pantalonilor şi ochii atenţi. Pe apă era un trafic destul de dens.

După-amiezile frumoase de la sfârşitul săptămânii atrăgeau în Golf pe marinarii cu chef să se recreeze. Dar nu aveau unde să meargă prea departe, iar puştiul trebuia s-o înveţe la un moment dat. Nu puteai locui în St. Chris, fără a şti cum să pilotezi o barcă utilitară.

— Puţin mai la tribord, îi spuse el lui Seth. Vezi schifful ăla de-acolo? Marinar de iulie, şi-o să-ţi taie prova de-a dreptul, dacă ţii capul ăsta.

Seth îşi îngustă ochii, studiind ambarcaţiunea şi oamenii de pe punte. Pufni:

— Asta fiindcă-i mai atent la tipa aia-n bikini, decât la vânt.

— Ei, arată mişto în bikini.

— Nu văd ce mare scofală e cu sânii ăia.

Spre lauda lui, Ethan nu râse sonor, ci dădu sobru din cap.

— Cred că, în parte, se datorează faptului că noi nu-i avem.

— Eu mai mult ca sigur n-am chef.

— Mai aşteaptă vreo câţiva ani, murmură Ethan, acoperit de zgomotul motorului. Iar acest gând îl făcu să se strâmbe. Ce naiba aveau să facă atunci când puştiul intra în pubertate? Cineva trebuia să-i vorbească despre... respectivele. Ştia că Seth avea deja prea multe cunoştinţe sexuale, dar erau de genul întunecat şi unsuros. Acelaşi soi cu cele pe care le dobândise el, la o vârstă prea frageda.

Unul dintre ei trebuia să-i explice cum trebuia şi cum

puteau să fie lucrurile – şi fără a aştepta să treacă prea multă vreme.

Spera pe toţi sfinţii să nu fie el acela.

Zări şantierul naval, vechea clădire de cărămidă, docul nou-nouţ pe care-l construiseră el şi fraţii lui. Se înfioră de mândrie. Poate că nu arăta prea grozav, cu cărămizile refolosite şi acoperişul peticit dar făceau o treabă onorabilă. Ferestrele erau prăfuite, însă noi şi intacte.

— Trage înapoi de regulator, ia-o încet.

Absent, Ethan puse o mână peste a lui Seth, pe comenzi. Îl simţi pe băiat crispându-se o clipă, pentru ca apoi să se relaxeze. Încă mai avea probleme cu atingerile neaşteptate, remarcă Ethan. Dar îi trecea.

— Aşa, doar o idee mai la tribord

Când barca se ciocni uşurel de piloţi, Ethan sări pe ponton să lege pa rimele.

— Bună treabă.

Când îl văzu dând din cap, Simon, aproape tremurând de nerăbdare, sări peste bord. Lătrând înnebunit, Foolish se căţără pe copastie, ezită, apoi îl urmă.

— Dă-mi răcitorul, Seth.

Mormăind doar puţin Seth îl săltă greoi.

— Poate-mi dai voie să pilotez şi eu barca udată când

pescuim.

— Poate.

Ethan îl aşteptă să sară la loc sigur, pe cheu, înainte de a porni spre uşile de marfă din spatele clădirii.

Acestea erau deja larg deschise, iar p în ele se aujau sunetele aţâţătoare-de-suflet ale lui Pay Charles, l. Than puse răcitorul pe podea, lângă uşă, şi-şi prop cu mumie în şolduri.

Coca era gata. Cam muncise ca un câir. E ca să termine cât mai mult înainte de a pleca în luna de miere. O Ciilăfătuiseră, raşchetând marginile astfel încât să se suprapună dar să rămână totuşi netede la îmbinări

Amândoi încheiaseră bordajul din plante îndoite la ibur, ghidându-se după linii trasate cu creionul şi potrivind fiecare scândură la locul ei, atent, prin apăsare înceată şi constantă. Carena era solidă. În bordajul unei bărci de fraţii Quinn nu era rost de fisuri.

Proiectul îi aparţinea în principal lui Ethan, cu câteva ajustări ale lui Cam, pe ici pe colo. Coca era în fund arcuit, de construcţie costisitoare dar cu cali ătile stabilităţii şi vitezei. Ethan îşi cunoştea clientul.

Proiectase forma piovei cu această idee în minte şi alesese o etravă de croazieră, atrăgătoare şi, din nou,

flotabilă, bună pentru viteză. Pupa urma un contradesign de lungime moderată, conţinând o platforma suspendată care prelungea punea mai mult decât linia de plutire.

Avea o înfăţişare hidrodinamică, atractiva. Ethan înţelegea că pe client îl interesau în egală măsură atât aspectul, cât şi calităţile fundamentale de navigaţie.

Îl folosise pe Seth la munca brută, când sosise momentul să căptuşească interiorul cu un amestec fifty-fifty de ulei de in încins şi terebentină. Era lucru de transpiraţie, garantat să cauzeze câteva arsuri, în pofida prudenţei şi a mănuşilor. Şi totuşi, băiatul rezistase de minune.

Din locul unde stătea, Ethan putea studia cu Bura punţii, conturul din marginea de sus a bordajului. Stabilise o linie plată, pentru a asigura o navă mai încăpătoare şi mai uscată, cu mult spaţiu sub punte. Clientului său plăcea să-şi invite prietenii şi familia în croazieră.

Omul insistase asupra lemnului de tec, deşi Ethan îi spusese că bradul sau cedrul ar fi mers destul de bine pentru scândurile bordajului Omul avea bani de cheltuit pe hobby-ul său, îşi spuse el acum – şi bani de cheltuit pe prestigiu. Dar, trebuia să recunoască, tecul arăta minunat.

Fratele său Phillip lucra la acoperirea punţii. Dezbrăcat

până la brâu ca să suporte mai uşor căldura şi umezeala, cu părul de culoarea închisă a bronzului apărat sub o şapcă neagră fără emblemă sau denumire de echipă sportivă, pusă cu cozorocul la spate, fixa cu şuruburi scândurile punţii.

La fiecare câteva secunde, bâzâitul dur şi ascuţit al şurubelniţei electrice se lua la întrecere cu timbrul de tenor onctuos al lui Ray Charles.

— Cum merge? strigă Ethan, peste tot vacarmul.

Capul lui Phillip se ridică. Avea chipul de înger martirizat umed de sudoare şi ochii căprui-aurii nemulţumiţi.

tocmai îşi reamintise că era director de publicitate, pentru numele lui Dumnezeu, nu tâmplar.

— Aici e o caniculă mai mare decât vara în iad şi suntem abia în iunie. Trebuie să instalăm nişte ventilatoare. N-ai nimic rece, sau măcar ud, în răcitorul ăla? Mie mi s-au terminat lichidele acum o oră.

— Deschide robinetul de la buda şi-o să ai apa, replică Dlajin Ethan, în timp ce se apleca să scoată o cutie de răcoritoare din râcitor. E o tehnologie nouă.

— Dumnezeu ştie ce se poate găsi în apa de la robinet, replică Phillip, prinzând din zbor cutia aruncată de than. După care se strâmbă, la vederea etichetei. A’ci, cel puţin,

îţi spun ce chimicale bagă înăuntru.

— Îmi pare rău, apa *Evian* am băut-o pe toată. Ştii im e Jim cu marca lui favorită de apă. Nu se mai satură.

— Băga-ţi-aş răspunse Phillip, dar fără aprindere. Îi i turna pe gât Pepsi-ul rece, apoi ridica o sprânceană, când than veni să-i inspecteze munca.

— Frumos lucrat.

— l-auzi, mulţumesc, şefu'. Uni măreşti şi leafa?

— Sigur, dublu decât iei acum. Seth e geniul la mate. Cât face zero ori doi, Seth?

— Zero-zero, zâmoi scurt Seth. Îl mâncau degetele să încerce şurubelniţa electrică. Până acum, nimeni nu-l lăsase să atingă niciuna dintre celelalte scule care funcţionau cu curent.

— Ei acum îmi pot permite croaziera aia în Tahiti.

— De ce nu faci tu un duş – dacă n-ai nimic împotrivă să te speli tot cu apă de la robinet. Aici, put să conţinu eu.

Îl tenta. Phillip era murdar, asudat şi sufocat de răidura. Ar fi omorât vesel trei străini pentru un pahar cu *Pouilly-Fuisse* rece. Dar ştia că Ethan era treaz încă din zori şi terminase deja o zi de muncă pe care orice om normal ar fi considerat-o completă.

— Mai fac şi eu faţă, două ore.

— Bine.

Era exact răspunsul pe care-l aşteptase Ethan. Phillip tindea să facă nazuri, dar niciodată nu te lăsa de izbelişte.

— Cred că putem da gata puntea asta, înainte c-e-a zice c-am terminat pe ziua de azi.

— Pot şi eu să...

— Nu, răspunseră Ethan şi Phillip într-un glas, anticipând întrebarea lui Seth.

— De ce naiba nu? vru el să ştie. Nu-s tâmpit. N-am să-mpuşc pe nimeni c-un idiot ce şurub, sau ceva.

— Fiindcă ne place să ne jucăm noi cu ea, zâmbi Phillip. Şi suntem mai mari decât tine. Poftim, vârî el mâna în buzunarul de la spate, de unde luă portofelul şi scoase o hârtie de cinci dolari. Du-te până la Crawford şi adu-mi nişte apă îmbuteliată. Dacă nu te smiorcăi, cu restul poţi să-ţi iei o îngheţată.

Seth nu se smiorcăi, dar bombăni ceva în sensul că se foloseau de el ca de un sclav, după care îşi chema câinele şi ieşi.

— Ar trebui să-i arătăm cum să folosească uneltele, când avem mai mult timp, comentă Ethan. Are mâini dibace.

— Mda, da voiam să plece. Aseară, n-am apucat să-ţi

spun Detectivul i-a luat urma Gloriei Delauter până-n Nags Head.

— Deci, se îndreaptă spre sud, ridică Ethan privirea spre Phillip. Încă n-a localizat-o?

— Nu, circulă mult şi foloseşte bani cash. Mulţi.

Gura i se crispă:

— Ale destui de tocat, de când i-a plătit tata o droaie pentru Seth.

— Nu pare s-o intereseze să se întoarcă aici.

— Aş zice ca puştiul ăsta o interesează la fel de mult ca un pisoi mort pe-o miţă vagabondă turbată.

Şi propria lui mama fusese la fel, îşi aminti Phillip, atunci când se aflase cât de cât în preajma lui. N-o întâlnise niciodată pe Gloria Delauter, dar o cunoştea. Şi o dispreţuia.

— Dacă n-o găsim, adăugă el, rostogolindu-şi peste frunte cutia rece, nu vom afla niciodată adevărul despre tata, sau despre Seth.

Ethan dădu din cap. Ştia că Phillip era într-o misiune şi mai ştia că, după toate probabilităţile, avea dreptate Dar se întreba, mult prea des ca să rămână liniştit, ce aveau să facă atunci când aflau adevărul.

Planurile lui Eman, după paisprezece ore de munca

neîntreruptă, constau în a face un duş nesfârşit şi a bea o bere rece. Le făcu pe amândouă, simultan. Luaseră sandvişuri-submarin pentru cină, iar el îl mâncase pe-al lui pe veranda din spate, singur, în liniştea – blinda a începutului de asfinţit. În casă, Seth şi Phillip se certau la ce casetă video să se uite mai întâi. Arnold Schwarzenegger se lupta cu Kevin Costner.

Ethan pariase deja pe Arnold.

Aveau o înţelegere tacita ca sâmbăta seara să se ocupe Phillip de Seth. Astfel, lui Ethan îi rămânea posibilitatea de a alege. Putea merge în casă să stea cu ei, cum fa ce a uneori cu ocazia acelor festivaluri video. Putea să se aşeze cu o carte, la etaj, cum prefera de multe ori. Putea ieşi în oraş, ceea ce nu făcea decât rareori.

Înainte ca tatăl lui să fi murit atât de subit, schimbându-li-se tuturor viaţa, Ethan trăise în propria lui căsuţă, conform propriului său piogram liniştit. Îi mai simţea şi acum lipsa, deşi încerca să nu duşmănească tânărul cuplu căruia i-o închinase. Le plăcea confortul dinăuntru şi i-o spuneau foarte des”.

Odăiţele cu ferestre înalte, mica verandă acoperită, umbra intimă a copacilor care o adăposteau şi susurul blând al valurilor la mal.

Şi lui îi plăcea. După căsătoria lui Cam şi sosirea Annei în casă, poate reuşea să se strecoare din nou. Dar acum aveau nevoie se banii pe chirie. Şi, lucru mai important, îşi dăduse cuvântul. Avea să locuiască acolo până când toate luptele legale erau încheiate şi câştigate, iar Seth devenea definitiv al lor.

Se legăna, ascultând păsările de noapte care începeau să cânte. Şi probabil aţipise, fiindcă iarăşi îi venea visul şi-i venea limpede.

— Întotdeauna ai fost puţin mai singuratic decât ceilalţi, comentă Ray.

Stătea aşezat pe balustrada verandei, întors puţin într-o parte, astfel încât să poată privi spre apă, dacă voia: părul îi strălucea ca o monedă de argint în lumina slabă, fluturând liber în briza continuă.

— Întotdeauna ţi-a plăcut să stai sinaur ca să-ţi rumegi gândurile şi să-ţi rezolvi problemele.

— Şt am că puteam veni oricând la tine sau la mama. Îmi plăcea doar ca la început să stăpânesc situaţia.

— Şi-acum, cum e? se răsuci Ray cu faţa direct spre Ethan.

— Nu ştiu. Poate că încă n-o stăpânesc prea bine. Seth se adaptează. Este mai relaxat cu noi. Î! primele câteva

săptămâni, mă tot aşteptam s-o şteargă. Pierderea ta l-a afectat aproape la fel de mult ca pe noi. Poate chiar la fel de mult, fiindcă tocmai începuse să creadă că viaţa era bună şi pentru el.

— Fusese rea, aşa cum trebuise s-o trăiască înainte de a-l aduce aici. Totuşi, nu se compara nici pe departe cu ceea ce ai avut tu de suportat, Ethan, şi ai scos-o la capăt.

— N-a lipsit mult să n-o scot, îşi pregăti Ethan o havană, aprinzându-şi-o pe îndelete. Uneori, îmi mai revine şi-acum. Durerea, ruşinea. Şi sudorile reci, de teama a ceea ce urmează să le întâmple.

Alungă gândul, ridicând din umeri:

— Seth e puţin mai tânăr decât fusesem eu. Cred că s-a şi debarasat de ele, în carte Atâta vreme cât nu va mai trebui să aibă de-a face eu mă: ă-sa.

— Până la urmă, tot va fi nevoit să aibă de-a face cu ea. Dar nu va fi sârgur Asta-i toată diferenţa. Cu toţii îi veţi sta alături. Întotdeauna v-aţi stat alături unii altora, zâmbi Ray, cu surâsul său larg, care-i încreţea chipul într-o clipă. De ce stai singur aici sâmbăta seara, Ethan? Jur că mă îngrijorezi, băiatule.

— Am avut o zi grea.

— Când eram de vârsta ta, şi eu aveam zile grele şi

nopţi şi mai grele. Abia ai împlinit treizeci de ani, pentru numele lui Dumnezeu. Statul pe verandă într-o seară caldă de sâmbătă, în iunie, e pentru babalâci. La maşina, du-te la o plimbare. Vezi unde-ajurigi, îi făcu el cu ochiul.

Pariez că ştim amândoi unde-o să fie asta.

Explozia bruscă de urlete şi rafale de automat îl făcu pe Ethan să tresară în scaun. Clipi din ochi, privind atent spre balustrada verandei. Acolo nu era nimeni. Sigur că nu era nimeni, îşi spuse el, scuturându-şi scurt capul. Picotise un minut, atâta tot, iar filmul de acţiune din *liviny room* îl trezise.

Dar, când cooorî privirea, îşi văzu trabucul aprins în mină. Năucit, rămase privindu-l. Chiar îl scosese din buzunar şi-l aprinsese, în somn? Era ridicol, absurd. Probabil o făcuse înainte de a fi aoormit, cu gesturi atât de automate încât mintea lui pur şi simplu nu înregistrase mişcările.

Şi totuşi, de ce-l furase somnul când nu se simţea deloc obosit? Ba chiar era neliniştit, iritat şi exagerat de lucid.

Se ridică, frecându-şi ceafa, şi începu să se plimbe încoace şi-neoio pe verandă pentru a-şi dezmorţi picioarele. Mai bine intra în casă şi se aşeza la film, cu nişte popcorn şi încă o bere Chiar în momentul când

întinse mâna spre uşa cu plasă, înjură.

N-avea chef să-şi petreacă seara de sâmbătă cu filme. Avea să facă o plimbare cu maşina, să vadă unde ajungea.

Picioarele lui Grace erau amorţite până la glezne. O omorau blestematele alea de tocuri înalte, care făceau parte din uniforma ei de chelneriţă. În serile din timpul săptămânii, când mai avea din când în când timp să se descalţe sau chiar să se aşeze câteva minute, nu era atât de rău. Sâmbăta seara, însă, *Shiney's Pub* forfotea de agitaţie – iar ea, de asemenea.

Duse căruciorul cu pahare goale şi scrumiere pline la bar, descarcând cu eficienţă tava în timp ce-i striga barmanului comanda:

— Două albe de casă, două de la butoi, un gin cu tonic şi un sifon ciub cu lămâie.

Fu nevoită să ţipe ascuţit, peste zarva mulţimii şi aşa-zisa muzică a formaţiei de trei instrumente pe care o angajase Shiney. La cârciumă, muzica era întotdeauna proastă, fiindcă Shiney nu se îndura să scoată Danii pentru nişte interpreţi ca lumea.

Nimănui. Însă, nu părea să-i pese.

Ringul meschin era doldora de dansatori, iar muzicanţii o luară ca pe o indicaţie să mărească volumul.

Lui Grace îi răsuna capul ca un clopot de oţel, iar spatele începea să-i pulseze în ritm cu ghitara bas.

Terminând de luat comanda, duse tava prin spaţ strâmte dintre mese, sperând că grupul de tineri turişti în haine la modă dădeau bacşişuri decente.

Îi servi zâmbitoare, dădu din cap la semnul de a face nota şi răspunse chemării de la masa alăturată.

Mai avea zece minute până la pauză. Parc-ar fi fost zece ani.

— Hai salut, Gracie.

— Ce faceţi, Curtis, Babbie.

Fusese colegă de şcoală cu ei, în trecutul îndepărtat şi ceţos. Acum, lucrau pentru tatăl ei, la ambalarea specialităţilor marine.

— Obişnuitele?

— Mda, două halbe.

Curtis îi aplică tratamentul său firesc – o pălmuţă scurtă pe fundul cu funda. Învăţase să nu-şi facă griji Pentru el, era un gest destul de inofensiv, ba chiar o demonstraţie de încurajare afectuoasă.

Unii dintre străinii care veneau aveau mu ni mult mai puţin inofensive

— Ce-ţi mai face fetiţa aia drăgălaşa?

Grace zâmbi, înţelegând că acesta era unul dintre motivele pentru care îi tolera atingerile. Întotdeauna o întreba despre Auorey.

— Se face tot mai frumoasă pe zi ce trece.

Văzu altă mină ridicându-se de la o masă din apropiere.

— Vă aduc berile alea imediat

Ducea o tavă plină cu pahare, halbe şi castronaşe pentru alune la bere, când îl văzu pe Ethan intrând. Fu cât pe ce s-o scape pe jos. Nu venea niciodată la cârciumă sâmbăta seara. Uneori, trecea pentru câte o bere pe la mijlocul săptămânii, dar niciodată când localul era plin şi zgomotos.

Ar fi trebuit să arate la fel ca oricare alt bărbat din salon. Avea olugii decoloraţi dar curaţi, un tricou alb şi simplu cu poalele vârâte în ei şi cizme de lucru vechi, scâlciate. Dar nu arata deloc asemenea celorlalţi – iar pentru Grace, nici nu arătase vreodată.

Poate din cauza trupului sau slab şi osos, care se mişca uşor ca al unui dansator prin spaţiile înguste. Graţie înnăscută, reflectă ea, de genul care nu se poate învăţa, şi totuşi, de o masculinitate atât de sfruntată. Întotdeauna părea să umble pe puntea unei nave.

Putea fi şi din pricina chipului, atât de colţuros şi aspru,

undeva la limita frumuseţii bărbăteşti. Sau dintr-a ochilor, mereu limpezi şi îngânduraţi, aşa de serioşi încât, ori de câte ori i se arcuiau colţurile gurii, păreau să întârzie cu câteva secunde până să le ajungă din urmă.

Grace servea băuturi, vâra banii în buzunar, lua şi alte comenzi. Şi îl privea cu coada ochiului cum se strecura într-un loc în picioare la bar, chiar lângă tejgheaua unde se dădeau comenzile.

Uitase cu totul de mult-dorita pauză.

— Trei de la butoi, o sticlă de Mich, Stoli cu gneaţă.

Cu un gest absent, îşi netezi bretonul şi zâmbi:

— Bună, Ethan.

— Ocupată seară.

— Sâmbătă de vară. Vrei un loc la masă?

— Nu, aici e perfect.

Barmanul era ocupat cu altă comandă, ceea ce-i lăsa puţin spaţiu de respirat.

— Steve nu-şi mai vede capul de treburi, dar va ajunge el şi aici.

— Nu mă grăbesc.

De regulă, încerca să nu se gândească la felul cum arăta în fusta strânsă pe şolduri, cu picioarele acelea interminabile înfăşurate în plasă neagră şi cu labele

înguste în pantofi cu tocuri-cui. Dar în seara aceea avea chef, aşa ca-şi îngădui să se gândească.

În acel moment, i-ar fi putut explica lui Seth ce mare scofală era cu sânn. Ai lui Grace erau mici şi înalţi, iar peste corsajul decoltat al bluzei se arăta o mică porţiune curbată. Deodată, simţi o disperată nevoie de-o bere.

— Ai apucat să stai jos un moment?

O clipă, Grace nu-i răspunse. Mintea i se golise ca un pahar, la vederea modului cum o cutreieraseră ochii aceia calmi şi gânditori.

— Păi, ăă... Da, e aproape ora pauzei.

Îşi simţi mâinile stângace, în timp ce aduna băuturile comandate.

— Îmi place să ies, să scap de zgomot.

Chinuit du-se să se poarte normal, îşi rostogoli ochii spre formaţie şi fu răsplătită cu zâmbetul încet al lui Ethan.

— Ăştia sunt în stare vreodată să cfnte şi mai prost decât acum?

— A, da, în seara asta chiar au progresat.

Era aproape relaxată din nou, când ridică tava şi porni să servească.

Ethan o urmări cu privirea, în timp ce sorbea din berea pe care i-o turnase Steve. Contempla modul cum i se

mişcau picioarele, unduirea incredibil de sexy a şoldurilor. Şi felul cum îşi îndoia genunchii, ţinând tava în echilibru, ridicând băuturile de pe ea pe o masă.

Privi, îngustându-şi ochii, cum Curtis îi dădu încă o palmă amicală pe fund.

Ochii i se îngustară şi mai mult când un necunoscut cu tricou Jim Morrison decolorat o apucă de mână, trăgând-o spre el. O văzu pe Grace afişând un zimhet, în timp ce clătina din cap negativ. Ethan se îmbulzea deja de la bar, nu întru totul sigur ce avea de gând, când omul îi dădu drumul.

După ce Grace reveni cu tava, Ethan fu cel care o prinse de mână.

— ia-ţi pauza.

— Cum? Dar...

Spre surprinderea ei, o trăgea neabătut prin salon.

— Ethan, crede-mă că trebuie să...

— ia-ţi pauza, repetă el, deschizând uşa.

Aerul de afară era curat şi proaspăt, cu o briză caldă adiind prin noapte. În clipa când uşa se închise în urma lor, zgomotul se stinse într-un vuiet înfundat şi cu ecou, iar duhoarea de fum, sudoare şi bere rămase doar o amintire.

— Cred că nu e cazul să mai lucrezi aici.

Grace îl privi cu gura căscată. Declaraţia în sine era destul de stranie, dar faptul de a-l auzi rostind-o pe un ton atât de evident nemulţumit o nedumerea de-a dreptul.

— Poftim?

— IVI ai auzit, Grace, îşi înfundă Ethan mâinile în buzunare, fiindcănu ştia ce putea face cu ele; lăsate libere, poate ar fi apucat-o din nou. Nu ţi se potriveşte.

— Nu se potriveşte? repetă ea, zăpăcită.

— Eşti mama, Grace, pentru Dumnezeu. Cum să serveşti tu de băut, în ţinuta asta, să se ia toţi de tine. Ăla de-acolo ţi se vârâse practic cu mutra-n bluză.

— A, ba deloc, clătină ea din cap, oscilând între amuzament şi exasperare. Pentru numele lui Dumnezeu, Ethan, avea doar un comportament tipic. Şi inofensiv.

— Curtis ţi-a pus mâna pe fund.

Amuzamentul o cârrnea spre enervare.

— Ştiu unde-a pus mâna şi, dacă mă alarma cu ceva, i-aş fi dat-o la o parte.

Ethan trase aer în piept. El începuse, inspirat sau nu, şi avea să meargă până la capăt.

— Nu se cade să lucrezi pe jumătate goală într-un bar, nici să dai mâna nu ştiu cui la o parte de pe fundul tău. Ar trebui să fii acasă, cu Aubrey.

În ochii ei, până atunci doar vag iritaţi, se aprinse furia.

— A, chiar aşa, asta-i opinia ta gândită temeinic? Ei bine, îţi mulţumesc foarte mult pentru că mi-o împărtăşeşti. Şi, pentru intormarea ta generală, dacă n-aş lucra – şi să ştii dracului că nu-s pe jumătate goală – n-aş avea nir casa.

— Ai un serviciu, stărui el, încăpăţânat. Menajeră.

— Exact. Fac curat în case, servesc de băut, iar din când în când pregătesc crabi, lată ce uluitor de talentată şi versatilă sunt. Mai plătesc şi chiria, asigurarea, facturile medicale, întreţinerea şi guvernanta. Cumpăr de mâncare, haine, benzină. Am grijă de mine şi de fiica mea. N-am nevoie să-mi vii tu aici ca să-mi spu. Că nu se cade.

— Ziceam doar...

— Am auzit ce ziceai.

Călcâiele îi ardeau şi toate durerile din trupul suprasolicitat i se făceau simţite. Mai rău, mult mai rău era junghiul ascuţit de jenă la gândul că o privea cu dispreţ pentru ceea ce făcea ca să supravieţuiască.

— Servesc cocktailuri şi-i las pe bărbaţi să-mi privească picioarele. Poate că, dacă le plac, îmi dau bacşişuri mai grase. Şi dacă-mi dau bacşişuri mai mari, îi pot cumpăra fetiţei mele câte ceva care o face să zâmbească. Aşa că n-

au decât să se uite cât de mult poftesc, naibii. Şi mi-aş dori pe toţi sfinţii să am genul de trup care ar umple cum trebuie costumul ăsta tembel, fiindcă atunci aş câştiga şi mai mult.

Ethan fu nevoit să facă o pauză înainte de a vorbi pentru a-şi aduna gândurile. Faţa ei se înroşise de furie, dar avea ochii atât de obosiţi încât îi frângeau în na.

— Te vinzi ieftin, Grace, spuse el „încet.

— Ştiu exact cât preţuiesc, Ethan, ridică Grace bărbia. Până la ultimul ban. Şi-acum, pauza s-a terminat.

Se răsuci pe călcâiele care o chinuiau îngrozitor şi intră cu paşi mari înapoi în aerul plin cu zgomot şi fum de ţigară.

Capitolul 3

— Tlebe şi ieoulasu.

— Bine, puişor, luam şi iepuraşul.

„Itotdeauna, îşi spuse Grace, era o expediţie. Nu mergeau decât la solarul cu nisip din curtea din spate, dar Aubrev cerea invariabil s-o însoţească toţi amicii ei de pluş.

Grace rezolvase această problemă logistică folosind o enorma sacoşă de cumpărături. Înăuntru avea un urs, doi câini, un peşte şi o pisică extrem de zdrenţuită. Li se alătură şi iepuraşul. Deşi o usturau ochii de nesomn, zâmbi cu gura până la urechi când Aubrey încercă să ridice singură sacoşa.

— Le duc eu, iubito.

— Ba eu.

Era fraza favorită a lui Aubrey, reflectă Grace. Fetiţei sale îi plăcea să facă totul de una singură chiar şi când i-ar fi fost mai simplu să lase treaba în seama altcuiva. „Mă întreb pe cine-o fi moştenind”, îşi spuse ea, râzând cu gândul la amândouă.

— Okay, să ducem echipajul afară.

Deschise uşa cu plasă – scârţâia rău, amintindu-i că

trebuia să ungă balamalele – şi aşteptă până când Aubrey târî sacoşa peste prag, până pe mica verandă din spate.

Grace înveselise veranda, vopsind-o într-un albastru blând şi adăugând ghivece de lut pline cu geranii roz şi albe. După părerea ei, căsuţa închiriată era doar temporară, dar nu voia să se *simtă* temporară. Voia să se simtă ca acasă. Cel puţin, până economisea destui bani pentru avansul unei locuinţe proprii.

nantru, camerele erau de o mărime mai curând zgârcită, dar o rezolvase şi pe asta – şi-şi ajutase balanţa bancară – menţinând mobilierul la un nivel minim. Majoritatea pieselor erau cumpărate de ocazie, dar le vopsise, le retuşase, le retapiţase şi le făcuse pe toate să fie ale ei.

Pentru Grace, era vital să aibă ceva al ei.

Instalaţiile casei erau vechi, acoperişul lăsa să intre apa după câte o ploaie torenţială, iar prin ferestre trăgea curentul. Dar existau două dormitoare, ceea ce fusese esenţial. Dorise ca fiica ei să aibă o cameră proprie, o odaie veselă luminoasă. Se ocupase de asta tapetând ea însăşi pereţii, vopsind brâul şi adăugând perdele cu volane.

I se frângea deja inima, când ştia că se apropia momentul să demonteze leagănul lui Aubrey, pentru a-l

înlocui cu un pat de copil.

— Ai grijă la trepte, o preveni Grace, iar Aubrey porni în jos, proptindu-şi îndesat amândoi tenişii mici pe fiecare treaptă, la coborâre. În clipa când ajunse jos, o luă la fugă, târându-şi sacoşa în urma ei şi cotind de nerăbdare.

plăcea enorm nisiparul. Grace era mândră s-o vadă pe Aubrey străbătându-şi tradiţionala linie dreaptă într-acolo. Cu mâna ei îl construise, folosind scânduri vechi pe care le geluise cu grijă şi le vopsise într-un roşu Crayola viu. Înăuntru erau găleţicile, lopăţelele şi maşinile mari de plast e, dar ştia că Aubrey nu se atingea de niciuna dintre ele până nu-şi instala animalele.

într-o zi, îşi promise Grace, Aubrey urma să aibă un căţel adevărat şi o cameră de joacă, în care s-o viziteze prietenii şi să-şi petreacă toate după-amiezile lungi şi ploioase.

Grace se lăsă pe vine, în timp ce Aubrey îşi punea cu grijă jucăriile în nisipul alb.

— Nu te mişti de-aici şi te joci cât timp tund eu iarba, îmi promiţi?

— Bine, îi zâmoi radioasă Aubrey, clipind din gropiţe. Zoacă şi tu.

— Imediat.

Îi mângâie buclele. Nu se mai sătura să atingă acel mi

acol care apăruse din ea. Înainte de a se ridica, privi în; un căutând cu ochii ei de mamă orice posibil pericol.

Curtea era împrejmuită cu gard, iar Grace instalase e. I ar ea pe poartă o încuietoare sigură pentru cooii. Aubrey tindea să fie cam curioasă. O viţă înflorită se căţăra pe gardul ce mărginea casa ei şi a familiei Cutter, urmând ca până la sfârşitul verii s-o îngroape în flori.

i vecini nu se mişca nimeni, observă ea. Era prea devreme, duminica dimineaţă, pentru ca vecinii ei să facă altceva decât să lenevească, gânaindu-se la micul dejun. Julie Cutter, cea mai mare fiică a familiei, era nepreţuita ei guvernantă.

Observă că mama lui Julie, Irene, petrecuse câtva timp în grădină, în ajun. Nicio buruiană nu îndrăznea să-şi arate capul printre florile lui Irene Cutter sau în parcela ei de zarzavaturi.

Cu oarecare jenă, Grace privi spre fundul curţii ei, unde ea şi Aubrey plantaseră câteva roşii, morcovi şi vrejuri de fasole. Acolo erau bălării cât cuprinde, îşi zise ea, cu un oftat. Trebuia să se ocupe şi de ele, după ce tundea peluza. Numai Dumnezeu ştia de ce crezuse că urma să aibă timp pentru a îngriji o grădină. Dar fusese atât de distractiv să sape pământul şi să sădească seminţele,

împreună cu fetiţa ei.

La fel de distractiv pe cât ar fi fost să păşească în solar, să înalţe castele şi să născocească jocuri. „Ba nici să nu te gândeşti”, îşi ordonă Grace, ridicându-se. Iarba crescuse înaltă aproape până la glezne. O fi fost iarbă închiriată, dar acum era a ei şi răspundea de ea. Nimeni n-avea să spună că Grace Monroe nu-şi putea îngriji ceea ce-i aparţinea.

Ţinea maşina veche de tur. S iarba, cumpărată la second hand, sub o husă la fel de veche. Ca de obicei, verifică mai întâi benzina, aruncând încă o privire peste umăr pentru a se asigura că Aubrey stătea la locul ei, în nisipar. Apucând cordonul starterului cu ambele mâini, îl smuci. Şi îi răspunse o tuse ţiuitoare.

— Haide, nu te pune cu mine în dimineaţa asta.

Nici nu mai ştia decât ori moşmondise, reparase şi dăduse pumni şi şuturi în vechea maşină. Răsucindu-şi umerii îndureraţi, smuci a doua oară, apoi a treia, înainte de a lăsa cordonul să se tragă la loc, apăsându-şi ochii cu degetele.

— Ca să vezi.

— Îţi dă de furcă?

Capul i se răsuci scurt. După cearta din seara trecută, Ethan era ultimul om pe care Grace s-ar fi aşteptat să-l

vadă în curtea ei. N-o bucura, mai ales de vreme ce-şi spusese că putea şi avea să rămână supărată pe el. Mai rău. Ştia cum arăta – pantaloni scurţi gri şi vechi, şi un tricou care trecuse prin prea multe spălături, nicio tuşă de fard şi părul nepieptănat.

La naiba, se îmbrăcase pentru munca în curte, nu pentru musafiri.

— Mă descurc.

Trase din nou, proptindu-şi pe latura maşinii piciorul încălţat într-un adidas găurit la vârf. Motorul fu gata e a se ambaleze, gata – gata.

— Las-o să se odihnească un minut Aşa, nu taci aecât s-o îneci.

De asta dată, cordonul sări la loc cu un şuierat ameninţător.

— Ştiu cum să-mi pornesc maşina de tuns iarba proprie şi personală.

— Presupun că da, când n-ai draci.

i timp ce vorbea, Ethan se apropie, slab şi dezinvolt-masculin.

Se hotărâse la un moment dat, în timpul nopţii nedormite, că n-ar fi stricat să găsească o cale de a-şi prezenta scuzele. Şi petrecuse o bună parte din dimineaţă

încercând să descopere soluţia. Apoi o văzuse, membrele acelea prelungi şi zvelte pe care soarele le făcea să strălucească într-un auriu-palid, părul strălucitor, mumie înguste. Şi nu voise decât să se uite puţin.

— N-am draci, răspunse ea cu un sâsâit nervos care o dădea de gol imediat.

Ethan nu făcu decât s-o privească în ochi.

— Ascultă, Grace...

— Eeethan!

Cu un ţipăt de plăcere pură, Aubrey se târî afară din solar şi alergă spre el – glonţ, cu braţele desfăcute şi faţa luminată de bucurie.

Prinzând-o, Ethan o ridică în braţe şi o învârti.

— Salut, Aubrey.

— Hai să zoţi.

— Păi. Eu...

— Pupă.

Fetiţa îşi ţuguie buziţele cu atâta energie, încât fu nevoit să râdă, aplicându-le un ciugulit prietenos.

— Okay! i se smulse ea din b-aţe şi alergă înapoi la nisipar.

— Uite ce e, Grace, îmi pa – e rău dacă aseară am fost cam deplasat.

raptul că i se topise inima când Ethan îi luase fetiţa în braţe nu făcea decât să-i sporească hotărârea de a se ţine tare pe poziţie”.

— Dacă?

Ethan îşi foi picioarele în loc, vizibil jenat.

— Voiam doar să spun că...

Explicaţia îi fu întreruptă, când Aubrey alerga înapoi, cu iubiţii ei câini de pluş.

— Pupă, ordonă, foarte categorică, ridicându-i spre Ethan. Îi făcu hatârul, aşteptând până fugi din nou.

— Adică, am vrut să zic...

— Cred că ai spus ceea ce ai vrut, Ethan.

Avea de gând să fie încăpăţânată, îşi spuse el, cu un oftat lăuntric. Mă rog, dintotdeauna fusese aşa.

— Nu m-am exprimat prea bine. De cele mai multe ori, mă încurc cu cuvintele. Nu suport să te văd muncind atât de greu.

Tăcu, răbdător, când Aubrey se întoarse, cerând un sărut şi pentru ursuleţ.

— Îmi fac griji pentru tine, atâta tot.

Grace îşi înclină capul într-o parte:

— De ce?

— De ce?...

Întrebarea îl descumpanea. Se plecă să pupe iepuraşul de pluş cu care Aubrey îl bătea peste picior.

— Păi, ştii... fiindcă...

— Fiindcă sunt femeie? îl ajută ea. Fiindcă sunt mamă necăsătorită? Fiindcă tatăl meu consideră că am întinat numele familiei nu numai măritându-mă silit, ci şi divorţând?

— Nu, făcu Ethan un pas spre ea, sărutând absent pisica pe care i-o ridica Aubrey. Pentru că te cunosc de mai mult decât de-o jumătate din viaţa mea, ceea ce înseamnă că faci parte din ea. Şi, poate, fiindcă eşti prea îndărătnica sau prea mândră ca să-ţi dai seama când cineva nu vrea decât să vadă că-ţi merge puţin mai uşor.

Grace dădu să-i spună că aprecia asta, simţind că începea să se îmblânzească. Imediat, însă, Ethan strică totul.

— Şi fiindcă nu-mi place să văd bărbaţi pipăindu-te.

— Pipăindu-mă? îşi îndreptă ea spatele, repezindu-şi bărbia înainte Nu mă pipăie niciun bărbat, Ethan. Iar dacă o face vreunul, ştiu eu ce măsuri să iau.

— Nu te aprinde iarăşi.

Îşi scărpină bărbia, străduindu-se să nu ofteze. Nu vedea ce rost avea să se certe cu o femeie – n-ar fi putut câştiga

niciodată.

— Am trecut pe-aici ca să-ţi spun că-mi pare rău, aşa ca, dacă aş putea...

— Pupă, pupă! ceru Aubrey, începând să i se caţăre pe picior.

Instinctiv, Ethan o săltă în braţe şi îi sărută obrazul.

— Voiam să spun...

— Nu, pupă pe mama.

Zbătându-i-se în braţe, Aubrey îi trase buzele, pentru a le face să se boţească:

— Pupă pe mama.

— Aubrev!

Îngrozită, Grace întinse mâinile spre fiica ei, numai pentru a o face pe Aubrey să se agaţe se cămaşa lui Ethan ca un mic ciuline auriu.

— Acum lasă-l pe Ethan în pace.

Schimbând tactica, Aubrev îşi rezemă capul de umărul lui Ethan, cu un zâmbet dulce şi un braţ agăţat ca un cârcel de viţă pe după gâtul lui, în timp ce Grace trăgea de ea.

— Pupă pe mamaaa... gânguri, bătând din genespre Ethan.

Dacă Grace ar fi râs în loc de a fi arătat atât de

încurcată – şi o idee cam nervoasă – Ethan bănuia că i-ar fi putut atinge fruntea cu degetele, rezolvând problema. Dar oorajii i se înroşiseră ca focul – atât de înduioşătoare era situaţia. Nu voia să-l privească în ochi şi respira nesigur.

Ethan o privi cum îşi muşca buza de jos şi trase concluzia ca putea foarte bine să rezolve problema într-un cu totul alt mod.

Puse o mână pe umărul lui Grace, cu Aubrey prinsă între ei.

— Asta va fi mai uşor, murmură el şi-i atinse uşurel buzele cu ale lui.

Nu fu uşor deloc. Îi clătina inima. Abia dacă putea fi considerat un sărut, se termină aproape înainte de a începe. Nu era nimic mai mult decât o uşoară atingere de buze, o clipă de gust şi textură. Şi izul unei promisiuni care o făcea să jinduiască, la disperare, cu neputinţă.

În toţi anii de când o cunoştea, niciodată nu-i atinsese gura cu a lui. Acum, cu doar acea degustare fugară, se întreba de ce aşteotase atât de mult. Şi se îngrijora că, întrebându-se, putea să schimbe totul.

Aubrey bătu din palme încântată, dar Ethan abia o auzi. Ochii lui Grace erau aţintit! acum într-ai lui, verdele acela ceţos, fluid, iar chipurile le stăteau foarte aproape. Destul

de aproape încât n-ar fi trebuit decât să se aplece înainte o facţiune, dacă voia să guste din nou. Iar de data asta să zăbovească, îşi spuse el, în timp ce buzele ei se desparţeau într-o respiraţie tremurătoare.

— Ba eu! îşi plantă Aubrey gura mică şi fragedă pe obrazul mamei sale. Apoi pe-al lui Ethan. Hai să zoţi.

Grace se smulse înapoi ca o păpuşă trasă brutal de sfori. Norul trandafiriu-mătăsos care începuse să-i înceţoşeze creierul se evaporă.

— Imediat, iubito.

Cu mişcări repezi, o culese pe Aubrey din braţele lui Ethan şi o puse pe picioare.

— Du-te şi construieşte-mi un castel în care să locuim.

O bătu uşurel pe şold, expediind-o în fuga mare. Apoi, îşi drese vocea:

— Eşti extrem de bun cu ea, Ethan, îţi mulţumesc.

Ethan conchise că locul cel mai bun pentru mâinile lui, în situaţia dată, erau buzunarele Nu era sigur ce să tacă în legătură cu senzaţia de mâncărime care i le chinuia

— E o scumpete.

Deliberat, se întoarse s-o privească pe Aubrey în nisiparul ei roşu.

— Şi o pacoste.

Trebuia să-şi readucă pământui sub picioare, îşi spuse Grace, şi să facă ceea ce era de făcut mai departe.

— Ce-ar fi să uităm de ceea ce s-a întâmplat aseară, Ethan? Sunt sigură că n-ai avut decât intenţii bune. Numai că realitatea nu e întotdeauna cea pe care o alegem sau pe care am dori-o.

Ethan se întoarse încet, iar ochii săi calmi se aţintiră spre faţa ei.

— Şi tu care ai dori să fie, Grace?

— Ceea ce doresc este ca Aubrey să aibă un cămin, şi o famii e. Şi cred c-am ajuns destul de aproape.

— Nu clătină el din cap, ce ai dori pentru Grace?

— În afară de ea? îşi privi Grace fiica şi zâmbi. Nici măcar nu-mi mai amintesc. În momentul de faţa, vreau să am iarba tunsă şi legumele plivite de buruieni. Îţi mulţumesc pentru vizită

Se răsuci, pregătindu-se să smucească încă o dată de starter.

— Mâine, vin la voi.

Rămase complet nemişcată, când mâna lui o cuprinse pe a ei.

— Tund eu iarba.

— Pot s-o fac şi eu.

Nu putea nici măcar să pornească blestemata de maşină, îşi spuse Ethan, dar avu înţelepciunea de a n-o menţiona.

— N-am spus că nu poţi. Am zis doar că aş face-o eu.

Grace nu se putea întoarce, nu putea risca efectul asupra trupului ei de a fi din nou atât de aproape, taţă în faţă.

— Ai şi tu treburile tale.

— Grace, vom sta aici toată ziua certându-ne cine o să tundă iarba? Până terminăm, aş putea-o face de două ori, iar tu ţi-ai salva vrejurile de fasole de bălăriile alea
i. Un le sufocă.

Aveam de gând să mă apuc şi de ele. Vocea-i era subţiată. Acum stăteau aplecaţi amândoi, aproape unul peste altul. Fulgerul de dorinţă animalică un care-i străbătu familiara jinduire după el o năuc

Apucă-te de ele acum, murmură Ethan impunâniln i să se mişte. Dacă n-o făcea, şi repede, s-ar fi putut nu mai fie în stare de a se abţine s-o atingă cu iile. S-o atingă în locuri unde n-avea ce să caute.

Bine se trase Grace într-o parte, mişcându-se lal «ral în timp ce inima-i lovea coastele ca/d ca a unu mpuraş. Îţi sunt recunoscătoare. IVulţumesc.

Îşi muşcă buza cu putere, fiindcă o păştea pei bolul hilhuelii. Hotărâtă să se poarte firesc, se întoarse, cu un ii ; or surâs.

Probabil iarăşi e carburatorul. Am nişte scule. Fără o vorbă, Ethan apucă într-o mâna cordonul şi îl Muci cu putere, de două ori. Motorul se ambală, cu un duduit dispeptic.

— Ar trebui să meargă, spuse el blajin, când îi văzu (jura strângându-se cu frustrare.

— Mda, ar trebui.

Făcând eforturi să nu se enerveze, Grace porr grălulă spre grădina de zarzavaturi.

Şi se apleca, observă Ethan, în timp ce începea să fundă prima fâşie de iarbă. Se apleca în pantalon” aceia: uiţi şi subţiri de bumbac, într-un mod care-l pil să inspire de câteva ori adânc, prelung şi grijă.

Habar n-avea, conchise el, ce însemna pentru hormonii lui, de obicei atât de disciplinaţi, să stea cu funduleei tare îndesat în el. Ce însemna pentru temperatura îndeobşte moderată a sângelui lui ca acel p; br lung şi gol să se frece de al său.

O fi fost ea mamă – fapt pe care şi-l reamintea atât de des, pentru a-şi ţine în frâu gândurile întunecate şi

primejdioase – dar, în ceea ce-l privea pe el, era aproape la fel de inocentă şi inconştientă pe cât fusese la paisprezece ani.

Când Ethan începuse pentru prima oară să aibă acele gânduri întunecate şi periculoase despre ea.

Se abţinuse să şi le pună în aplicare. Pentru numele lui Dumnezeu, nu era decât o puştoaică. Iar un orfi cu trecutul lui nu avea dreptul să se atingă de o făptura atât se neîntinată. În schimb. Îi fusese prieten şi se mulţumise cu atât. Crezuse că putea continua să-i fie prieten şi numai prieten. Dar, în ultima vreme, acele gânduri îl loveau tot mai des şi cu mai multă putere. Deveneau foarte greu de controlat.

Amândoi aveau destule complicaţii în vieţile lor, îşi reaminti Ethan. Urma doar să-i tundă gazonul, poate s-o ajute să scoată nişte buruieni. Dacă le mai rămânea timp, avea să le invite în oraş la o îngheţată. Aubrey murea după cea de fragi.

Iar apoi, trebuia să se ducă la şantierul naval şi să se apuce de muncă. Şi întrucât era rândul lui să gătească, îl aştepta şi rezolvarea acestei mici probleme.

Dar, mamă sau nu, îşi spuse Ethan, în timp ce Grace se apleca să smulgă o păpădie încăpăţânată, avea o pereche

de picioare uluitoare.

Grace ştia că n-ar fi trebuit să se lase convinsă să iasă în oraş, fie şi doar pentru o îngheţată la potul calului. Nsemna să-şi reorganizeze programul zilei să se schimbe cu ceva mai onorabil decât hainele de grădinărit şi să petreacă mai mult timp în compania lui Ethan, când se simţea puţin cam prea conştientă de dorinţele ei».

Dar lui Aubrey îi plăceau nespus acele mici plimbări şi trataţii, aşa că-i era imposibil să refuze.

Până la St. Chris era doar un kilometru şi jumătate, dar treceau dintr-un cartier liniştit pe cheul agitat. Magazinele de cadouri şi suveniruri stăteau deschi e acum şapte zile pe săptămână, pentru a profita de sezonul turistic estival. Perechi şi familii treceau agale cu sacoşe pline de amintiri pe care să le ducă acasă.

Cerul era de un albasru strălucitor, iar Golful îl reflecta, invitând bărcile să se plimbe pe suprafaţa lui. Doi marinari de duminică îşi încurcaseră şcotele micului Sunfish, lăsând velele să se pleoştească. Dar păreau să se simtă grozav, în ciuda acestui mic accident.

Grace simţea miros de peste prăjit, zahăr topit, nuci de cocos dulci şi mereu, mereu, aroma umedă a apei.

Crescuse pe cheul acela, privind bărcile, navigând cu

ele. A’ergase liberă pe docuri, intrând şi ieşind din magazine. Învăţase să prepare crabii lângă genunchii mamei sale, doDândind iuţeala şi îndemânarea necesare pentru a scoate carnea, acea marfa preţioasă care apoi era împachetată şi expediată în întreaga lume.

Munca nu-i fusese străina, dar rămăsese întotdeauna liberă. Familia ei trăise bine, chiar dacă nu în lux. Tatăl ei nu credea în a-şi răsrăta femeile cu prea multe cocoloşeli. Totuşi, fusese bun şi iubitor, deşi hotărât într-ale lui. Şi niciodată n-o făcuse să simtă că era dezamăgit având doar o fiică, în locul unor fii care să-i ducă numele mai departe.

Până la urmă. Îl dezamăgise oricum.

Grace şi-o săltă pe Aubrey pe şold, frecându-şi nasul de obrazul ei.

— E multă lume azi, comentă ea.

— pare să se adune tot mai multă cu fiecare vară.

Dar Ethan alungă gândul. Aveau nevoie de mulţimile verii, pentru a ieşi cu bine din iarnă.

— Am auzit că Bingham vrea să-şi mărească restaurantul şi să-l modernizeze ca să atragă mai mulţi clienţi, tot anul.

— Ei, acum şi-a adus bucătarul ăla din nord şi a apărut în revista *Washington Post,* şi-o potrivi Grace mai bine pe

Aubrey în biaţe. *Egret Rest* e singurul restaurant cu feţe de masa de pe-aici. Ferchezuirea lui ar prinde bine pentru oraş. Întotdeauna ne duceam să luăm cina acolo, cu ocazii deosebite.

O Duse pe Aubrey jos, încercând să nu-şi aducă aminte că nu mai văzuse interiorul restaurantului de peste trei ani. Ţinând-o de mână, o lăsă pe Aubrey s-o tragă fără răgaz spre *Crawfnrd's.*

Acela era un alt standard al oraşului St. Chris. La *Crawfnrd's* se serveau răcoritoare, îngheţată şi sandvişuri submarin. Fiind ora amiezii, localul mergea din plin. Grace îşi impuse să nu strice atmosfera, menţionând că ar fi trebuit să mănânce sandvişuri în loc de îngheţată.

— Bună, Grace, Ethan. Bine-ai venit, drăgălaşă Aubrey, le zâmbi radioasă Liz Crawford, în timp ce construia cu multă artă un submarin cu friptură rece. Învăţase la şcoală cu Ethan şi avusese o vâjâială scurtă şi neimplicată cu el, de care amândoi îşi aminteau cu drag.

Acum, era mama voinică şi pistruiată a doi copii, căsătorită cu Junior Crawford, cum i se spunea pentru a-l deosebi de tatăl lui, Seniorul.

Junior, costeliv ca o sperietoare de ciori, fluiera printre dinţi în timp ce factura vânzările şi le adresă un salut

grăbit

— Aveţi ceva clientelă, observă Ethan, ferindu-se de cotul unui cumpărător de la tejghea.

— Mie-mi spui, îşi dădu Liz ochii peste cap, în timp ce învelea cu îndemânare submarinul în hârtie albă şi îl întindea, împreună cu altele trei, peste tejghea. Vreţi şi ve: un submarin?

— Gheţată, ceru categorică Aubrey. Cu fladzi.

— Bine, atunci du-te-acolo şi spune-i lui mama Crawford ce te tentează. A, Ethan, Seth a trecut nu demult pe-aici, cu Danny şi Will. Jur că puştii ăştia cresc ca buruienile în toiul verii. Au băgat în ei submanne şi suc. Mi-a spus că lucrează la şantierul tău naval.

Ethan simţi un mir. Junghi de vinovăţie, ştiind că Ph; llip nu făcea doar să lucreze, ci îi şi supraveghea pe cei trei băieţi.

— Pornesc şi eu într-acolo, curând.

— Ethan, dacă n-ai timp pentru asta... începu Grace.

— Am timp să mănânc o îngheţată cu o fată foarte drăguţă.

Acestea fiind zise, o ridică pe Aubrey, lăsând-o să-i i lipească nasul de geamul galantarului cu găleţi de îngheţată la alegere.

Liz luă următoarea comandă, aruncându-i soţului ei o privire cu mişcări din sprâncene, care grăia enorm. „Ethan Quinn şi Grace Monroe. Ăsta era sensul clar. Ei, ei. Ce părere ai?”

Îşi luară îngheţatele afară, unde sufla o briză caldă dinspre apă, îndepărtându-se agale de mulţime pentru a găsi una dintre micile bănci de fier pentru care făcuseră campanie părinţii oraşului. Înarmată cu un pumn de şervete, Grace şi-o aşeză pe Aubrey în poală.

— Ţin minte că veneai aici şi ştiai numele fi cărei feţe pe care o vedeai, murmură ea. Mama Crawford stătea la tejghea, citind un roman de buzunar.

Simţi un strop din îngheţata lui Aubrey picurându-i pe picior, sub tivul pantalonului, şi îl şterse.

— Manânuă de pe margini, iubito, înainte să se topească.

— Şi tu luni întotdeauna îngheţată de fragi.

— Hmm?

— Pir. Câte-mi amintesc, continuă Ethan, surprins că avea imaginea atât de clară în minte îţi plăceau fragii. Şi *Nehi* de struguri.

— Cred că da.

Ocnelarii de soare ai lui Grace alunecară pe nas, când se

aplecă sa şteargă alţi stropi.

— Totul era atât de simplu, dacă-ţi luai o îngheţată de fragi şi un *Nehi* de struguri.

— Unele lucruri rămân simple.

ntrucât mâinile ei erau ocupate, Ethan îi împinse ochelarii la loc – şi i se păru că zărea un licăr aparte în ochii ei dincolo se lentilele fumurii.

— Altele nu.

Privi spre apă, în timp ce se ocupa de propria lui îngheţată. O idee mai bună, conchise, decât să se uite la Grace cum îşi lingea încet şi prelung îngheţata ei.

— Obişnuiam să venim aici duminica din când în când, îşi aminti el. Ne îngrămădeam toţi în maşină şi veneam în oraş la o îngheţată sau un submarin sau doar ca să vedem ce se mai întâmpla. Mamei şi tatii le plăcea să se aşeze la una din mesele cu umbrele de la braserie şi să bea limonadă.

— Mie şi-acum mi-e dor de ei, spuse încet Grace. Şiu că ţie ţi-este. În iarna aceea, m-am îmbolnăvit de pneumonie – o ţin minte pe mama mea, şi pe-a ta. Mi se părea că, ori de câte ori mă trezeam, una sau cealaltă dintre ele era lângă mine. Doamna doctor Quinn a fost cea mai bună femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Mama mea...

Se întrerupse, clătinând din cap.

— Ce e?

— Nu vreau să te întristez.

— Nu mă întristezi. Zi până la capăt.

— Mama mea se duce la cimitir în fiecare an, primăvara, şi pune flori pe mormântul mamei tale. Merg şi eu cu ea. Nici nu-mi dădusem seama, până ne-am dus prima oară, cât de mult a ţinut la ea mama mea.

— Mă întrebam cine le punea acolo. Mă bucur să aflu. Ceea ce se spune... ce spun unii despre tatăl meu, i-ar fi înfierbântat sângele ăla irlandez. Până acum, i-ar fi făcut cu ou şi cu oţet pe destui.

— Nu e stilul tău, Ethan. Trebuie să te ocupi de problema asta în felul tău propriu.

— Amândoi ar vrea să facem ceea ce e mai bine pentru Seth. Asta ar fi pe primul plan.

— Faci ceea ce e mai bine pentru el. De fiecare dată când îl văd, arată tot mai vesel. Prima oară când a venit aici, îl apăsa o mare greutate. Domnul profesor Quinn se ocupa de asta, dar avea şi multe alte probleme. Ştii cât de tulburat era, Ethan.

— Mda...

Iar vinovăţia îl împovăra ca o piatră, drept în mijlocul

inimii.

—... Ştiu.

— Acum chiar că te-am întristat, se trase Grace spre el, astfel încât genunchii li se atinseră. Indiferent ce îl tulbura, n-ai fost tu niciodată. Tu erai o lumină puternică şi sigură în viaţa lui. Îşi putea da seama oricine.

— Dacă puneam mai multe întrebări... începu Ethan.

— Nu e stilul tău, repetă ea şi, uitând că avea mâna lipicioasa, îl atinse pe obraz ştiai că avea să-l vorbească atunci când era gata, când putea.

— Şi pe urmă, a fost prea târziu.

— Nu-i adevărat, niciodată nu e prea târziu, îşi trecu Grace uşor degetele peste obrazul lui. Întotdeauna rămâne o şansă. Nu cred c-aş putea trăi de la o zi la alta, dacă n-aş crede că întotdeauna există o şansă. Nu-ţi face griji, spuse ea încet.

Ethan simţi ceva clintindu-se înăuntrul său, când ridică mâna să i-o acopere pe a ei. Ceva se muta din ioc, se deschidea. Apoi, Aubrey scoase un ţipăt înnebunit de bucurie:

— Bunicutu 1

Mâna lui Grace tresari, apoi căzu ca o piatră. Toată căldura care se scursese afară din ea îngheţă. Umerii i se

îndreptară, ţepeni, când se întoarse din nou în faţă, privindu-şi tatăl care se apropia de ei.

— Uite-o pe papuşica mea. Hai la bunicul.

Grace îşi lăsă fetiţa să se ducă, privind-o cum alerga şi era prinsă în braţe. Tatăl ei nu se feri de mâinile cleioase, nici de buzele mânjite. Râse, o îmbrăţişă şi plescăi din buze când fu sărutat cu poftă.

— Mmm, fragi. Mai vreau.

Şi începu să molfăie zgomotos pe gâtul lui Aubrey, până o făcu să ţipe de încântare. Apoi. Şi-o potrivi cu uşurinţă pe şold şi străbătu scurta distanţă până la fiica

lu şi nu mai zâmbi.

— Grace, Ethan. Faceţi o plimbare de duminică?

Lui Grace i se uscase gâtul şi-i ardeau ochii.

— Ethan ne-a invitat la o îngheţată.

— Ei, toarte frumos.

— Ai chiar acum pe tine puţin din ea, comentă Ethan, sperând să risipească o parte din tensiunea acumulată care vibra prin aer.

Pete îşi privi cămaşa, unde Aubrey îşi transferase o parte din fragii ei favoriţi.

— Hainele se spală. Nu te văd adesea pe cheu durr. Niica, Ethan, de când ai început să construieşti nava aia.

— Mi-am luat o oră liberă, înainte de a începe pe ¡un de azi. Coca e gata, puntea, aproape.

— În regulă, asta-i bine, dădu Pete din cap cu sinceri tate. Apoi îşi îndreptă privirea spre Grace. Mama ta e în braserie. Va dori să-şi vadă nepoata.

— Bine. Am să...

— O duc eu, o întrerupse Pete. Tu poţi merge acasă când termini, iar mama ta o va aduce la tine peste o oră. Două.

Grace ar fi preferat să-i tragă o palmă, decât să-i vorbească pe tonul acela politicos şi distant. Dar dădu din cap, căci Aubrey începuse deja să turuie despre bunicuţa.

— Pa! Pa, mama. Pa Ethan, strigă fetiţa peste umărul lui Pete, suflându-le bezele zgomotoase.

— Îmi pare rău. Grace.

Ştiind că era un gest nepotrivit, Ethan îi luă mina, pentru a o găsi ţeapănă şi rece.

— Nu contează. N-are de ce să conteze. Ş o iubeşte pe Aubrey. Se topeşte după ea. Numai asta are importanţă.

— Nu e corect faţă de tine. Tatăl tău e un om cumsecade. Grace, dar cu tine e nedrept.

— L-am dezamăgit se ridica ea, ştergându-şi repede mâinile cu şervetele pe care le făcuse ghemotoc şi cu

asta; gata

— Nu e nimic mai mult decât mândria lui în conflict cu a ta

— Poate. Dar pentru mine mândria contează.

Aruncă şervete le într-un coş de gunoi, spunându-şi că asta punea punct.

— Trebuie să mă-ntorc acasă, Ethan. Am de făcut un milion de lucruri şi, dacă-mi rămân două ore libere, e mai Dine să le rezolv.

Ethan nu insistă, deşi fu surprins să vadă QÂT de mult ar fi vrut. Şi el detesta să fie îndemnat şi înghiontit să vorbească despre probleme personale

— Te duc acasă.

— Ba nu, prefer să merg pe jos. Chiar aş dori să merg pe jos. Ti mulţumesc pentru bunăvoinţă, izbuti ea un zâmbet care părea aproape firesc. Şi pentru îngneţată. Mâine vin la voi. Ai grijă să-i spui lui Seth ca rufele lui se pun în coş, nu pe jos.

Şi se îndepărtă, mâncând pământul cu picioarele ei lungi. Se asigură că ajunsese destul de departe, înainte de a-şi permite să încetinească paşii. Înainte de a-şi apăsa o mână peste inima care o durea, oricât de ferm îi ordona contrariul în viaţa ei nu existau decât doi bărbaţi pe care-i

iubise vreodată cu adevărat. Şi se părea că niciunul dintre ei nu putea s-o dorească aşa cum avea ea nevoie să fie dorită.

Capitolul 4

Pe Ethan nu-l deranja muzica în timp ce lucra. Adevărul era că avea gusturi muzicale pe cât de largi, pe-atât de eclectice – altă moştenire a familiei Quinn. Casa fusese adeseori plină cu muzică. Mama lui cântase bine la pian, cu tot atâta entuziasm pentru piesele lui Chopin ca şi pentru cele ale lui Scott Joplin. Talentul muzical al tatălui sau fusese vioara, instrument în jurul căruia gravitase şi Ethan. Îi plăceau stările ei de spirit variate şi uşurinţa cu care era mânuită.

Totuşi, găsea muzica o risipă de sunet ori de câte ori se concentra asupra unei munci, întrucât de obicei n-o auzea decât cu zece minute întârziere, oricum.

În acele momente, prefera tăcerea, dar lui Seth îi plăcea ca radioul din şantierul naval să meargă, şi încă dat la maximum. Aşa că, pentru a avea linişte, Ethan se mulţumea să-şi închidă urechile în calea bubuitorului rock and roll.

Bordajul ambarcaţiunii era şlefuit şi călăfătuit, o muncă intensivă şi care consuma timp. Seth îi fusese de mare ajutor, recunoştea Ethan, oferindu-i două mâini şi două picioare în plus când avea nevoie de ele. Deşi Dumnezeu îi

era martor că băiatul ştia să se plângă de muncă la fel de mult ca Phillip.

Ethan refuza să audă şi asta – ca să-şi păstreze mintea întreagă.

Spera să termine geluirea punţii înainte de a sosi Phillip în weekend, lucrând mai întâi pe o diagonală, apoi pe cealaltă, în unghi drept.

Cu un dram de noroc, în săptămâna aceea şi în următoarea putea să muncească zdravăn la cabina echipajului şi la timonerie.

Seth făcea mofturi că era pus să şmirgheluiască N dar făcea o treabă onorabilă Ethan nu trebui să-i spună să se întoarcă şi să refacă vreo câteva părţi din bordaj decât de două ori. Nici întrebările băiatului nu-l deranjau. Deşi, când începea, avea de pus milioane întregi.

— Chestia aia de-acolo ce e?

— Cloazonul cabinei de comandă.

— De ce-ai tăiat-o încă de pe-acum?

— Fiindcă e mai bine să scăpăm de tot rumeguşul înainte de a face lipiturile şi vopsitoria.

— Şi câcaturile alealalte ce-s?

Ethan se opri din lucru, privind în direcţia unde se încrunta Seth spre o stivă de scânduri tăiate dinainte.

— Pereţii laterali şi din capăt ai cabinei, copastia, pupa şi bordurile.

— Mie mi se pare că-s o droaie de piese pentru o tâmpită de barcă.

— Şi-au să mai urmeze şi altele.

— Ăsta de ce nu-şi cumpără una gata făcută?

— Norocul nostru că nu i-a venit ideea.

Buzunarele adânci ale clientului, medită Ethan, puneau bazele firmei *Boats by Quinn.*

— Fiindcă i-a plăcut cealaltă barcă pe care i-am construit-o – şi ca să le poată spune tuturor ştabilor lui de prieteni că i s-a proiectat şi construit o navă anume pentru el.

Seth luă o bucată nouă de glasspapier şi se apucă iarăşi de lucru. Munca nu-l nemulţumea deloc. Şi-i plăceau şi mirosurile de lemn, vopsea şi ulei de in Dar pur şi simplu nu Durea sa se liniştească.

— Durează o veşnicie pân-o montezi pe toată.

— Lucrăm la ea de mai puţin de trei luni. Mulţi oameni muncesc câte un an – chiar mai mult – ca să construiască o navă de lemn.

Seth rămase cu gura căscată:

— Un an! Iisuse, Ethan.

Scâncetul său puternic, şi cât se poate de firesc, făcu colţurile gurii lui Ethan să se arcuiască.

— Linişteşte-te, asta n-o să ne ia atât de mult. După ce se întoarce Cam şi lucrează la ea câteva zile încheiate, o să mergem înainte. Şi tu, când termini şcoala, poţi prelua o mare parte din treburile mai „mple.

— Am terminat şcoala.

— Hmm?

— Azi, zâmbi Seth. Cu gura până la urechi. Libertate. S-a zis cu orele

— Azi? se încruntă Ethan, oprindu-se din lucru. Credeam că mai aveai vreo două zile.

— Nnt.

Pierduse noţiunea timpului, la un moment dat, presupunea Ethan. Iar lui Seth nu-i stătea în fire – nu încă, deocamdată – să le dea informaţii din proorie iniţiativă.

— Ai primit foaia matricolă?

— Mda – am trecut.

— ia să vedem, îşrlăsa Ethan sculele jos, frecându-şi mâinile de blugi. Unde-i?

Seth ridică din umeri, continuând să şlefuiască.

— E în ghiozdanul meu, acolo. Nu-i mare scofală.

— Dă-mi-l să-l văd, repeta Ethan.

Băiatul începu ceea ce Ethan considera că era dansul lui ritual. Dându-şi ochii peste cap, ridică din umeri, adăugând şi un oftat de îndelungnată suferinţă. În mod destul se e:, dat, nu încheie cu o înjurătură, cum avea obiceiul. Porni spre locul unde-şi aruncase ghiozdanul şi începu să scotocească prin el.

Ethan se aplecă peste tribora, pentru a lua hârtia pe care i-o întindea Seth. Observând expresia rebelă de pe chipul băiatului se aşteptă ca veştile să fie proaste. Stomacul i se încleştă scurt. Predica de rigoare, îşi spuse Ethan cu un oftat lăuntric, avea să fie al naibii de incomodă pentru enândoi.

Studie hârtia subţire, imprimată pe computer, dându-şi şapca pe ceară ca să se scarpine în cap:

— A în *linie?*

Seth îşi săltă din nou un Umăr, înfundându-şi mâinile în buzunare.

— Mda, şi ce?

— N-am mai văzut în viaţa mea o foaie matricolă plină numai cu A-uri. Până şi Phillip mai avea unele B-uri, şi câte un C aruncat printre ele.

Jena şi teama de a nu fi numit tocilar sau altcumva la fel de hidos i se răzvrătiră repede.

— Nu-i mare scofală.

„Itinse mina să-şi ia foaia, dar Ethan clătină din cap:

— Ba pe dracu’.

Vedea, însă, chipul încruntat al lui Seth şi bănuia că-l înţelegea. Întotdeauna era dificil să fii diferit de restul turmei.»

— Ai o minte ascuţită şi ar trebui să fii mândru.

— O am şi gata. Nu-i ca şi cum aş învăţa să pilotez o navă, sau aşa ceva.

— Ai un cap oun şi ţi-l foloseşti, găseşti soluţiile aproape la toate.

Ethan împături cu grijă hârtia, băgând-o în buzunar. Al dracului să fie dacă n-avea să se fălească puţin cu ea.

— Am impresia; a ar trebui să luăm o pizza, sau ceva.

Nedumerit, Seth îşi îngustă ochii:

— Ai împachetat sandvişurile alea nesărate pentru cină.

— Acum nu se mai potrivesc. Prima oară când un Quinn primeşte A în linie ar trebui să merite cel puţin o pizza.

Îl văzu pe Seth deschizând gura, apoi închizând-o la loc, îi privi încântarea buimăcită din adâncul ochilor, înainte de a şi-i coborî.

— Sigur, ar fi marfă.

— Mai rezişti încă o oră?

— Nicio problemă.

Seth luă şmirghelul şi se apucă să frece cu înverşunare. Şi orbeşte. Avea ochii orbiţi şi inima ridicată în fit. I se întâmpla ori de câte ori vreunul din ei îl numea un Quinn. Ştia că numele lui încă mai era Delauter. Trebuia să şi-l scrie în capul fiecărei tâmpite de lucrări pe care o făcea la şcoală, nu? Dar faptul de a-l auzi pe Ethan numindu-l un Quinn făcea ca acea mică rază de speranţă pe care Ray i-o aprinsese în suflet cu luni de zile în urmă să strălucească doar o idee mai puternic.

Avea să rămână acolo. Avea să fie unul dintre ei. Niciodată n-avea să se mai întoarcă în iad.

Făcea să merite faptul că în ziua aceea fusese chemat în cancelaria lui Morrrield. Directoarea adjunctă îl înhăţase cu o oră înainte de începerea libertăţii. Îl apu

caseră nevricalele la stomac, ca întotdeauna. Dar femeia îl poftise să ia loc şi-i spusese că era mândră de progresele lui.

Ba frate, ce calvar!

Okay, deci poate că-n ultimele câteva luni nu mai pocnise pe nimeni la moaca. Şi îşi făcuse toate tâmpitele de teme pentru acasă în fiecare împuţită de zi fiindcă

mereu îl bătea la cap cineva cu ele. În privinţa asta, Phillip era cel mai nesuferit pisaiog. Tipul parc-ar fi fost un copoi cu munca la domiciliu, sau aşa ceva, îşi spunea acum Seth. Şi, mda, mai ridicase şi mina în clasă când şi când numai aşa, de-al dracu'.

Dar ca Murrfield să-l ia la lăudat în halul ăla. Era... *greţos,* conchise el. Aproape îşi dorise să-l fi târât înăuntru ca să-i mai trântească o eliminare din şcoală.

nsă dacă o serie de A-uri nenorocite îl mulţumeau pe un tip ca Ethan, era okay.

După părerea lui Seth, Ethan era absolut marfă. Toată ziua muncea în aer liber şi avea pe mâini cicatrici şi bătături groase de tot. Seth bănuia că în mâinile lui Ethan ai fi putut să baţi şi cuie, fără ca el să le simtă măcar, aşa erau de aspre şi tari. Avea două Parei – pe care singur şi le construise – şi ştia totul despre e Golf şi navigaţie. Şi nici nu făcea caz cu asta.

Cu două luni în urmă, Seth văzuse *High Nuon* deşi era o nasoleală alb-negru şi nici măcar n-avea sânge sau explozii. Îşi spusese atunci că Eman semăna puţin cu Gary Cooper ăla. Nu vorbea mult, aşa că, atunci când o

1. – „La amiază, 1952, r. Fred Zinnemann cu Gary Cooper şi Grace Kelly capodopera western, distinsă cu

numeroase premii Oscar (n.tr.)

făcea, de cele mai multe ori îl ascultai. Şi făcea tot ce era de făcut, fără multă paradă.

Ethan i-ar fi culcat şi el cu mutra-n jos pe tipii ai dracu'. Fiindcă aşa era just. Seth rumegase gândul o vreme, după care hotărâse ce era un erou. Un om care făcea numai ceea ce era just.

Ethan ar fi fost năucit şi jenat de moarte, dacă ar fi putut citi gândurile lui Seth. Dar băiatul era expert în a şi le păstra pentru el însuşi. La acest nivel, el şi Seth semănau ca doi fraţi gemeni.

Se putea ca lui Ethan să-i fi trecut prin minte că *Village Pizza* se afla doar la câţiva paşi de *Shinoy's Pub,* unde îşi începea Grace schimbul, dar nu pomeni nimic.

Oricum n-ar fi putut duce băiatul într-un bar, medită el, în timp ce intrau în zgomotul şi luminile vii din restaurantul local iar Seth s-ar fi plâns obligatoriu, şi cât putea de tare, dacă Ethan îi cerea sa aştepte două minute în maşină, până băga el un cap înăuntru. La fel de probabil era să se plângă şi Grace, dacă se prindea ca o controla.

Era mai bine să lase totul baltă, concentrându-se asupra problemelor imediate „şi vârî mâinile în buzunarele de la spate, studiind menu-ul afişat pa perete, în spatele

tejghelei.

— Cu ce-o vrei?

— În niciun caz cu ciuperci. Sunt scârboase.

— Aici suntem de aceeaşi părere, murmură Ethan.

— Ardei iute şi cârnat, îşi dezveli Seth dinţii, dar strică totul, ţopăind puţin în adidaşi. Dacă-i faci faţă şi tu.

— Eu îi fac, dacă-i faci tu. Azi, Justin, îi zâmbi el în chip de salut băiatului de la teighea. Luăm două mari cu ardei şi cârnaţi şi două Pepsi-uri jumbi.

— S-a marcat. Aici sau la pachet?

Ethan p-vi peste cele câteva mese şi separeuri, pentru a observa că nu era singurul care se gândise să sărbătorească ultima zi de şcoală cu pizza.

— Du-te şi ocupă ultimul sepaieu de-acolo, Seth. Le luăm aici, Justin.

— Staţi jos la o masă. Vin şi sucurile acum.

Seth îşi trântise ghiozdanul pe banchetă şi bătea cu mâinile în masă în ritmul tonomatului de unde cânta Hootie and the Blowfish. &

— Mă duc să joc ceva la video, îi spuse el lui Ethan; când acesta dădu să-şi scoată portofelul, Seth clătină din cap: am bani.

— Ba-n seara asta n-ai, replică moale Ethan, scoţând

nişte hârtii. Tu eşti sărbătoriul. Du-te şi schimbă-le.

— Marfă.

Seth înhăţă bancnotele şi alergă să le schimbe pe fise.

În timp ce se aşeza în separeu, Ethan se întrebă de ce atât de mulţi oameni considerau că două ore într-un salon plin de zgomot erau o distracţie nemaipomenită. O gaştă de puşti încercau deja să radă nişte bandiţi la cele trei jocuri video de lângă peretele din spate; tonomatul trecuse pe Clint Black – iar băiatul ăla de la ţară se tânguia îngrozitor. Ţâncul din separeul alăturat era în plină criză de mofturi, iar două adolescente chicoteau la un nivel decibelic care ar fi făcut urechile lui Simon să sângereze.

Halal stil de a-ţi petrece o seară plăcută de vară!

Apoi, îi văzu pe Uz Crawford şi Junior cu fetiţele lor, într-un separeu din apropiere. Una dintre fete – trebuia să fie Stacy, îşi spuse Ethan – vorbea repede, gesticulând larg, în timp ce restul familiei hohotea de râs.

Alcătuiau o unitate, reflectă el, propria lor insuliţă, în mijlocul haosului de lumini şi zgomot. Presupunea că asta însemna o familie, o insulă. Faptul de a şti că te puteai refugia acolo era tot ce conta.

Şi totuşi, junghiul de invidie îl mira, făcându-l să se foiască incomod pe bancheta tare a separeului, cu privirea

încruntată în gol. Se hotărâse cu ani în urmă să-şi întemeieze o familie şi nu-i încânta deloc junghiul acela ascuţit de dor.

— Ce-i, Ethan, de ce faci mutra asta?

Ridică privirea, în timp ce sticlele erau puse pe masă în faţa lui, drept spre ochii cocheţi ai Undei Brewster.

Arăta trăsnet, nici vorbă. Jeanşii negri strâmţi şi tricoul negru *en-coeur* îi înveleau trupul armonios format ca un strat de vopsea pe un *Chevy* clasic.

După ce i se pronunţase divorţul – săptămâna trecută, luni – se tratase cu o manichiură şi 0 coafură nouă. Unghiile ei cu vârf portocaliu-coral îi răsfirau parul blond, proaspăt tuns paj, în timp ce-i zâmoea lui Ethan.

Pusese ochii pe el de-o bună bucată de vreme – la urma urmei se despărţise de acel pierde-vară de Tom Brewster cu peste un an în urmă, iar o femeie trebuia să privească spre viitor. Ethan Quinn ar fi fost trăsnet la pat, conchise ea. Avea instinct, la problemele astea. Mâinile lui mari ar fi fost puternice de-a binelea nu se îndoia. Şi atente. A, da.

Şi-i plăcea şi cum arăta. Doar o idee cam dur şi brăzdat de vânturi şi ploi. Şi zâmbetul acela al lui, lent, sexy... când reuşeai să i-l provoci, îi dădea poftă să-şi lingă buzele de nerăbdare.

Avea un stil al lui anume, calm. Linda ştia ce se spunea despre apele liniştite. Şi murea să vadă cât de adânc săpa apa liniştită a lui Ethan Quinn.

Ethan era perfect conştient încotro i se abătuseră ochii, de vreme ce şi el şi-i holba cât toate zilele. În căutarea unui spaţiu de fugă. Femeile ca Unda îl speriau de moarte.

— Salut, Unda. Nu ştiam că lucrezi aici.

Altfel, ar fi fugit de *Village Pizza* ca de ciumă.

— Îl ajut doar pe taică-meu, pentru două săptămâni.

Era pe jantă cu banii, iar tatăl ei – proprietarul pizze* noi – îi spusese că nici mort n-avea s-o lase să-i tapeze, pe el şi pe maică-sa. Trebuia să-şi bună la treabă fundul ăla obraznic.

— Nu te-am mai văzut în ultima vreme.

— Am mai umblat...

Voia să-l lase în pace. Parfumul ei îl călca pe nervi.

— Am au:; t că tu şi fraţii tăi aţi închiriat hambarul ăla vechi al lui Claremont şi construiţi bărci. Voiam să trec ca s-arunc o privire

— Nu e cine ştie ce de văzut

Unde naiba era Seth, când avea nevoie de el? se întrebă Ethan, cu oarecare disperare. Cât puteau dura fisele alea nenorocite?

— Aş vrea să văd oricum, îşi plimbă Linda unghiile cu vârfu i lucioase în lungul braţului său, torcând scăzut când îi snţi reflieful muşchilor. Pot s-o tai de-aici pentru un timp. Ce-ar fi să mă duci pân-acolo şi să-mi arăţi ce şi cum?

Un moment, mintea i se goli de orice gânduri. Om era şi el. Iar Linda îşi trecea vârful limbii peste buza de sus într-un mod menit să atragă privirea unui bărbat şi să-i gâdile glandele. Nu că l-ar fi interesat, deloc, dar trecuse mult timp de când nu mai avusese o femeie gemând sub el. Şi presimţea că Linda ar fi fost campioana la gemete.

— Punctaj maxim, se trânti Seth în separeu, îmbujorat de victorie, înhâţându-şi Pepsi-ul: supse puţin din sticlă. Dom’le, mai întârzie mult pizza aia? Sunt lihnit.

— Ei... îi zâmbi Linda veselă, în pofida nemulţumirii de a fi fost întreruptă. Ăsta trebuie să fie noul adaos. Cum te cheamă, drăguţă? Nu mai prea ţin minte.

— Seth.

O ochi dintr-o orivire. Fâşneaţă, fu prima şi singura lui concluzie. Văzuse o droaie, în scurta sa viaţă.

— Tu cine eşti?

— Eu sunt Linda, o veche prietenă de-a lui Ethan. Pizzeria-i a tatălui meu.

— Marfă, atunci poate le spui s-aprindă şi-un foc sub

pizza aia până nu murim aici de bătrâneţe.

— Seth.

Cuvântul şi privirea calmă a lui Ethan fură de ajuns pentru a-i închide gura.

— Tatăl tău mai face şi-acum cea mai bună pizza de pe Coastă, adăugă el, cu un zâmbet dezinvolt. Neapărat să-i transmiţi.

— O să-i spun. Şi mai da-mi şi tu un telefon, Ethan, îşi fâlfâi Linda mâna stângă. De-o vreme-ncoace, sunt o femeie liberă.

Şi se îndepărtă, balansându-şi şoldurile ca un metronom bine uns.

— Miroase ca dugheana din complex unde se vând toate chestiile alea de gagici, strâmbă Seth din nas; nu-i plăcuse, fiindcă recunoscuse în ochii ei o umbră din maică-sa. Nu vrea decât să ţi se vâre-n nădragi.

— Gura, Seth.

— Pe bune. Ridică Seth din umeri dar, din fericire, abandonă subiectul când Linda reveni cu farfuriile de pizza.

— Poftă bună, le ură, aplecându-se peste masă o idee mai mult decât era necesar, în caz că Ethan nu observase peisajul încă de prima oară.

Seth înhăţă o bucată şi muşca, ştiind c-avea să-i frigă cerul gurii. Aromele explodară, făcând ca arsura să merite cu vârf şi-ndesat.

— Grace face pizza din te miri ce, spuse el, cu gura» plină. E şi mai bună decât asta.

Ethan nu făcu decât să bumbăne. Gândul la Grace, după ce nutrise – chiar şi fără voia lui – o fante/ e scurtă şi năduşită despre Linda Brewster, îl enerva.

— Serios. Ar trebui să vedem dacă vrea să ne prepare, într-una din zilele când vine la curăţer. Ie. Mâine vine, nu?

— Mhm, luă Ethan o bucată, nemulţumit că-i pierise aproape toată pofta de mâncare. Aşa cred.

— Poate ne face una înainte să plece.

— Ai primit pizza în seara asta.

— Ei, şi? termină Seth de înfulecat prima bucată, cu ¡M’cala şi precizia unui şacal. Am putea, cum ar veni, să facem comparaţie. Grace ar trebui să deschidă o pizzerie sau ceva, ca să nu mai fie obligată să facă toate muncile alea diferite. Tot timpul lucrează. Vrea să-şi cumpere casă.

— Zău?

— Mda, îşi linse Seth latul imunii, unde i se prelinsese puţin sos. Duar una mica, dar trebuie să aibă şi curte, ca să poată Aubrey să zburde, să-şi ia şi un câine şi alte

chestii.

— Ţi-a spus ea toate astea?

— Sigur. Am întrebat-o de ce se dă de ceasu morţii să mături prin atâtea case, plus munca la cârciumă, şi a zis că mai mult de-asta. Şi dacă nu câştigă destul, ea şi Aubrey n-or să aibă o casă la lor până-ncepe Aub grădiniţa. Cred că până şi-o casă mică te costă de te usucă, nu?

— Costă, răspunse încet Ethan.

Îşi amintea cât de mulţumit, cât de mândru fusese când îşi lansase la apa propria locuinţă. Cât însemnase pentru el faptul de a şti că reuşise în ceea ce-şi propusese.

— E nevoie de timp ca să economiseşti.

— Grace vrea să aibă casa la vremea când Aubrey o să-nceapă şcoala. După aia, zice că trebuie să-nceapă economiile pentru colegiu.

Porni, hotarând să-şi putea împinge în stomac şi a treia bucată.

— Ce naiba, Aubrey e mică, mai are – un milion de ani pân-la colegiu, l-am spus-o şi pe asta, f augă, încântat ca oameni să ştie că el şi Grace aveau *conversaţii.* N-a făcut decât să râdă şi a zis că acu’ cinci minute lui Aubrey i-a ieşit primul dinte. N-am prins poanta.

— Ideea era că ăştia mici cresc repede.

itrucât pofta de mâncare nu dădea semne să-i mai reviria, Ethan închise capacul peste pizza şi scoase banii s-o plătească.

— Hai pe-asta s-o ducem la şantier. Dacă tot nu mai ai şcoală mâine dimineaţă, mai putem lucra încă vreo două ore.

Lucrară mai mult de două. Odată ce începea, nu putea să se mai oprească. I se limpezeau gândurile, n-o luau razna, întrebându-se, îngrijorându-se.

Barca era concretă, o sarcină palpabilă, cu un final previzibil. Ştia ce făcea acolo, la fel cum ştia ce fa ce a şi în Golf. Nu existau atât de multe zone umbrite, cu poate-uri şi cu dacă-uri.

Ethan continuă să lucreze chiar şi după ce Seth se ghemui pe o prelată şi adormi. Zgomotul uneltelor în funcţiune nu părea să-l deranjeze – deşi Ethan se întreba cum putea cineva să doarmă cu cea nul mare parte dintr-o pizza cu araei şi cârnaţi în stomac.

Începu munca la capetele şi stâlpii cabinei şi ale timoneriei, în timp ce vântul serii sufla alene prin uşile ele marră deschise. Închisese radioul, astfel că acum singura muzică era apa, cu notele blânde ale valurilor lunecând pe

lângă mal.

Lucra încet, cu grijă, deşi putea să vizualizeze perfect proiectul încheiat. Cam, hotărî el, avea să se ocupe de majoritatea lucrărilor interioare. Era cel mai priceput din toţi trei la finisarea tâmplăriei. Phillip se putea ocupa de treburile ole: era mai bun la munca manuală brută decât îi olâcea să recunoască.

Dacă reuşeau să ţină pasul, Ethan calcula că urmau să aibă nava vopsită şi lansată la apă peste două luni. Calculul profiturilor şi al procentajelor îl lăsa în seama lui Phillip. Banii aveau să se ducă pe avocaţi, la şanti irul naval şi în propriile lor burţi. – De ce nu-i spusese Grace niciodată că voia să-şi cumpere o casă?

„Eman se încruntă gânditor, în timp ce alegea un r. I: galvanizat. Nu era un pas cam mare, să discute problema cu un băiat de zece ani? Dar, recunoscu el, Seth o întrebase.

El unul nu-i spusese decât că nu trebuia să se spetească atâta cu munca – n-o întrebase de ce insista.

Ar fi fost mai bine să se împace cu tatăl ei, îşi spuse

Ethan iarăşi. Dacă ei doi reuşeau să îndoaie ţeapana aia de mândrie a neamului Monroe pentru doar cinci minute, puteau ajunge la o înţelegere. Rămăsese gravidă – iar.

Man nu se îndoia că Jack Casey profitase de o fată tânără şi naivă, lucru pentru care merită să fie împuşcatdar povestea asta era trecută şi terminată.

Familia lui nu ţinuse niciodată ranchiuna, mare sau mică. Se certaseră, desigur – iar el şi fraţii lui se luaseră adesea şi la bătaie. Dar, când terminau, era gata.

Lucru destul de adevărat, nutrise unele seminţe de pica pe care, fiindcă fugise în Europa, şi pe Phillio, pentru că se mutase la Baltimore. Toate se întâmplaseră atât de repede după moartea mamei lor, când rana era încă deschua. Totul se schimbase înainte ca el să clipeasca din ochi măcar, şi-şi rumegase îndelung durerea.

Însă chiar şi aşa, nu le ar fi întors niciodată spatele, dacă vreunul avea nevoie de el. Şi ştia că nici ei nu i-ar fi întors lui spatele.

I se părea cea mai mare prostie şi paguba imaginabilă că Grace nu cerea ajutor, iar tatăl ei nu i-l oferea.

Se uită la ceasul mare şi rotund prins pe perete, deasupra uşilor de la intrare. Fusese ideea lui Phillip, îşi aminti Ethan, cu o jumătate de zâmbet. Socotise că aveau nevoie să ştie cât de mult timp lucrau dar, din câte bănuia Ethan, Phillip era singurul care se ostenea sa noteze orele.

Era aproape unu, ceea ce însemna că Grace avea să

termine treaba la cârciumă cam peste o oră. Nu era nimic rău dacă-l urca pe Seth în camionetă şi dădea o raită scurtă până la *Shiney's.* Doar ca să... arunce o privire de control

Chiar când începea să se ridice, îl auzi pe băiat scâncind în somn.

În sfârşit, îşi spune pizza cuv intui, reflectă Ethan, clătinând din cap. Dar bănuia că nicio copilărie nu putea fi completă fără cota ei de crampe. Coborî, rulându-şi umerii pentru a-şi alunga cârceii, în timp ce se apropia de băiatul adormit.

Se ghemui lângă Seth şi-i puse o mână pe umăr, scuturându-l uşurel.

Iar băiatul sări ca ars.

Pumnul său strâns îl nimeri pe Ethan drept în gură, azvârlindu-i capul înapoi. Şocul, mai mult decât durerea brusca şi vie, îl făcu să înjure. Blohă următoarea lovitură, după care apucă strâns braţul lui Seth.

— Stai.

— ia-ţi labele de pe mine!

Înnebunit, disperat şi încă prins în ghearele cleioase ale visului, Seth îşi agita mâinile prin aer.

— ia-ţi labele împuţite de pe mine!

Înţelese pe loc. Expresia din ochii lui Seth – teroare crudă şi furie sălbatică. Le simţise cândva şi el pe amândouă, deopotrivă cu o cutremurătoare neputinţă. Îi dădu drumul, ridicând ambele mâini, cu palmele în faţă:

— Ai visat.

O spusese calm, fără inflexiuni, şi ascultă ecoul respiraţiei întretăiate a lui Seth în aer.

— Adormiseşi.

Seth rămase cu pumnii strânşi. Nu-şi amintea când adormise. Ţinea minte că se ghemuise pe prelată ascultându-l pe Ethan cum lucra. Iar următorul lucru pe care-l ştia era că se afla din noua într-una din camerele alea întunecoase, cu mirosuri acre şi prea omeneşti, unde zgomotele din camera alăturată erau prea puternice şi prea animalice.

Iar unul dintre bărbaţii fără faţă care foloseau patul mamei lui se apropiase pe furiş şi iarăşi îşi pusese mâinile pe el.

Însă cel care-l privea acum era Ethan, răbdător, cu prea multă înţelepciune în ochii săi serioşi. Seth simţi un nod în stomac, nu numai pentru ceea ce se întâmplase, ci şi fiindcă Ethan acum ştia.

Neputându-se gândi la niciun cuvânt sau scuza, Seth se

mulţumi să închidă ochii.

Acest lucru avu cuvântul hotărâtor asupra lui Ethan. Cedarea în faţa neputinţei, alunecarea în ruşine. Lăsase rana aceea în pace, dar acum se părea că la urma urmei tot trebuia s-o oblojească.

— Nu trebuie să te temi de ceea ce a fost.

— Nu mă tem de nimic, deschise Seth brusc ochii; furia din ei era matură şi înverşunata, dar glasul îi tremura ca al unui copil ce era. Nu mi-e frică de-un tâmpit de vis.

— Şi nici ruşine nu trebuie să-ţi fie.

F ndcă îi era, o ruşine hidoasă, Seth sări în picioare. Avea din nou pumnii strânşi, pregătiţi.

— Nu mi-e ruşine de nimic. Şi habar n-ai dracului despre ce e vorba.

— Ba am habar dracului perfect de bine despre ce e vorba.

Tocmai din acea cauză, nu suporta să vorbească. Dar, în pofida poziţiei sale sfidătoare, băiatul tremura. Singurul lucru care-i mai rămăsese de făcut era să vorbească. Cel mai potrivit lucru.

— Ştiu ce efect au avut visele şi asupra mea, cum am continuat să le am mult timp după ce partea aia din viaţa mea se sfârşise.

Şi încă le mai avea, din când în când, dar nu era nevoie să-i spună băiatului că îl aştepta o viaţă întreagă de amintiri şi lupte cu ele.

— Ştiu ce te fac să simţi.

— Gogoşi.

Lacrimile îl ardeau pe Seth înapoia ochilor, umilindu-l şi mai mult.

— Nu-i nimic în neregulă cu mine. M-am cărat dracu' de-acolo, nu? Am scăpat de ea, nu? Şi-napoi n-am să mă mai întorc, orice-ar fi.

— Aşa este, n-ai să te mai întorci, confirma Ethan. Orice-ar fi.

— Puţin îmi pasă ce crezi tu sau oricine despre ce s-a-ntâmplat atunci. Şi n-ai să mă duci de nas să vorbesc, prefăcându-te că ştii.

— Nu e nevoie să spui nimic, răspunse Ethan. Şi nici eu n-am nevoie să mă prefac.

Luă şapca pe care pumnul lui Seth i-o zburase din cap şi şi-o trecu absent prin mâini, înainte de a şi-o pune la loc. Dar gestul acela firesc nu reuşi cu nimic să-i destindă ghemul strâns şi lunecos de tensiune din pântec.

— Maică-mea a fost o târfă – mama mea naturală. Şi mai era şi toxicomană, dependentă de heroină.

Rămase cu ochii spre ai lui Seth, vorbind pe un ton normal.

— Eram mai mic decât tine când r – a vândut prima dată, unui bărbat căruia-i plăceau băieţii mici

Respiraţia lui Seth se acceleră, în timp ce făcea un pas înapoi. *Nu,* fu singurul când care-i putu trece prin minte. Ethan Quinn era întru totul puternic şi solid şi... normal.

— Minţi.

— De cele mai multe ori, oamenii mai ca să se laude, sau ca să scape din vreo prostie pe care au făcut-o. Nk eu nu văd ce rost are – necum să mai şi mint despre aşa ceva.

Ethan îşi scoase din nou şapca, fiindcă deodată o simţea prea strân & a pe cap. Îşi trecu mâna prin păr, o dată, de două ori, ca pentru a alunga greutatea.

— Mă vindea bărbaţilor ca să-şi plătească drogurile. Prima oară, m-am zbătut. N-am reuşit să-l opresc, dar m-am împotrivit. Şi a doua oară m-am împotrivit, şi de alte câteva ori după aia. Pe urmă, nu m-am mai ostenit să mă zbat. Fiindcă nu era decât cu atât mai rău.

Privirea îi rămânea aţintită drept într-a băiatului. În lumina crudă a lămpilor din plafon, ochii lui Seth erau întunecaţi şi nici pe departe atât de calmi cât fuseseră

când Ethan începuse să vorbească. Îl durea pieptul, până-şi aminti să respire din nou.

— Cum ai suportat?

— Am încetat să-mi mai pese, ridică Ethan din umeri. Am încetat să mai *exist,* dacă înţelegi ce vreau să spun. N-aveam pe nimeni căruia să-i cer ajutorul – şi nici nu ştiam dacă exista sau nu cineva. Umbla mult din loc în loc, ca să-i piardă urma asistenţii sociali.

Seth şi simţea buzele strânse şi uscate. Şi le frecă brutal cu dosul mâinii.

— Niciodată nu ştiai unde aveai să te trezeşti dimineaţă.

— Mhm, nu ştiam niciodată.

Însă toate locurile arătau la fel. Toate miroseau la fel.

— Dar ai fugit. Ai scăpat.

— Mhm, am scăpat. Într-o noapte, după ce clientul terminase cu amândoi, a fost... o problemă.

Urlete, sânge, blesteme Durere.

— Nu-mi mai amintesc totul exact, dar au venit sticleţii. Probabil ca arătam într-un hal fără de hal, fiindcă m-au dus la spital şi au înţeles totul destul de repede. Am ajuns în sistemul social şi aş fi putut rămâne acolo. Dar doctoriţa care m-a tratat era Stellar Quinn.

— Şi te-au luat la ei.

— M-au luat.

Şi aceste cuvinte, numai acestea, alinau senzaţia de greaţă din pântecul lui Ethan.»

— Nu numai că mi-au schimbat viaţa, mi-au salvat-o. Multă vreme după aia am avut visele, alea transpirate în care te trezeşti înuercând să respiri, convins că iar te-ai întors. Şi chiar după ce-ţi dai seama cănu-i adevărat, încă mai ţi-e frig un timp.

Seth îşi şterse lacrimile cu nodurile degetelor, dar acum nu se mai ruşina cu ele.

— Eu am scăpat întotdeauna. Uneori, îşi puneau mâinile pe mine, dar scăpăm. Niciunul din ei nu m-a...

— Bravo ţie!

— Da tot voiam să-i omor, şi pe ea Voiam.

— Ştiu.

— N-am vrut să spun la nimeni. Cred că Ray ştia, şi Cam ştie oarecum. Nu voiam să creadă nimeni că am... să se uite la mine şi să creadă...

N-o putea exprima în cuvinte, ruşinea de a-l privi cineva şi a şti ce se întâmplase, şi ce s-ar fi putut întâmpla, în camerele acelea întunecoase şi mirositoare.

— De ce mi-ai spus?

— Fiindcă trebuie să ştii ca asta nu te face să fii mai

puţin om decât eşti.

Ethan aştepta, ştiind ca Seth avea să se decidă dacă accepta sau nu adevărul acestui lucru.

Ceea ce vedea Seth era un bărbat, înalt, puternic, stăpân pe sine, cu mâini mari, bătătorite, şi ochi liniştiţi. Una dintre greutăţile care-l apăsau pe suflet se ridică.

— Cred că aşa e.

Apoi, zâmbi puţin:

— Îţi curge sânge din gură.

Ethan se şterse cu dosul mâinii ştiind că trecuseră peste o linie subţire şi nesiuură.

— Ai un croşeu de dreapta bun. Nici nu l-am văzut venind.

itinse o mină, cu titlu de încercare, ciufulind părul răvăşit de somn al îi Seth. Zâmbetul băiatului rămase la locul său.

— Hai să facem curat, spuse Ethan, şi să mergem acasă.

Capitolul 5

Grace avea o dimineaţă plină de treburi. Prima serie de rufe intră în maşină la şapte şi un sfert, în timp ce fierbea cafeaua, iar ochii ei încă mai erau aproape închişi şi stropi florile de pe verandă şi micile răsadniţe cu plante medicinale de pe pervazul bucătăriei, căscând de-i trosneau fălcile.

Pe când cafeaua începea să aromeze aerul şi să-i dea speranţe, spălă paharele şi vasele pe care le folosise Julie în seara trecută, când stătuse cu Aubrey. Închise punga cu cartofi pai, o puse la locul ei în dulap, apoi şterse firimiturile de pe tejghea, unde îşi luase Julie gustarea în timp ce vorbea la telefon.

Julie Cutter nu era exemplar de ordonata, dar o iubea mult pe Aubrey.

La şapte şi jumătate punct – după o jumătate de ceaşcă de cafea – Aubrey se trezi.

Sigură ca răsăritul soarelui, îşi spuse Grace, pornind din chicinetă spre dormitorul de lângă living fie ploaie fie soare, fie zi de săptămână sau weekend, ceasul intern – al lui Aubiey suna în fiecare dimineaţă la şapte şi jumătate.

Grace ar fi putut s-o lase în leagăn până-şi termina

cafeaua, dar în fiecare zi aştepta cu nerăbdare acel moment. Aubrey se ridică în picioare la marginea leagănului, cu buclele aurii încurcate după somn şi obrajii încă înroşiţi de pernă. Grace ţinea minte şi-acum ziua când intrase prima oară pentru a o găsi pe Aubrey în picioare, leganându-se pe picioruşele ei nesigure, cu faţa luminată de triumf şi surprindere.

Acum, picioarele lui Aubrey păreau mult mai solide. Ridică unul, aooi pe celălalt, într-un fel de marş vesel. Râse sonor, când Grace intra în cameră.

— Mama, mama, ula, mama mea.

— Bună, fetiţa mamei.

Grace se aplecă peste margine pentru ohmul sărut, uftând. Ştia cât noroc avea. Nu se putea să existe pe întreaga planetă un copil cu o fire mai veselă aecât fetiţa ei.

— Ce face Aubrey a mea?

— Opa! Afară!

— Te cred. Vrei pişu?

— Vleau pisu, confirmă Aubrey, chicotind când Grace o ridică din leagăn.

Instrucţia de toaletă era în curs, conchise Grace verificându-i scutecul de noapte în timp ce mergeau spre

baie. Avea succesele şi eşecurile ei.

De astă dată, Aubrey avu succes, iar Grace se lansă într-un generos elogiu al funcţiilor fiziologice, pe care nu l-ar fi putut înţelege decât un părinte de copil mic. Părul şi dinţii fură periaţi în baia cât o debara, pe care Grace o înveselise cu zugrăveală verdementă şi perdele cu dungi multicolore.

Neepu, apoi, rutina micului dejun. Aubrey voia fulgi reci de cereale cu banane, dar nu şi lapte. Când Grace începu să-l toarne, îşi trânti mânuţa peste castronaş, scuturând cu vigoare din cap:

— Nu, mama, nu Ţască. Te log.

— Bine, laptele în ceaşcă.

Grace îi umplu una şi o puse pe taviţa scăunelului înalt, lâna A castronaş.

— Şi-acum, papă. Azi avem multă treabă.

— Te deabă?

— ia să vedem, începu Grace să parcurga programul zilei, în timp ce-şi pregătea o felie de pâine cu unt. Trebuie să terminăm rufele, apoi i-am promis doamnei West că-i spălăm azi ferestrele.

Muncă de trei ore, după calculele ei.

— Pe urmă, avem de mers la piaţă.

Aubrev scoase o exclamaţie de plăcere:

— Domnişoara Luţi.

— Da, ai s-o vezi pe domnişoara Lucy.

Lucy Wilson era una dintre persejiiele favorite ale lui Aubrey. Casieriţa de la supermarket avea pentru ea întotdeauna un surâs – şi o acadea.

— După ce punem la loc cumpărăturile, mergem la familia Quinn.

— Seth! zâmbi Aubrey, cu laptele prelingându-i-se printre buze.

— Ei, iubito, nu sunt sigură dacă astăzi va fi acolo. S-ar putea să fie în Golf, cu Ethan, sau acasă la prietenii lui.

— Seth, repetă Aubrey, foarte convinsă, ţuguiiidu-şi buzele într-o bnsumflare încăpăţânată.

— Mai vedem, începu Grace să şteargă laptele vărsat.

— Ethan.

— Poate.

— Cutii.

— Foolish, cu siguranţă.

Sărută creştetul capului lui Aubrey şi-şi acordă luxul unei a doua ceşti de cafea.

La opt şi un sfert, Grace era înarmată cu un teanc de z re şi o sticlă de vaporizator care conţinea un amestec de oţet şi amoniac. Aubrey se distra pe iarbă, cu jocul eu

Mattel See n Say. La fiecare câteva secunde, câte o vaca mugea sau un porc guiţa. Iar Aubrey nu uita niciodată să reproducă sunetul.

La vremea când Aubrey îşi comută preferinţele spre cuburile de construit, Grace terminase de spălat şi lustruit partea exterioară a geamurilor din faţa şi latura casei, încadrându-se perfect în program. Şi ar fi respectat programul până la capăt, dacă doamna West n-ar fi apărut tocmai atunci cu nişte pahare mari cu ceai de la gheaţă şi un mare chef de vorbă.

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc că te-ai ocupat de asta pentru mine, Grace.

Doamna West, bunica multoi copii, îi adusese lui Aubrey de băut într-o ceaşcă de plastic colorat, cu răţuşte pe margine.

— O fau cu plăcere, doamnă West.

— Eu pur şi simplu nu mai pot ca altă dată, cu artrita mea. Şi tare-mi mai place ca ferestrele mele să strălucească, zâmbi bătrâna, adâncindu-şi ridurile de pe raţa Drăzdată de vreme. Iar tu, ştiu că le faci să strălucească. Nepoata mea, Layla, a spus că mi le spală ea. Dar am să-ţi spun adevărul şi să se fac-asa cine minte, Grace, fata asta e o împrăştiata. Cel mai des, începe

treaba şi-o termină sroräind în grădina de legume. Nu ştiu ce-o să se-aleagă de ea.

Grace râse, începând să frece fereastra urmaioare.

— Are abia cincisprezece ani. Îi sta mintea la băieţi, haine şi muzică.

— Mie-mi spui, dădu din cap doamna West cu atâta vigoare, încât a doua bărbie i se legănă în ritmul mişcării. Păi la vârsta ei, eu puteam să curăţ un crab repede cât n-ai clipi din ochi. Îmi câştigam traiul şi nu-mi luam gândul de la muncă până nu terminam.

i; făcu cu ochiul:

— Iar pe urmă, mă gândeam la băieţi.

Râse om toată inima, înainte de a-i zâmbi lui Aubrey:

— Ce mieluşică drăgălaşă ai tu aici, Grace.

— Lumina vieţii mele

— Şi-i cuminte cât încape. Păi, băieţelul cel mai mic al lui Carly a mea, Luke, nici două minute nu stă la un loc vi-şi petrecere fiecare oră cât nu doarme căutând necazul cu luminarea. Mai săptămâna trecută l-am prins căţărându-se pe cordelele mele din salon ca o pisică.

Totuşi, amintirea o făcu să chicotească.

— E de groază, Luke ăsta.

— Are şi Aubrey momentele ele.

— Nu-nn vine să cred. Cu feţişoara asta de îngeraş? Mâine poimâine va trebui să-i baţi pe băieţi cu băţul, ca să nu adulmece pe lângă dulceaţa asta. Foc de frumuşică. Am şi văzut-o ţinându-se de mâna cu unul.

Grace coborî pulverizatorul şi întoarse repede capul, pentru a se asigura că fetiţa ei nu crescuse în timp ce ea nu se uita.

— Aubrey?

Doamna West râse din nou:

— Se plimba pe cheu cu băiatul ăla, Quinn – ăla noul.

— A, cu Seth.

Sentimentul de uşurare era atât de ridicol, încât Grhce puse sticla jos şi-şi luă paharul să bea.

— Aubrey are o slăbiciune pentru el.

— Arătos băiat. Micul meu Matt este coleg de şcoală cu el – mi-a spus cum l-a cârpit Seth pe bătăuşul ăla de Robert, acu câteva săptămâni. N-am putut să nu-mi spun că era şi timpul s-o facă cineva. Cum le merge, la Quinn?

Această întrebare reprezenta principalul scop pentru care ieşise, dar doamnei West îi plăcea să ajungă treptat la subiect.

— De minune.

Bătrâna îşi dădu ochii peste cap. Trebuia s-o descoasă

pe îndelete.

— Fata aia cu care s-a însurat Cam e o frumuseţe, mai mult ca sigur. Şi trebuie să aibă şi mâini iuţi, ca să-l ţină pe unul ca el la locul lui. Întotdeauna a fost un nebunatic.

— Cred că Anna îi face faţă.

— S-au dus undeva-n străinătate în luna de miere, nu-i aşa?

— La Roma. Seth mi-a arătat o ilustrată de la ei. E o splendoare.

— Îmi aduce mereu în minte filmul ăla cu Andrey Hepburn şi Gregory Peck – unde ea e prinţesă. Azi nu se mai fac asemenea filme.

— *Roman Holidaw*, zâmbi Grace cu nostalgie. Avea pasiunea operelor clasice şi romantice.

— Asta e.

Grace semăna puţin cu Andrey Hepburn, reflectă doamna West. Culoarea nu se potrivea, desigur, Grace fiind blondă ca o vikingă, dar avea aceiaş oct” mari şi faţa calmă şi drăguţă. Şi era suficient de slabă, martor îi era Dumnezeu.

— Eu n-am fost nicăieri în străinătate.

Ceea ce, în mintea doamnei West, includea şi două treimi din Statele Unite.

— Se-ntorc curând?

— Peste câteva zile.

— Hmmm. Ei, în casa aia e nevoie de o feme î, fără discuţie. Nu-mi pot închipui cum e acolo, patru bărbaţi într-o casă. Cred că jumătate din timp mroase ca un vestiar sportiv. Nu cunosc un bărbat pe Pământul ăsta care să fie-n stare să facă pipi şi să nimerească perfect toaleta.

Grace râse, revenind la spălatul ferestrelor.

— Nu-s chiar aşa de răi. La drept vorbind, Cam întreţinea casa destul de bine, înainte de a mă Angola pe mine la menaj. Dar singurul dintre ei care nu uita să-şi golească buzunarele înainte de a-şi arunca pantaloi r în coş e Phillip.

1.

— Dacă asta-i partea cea mai rea, nu-i chiar atât de rău Cred că soţia lui Cam va prelua îngrijirea casei.

— „Vacanţă la Roma”, 1953, r. William Wyler (n.tr. J după ce se întorc.

Mâna lui Grace se strânse pe ghemotocul de ziar, în timp ce inima i se oprea un moment în loc.

— Păi... Lucrează cu normă întreagă în *Princess Anne.*

— Mai mult ca sigur c-o va lua în seamă ei. E cel mai bine pentru băiat, cred, să aibă tot timpul o femeie în

casă. De data asta, nu ştiu ce-o mai fi avut Ray în ea o, jur. Era un om bun la inimă, da, dar după ce-a răposat biata Stella... a-nceput să-i fileze o lampă, as zice. Wn om de vârsta lui să ia aşa, un-doi, un băiat. Orice-ar fi una, alta. Nu c-aş crede o vorbuliţă din toate bârfe e alea urâte pe care le mai auzi când şi când. Nancy Claremont e cea mai rea, trăncăneşte din clanţă ori de câte ori are ocazia.

Doamna West aşteptă un moment, sperând că şi Grace avea să trj neanească dintr-a ei. Dar Grace se încrunta atentă spre fereastră.

— Ştii cumva dacă va mai trece pe la ei inspectorul ăla de asigurări?

— Nu, răspunse încet Grace, nu ştiu. Sper că nu.

— Nu-nţeleg cu ce contează pentru compania de asigurări de unde-a venit băiatul. Chiar dacă Ray s-a sinucis – şi eu nu zic c-a făcut-o – n-o pot dovedi, nu-i aşa? Fiindcă...

Făcu o pauză de efect, ca întotdeauna când ajungea la argumentul esenţial.

— N-au fost de faţă!

Rostise ultimul cuvânt pe un ton triumfal, la fel ca atunci când îi declarase acelaşi lucru lui Nancy.

— Profesorul Quinn nu s-ar fi sinucis, murmură Grace.

— Sigur că nu.

Dar era un subiect de discuţie atât de interesant...

— Băiatul, însă...

Se întrerupse, ciulind urechile.

— Na că sună telefonul. Când vrei să-ncepi pe dinăuntru, intră singură, Grace, mai spuse ea, în timp ce pleca grăbită.

Grace nu spuse nimic, continuând să lucreze neîntrerupt. Mintea, însă, i se învârtea în cap. Îi era ruşine că nu se putea concentra asupra profesorului Quinn. Nu se putea gândi aecât la ea şi la ceea ce era posibil să se întâmple.

Oare Anna, la întoarcerea de la Roma, dorea să ia în seama ei gospodăria? Oare Grace urma să-şi piardă slujba de-acolo şi banii în olus pe care-i câştiga? Mai rău – mult mai rău – avea să piardă acele ocazii de a-l vedea pe Ethan o dată sau de două ori pe săptămâna? De a lua masa împreună din când în când?

Se obişnuise – devenind chiar dependentă – să facă parte din viaţa lui, chiar şi la un nivel periferic, îşi dădu ea seama. Şi, oricât era de neînsemnat, îi plăcea să-i

împăturească hainele, să-i netezească cearşafurile pe pat. Îşi permitea chiar şi să creadă că Ethan se gândea la ea când îi găsea bileţelele prin casă. Sau strecurate între cearşafurile proaspăt spălate, seara.

Avea să piardă şi aste – să piardă plăcerea de a-l venea venind de la debarcader sau ridicând-o pe tubrey în braţe când fetiţa îi cerea un sărut, ori privind spre ea şi aruncându-i zimoetul acela încet? Aveau să rămână toate acestea doar nişte imagini păstrate în mintea ei?

Zilele vieţii sale aveau să continue la nesfârşit, fără a mai avea nici măcar acest lucru ce care să-l aştepte cu nerăbdare. Iar nopţile urmau să continue la fel, în singurătate.

Închise strâns ochii, luptându-se cu deznădejdea. Apoi îi deschise din nou, când Aubrey o trase de tivul pantalonilor scurţi:

— Mama. Domnişoara Luţi?

— Curând, iubito

Fiindcă simţea nevoia, Grace o ridică pe Aubrey în braţe, ca s-o îmbrăţişeze cu dragoste.

Era aproape ora unu când Grace termină de pus la locurile lor cumpărăturile şi de pregătit masa lui Aul ey. Întârziase doar cu o jumătate de oră şi se gândea că putea

s-o recupereze fără prea mare bătaie de cap. Nu însemna decât să se mişte puţin mai repede, fără a-şi mai lua gândul de ia treabă. Gata cu fanteziile, îşi impuse ea, în timp ce-o lega pe Aubrey în fotoliul maşinii. Gaia cu aiurelile.

— Seth, Seth, Seth, cânta Aubrey, ţopăind nebuneşte.

— Vom vedea.

Grace se aşeză la volan, introduse cheia în contact şi o răsuci. Răspunsul fu un scrâşnet şi o bufnitură.

— A, nu, nici nu te gândi. Fără figuri de-astea. N-am timp de bancuri.

Destul de panicată, răsuci din nou cheia, apăsând repetat pe acceleraţie, şi oftă de uşurare când motorul se ambală.

— Aşa mai merge, bombăni ea, în timp ce scotea maşina de pe aleea scurtă, în marşarier. Am pornit, Aubrey.

— Am polnit!

Peste cinci minute la jumătatea drumului dintre casa ei şi cea a fraţilor Quinn, vechiul sedan tuşi din nou, se zgâlţâi, apoi scuipă un nor de fum de sub capotă.

— La dracu’!

— La diacu! repetă voioasă Aubrey.

Grace nu făcu decât să-şi apese podurile palmelor peste ochi. Era radiatorul, nu se îndoia. Luna trecută fusese cureaua de transmisie a ventilatorului, iar înainte, saboţii de frână. Resemnată, trase pe dreapta şi coborî să deschidă capota.

Ţâşni o coloană de fum, făcând-o să se retragă, tuşind. Hotărâtă, îşi înghiţi nodul de deznădejde din gât. Poate că nu era nimic grav. Putea să fie iarăşi joar vreo curea. Iar dacă nu – ofta ea – trebuia să se hotărască dacă era cazul să mai pompeze bani în rabla un sau să-şi împuţineze bugetul, şi-aşa chinuit, ca să cumpere altă rablă.

Oricum, pe moment n-avea ce face.

Deschise portiera din dreapta şi descheie centura lui Aubrey.

— Iar s-a îmbolnăvit maşina, iubito.

— Auuu.

— Mhm, aşa c-o s-o lăsăm aici.

— Singulă?

Grija lui Aubrey pentru obiectele neînsufleţite o făcu pe Grace să zâmbească din nou.

— Nu pentru multă vreme. Îl voi suna pe omul de la service să vină şi să vadă de ea.

— Şi s-o facă bine.

— Aşa sper şi eu. Acum, mergem pe ios până acasă la Seth.

— Okay!

Încântată de schimbarea din program Aubrey porni cu pas vioi.

După patru sute de metri, Grace a ducea în braţe.

Dar era o zi frumoasă, îşi reaminti ea. Iar mersul pe jos îi dădea prilejul să privească în jur şi să vadă cu adevărat. Caprifoiul se întindea de-a lungul gardului care mărginea o plantaţie de soia îngrijită şi mirosea fermecător. Culese o floare pentru Aubrey.

Atunci când ajunseră lângă mlaştina învecinată cu proprietatea familiei Quinn, o dureau braţele. Se opriră sa studieze o broască ţestoasa care stătea la soare pe marginea drumului, iar Aubrey chicoti văzând cum îşi trase capul în carapace când întinse mâna s-o atingă.

— Acum poţi merge puţin pe jos, puişor?

— ODOSit.

Cu ochi rugători, Aubrey întinse braţele:

— Opa!

— Okay. Sus cu tine. Aproape-am ajuns.

Era trecut de ora siestei, îşi spuse Grace. Aubrey voia să doarmă imediat după prânz, în fiecare zi. Dormea două

ore, aproape la minut, după care se trezea plină de energie.

Capul fetiţei era deja o greutate sforăitoare pe umărul lui Grace, când urcă pe verandă şi intră în casă.

După ce-şi culcă fiica pe canapea, Grace urcă grăbită la etaj să scoată aşternuturile de pe paturi, să adune şi să sorteze rufăria cu prima serie în maşină, dădu un telefon grăbit la mecanicul care-şi dădea toată silinţa să-i ţină sedanul în viaţă.

Alergă înapoi la etaj, făcând din nou paturile, cu aşternuturi curate. Ca să economisească drumurile pe scară, îşi ţinea materiale de curăţenie la fiecare nivel. Atacă mai întâi baia, spălând şi clătind val-virtej, până când faianţa şi cromurile scânteiară.

Îşi dădu seama că era ultima ei zi completă în casa

Quinn înainte de a se întoarce Cam şi Anna. Dar se hotărâse deja, la un moment dat în timpul drumului de-un kilometru şi jumătate de la maşina rămasă în pană, să-şi sacrifice două ore pentru o lustruite rapidă, în ziua când urmau să sosească.

Se mândrea cu munca ei, nu? Şi, fără îndoială, o altă femeie avea să observe ordinea, colţurile curate, cele câteva tuşe în plus pe care încercase să le adauge. O

intelectuală ca Anna, o femeie cu o carieră care o solicita, avea să-şi dea seama, nu-i aşa, că era nevoie de Grace în casă?

Alercă iarăşi la parter pentru a o controla pe Aubrey, scoase rufele ude din maşina de spălat, punându-le într-un coş, şi încărcă a doua serie.

Avea să se asigure că erau flori în dormitorul conjugal, la întoarcerea tinerilor căsătoriţi. Şi urma să scoată prosoapele bune, pufoase. Avea să-i lase un bilet lui Phillip pentru a cumpăra nişte fructe, ca să le aranjeze frumos în fructiera de pe masa din bucătărie.

Urma să-şi facă timp pentru a cerui podelele din lemn de esenţă tare a spăla şi a călca perdelele.

Întinse repede rufele la uscat, fără nimic din plăcerea pe care i-o producea de obicei acea activitate. Totuşi munca simplă începea s-o calmeze. Totul avea să iasă bine, într-un fel sau altul.

Se pomeni clătinându-se şi-scutură din cap pentru a şi-l limpezi. Oboseala o lovise repede, ca un pumn în bărbie. Dacă se ostenea sa calculeze timpul cât stătuse în picioare şi circulase în ziua aceea, ar fi socotit şapte ore. După cele cinci de somn din noaptea trecută. Ceea ce calculă, totuşi, fu faptul că o mai aşteptau încă douăsprezece. Şi avea

nevoie de o pauză.

Zece minute, îşi făgădui ea şi, cum făcea uneori în zilele lungi, se întinse pe iarbă, lângă hainele se legănau pe sârmă. Un somn de zece minute avea să-i reactiveze organismul şi să-i lase timp pentru a face curat în bucătărie înainte de a se trezi Aubrey.

Ethan venea spre casă cu maşina, din port. Îşi scurtase programul pe apă, lăsându-i pe Jim şi fiul lui să iasă din nou cu barca de pescuit pentru a verifica plasele din Pocomoke. Seth era plecat la Danny şi WNI, iar Ethan se gândea să ia un prânz rapid, deşi cam tardiv, iar următoarele câteva ore să le petreacă la şantierul naval. Voia să termine timoneria şi, eventual, să înceapă plafonul cabinei. Cu cât reuşea să facă mai multe, cu atât rămânea mai Duţin timp înainte de a putea interveni Cam, pentru finisări <şi decoraţiuni.

Încetini când văzu maşina lui Grace pe margir ia drumului, apoi se apropie grăbit. Privind sub capotă, nu făcu decât să clatine din cap. Blestemăţia se mai ţinea la un loc doar cu scuipat de deochi şi rugăciuni, conchise el N-ar fi trebuit să conducă un vehicul atât de nedemn de nădejde. Dacă, se întrebă acru Ethan, drăcia se hotăra să se strice tocmai când venea acasă de la cârciumă, în toiul

nopţii?

Privi mai atent şi şuieră printre dinţi. Radiatorul era dus, iar dacă o muncea gândul să-l înlocuiască, trebuia să-i ducă muncă de lămurire.

Avea să-i găsească o maşină decentă la mâna a doua. Să i-o aranjeze – sau să-l roage pe care, care se pricepea la motoare cum se pricepea Midas la aur, s-o regleze. Nici vorbă s-o lase să mai umble cu o asemenea rablă şi cu fetiţa pe deasupra.

Se reculese şi făcu doi paşi înapoi. Nu era treaba lui.

Ba pe dracu', îşi spuse, cu o fulgerare de nervi. Neobişnuită pentru el. Îi era prietenă, nu? Avea tot dreptul să ajute o prietenă, şi mai ales una care avea nevoie de îngrijire.

Iar Dumnezeu ştia – indiferent dacă Grace ştia sau nu – câtă nevoie avea. Reveni în camionetă şi porni mai departe spre casă, încruntat.

Era cât pe ce să trântească uşa cu plasă, când o văzu pe Aubrey ghemuită pe canapea. Expresia încruntată nu mai avea nicio şansă. Închise uşurel uşa şi se apropie încet.

Fetiţa îşi ţinea un pumn strâns pe pernă. Incapabil să se abţine, i-l luă delicat, minunându-se de degeţelele acelea mici şi desăvârşite. Avea o fundă în jurul unei bucle, o

panglicuţă de dantelă albastră pe care bănuia că i-o legase Grace, de dimineaţă. Acum stătea strâmbă şi cu atât mai drăgălaşă.

Nu putu să nu spere că avea să se trezească înainte ca el să trebuiască să plece din nou.

Acum, însă, trebuia s-o găsească pe mama lui Aubrey, pentru a discuta despre un mijloc serios de transport.

Înclină capul într-o parte, trăgând concluzia că era prea linişte pentru ca ea să se afle sus, făcându-şi treburile pe-acolo. Intră în bucătărie, unde observă că încă se mai vedeau urmele unui mic dejun luat în grabă. Încă nu apucase să strângă. Dar maşina de spălat murmura şi zări rufele fluturând în briză, pe sârma de afară.

În clipa când păşi spre uşă, o văzu. Iar panica îl izbi în plin. Nu ştiu ce-i trecu prin minte, numai că zăcea pe iarbă. Imagini cumplite, cu boli şi răni, începură să i se învălmăşească prin minte, în timp ce năvălea afară. Mai avea doar un pas până la ea, când îşi dădu seama că nu erai leşinată. Dormea.

Ghemuită cam la fel ca fiica ei, în casă. Cu un pumn strâns lângă obraz, cu respiraţia regulată, adânnă şi înceata. Îşi lăsa genunchii înmuiaţi să cedeze şi se aşeză lângă ea, aşteptându-şi inima să revină la un ritm apropiat

de cel normal.

Şi stătu astfel, ascultând fâlfâitul hainelor întinse la uscat, şipntul apei peste alge şi ciripitul păsărilor, în timp ce se întreba ce naiba avea de făcut cu ea.

În cele din urmă, nu făcu decât să ofteze, se ridică şi, aplecându-se, o luă în b, iţe.

Grace se mişcă şi se potrivi mai bine în braţele lui, făcându-i sângele să circule puţin prea repede pentru a-şi păstra liniştea.

— Ethan, murmură, întorcându-şi faţa în adâncitura gâtului sau şi incitindu-i luminoasa fantezie de a se rostogoli cu ea pe iarba aceea încălzită de soare. Ethan, repetă ea, trecându-şi degetele peste umărul lui şi făcându-l să se întărească precum fierul; şi din nou: Ethan.

Numai ca, de data asta, fu un ţipăt şocat, când îşi smuci capul înapoi, privindu-l cu ochi mari.

Erau tulburi de somn şi strălucitori de uimire. Gura i se deschise într-un o gingaş, superb de ispititor. Apoi, roşeaţa îi inundă obrajii.

— Ce-i? Ce e? îngăimă ea, peste un amestec de excitaţie şi jenă care-i punea un nod în stomac.

— Dacă aveai de gând să tragi un pui de somn, puteai avea la fel de multă minte ca Aubrey ca să te culci în casă,

la adăpost de soare.

Ştia că glasul îi era aspru. N – ave i ce face. Dorinţa îl înhâţase de gât, înfigându-şi veselă gnearele.

— Eu doar...

— Mi-ai scurtat viaţa cu zece ani, de spaimă, când te-am văzut zăcând aici. Credeam c-ai leşinat, sau mai ştiu eu ce.

— M-am întins doar pentru câteva minute. Auhrey dormea, aşa că... Aubrey! Trebuie să văd. De Aubrey!

— Am văzut-o eu. E bine. Era mai cuminte din partea ta dacă te întindeai pe canapea, alături.

— Nu vin aici ca să dorm.

— Şi totuşi, dormeai.

— Doar un minut.

— Ai nevoie de mai mult decât un minut.

— Ba n-am nevoie deloc. Doar că azi mi s-au complicat toate şi mi-a obosit creierul

Aproape că-l amuza. Se opri în bucătărie, cu ea încă în braţe, privind-o în ochi.

— Ţi-a obosit creierul?

— Mhm...

Acum i se închisese aproape de tot.

— Trebuia să-mi odihnesc mintea puţin, atâta tot. Lasă-mă jos, Ethan.

Nu era gaia s-o lase, nu încă.

— Ţi-am văzut maşina pe drum, cam la o milă de-aici.

— L-am sunat pe Dave şi i-am spus. Va ajunge la ea imediat ce poate.

— Ai venit de-acolo pân-aici pe jos, cu Auorey în braţe?

— Nu, ne-a adus şoferul meu personal. Lasă-mă odată jos, Ethan.

Până nu exploda.

— Ei, poţi să-i dai şoferului liber pe ziua de azi. Vă duc eu acasă, când se trezeşte Aubrey.

— Pot ajunge şi singură acasă. Abia am început curăţenia. Acum trebuie s-o continui.

— N-ai să mergi pe jos două mile jumate.

— Am s-o chem pe Julie. Da ea o fugă să ne ia. Şi tu ai de lucru. Am... întârziat cu programul, continuă Grace, acum în pragul disperării. Nu pot recupera, dacă nu mă laşi jos.

Ethan o privi lung:

— Nu eşti cine ştie ce grea.

Fiorul se dorinţă oscilă spre enervare.

— Dac-ai de gând să-mi spui că-s slăbănoagă...

— N-aş zice slăbanoagă. Ai oase fine atâta tot.

Şi o carne netedă şi gingaşă peste ele. O depusă pe

picioare, înainte de a uita că intenţiona să aibă grijă de ea.

— Nu trebuie să-ţi mai faci prooleme azi cu casa.

— Ba da Am nevoie să-mi fac meseria.

Nervii îi erau într-un hal fără de hal. Modul cum o privea îi trezea pofta de a face un salt cu boltă drept în braţele lui, dar şi de a o tuli pe uşa din spate, ca un ieouraş, Niciodată nu mai simţise o dilemă atât de dramatică în organismul ei şi nu putea decât să stea cu picioarele pe pământ.

— Pot să lucrez mai repede dacă nu mă încurci tu.

— Am să mă dau la o parte imediat ce-o suni pe Julie ca să vezi dacă poate veni să vă ia.

Ridică mâna şi-i scutură puţin puf de păpădie din păr.

— Okay.

Grace se întoarse şi forma numărul la telefonul din bucătărie. Poate era mai bine, îşi spuse ea înnebunită, în timp ce telefonul începea să sune, dacă Anna n-avea chef 0 e ea prin casă, după ce se întorcea. Se părea că nu mai putea sta cu Ethan nici zece minute fără s-o apuce pandaliile. Dacă o ţinea tot aşa, era inevitabil să facă un lucru care i-ar fi pus pe amândoi într-o situaţie penibilă.

Capitolul 6

Pe Ethan nu-l deranja să lucreze la barcă ore întregi, seara. Mai ales când putea lucra singur. Nu fusese nevoie de mari eforturi pentru a fi convins să-l lase pe Seth să-şi facă tabăra cu ceilalţi băieţi, în curtea casei lor. Astfel, Ethan rămânea o seară singur – mare raritate, în ultima vreme – având timp să lucreze fără a fi nevoit să se întrerupă pentru întrebări şi comentarii.

Nu că băiatul n-ar fi fost agreabil, medită Ethan. Adevărul era că se ataşase strâns de Seth. Fusese foarte normal să-l accepte în viaţa lui, fiindcă i-o ceruse Ray. Dar afecţiunea, aprecierea şi loialitatea crescuseră şi se consolidaseră până ajunseseră cât se poate de fireşti.

Însă asta nu însemna că puştiul nu-i putea seca de energie în seara aceea, Ethan se ţinu de munca manuală. Chiar dacă te simţeai treaz şi lucid la miezul nopţii aveai toate şansele să fii cam neatent şi nu voia să rişte pierderea unui deget cu uneltele electrice. În orice caz, munca în linişte îl calma, şlefuitul manual al muchiilor şi al planelor până le simţea complet netede.

Aveau să fie gata pentru etanşeizarea bordajului înainte de sfârşitul săptămânii şi-l putea pune pe Seth să înceapă

şmirgheluirea parapeţilor. Dacă pica şi Cam la ţanc pentru partea de sub punte, iar Seth nu se plângea prea mult de lucrul cu chitul, raşcheta şi varul, timp de o săptămână, două, aveau să se descurce destul de bine.

Se uită la ceas, văzu că timpul trecea repede şi începu să-şi strângă sculele. Făcu şi curăţenie, întrucât Seth nu era acolo ca să mânuiască mătura.

Pe la unu şi-un stert, îşi parcă maşina în faţa cârciumii. Nu intenţiona să intre, cum n-avea de gând nici s-o lase pe Grace să parcurgă pe jos cei doi kilometri şi jumătate până acasă, la ieşirea din tură. Aşa că se rezemă în fotoliu, aprinse plafoniera şi începu să-şi petreacă timpul citindu-şi exemplarul cu urechi de măgar din *Cannery Row, 1*

năuntru, tocmai se lua ultima comandă. Singurul lucru care ar fi făcut-o pe Grace mai fericită ar fi fost ca Dave să-i spună că, pentru a-şi pune maşina în funcţiune. N avea nevoie decât de o bucată de cauciuc şi puţina guma de mestecat folosită.

schimo, Dave îi spusese că o costa cât echivalentul pe trei ani din amândouă, după care avea mare noroc dacă vechitura mai mergea încă opt mii de kilometri.

Era o problemă cu care urma să-şi bată capul mai târziu; pe moment, era ocupată cu un muşteriu peste măsură de

insistent, care poposise la St. Chris în drum spre Savannah şi era sigur că Grace ar fi dorit să fie distracţia lui pe seara aceea.

1. – Mi-am tras o cameră la hotel, îi făcu el cu ochiul, când Grace se aplecă să-i servească ultimul pahar pe seara respectivă. Şi a re – un pat uite-atâta şi room service

„Strada Sardelelor”, celebru roman de John Steinbeck (n.tr.)

zi şi noapte. Am putea trage un chef straşii. C, dulceţico.

— Nu prea mă duc la chefuri, dar mulţumesc oricum.

O apucă de mână, trăgând-o exact atât cât s-o dezecnilibreze, astfel că Grace fu nevoită să se rezeme de umărul lui, ca să nu-i cadă pe genunchi.

— Atunci, ţi s-a ivit ocazia.

Avea ochi întunecoşi, pe care şi-i aţintea lasciv spre sânii ei.

— Mor după blondinele lungi în picioare. Întotdeauna le rezerv un tratament sper – al

Era obositor, îşi spuse Grace, în timp ce primea în faţă încă o suflare cu iz de bere. Dar se descurcase ea cu alţii şi mai răi.

— Apreciez intenţia, dar am să-mi termin schirnoul şi mă duc acasă.

— Şi la tine-acasă-mi convine.

— Domnule...

— Bob. Zi-mi Bob şi-atâta, puişor.

Fu nevoită să-şi smulgă mâna ca să se elibereze.

— Domnule, pur şi simplu nu mă interesează.

Ba cum să n-o intereseze, îşi spuse individul, adresându-i un zâmbet pe care şi-l ştia orbitor. Doar plătise două bătrâne pe calotele dentare, nu?

— Numărul cu lăsatu greu mă aţâţă-ntotdeauna.

Grace trase concluzia ca nu merita nici măcar un oftat scârbit.

— Închidem într-un sfert de oră; va trebui să achitaţi nota

— Bine, bine, nu te-aprinde, zâmbi el larg, scoţând un ponofel doldora de hârtii; mereu îşi plasa banii cu doi poli pe dinafară, când la mijloc avea numai hârtii de-un dolar. Socoteşte cât îţi datorez, şi pe urmă... îţi negociam şi tio bacşişul.

Uneori hotărî Grace, era mai bine să-şi să gura cât mai închisă. Ceea ce-i venea să spună era destul de porcos ca să-i aducă o concediere. Aşa că plecă, ducând paharele goale la bar.

— Îţi dă de furcă, Grace?

Îi zâmbi obosită lui Steve. Nu mai rămăseseră decât ei d „şi Cealaltă chelneriţă sectrăsese la miezul nopţii acuzând o migrenă... itrucât fusese palidă ca o fantomă, Grace o lăsase să olece, acceptând să-i ţină locul.

— Nu e lecât altul dintre darurile făcute neamuli femeiesc. Nicio bătaie de cap.

— Dacă pina-nchidem nu s-a dus, aştept să te văd la volan, în drum spre casă.

Grace răspunse cu un murmur evaziv. Nu pomenise despre lipsa maşinii, ştiind că Steve ar fi insistat s-o ducă el acasă. Locuia la douăzeci de minute di stanţă, în direcţia opusă. Şi avea o soţie însărcinată, care îl aştepta.

acasă banii de la mese, strânse paharele rămase şi-l observă uşurată pe clientul-problemă ridicându-se în sfârşit să plece. Îşi clăti cu bani cash nota de optsprezece dolari şi optzeci şi trei de cenţi, lăsând douăzeci de dolari pe masă. Deşi reuşise să-i monopolizeze aproape tot timpul şi atenţia, în ultimele trei ore, Grace era prea istovită ca să se mai supere din cauza bacşişului jalnic.

Nu fu nevoie de mult timp pentru ca localul să se golească. Clientela constase mai mult în studenţi de colegiu, ieşiţi la două beri şi-o şuetă într-o seară din mijlocul săptămânii. După calculele ei, serviseră nu mai mult de zece mese, doar în două rânduri, de la şapte, când intrase în tură. Bacşişurile din seara aceea nu prea aveau să se simtă la maşina nouă pe care trebuia să şi-o cumpere.

Era atâta linişte, încât tresăriră amândru ca nişte iepuri când suna telefonul. Grace încă mai râdea de reacţia lor, când lui Steve îi fuqi tot sângele din faţă.

— Mollie, spuse el, repezindu-se la telefon, şi răspunse

cu un bâlbâit. A sosit momentul?

Grace făcu un pas înainte, întrebându-se dacă era destul de puternică pentru a-l prinde, în caz că i se înmuiau picioarele. Când Steve începu să dea rap d din cap, simţi cum i se lăţea un zâmbet.

— Okay. Dă... dă telefon la doctor, da? Totul este pregătit. La ce intervale... O, Doamne, o, Doamne, am pornit. Nu te mişca. Nu face nimic. Nu-ţi face griji

Scăpă receptorul lâna A furcă, apoi îngheţă.

— Era... Mollie... nevastă-mea...

— Da, ştiu cine e Mollie – am fost colege de la grădiniţă încoace, râse Grace; apoi, fiindcă Steve arăta atât de scump şi de speriat, îi luă faţa în căuşul palmelor şi-l sărută. Du-te. Dar ai grijă cum conduci. Bebeluşii nu se grăbesc să vină. Au să te-aştepte.

— Avem un copil, spuse el încet, ca şi cum ar fi cântărit fiecare cuvânt. Eu şi Mollie.

— Ştiu. Şi e minunat. Spune-i că voi trece s-o văd, şi pe copil. Sigur, dacă mai stai mult aici de parcă ţi-ar fi lipit cineva picioarele de podea, cred că va trebu să meargă singură la spital.

— Doamne! Trebuie să fug, răsturnă Steve în scaun, în goana lui spre uşă. Cheile, unde-s cheile?

— Ai cheile maşinii la tine în buzunar. Cheile de la bar sunt după tejghea. Încui eu, tăticule.

Steve se mai opri doar atâta cât arunce un zâmbet uriaş şi electrizant peste umăr:

— Mamăăă!

Şi dispăru.

Grace continua să chicotească, în timp ce lua scaunul căzut şi-l punea pe masă cu picioarele în sus.

Se gândea la noaptea când o apucaseră durerile cu Aubrey. O, fusese atât de speriată, atât de emoţionată, într-adevăr, mersese singură cu maşina până la spital. Nu avusese niciun soţ, care să intre în panică împreună cu ea. Nimeni care să-i stea alături, să-i spună să respire, s-o ţină de mână.

Când durerea şi singurătatea ajunseseră la culme, se înduplecase şi o lăsase pe soră s-o sune pe mama ei. Desigur, mama ei venise şi stătuse cu ea, văzând-o pe Aubrey la venirea în lume. Plânseseră împreună, râseseră împreună şi se simţise din nou normal.

Tatăl ei nu venise. Nici atunci, nici mai târziu. Mama găsise scuze, încercase să împace spiritele, dar Grace înţelesese ca n-avea să fie iertată. Veniseră alţii, Julie cu părinţii ei, prietenii, vecinii.

Ethan şi profesorul Guinn.

Îi aduseseră flori, albe şi roz, margarete şi booooci de trandafir. Pe toau, d presase în caietul de nou-născut al lui Auorey.

Amintirea o făcea să surâdă aşa că, în momentul când uşa din spatele ei se deschise, se întoarse râzând:

— Steve, dacă nu pleci odată, o să...

Lăsă fraza în aer, mai mult enervată decât temătoare când îl văzu pe bărbat intrând.

— Am închis, spuse ea cu voce fermă.

— Ştiu dulceaţă. Mă gândeam eu c-ai să găseşti o cale de-a rămâne pe loc, să m-aştepţi.

— Nu pe dumneavoastră va aşti pentru

De ce naiba nu încuiase uşa după Steve?

— Am spus că e închis. Trebuie să plecaţi.

— Dacă vrei s-o joci aşa, perfect.

Individul se apropie cu pas săltat, rezemându-se de bar. Făcea exerciţii fizice cu regularitate, de câteva luni, şi ştia că poziţia îi scotea în evidenţă muşchii tonifiaţi.

— Ce-ar fi să pui ceva de băut pentru amândoi? Şi-o să stăm de vorbă despre bacşişul ăla.

Ajunsese la capătul răbdării.

— Mi-ai dat deja bacşişul, aşa că-ţi vând şi eu un pont. Dacă nu dispari în zece secunde, chem sticleţii. În loc de a petrece noaptea în patul ăla mare de hotel, ai s-o petreci în arest.

— Eu am alte gânduri.

O înşfăcă, o împinse în bar şi se trânti peste ea.

— Vezi? Şi tu te gândeai la fel. Am văzut eu ce ocheade-mi aruncai. Toată seara am aşteptat niţică acţiune.

Nu-şi putea ridica genunchiul pentru a i-l trânti în locul pe care şi-l împingea în ea atât de mândru. Nu putea să-şi elibereze mâinile, ca să-l împingă sau să-l zgârie. Panica începu ca un gâdilat în gât, după care se răspândi asemenea unui şuvoi fierbinte, când individul îi înfipse o mină sub fustă.

Se pregătea să muşte, să urle şi să scuipe, când îl văzu deodată luându-şi zborul. Nu putu decât să stea rezemată de bar, holbându-se la Eman.

— Eşti bine?

O întrebase atât de calm, încât capul i se mişcă în jos şi.1 sus, într-un răspuns automat. Ochii lui, însă, nu erau deloc calmi. Scăpărau de mânie, atât de primitivă şi primordială încât o făcu să se înfioare.

— Du-te şi-aşteaptă-mă-n maşină.

— Am... m-a...

Apei, el. Iţăi. Avea s-o cuprindă ruşinea, ulterior când îşi amintea, dar fu singurul sunet care-i putu ieşi din gâtlejul contractat, când omul srepezi la Ethan ca u, i berbece de asalt, cu capul coborât şi pumnii strânşi.

Privi, năucită, când Ethan nu făcu decât să se răsucească, îi trânti un pumn, doi, şi-l azvârli prin aer ca pe-o muscă. Apoi se aplecă, îl înhaţă pe individ de piepţii cămăşii şi-l săltă pe picioarele moi ca de cauciuc.

— Ai face bine s-o ştergi, spuse el, cu un glas ca oţelul ascuţit primejdios pe margini. Fiindcă dacă te mai văd aici peste două minute, te-am terminat. Şi dacă n-ai familie sau prieteni apropiaţi, nimeni n-o să dea o ceapă degerată.

Îl îmbrânci, doar cu o răsucire din încheietura mâinii, după cum i se păru lui Grace, iar individul se prăvăli peste o masă. Apoi, Ethan îi întoarse spatele ca şi cum nici n-ar mai fi existat. Însă de pe chip nu-i pierise nimic din furia împietrită de dinainte, când o privi pe Grace.

— Ţi-am spus să te duci şi să m-aştepţi în maşină.

— Trebuie să... e nevoie...

şi apăsă o mină între sâni, apăsând, ca pentru a-şi forţa

cuvintele să iasă. Niciunul dintre ei nu întoarse capul când individul se adună de jos şi ieşi pe uşă, împleticit.

— E nevoie să încui. Shiney...

— Shiney poate să se ducă dracului.

Întrucât nu părea hotărâtă să se mişte, Ethan o apucă de mână şi o târî spre uşă.

— Ar trebui bătut cu biciul pentru că lase o femeie singură să-i închidă localul noaptea.

— Steve... a...

— L-am văzut pe nenorocitul ăla zburând de-aici de parc-ar fi ticăit o bombă cu ceas.

Ethan intenţiona să aibă o discuţie lunga şi plăcută şi cu Steve. Foarte curâna, îşi făgădui el înverşunat, în timp ce-o împingea pe Grace în camionetă.

— Mollie... a dat telefon, i-a venit travaliul. Eu ¡-am spus să plece.

— Te şi cred. Muiere idioata.

Imprecaţia, aruncată cu o furie atât de clocotitoare, opri tremurul care tocmai începuse, îi reteză mulţumirile bâlbâie pe care se pregătea să le rostească. O salvase, numai la asta se putea gândi, ca un cavaler Hintr-o poveste. – Dar ceaţa romantica şi subţire care scânteiase peste creierul ei încă ameţit se evapora cu repeziciune.

— Fii sigur că nu-s idioată.

— Ba fii tu sigură dracu’ că eşti.

Scoase brutal camioneta din parcare, împroşcând cu pietriş şi făcând-o pe Grace să se lovească de spătarul scaunului. Temperamentul lui, rareori stârnit dar formidabii, era în plin avânt şi nimic nu-l mai putea opri până nu se consuma singur.

— Ala a fost idiotul! se răsti şi Grace. Eu nu-mi făceam decât meseria.

— Cu meseria ta nenorocită, ai fost cât pe ce să fii violată. Canalia îţi băgase mâna sub fustă.

Încă i-o mai simţea, cum o pipăise. Greaţa îi bolborosi în gât şi fu înghiţită fără menajamente.

— Ştiu şi eu asta. Aşa ceva nu se întâmplă la *Shine/s.*

— Tocmai s-a întâmplat, la *Shine/s.*

— În mod normal, nu atrage asemenea clienţi. Nu era localnic. Era...

— Era acolo.

Ethan coti pe aleea casei ei, frână, apoi opri motorul dintr-o sucire scurtă a mâinii.

— Şi tu la fel. Ştergând un bar, în toiul unei nopţi împuţite, singură. Şi ce-ai fi făcut, când terminai? Mergeai pe jos, aproape două mile afurisite?

— Puteam lua o maşină, doar că...

— Doar că eşti prea băţoasă ca să ceri, o întrerupse el. Preferi să şchiopătezi până acasă cu tocurile alea înalte de-o milă, decât să ceri o favoare cuiva.

Avea adidaşi în geantă, dar conchise că n-ar fi folosit la nimic să-i menţioneze. În geanta ei, îşi aminti, care rămăsese în cârciuma descuiată. Acum trebuia să se întoarcă dimineaţă la prima oră, să-şi ia lucrurile şi să încuie, înainte de a veni şeful să controleze.

— Ei, îţi mulţumesc foarte mult pentru opinia despre cusururile mele, şi pentru predică. Şi pentru blestematul de drum pân-acasă.

Împinse portiera, numai pentru ca Ethan s-o prindă de braţ şi s-o tragă înapoi.

— Unde naiba crezi că te duci?

— Acasă. Am să-mi bag sub duş gâtul băţos şi capul idiot şi-am să mă culc.

— N-am terminat.

— Am terminat *eu.*

Se smuci din mâna lui şi sări jos. Dacă n-ar fi avut belelele alea de rocuri, poate-ar fi reuşit. Dar Ethan ieşi pe portiera cealaltă i-i tăie calea înainte de a fi făcut trei paşi.

— Nu mai am nimic de spus.

Vocea-i era rece şi dispreţuitoare. Îşi ţinea bărbia repezită în faţă.

— Bine. Atunci ascultă doar. Dacă n-ai de gând să-ţi dai demisia de la crâşma – ceea ce-ar fi cel mai normal lucru – măcar îţi vei lua nişte măsuri elementare de prevedere. Un mijloc sigur de transport e pe primul loc.

— Nu-mi spune tu mie ce am de făcut.

Gura.

Tăcu, dar numai fiindcă amuţise de uimire. Niciodată, de-atâţia ani de când îl cunoştea, nu-l mai văzuse pe Ethan aşa. În lumina lunii, observă că furia din ochii lui nu pălise câtuşi de puţin. Avea chipul ca piatra, umbrele care se unduiau peste el făcându-l să pară aspru, chiar periculos.

— Vom avea grija să-ţi faci rost de o maşină în care să poţi avea încredere, continuă el, pe acelaşi ton tăios. Şi niciodată n-ai să mai închizi de una singură. Când îţi termini schimbul, vreau să te conducă cineva până la maşină şi să aştepte până încui portiera şi pleci.

— Dar e ridicol.

Ethan făcu un pas înainte. Deşi n-o atinse, nici nu ridică mâna măcar, Grace se retrase.

— Ridicol e faptul că-ţi închipui că te poţi descurca

singură cu toate drăciile. Şi m-am săturat.

— *Tu* te-ai săturat? se bâlbâi Grace, detestându-se pentru asta.

— Mhm, şi-o să se termine. Nu te pot opri să te-omori cu munca, dar cu restul pot să fac ceva. Dacă nu iei măsuri la cârciumă ca să fii în siguranţă, am să le iau eu. N-ai să mai cauţi necazul cu luminarea.

— Îl caut cu lumânarea?

Indignarea se revărsă prin ea într-un val atât de clocotitor, încât tu surprinsă că nu-i zbură creştetul capului din loc.

— N-am *căutat* nimic Ticălosul ăla nu voia să accepte un refuz, indiferent de câte oii i-am spus.

— Tocmai despre asta vorbeam.

— Habar n-ai despre ce vorbeai, şopti Grace furioasă, l-am făcut faţă. Şi aş fi continuat, dacă...

— Cum?

Vederea i se înroşea pe la margini, li că o mai vedea cum fusese înghesuită peste bar, cu ochii mari şi înspăimântaţi. Avusese faţa palidă ca o stafie, ochii imenşi, lucioşi ca sticla. Dacă nu intra el chiar atunci...

Şi fiindcă gândul la ceea ce s-ar fi. Putut întâmpla îl zgâria prin centrul creierului, îşi pierdu cu totul controlul,

deja precar.

— Zi, cum? întrebă, smucind-o bruta spre el, dintr-o mişcare scurtă. Haide, arată-mi.

Grace începu să se zbată, să-l împingă. Şi inim i-o luă la galop.

— Termină.

— Crezi că dacă-i spuneai să termine după ce-ţi simţise mirosul rezolvai ceva?

Lămâie şi frică.

— După ce-ţi simţise formele?

Curbe subtile şi linii prelungi!

— Ştia că nu era nimeni care să-l oprească şi că putea face orice voia.

Totul, înăuntrul ei, se învălmăşea pe negândite – inima, sângele, mintea.

— N-aş fi... l-aş fi oprit...

— Opreşte-mă pe mine.

Vorbea serios o pane din el dorea cu disperare să-l oprească, să facă sau să spună ceva care i-ar fi înfrânat sălbăticia. Dar gura i se lăsase peste a ei, aspră şi dornica, înghiţindu-i gâfâielile, incitând tot mai mult şi desfătându-se cu tremurul ei iute şi puternic.

Când gemu, când buzele îi cedară, se despărţiră,

răspunseră buzelor lui, îşi pierdu minţile.

O trase pe iarbă, se rostogoli cu ea, peste ea. Zăvorul gros pe care-l ţinuse închis peste dorinţele sale explodă, lăsând să se reverse lăcomie nestăvilită şi poftă primordiala. Îi pustiia gura cu foamea neabătută a unui lup flămând

Potopită de dorinţe atât de mult timp îngropate, Grace se arcuia sub el, încordându-se centru peste centru, nucleu pe nucleu. Sistemul îi trepida de şocurile place îi apoi care se trezi la viaţă, vuind. Pompind căldură, gemete sugrumate, delicii tremurânde.

Nu. Era F.than cel pe care-l cunoştea ea, nici acela pe care îl visase atingând-o în cele din urmă. Nu avea pic de blândeţe, nici grijă, dar i se dăruia, fascinată de senzaţia abandonului.

Îl cuprinse cu membrele ei lungi, pentru a-l strânge mai aproape, îşi lăsă degetele să se afunde în părul lui încleştate. Şi se înfiora în delectarea tenebroasă de a şti că era mai puternic.

Ethan se ospata cu gura îi cu gâtul în timp ce o trăgea de corsajul decoltat şi strâmt. Îi dorea cu disperare pielea, atingerea ei, gustul. Carnea ei, aroma ei.

Sânul îi era mic şi ferm, pielea netedă ca satinul, sub

palma lui mare şi aspră. Inima-i bubuia ca un ciocan dedesubt.

Grace scânci, năucită de senzaţia mâinii aceleia dure cuprinzând-o, frământând-o, stârnindu-i un impuls ca un ecou între picioare, unde muşchii deveniseră lichizi şi moi. Şi-i oftă numele. Parca l-ar fi împuşcat. Sunetul vocii ei, întretăierea respiraţiei, fiorii de pe piele, îl readuseră la realitate cu un plesnet scurt şi rece.

Se rostogoli într-o parte, pe spate, chinuindu se să-şi regăsească respiraţia, raţiunea. Decenţa. Erau în curtea din faţa casei ei, pentru Dumnezeu. Fetiţa ei dormea înăuntru. Fusese cât pe ce. Cât pe ce să facă un lucru mai rău decât omul din cârciumă. Aproape că trădase încrederea, prietenia şi vulnerabilitatea.

Fiara aceea dinlăuntrul lui era tocmai motivul pentru care jurase să n-o atingă niciodată. Iar acum, descătuşând-o, îşi călcase ¡urământul şi distrusese totul.

— Iartă-mă.

O frază jalnică, îşi spuse dar alte cuvinte nu avea.

— Dumnezeule, Grace, îmi pare-atât di rău.

Sângele ei continua să curgă fierbinte, iar acea nevoie minunată şi 1 erifiantă se înteţea spre urlet. Sântoarse, întinse mâna să-i atingă chipul.

— Ethan...

— N-am nicio scuza, spuse el grăbit, ridicându-se ca să nu-l atingă – să nu-l ispitească.

— Mi-am pierdut firea şi n-am mai gândit limpede.

— Ţi-ai pierdut firea.

Grace rămase pe loc, trântită pe iarba careacum părea prea rece, cu faţa înălţata spre luna care strălucea prea puternic.

— Deci, ri-a fost decât o nebunie, spuse ea, cu voce surdă.

— Am fost nebun, dar asta nu-i o scuza pentru că te-am lovit

— Nu m-ai lovit.

Încă îi mai simţea mâinile pe ea, apăsarea lor aspră, insistentă. Dar senzaţia de-atunci, senzaţia de-acum, nu era de durere.

Ethari bănuia că acum se putea stă pl. ni – s-o privească, s-o atingă. Avea nevoie, presupunea. N-ar mai fi putut trăi cu cugetul împăcat, dacă se temea de el.

— Ultimu lucru pe care vreau să-l fac e să te lovesc.

Blând ca un părinte iubitor, îi aranjă hainele. Când

Grace nu se feri, îi mângâie cu o mână părul răvăşit.

— Nu vreau decât ceea ce e mai bine pentru tine.

Nu se feri, dar deodată, violent, îi dădu mina la o parte.

— Nu mă trata ca pe un copil. Acum câteva minute, n-a fost destul de uşor să mă tratezi ca pe o femeie.

Nu fusese nimic uşor, îşi spuse el cu amărăciune.

— Şi am greşit.

— Atunci, am greşit amândoi, se rin. Că Grace, scuturându-şi grăbită hainele. N-a fost unilateral, Ethan. Ştii bine. N-am încercat să te opresc, fiindcă nu voiam să te opresc. Aia era iaeea ta.

O privi uimit şi, deodată, nervos.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Grace, ne-am tăvălit pe jos în curtea ta din faţă.

— Nu asta te-a oprit.

Cu un oftat scăzut, Grace îşi ridica genunchii, cuprinzându-şi-i cu braţele. Gestul ei, de o inocenţă atât de pură, contrasta accentuat cu fusta scurtă şi ciorapii de plasă, făcând muşchii stomacului lui Ethan să se încleşteze din nou în noduri fierbinţi şi alunecoase.

— Te-ai fi oprit oricum, orice s-ar fi întâmplat. Poate fiindcă ţi-ai amintit că eram eu, dar acum mi-e mai greu să cred că nu mă doreşti. Aşa că va trebui să-mi spui că nu mă doreşti, dacă vrei ca totul să fie la fel ca înainte.

— Aşa cum a fost înainte e firesc.

— Ăsta nu-i un răspuns, Ethan. Îmi pare rău că insist, dar cred că merit unul.

Îi era greu, brutal, să întrebe, dar gustul lui încă îi mai dăinuia pe buze.

— Dacă nu te gândeşti aşa la mine, şi n-a fost decât temperamentul tău care te-a împins să mă înveţi o lecţie, atunci trebuie s-o spui, pe fată.

— Doar temperamentul a fost.

Acceptând noua lovitură în inimă, Grace dădu din cap:

— Ei bine, atunci a reuşit.

— Asta nu rezolvă nimic. Ceea ce-am făcut adineaori mă apropie prea mult de ticălosul de-asta seară, din bar.

— N-am vrut ca el să mă atingă.

Trase adânc aer în piept, îl ţinu, îi dădu drumul încet. Ethan, însă, nu mai spuse nimic. Nu vorbea, reflectă Grace, dar se retrăgea. Poate că nu se clintise nici c-un deget, însă se îndepărtă de ea în modul care conta cel mai mult.

— Îţi sunt recunoscătoare că ai venit în seara asta.

Începu să se ridice, dar Ethan fu în picioare înaintea ei, întinzându-i o mină. Grace i-o luă, hotărâtă să să nu prelungească şi mai mult penibilul situaţiei.

— Mi-era frică şi nu ştiu dacă m-aş fi putut descurca de

una sinaură. Eşti un prieten bun, Ethan, şi-ţi mulţumesc pentru dorinţa de a mă ajuta.

Ethan îşi strecură mâinile în buzunare, unde aveau să fie la adăpost.

— Am vorbit cu Dave despre o altă maşină. Are un pont despre vreo două, folosite dar onorabile.

Întrucât cu urletele n-ar fi rezolvat nimic, fu nevoită să râdă.

— Văd că nu-ţi pierzi vremea. Bine, am să vorbesc cu el mii ne despre asta.

Privi spre casă, unde licărea lumina de pe verandă.

— Vrei să intri? Ţi-aş putea pune nişte gheaţă pe degete.

— Avea fălcile ca o pernă. N-am păţit nimic. Trebuie să te culci.

— Mda.

Singură, îşi spuse ea, să se sucească; să se-nvârtească în aşternut. Şi să tânjească.

— Am să vin sim Dată pentru două ore. Doar ca să dau un lustru, înainte de-a ajunge Cam şi Anna acasă.

— Ar fi frumos. Îţi mulţumim.

— Ei, atunci, noapte bună.

Se întoarse şi porni pe iarbă, spre casă.

Ethan aşteptă. Îşi spuse că nu voia decât s-o vadă înăuntru, în siguranţă, înainte de a pleca. Dar ştia că era o minciună, o laşitate. Avea nevoie de distanţă, ca să-i poată răspunde la întrebare.

— Grace?

Grace închise o clipă ochii. Acum nu mai voia decât să intre, să se târască în pat şi să se lase în voia unui pli ns sănătos, îndelungat. Nu-şi mai permisese să plângă omeneşte de ani de zile. Dar se întoarse, silindu-şi buzele să se arcuiască:

— Da?

— Mă gândesc la tine în felul acela.

Văzu, cu toată distanţa, felul cum ochii ei se dilatara, se întunecară, cum zâmbetul drăguţ se mistui, lăsând-o doar să se holbeze la el.

— Şi nu vreau. Îmi spun să n-o fac Dar mă gândesc la tine în felul acela. Şi-acum du-te-n casă.

— Ethan...

— Du-te. E târziu.

Reuşi să apese pe clanţă, să intre, să închidă uşa în urma ei. Dar se întoarse repede la fereastră, pentru a-l privi urcându-se în camionetă şi plecând.

Era târziu, îşi spuse ea cu un fior, în care recunuscu

speranţa. Însă poate că nu era prea târziu.

Capitolul 7

— Îţi mulţumesc că mă ajuţi, mama.

— Te ajut?

Carol Monroe ţistui din limbă, izgonind gândul, în timp ce îngenunchea să lege şireturile adidasului roz al lui Aubrey.

— Să iau cubuleţul ăsta de zahăr cu mine-acasă azi, o ciupi ea pe Aubrey de sub bărbie. Ne vom distra grozav, nu-i aşa, iubito?

Fetiţa zâmbi, ştiind despre ce era vorba.

— Zucălii! Avem zucălii, bunicuţa. Răpusele.

— Te cred c-avem. Şi s-ar putea să am şi o surpriză pentru tine, când ajungem.

Ochii lui Aubrey se dilatară imenşti, strălucitori. Trase aer în piept, pentru a scoate un ţipăt ascuţit de plăcere, în timp ce sărea de pe scaun ca s-o ia la fugă prin casa în versiunea ei proprie de dans al victoriei.

— Of, mama, nu înc-o păpuşă. O răsfeţi.

— N-aş putea, spuse fermă Ce rol, împingându-şi genunchiul pentru a se ridica mai uşor. Ni plus, e privilegiul meu de bunică.

Întrucât Aubrey era ocupată să alerge şi să ţipe, Carol stătu un moment să-şi studieze fiica. Nu dormea destul, ea» de obicei, conchise ea, observându-i cearcănele de sub ochi. Şi nici nu mânca, măcar cât să hrănească o păsărică, deşi îi adusese fursecurile ei favorite de casă, cu unt de arahide, pentru a încerca să pună puţină carne pe oasele delicate ale fetei.

O fată de nici douăzeci şi trei de ani ar fi trebuit să se tardeze puţin, să-şi facă nişte bucle în păr, să iasă o seară, două, pentru a-şi dezmorţi picioarele, nu să muncească până intra în mormânt.

De vreme ce Carol i-o spusese de-o duzină de ori sau chiar mai mult, şi nu fusese luată în seamă tot de-o duzina de ori sau chiar mai mult, încercă o tactică diferită

— Trebuie să laşi munca aia de noapte, Gracie. Nu-ţi prieşte

— Mă simt foarte bine.

— Munca grea e necesară ca să trăieşti şi e admirabilă, dar omul mai trebuie să adauge şi puţină plăcere şi distracţie, altfel se usucă.

Plictisită să audă mereu acelaşi cântec, fie şi cu variaţiuni, Grace se întoarse şi începu să frece bufetul deja imaculat din bucătărie.

— Îmi place să lucrez la cârciumă. Am ocazia să mai văd oameni, să vorbesc cu ei.

Chiar dacă însemna doar să-i întrebe dacă nu mai voiau un rând.

— Leafa e bună...

— Dacă stai prost cu banii...

— Merge.

Grace strânse din dinţi. Mai curând ar fi îndurat chinurile iadului, decât să admită că avea bugetul forţat la limită – şi că rezolvarea problemelor ei de transport însemna să-l jefuiască pe Petru pentru a-i plăti lui Pavel, timp de câteva luni.

— Un ban în plus îmi pică bine şi mă pricep să servesc.

— Ştiu că te pricepi. Ai putea lucra la cafenea, cu program de zi.

Răbdătoare, Grace clăti cârpa de vase şi o agi. Ta pe despărţitoarea chiuvetei duble, la uscat.

— Mama, ştii că nu e posibil. Tata nu vrea să lucrez pentru el.

— N-a spus niciodată asta. În plus, îl ajuţi la pregătitul crabilor, când nu ne-ajunge mâna de lucru.

— Pe tine te ajut, preciză Grace, întorcându-se şi sunt bucuroasă s-o fac, atunci când pot. Dar ştim amândouă că

la cafenea nu pot să lucrez.

Fiica e era încăpăţânată ca doi catâri care trag în direcţii opuse, îşi spuse Carol. Semăna cu taică-său.

— Ştii că ai putea să-l îmbunezi, dacă ai încerca.

— Nu vreau să-l îmbunez. A dat foarte clar de înţeles ce părere are despre mine. Las-o moartă, mama, murmură ea, când o văzu pe Garol pregătindu-se să protesteze. Nu vreau să mă cert cu tine şi nici să te mai pun vreodată în situaţia de a trebui să-l aperi pe unul din noi în faţa celuilalt. Nu e drept.

Carol îşi aruncă mâinile în sus. Îi iubea pe amândoi, soţul şi fiica. Dar a dracului să fie dacă putea să-i înţeleagă.

— Nimeni nu mai poate vorbi cu niciunul din voi, odată ce v-apare expresia asta pe faţă. Nici nu ştiu de ce-mi mai pierd timpul încercând.

— Nici eu, zâmbi Grace, pe când se apleca să-şi sărute mama pe obraz; Carol era cu cincisprezece centimetri mai scundă decât Grace, la cei un metru şaptezeci şi cinci ai ei. Îţi mulţumesc, mama.

Ca rol se îmblânzi, ca întotdeauna, şi-şi trecu o mână prin părul ei scurt, buciat. Cândva, fusese la fel de blond de la natură ca al fiicei şi al nepoatei sale. Dar, natura fiind

aşa cum era, şi-l ajuta acum discret cu *Miss Clairol.*

Avea obrajii rotunzi şi trandafirii, cu pielea surprinzător de netedă, dată fiind dragostea ei pentru soare. Dai, în fond, nici ea nu şi-o neglija, i nicio seară nu se vâra în pat fără a-şi aplica atentă un strat de *Oii of Olay.*

După părerea lui Carol Monroe, faptul de a fi femeie: nu era numai un capriciu al sorţii. Era o îndatorire. Se mândrea ca, deşi se apropia incomod de a patruzeci şi cincea aniversare, încă mai reuşea să semene cu păpuşa de porţelan cu care o asemulse cândva soţul ei.

Peatunci îşi făceau curte, iar el făcuse unele eforturi să fie poetic.

În ultima vreme, uita aproape complet de aceste lucruri.

Dar era un om de treabă, îşi spunea ia. Un tată de familie descurcăreţ, un soţ credincios şi un om de afaceri cinstit. Ştia că problema ei era inima sensibilă, prea uşor de rănit. Grace i-o rănise numai prin faptul de a nu fi fiica perfecta ia care se aşteptase el.

Aceste gânduri îi veneau şi treceau în timp ce-o ajuta pe Grace să strângă lucrurile de care urma să aibă nevoie Aubrey în vizita de după-amiază. I se părea că, în ultimul timp, copiii aveau nevoie de atât de multe lucru i. Pe vremuri, ea o sălta pe Grace în braţe, arunca două-trei

scutece într-o sacoşă şi pe-aci ţi-e drumul.

Iar acum, fetiţa ei crescuse şi avea o fetiţă a sa. Grace era o mamă bună, considera Carol, zâmbind puţin în tuni ce Grace şi Aubrey alegeau animalele de pluş care urmau să aibă privilegiul unei vizite la bunica. Adevărul era, Carol trebuia să admită, că Grace se descurca puţin mai bine până reuşise ea. Fata asculta, cumpanea, chibzuia. Şi poate că era mai bine aşa. Ea, una, procedase simplu, decis, autoritar. Grace fusese atât de ascultătoare în copilărie, încât niciodată nu stătuse de două ori să se gândească la necesităţile nerostite care trăiau în ea.

Iar vinovăţia o urmărea, fiindcă ştiuse de visul lui Grace de a studia dansul. În loc se *a* i-l lua în serjos, Carol trecuse peste el ca peste o aiureală copilărească. În acest sens, nu-şi ajutase fata, n-o încurajase, nu crezuse.

Cursurile de balet nu fuseseră decât o activitate firească pentru o fetiţă. În ceea ce o privise pe Carol. Dacă ar fi avut un fiu, ar fi avut grijă să joace la juniori. Pur şi simplu... asta era viaţa, îşi spunea ea acum

Fetele aveau pantofi cu poante, iar băieţii, mănuşi de baseball. De ce trebuia să fie mai complicat decât atât?

Dar Grace fusese mai complicată, recunoştea Carol. Şi nu observase. Sau nu voise să observe.

La optsprezece ani, când Grace venise la ea şi-i spusese ca-şi economisise banii din munca de peste vară, că voia să se ducă la New York să studieze baletul şi o rugase s-o ajute la cheltuieli, îi răspunsese să nu fie proastă.

Fetele abia ieşite din liceu n-o luau la picior spre New York City, tocmai acolo, de pe tot Pământul lui Dumnezeu, de capul lor. Visurile de balerine trebuia să se dizolve în cele ale mireselor şi ale rochiilor de nuntă.

Dar Grace fusese hotărâtă să-şi împlinească visul şi se dusese la tatăl ei să-i ceară banii pe care-i puseseră deoparte pentru fondul de colegiu, pentru a plăti taxele la o şcoală de dans din New York.

Pete refuzase, desigur. Poate fusese chiar puţin cam prea aspru, dar avusese numai intenţii bune. Nu era decât raţional, îşi îngrijea doar fetiţa. Iar Carol îi dăduse dreptate din toată inima. Atunci.

Dar, apoi, Carol îşi privise fiica muncind neobosită, economisind fiecare bănuţ, lună de lună. Fusese hotărâtă să plece şi, văzând acest lucru, Carol încercase să-ţi convingă soţul să-i dea voie.

Pete nu se clintise, şi nici Grace. Avea doar nouăsprezece ani, când apăruse prin preajmă Jack Casey, cu vorba lui unsuroasă. Şi asta le pusese capac la toate.

Nu putea să regrete, mai ales când rezultatul fusese Aubrey. Dar putea regreta faptul că sarcina, căsătо *a* grăbită şi divorţul şi mai grăbit căscaseră o prăpastie tot mai adânca între tată şi fiică.

Însă ceea ce era nu se putea schimba, îşi spuse ea, luând mâna lui Aubrey pentru a o conduce la macină.

— Eşti sigură ca maşina asta pe care ţi-a găsit-o Dave merge bine?

— Dave zice că da.

— Ei, ar trebui să ştie el ce vorbeşte.

Era un mecanic bun, îşi spuse Carol, chiar dacă el fusese cel care-l angajase pe Jack Casey.

— Ştii că ai putea s-o împrumuţi pe-a mea, o vreme – ca să ai mai mult timp pentru cumpărături.

— Asta o să fie perfectă.

Nici nu văzuse sedanul la mâna a doua pe care i i alesese Dave.

— Vom face actele luni, după care o să am iarăşi roţi.

Fixând-o pe Aubrey în fotoliul maşinii, Grace se aşează alături, în timp ce mama ei se instala la volan.

— Hai, hai, hai! Hai lepede, bunicuţa! ceru Aubrey. Carol roş, când Grace arcui o sprânceană.

— Iarăşi ai gonit ca nebuna, nu-i aşa?

— Cuoosc străzile astea ca-n palma şi n-am primit nicio amenda pentru viteză toată viaţa.

— Fiindcă poliţiştii nu te pot prinde, râse Grace, încheindu-şi centura.

— Când vin acasă tinerii însurăţei? întrebă Carol.

Nu numai că voia să ştie, dar prefera să abată subiectul dinspre vitezomania ei notorie

— Cred că trebuie să ajungă diseară pe la opt. Nu vreau decât să trag un lustru casei, eventual să pregătesc ceva pentru cină, în caz că le este foame când sosesc.

— Cred că soţia lui Cam va fi mulţumită. Ce mireasă frumoasă a fost. În viaţa mea n-am văzut una mai fermecătoare. De unde-o fi reuşit să ia rochia aia, când băiatul i-a lăsat atât de puţin timp ca să se pregătească pentru nuntă, nu ştiu

— Seth a spus că s-a dus la D.C. Să şi-o cumpere, iar voalul era al bunicii ei.

— Minunat. Şi eu mi-am pus deoparte voalul de mireasă. Mereu mi-am imaginat ce frumos avea să-ţi stea în ziua nunţii.

Se opri brusc, preferând să-şi fi muşcat limba.

— Ar fi arătat puţin cam deplasat în tribunalul comitatului

Carol oftă, în timp ce băga maşina pe aleea fraţilor Quinn.

— Ei, ai să-l porţi data viitoare.

— N-am să mă recăsătoresc niciodată. N-am talent la asta.

În timp ce mama ei o privea cu gura căscată, Grace coborî repede din maşină, după care se aplecă pe fereastră şi o sărută apăsat pe Aubrey.

— Să fii fetiţă cuminte, auzi? Şi n-o lăsa pe bun ca să-ţi dea prea multe dulciuri.

— Bunicuţa ale ţocolată.

— Mie-mi spui? Pa, fetiţo. Pa, mama. Îţi mulţumesc.

— Grace...

Ce-ar fi putut spune?

— Sa, ăă, să dai şi tu un telefon când termini aici şi voi veni să te iau.

— Mai vedem. N-o lăsa să te obosească, adăugă Grace şi urca grăbită treptele.

Ştia că socotise bine momentul. Toţi erau la lucru, pe şantierul naval. Era hotărâtă să nu se simtă siânjenită de cele întâmplate cu două nopţi în urmă. Dar se simţea – se simţea îngrozitor de stingherită şi avea nevoie de mp ca să se liniştească înainte de a-l revedea pe Ethan.

Era o casă pe care o simţise întotdeauna caldă i i primitoare. Îngrijirea ei o liniştea. Fiindcă ştia că o mare parte din motivaţia muncii ei acolo în acea după-amiază era interesul propriu, lucra cu şi mai mult efort.

Rezultatele aveau să fie aceleaşi, nu-i aşa, îşi spuse ea vinovată, în timp ce împingea cârpa veche de finet peste podelele de esenţa tare, pentru a face ceara să lucească. Anna avea să intre într-o casă curată lună, cu miros de flori proaspăt culese, lac şi *potpourri* parfumând aerul.

Nu se cădea ca o femeie să se întoarcă c-n luna de miere într-o casă plină de praf şi dezordine. Iar Dumnezeu era martor că fraţii Quinn le generau pe amândouă din belşug.

Era nevoie de ea acolo, fir-ar să fie. Nu făcea decât s-o dovedească.

Petrecu ceva mai mult timp în dormitorul conjugal, aranjind florile pe care i le ceruse lui Irene şi schimoind apoi poziţia vazei de vreo şase ori, înainte de a se ocarî singură. Oricum, Anna avea să le pună acolo unde le dorea ea, îşi reaminti Grace. Şi, cu aceeaşi ocazie, probabil că urma să schimbe totul.

Mai mult decât probabil, avea să dorească numai lucruri noi, conchise Grace, în timp ce călca perdelele pe care le

spălase, până cina pe materialul subţire se vară nu mai rămase nicio cută.

Anna crescuse la oraş şi nu erau şanse să-i placă mobila uzată şi accentele de la ţară. Cât ai bate din palme, avea să decoreze totul cu piele şi sticlă şi toate lucrurile drăguţe ale doctoriţei Quinn urmau să fie împachetate în nişte lăzi din pod şi înlocuite cu sculpturi pe care nimeni nu le putea înţelege.

Strânse din fălci în timp ce agăţa perdelele, înfoindu-le scurt.

Va acoperi frumoasele podele vechi cu cine ştie ce mochetă fantezistă, de la un perete la altul şi va zugrăvi pereţii în vreo culoare stridentă, care dădea dureri de ochi. Nemulţumirea îi dădu în clocot, pe când trecea în baie să pună un bucheţel de boboci timpurii de trandafir într-o vază mică.

Orice om cu un pic de minte putea vedea că locuinţa n-avea nevoie decât de puţină îngrijire puţin mai multă culoare ici şi colo. Dacă ea ar fi avut un cuvânt de spus...

Se opri, dându-şi steama că-şi încleştase pumnii, iar faţa, reflectată în oglinda de deasupra lavaboului, îi strălucea de furie.

— Of, Grace, ce se-ntâmplă cu tine? clătină ea din nap,

aproape râzând de ea însăşi. În primul rând, nu ai nunic de spus, iar în al doilea rând n-ai de unde să şi dacă va face cea mai mică schimbare.

Nu era decât faptul că ş-ar fi putut s-o facă, recunoscu Grace. Şi, odată ce schimbai un lucru, nimic nu mai era aşa cum fusese înainte.

Nu la fel se întâmplase şi între ea şi Ethan? Ceva se schimbase, iar acum era plină de teama dar şi de speranţă că lucrurile n-aveau să mai rămână la fel.

Se gândea la ea. Medită Giace, oftând cu privirea spre propria ei imagine din, oglindă. Şi cum se gândea? Nu era o frumuseţe şi niciodată nu se împlinise îndeajuns ca să fie sexy. Din când în când, ştia, atrăgea atenţia câte unui bărbat, dar niciodată pentru prea multă vreme

Nu era isteaţă, nici deosebit de inteligentă, şi nici nu avea conversaţie interesanta sau talent să flirteze Jack îi spusese cândva că era stabilă. Şi se convinseseră amândoi, pentru un timp, că de asta avea el nevoie. Dar stabilitatea nu era genul de calitate care să atragă un bărbat.

Poate dacă ar fi avut pometii mai înalţi sau gropiţele mai adânci. Ori dacă genele i-ar fi fost mai dese şi mai negre. Poate dacă buclele rebele n-ar fi sărit peste o generaţie,

lăsându-i părul cu firul drept ca spicul griului.

Ce gândea Ethan când se uita la ea?? i dorea să aibă atâta curaj ca să-l întrebe.

Ea se uita... şi vedea banalitatea.

Când dansase, nu se simţise banală. Se simţise frumoasă, deosebită şi demnă de numele ei. Visătoare, execută un pli, potrivindu-şi călcâiul între picioare apoi ridică piciorul. Ar fi putut să jure că trupul îi ofta de plăere. Făcându-şi hatârul, se lăsă să se scurgă într-o mişcare veche, bine întipărită în minte, pentru a sfârşi printr-o piruetă lentă.

— Ethan!

i rostise numele într-un ţipăt, cu culoarea inundându-i obrajii, când îl văzuse în uşă.

— N-am vrut să te sperii, dar nici nu voiam să te întrerup.

— A, bine...

Copleşită. Îşi înhăţă cârpa, răsucind-o în mâini.

— Eu tocmai... terminam aici.

— totdeauna ai fost o dansatoare drăguţă.

Îşi făgăduise să remedieze situaţia aşa cum fusese îmb. nte între ei, aşa că-i zâmbi ca unei prietene.

— Mereu dansezi prin baie după ce faci curat?

— Nu aşa face toată lumea? se străduia ea să-i răspundă la zâmbet, iar fierbinţeala continua să-i înţepe obrajii. Mă gândeam să termin până vă întorceaţi cu toţii. Cred că podelele au durat mai mult decât prevăzusem

— Arată bine. Foolish a şi tras un derapaj. Mă mir că nu l-ai auzit.

— Visam cu ochii deschişi. Cred că am...

ii sfârşit, reuşi să-şi limpezească minţile şi să se uite bine la el. Era murdar, plin de sudoare, de praf şi Dumnezeu mai ştie ce.

— Nu cumva te gândeai să faci un duş aici?

Ethan ridică o sprânceană:

— Mi-a trecut prin minte.

— Ei, nu poţi.

Se retrase fiindcă Grace făcuse un pas înainte. Îşi cam dădea seama cât de bine mirosea în acel moment.

Era un motiv temeinic ca să păstreze distanţa dar, mai rău, Grace arăta atât de drăgălaşă şi proaspătă. Jurase solemn să n-o mai atingă şi intenţiona să se ţină de cuvânt

— De ce?

— Fiindcă n-am timp să mai spăl o dată după tine, şi nici în baia de jos. Mai trebuie să frig şi puiul. Mă gândisem să tac o salată de cartofi, ca să n-aveţi nimic de încălzit când

ajung acasă Cam şi Anna. Pe urma trebuie să mă ocup de bucătărie, aşa că nu-mi mai ajunge timpul, Ethan.

— S-a auzit că mai dau şi eu cu cârpa prin baie, după ce o folosesc.

— Nu-i acelaşi lucru. Pur şi simplu n-o poţi folosi acum.

Fâstâcit, Ethan îşi scoase şapca, împingându-şi o mână prin păr.

— Ei, atunci avem o problemă, fiindcă sunt aici trei oameni care trebuie să dea jos de pe ei câteva straturi de jeg.

— Este un golf, imediat după uşă.

— Dar...

— Poftim, deschise ea dulăpiorul de sub lavabou, scoţând un calup proaspăt de săpun; a dracului să fi fost dacă-i lăsa să folosească frumoasele săpunuri de musafiri pe care le pusese în savonieră. Vă aduc prosoape şi nişte haine curate.

— Bine, însă...

— Du-te-odată, Ethan, şi transmite-le celorlalţi ce-am spus, îi îndesă ea săpunul în mână. Împrăştii de a rumeguş peste tot.

Ethan privi încruntat la săpun, apoi spre ea.

— Ai crede că vine Familia Regală în vizită. Ce naiba,

Grace, n-am de gând să mă despoi la piele şi să m-arunc de pe debarcader.

— A, da, de parcă ri-ai mai făcut-o niciodată.

— Nu şi când era o femeie pe-aici.

— Am mai văzut bărbaţi goi o dată sau de două ori la viaţa mea şi voi fi prea ocupată ca să fac Polanide cu tine şi fraţii tai. Ethan, tocmai mi-am petrecut aproape tată ziua făcând casa asta lună. Nu vă las să vă-ntindeţi mizeria peste tot.

Dezgustat, fiindcă ştia din experienţă ca discuţiile în contradictoriu cu o femeie hotărâtă erau la fel de dureroase şi infructuoase ca şi cum s-ar fi dat cu capul de-un zid de cărămizi, îşi vârî săpunul în buzunar.

— Iau eu afurisitele-alea de prosoape.

— Ba nu le iei deloc. Ai mâinile murdare. Le-aduceu.

Bombănind în sinea lui, Ethan coborî. Reacţia lui

Phillip faţă de aranjamentele pentru baie fu o ridicare din umăr. A lui Seth constă în entuziasm curat. Se repezi afară, chemând câinii să-l urmeze, şi aruncă în toate părţile pantofi, ciorapi cămaşa, în timp ce alerga spre ponton.

— Probabil că-n viaţa lui n-o să mai vrea să facă o baie ca lumea, comentă Phillip. Se aşeză pe debarcader, ca să

se descalţe.

Ethan rămase în picioare. Nu-şi scotea nicio buleandră de pe el până nu le aducea Grace prosoapele şi hainele şi se întorcea în casă.

— Ce faci? întrebă, când Phillip îşi trase peste cap tricoul pătat de sudoare.

— Îmi scot bluza.

— Ei bine, pune-ţi-o la loc. Lese Grace.

Phillip ridică privirea, văzu ca fratele lui vorbea serios şi râse.

— Vino-ţi în fire, Ethan. Nici chiar priveliştea u „nitorului meu piept bărbătesc n-are şanse s-o doboare la pământ.

Pentru a o dovedi, se ridică şi o întâmpină cu un zâmbet pe Grace, care venea peste peluză.

— Am auzit ceva despre un pui fript, strigă el.

— Tocmai mă pregătesc să-l încep.

Când ajunse pe ponton, Grace puse prosoapele şi hainele curate împăturite în ordine.

Apoi se ridică, zâmbind spre locul unde Seth se bălăcea cu câinii. Presupunea că speriaseră toate păsările şi peştii, pe-o rază de trei kilometri.

— Lor le convine de minune formula asta.

— De ce nu tragi şi tu un plonjon cu noi? îi propuse

Phillip şi jură că auzise fălcile lui Ethan trosnind. Ai putea să mă speli pe spate.

Grace râse adunând hainele care fuseseră de: aruncate.

— A trecut ceva vreme de când nu m-am mai scăldat la nudu gol şi, oricât de atrăgător ar părea, acum am prea multe treburi ca să-mi ardă de joacă. Daţi-mi şi restul hainelor, am să le spăl înainte de a pleca.

— Săru-mânamult.

Dar, când Phillip îşi duse mâinile la catarama curelei, Ethan îi trânti un cot în coaste

— Poţi să le speli pe urmă, dacă tot ţii cu tot dinadinsul. Du-te-n casă.

— E ruşinos, ridică Phillip din sprâncene. Eu nu sunt.

Grace nu făcu decât să râdă din nou, dar pomi spre casă pentru a-i lăsa singuri.

— Nu se cade s-o tachinezi aşa, mormăi Ethan.

— O tachinez aşa de ani de zile, replică Phillip, lepăaându-şi blugii pătaţi de muncă. Încântat să scape de ei.

— Acum e altceva.

— De ce?

Phillip începu să-şi scoată chiloţii-pantaloni de mătase, apoi observă expresia din ochii lui Ethan.

— A! l-auzi, i-auzi. De ce n-ai spus?

— N-am nimic de spus.

ntrucât Grace era în casă şi nu şi-o putea imagina stând cu nasul lipit de geam, îşi scoase cămaşa.

— Pe mine vocea ei m-a atras întotdeauna.

— Hm?

— „i imbrul ăla gutural, continuă Phillip, încântat că găsise un subiect cu care să-l tachineze pe Ethan. Gros, lin şi sexy!

Scrâşnind din dinţi, Ethan îşi aruncă cizmele de lucru din picioare.

— Poate-ar fi bine să nu mai asculţi aşa de atent.

— Ce pot face? Sunt eu de vină că am un auz perfect? Şi o vedere perfectă, adăugă, judecând distanţa dintre ei. Şi din câte văd, nici cu restul făpturii ei nu este nicio problemă. Gura, mai ales, îi este foarte atrăgătoare. Armonioasă, cu buze pline, ne rujate. Mi se pare foarte gustoasa.

Ethan trase de două ori aer în piept, încet, în timp ce-şi scotea blugii.

— Încerci să mă enervezi?

— Îmi dau toată silinţa.

Îndreptându-se de spate, Ethan îl măsură cu privirea:

— Cum vrei să zbori, în cap sau în picioare?

Încântat, Phillip zâmbi:

— Tocmai voiam să te-ntreb acelaşi lucru.

Amândoi aşteptară o fracţiune de secundă, apoi se repeziră, încăierându-se. Şi în frigătele însufleţite ale lui Seth, se răsturnară în apă.

Vai de mine, îşi spuse Grace, cu nasul lipit de geam. *Vai de mine şi de mine.* Dacă mai văzuse vreodată două exemplare masculine mai impresionante, n-ar fi putut spune când. Nu intenţionase decât să arunce o prin/are scurtă, pe furiş. Serios. Doar o mică ocheadă nevinovată. Dar pe urmă, Ethan îşi scosese cămaşa şi...

Ei fir-ar să fie, doar nu era o sfântă. Şi ce rău făcea doar uitându-se?

Era atât de frumos, pe dinăuntru şi pe dinafară. Şi, Doamne, dac-ar mai fi putut pune iarăşi mâinile pe el, doar pentru cinci minute, îşi spunea că putea să moară fericită. Şi poate că avea să reuşească, de vreme ce nu-i era indiferentă – aşa cum presupusese întotdeauna.

Nu existase nimic indiferent în modul cum gura i se prăvălise peste a ei, sau cum o prădaseră mâinile lui.

Opreşte-te, îşi porunci ea, retrăgându-se de la fereastră. Aşa, n-ar fi reuşit decât să se aprindă din nou. Ştia cum să-

şi canalizeze dorinţele cele mai intime, iar soluţia era munca până-i treceau.

Dar, dacă mintea nu-i stătea cu totul la pui, cine-ar fi putut s-o condamne?

Pusese cartofii la răcit pentru salată şi puiul la fript, când Phillip reveni în casă. Adio, imagine a muncitorului transpirat. În locul său, apăruse bărbatul onctuos, lustruit şi dezinvoltsofisticat. Îi făcu cu ochiul:

rAici miroase ca-n rai.

— Am făcut mai mult, ca să vă rămână şi pe mâine la prânz. Pune hainele alea în spălătorie şi mă ocup de ele într-un minut.

— Nu ştiu ce ne-am face fără tine pe-aici.

Grace îşi muşcă buza, sperând că toţi erau de aceeaşi părere.

— Ethan e tot în apă?

— Nu, el şi Seth lucrează ceva la barcă, se duse Phillip la frigider şi scoase o sticlă de vin. Aubrey unde-i azi?

— La mama. De fapt, tocmai a dat telefon, vrea s-o mai ţină puţin. (tred că azi-mâine va trebui să cedez şi s-o las să rămână peste noapte.

Coborî o privire inexpresivă spre paharul cu vin auriu rece pe care i-l oferea.

— O, mulţumesc.

Toate cunoştinţele ei despre vinuri n-ar fi umplut niciun degetar, dar sorbi, fiindcă aşa se cuvenea. Apoi, ridică sprâncenele:

— Nu seamănă cu nimic din ce se serveşte la cârciumă.

— Nici n-aş crede.

Phillip îşi aminti că declarau vinul alb de casă al lui Shiney doar la un pas de pişatul de cal.

— Cum merge pe-acolo?

— Bine îşi concentră toată atenţia asupra puiului, întrebându-se dacă Ethan pomenise despre incident. Improbabil, conchise ea, când Phillip nu insistă. Se relaxă din nou şi îl lăsă să-i facă program în timp ce lucra.

Întotdeauna era un sac de poveşti, medită ea. Conversaţie uşoară, chiar nepăsătoare. Ştia că era deştept şi realizat şi se integrase în viaţa la oraş ca raţa în apă.

Dar n-o fa cea niciodată să se simtă încurcată sau nepricepută. Şi, într-un mud comod, o ajuta să se simtă doar o idee mai feminină decât înainte de a fi intrat el în bucătărie.

Din acest motiv, ochii lui Grace erau veseli şi gura arcuită drăgălaş, când intră Ethan. Phillip se aşezase, sorbind vinul, în timp ce ea finisa mâncarea.

— Hai că inventezi.

— Jur, ridică Phillip o mână, zâmbind. La vederea lui Ethan. Clientul vrea ca gâsca să fie purtătoarea de cuvânt, aşa că scriem text. *Goose Creek Jeans,* pene fine pentru viaţa de zi cu zi.

— O prostie mai mare ca asta n-am auzit.

— Auzi, închină Phillip cu paharul. Să vezi numai cum se vând. Am de dat nişte telefoane.

Se ridică, ocolind încet masa pentru a o săruta şi a-l tace pe Ethan să firabă.

— Sârumâna pentru masă, scumpo.

Şi ieşi agale, fluierind.

— Îţi dai seama să-ţi câştigi existenta scriind dialoguri pentru gâşte, clătină din cap Grace, amuzată, în timp ne baga salatiera în frigider. Totul e gata deci când vă e teame, puteţi mânca. Hainele sunt în uscător. Nu e bine să le lăsaţi acolo după ce sau uscat, altfel se boţesc.

Continuă să se plimbe, aranjând puiul în timp ce vorbea:

— Aş aştepta să vi le împăturesc eu, dar am cam rămas în urmă cu timpul.

— Te duc eu cu maşina acasă.

— Ţi-aş fi recunoscătoare. De maşina mea mă ocup luni, dar până atunci...

Îşi înălţă umerii şi, aruncând o ultimă privire, văzu că nu mai avea nimic de făcut. Totuşi, inspectă fiecare cotlon şi ungher, în timp ce mergea prin casă spre uşa din faţă.

— Cum te duci la serviciu? o întrebă Ethan, când ajunseră în camioneta lui.

— Mă duce Julie. Iar acasă mă aduce Shiney personal, îşi drese ea vocea. Când i-am explicat ce s-a întâmplut alaltăieri seară, s-a supărat. Nu pe mine, ci doar că s-a întâmplat. Era hotărât să-l jupoaie pe Steve dar, în situaţia dată... apropo, au un băiat. Opt livre jumătate[1], i-au pus numele Jeremy.

— Am auzit, fu singurul comentariu al lui Ethan.

Apoi, Grace trase aer în piept, pentru a-şi face curaj.

— În legătură cu cele întâmplate, Ethan, după aia, vreau să zic...

— Şi eu am ceva de spus despre asta.

Pregătise totul atent, cuvânt cu cuvânt.

— N-ar fi trebuit să mă înfurii pe tine. Te speriaseşi şi am pierdut mai mult timp urlând la tine decât asigurându-mă că n-aveai nimic.

— Ştiu că nu te-ai înfuriat cu adevărat. Doar că...

— Trebuie să termin, o întrerupse el, dar aşteptă până

[1] 3,70 kg. (n.tr.).

coti pe aleea ei. N-aveam dreptul să te ating aşa. Îmi făgăduisem să n-o fac niciodată.

— Am vrut s-o faci.

Deşi cuvintele ei calme îi făceau stomacul să se crispeze, clătină din cap:

— Nu se va mai repeta. Am motivele mele, Grace, motive serioase. Nu le ştii şi n-ai înţelege.

— Nu pot înţelege dacă nu-mi spui care sunt.

N-avea de gâna să-i spună ce făcuse, nic ce i se făcuse lui. Şi ca lucrul de care se temea încă mai pândea în el, gata să sară afară, dacă nu ţir. Ea cuşca încuiată.

— Pentru că sunt motivele mele. Se răsuci el s-o privească, fiindcă era firesc să spună cu faţa la ea ceea ce avea de spus Te-aş fi putut lovi şi n-a lipsit mult s-o fac. N-o să se mai întâmple.

— Nu mă tem de tine, întinse ea mâna să-l atingă, să-i mângâie obrazul, dar Ethan i-o înhăţă şi o dădu la o parte.

— Nici nu va fi vreodată nevoie. Însemni mult pentru mine.

Îi strânse scurt mâna, apoi îi dădu drumul.

— Întotdeauna ai însemnat mult.

— Nu mai sunt un copil şi n-am să mă sparg dacă mă atingi. Vreau să mă atingi.

Buze pline, armonioase, nerujate. Cuvintele lui Phillip îi răsunau în minte. Iar acum, Ethan ştia, aşa să-l ajute Dumnezeu, ştia exact cât de gustoase erau.

— Ştiu că aşa crezi, şi tocmai de-asta vom încerca să uităm cele întâmplate alaltăieri seară.

— Eu nu voi uita, murmură Grace, iar felul cum îl privi, cu ochii blânzi şi plini de dorinţă, îi făcu capul să se învârtească.

— Nu se va mai întâmpla. Aşa că, ţine-te departe de mine, o vreme.

Glasul îi tremura de disperare, când se aplecă prin faţa ei şi-i deschise portiera.

— Vorbesc serios, Grace, un timp evită-mă. Am şi aşa destule griji pe cap.

— Bine, Ethan.

N-avea să se milogească.

— Dacă aşa vrei.

— Exact aşa vreau.

De astă dată, nu mai aşteptă s-o vadă intrând în casă, ci scoase maşina de pe alee în clipa când Grace închise portiera.

Pentru prima oară în mai mulţi ani decât putea să numere, se gândea serios să se îmbete mangă.

Capitolul 8

Seth le pândea sosirea. Pretextul lui de a sta în curtea din faţă, pe când umbrele se alungeau, erau câinii. Deşi nici nu era tocmai un pretext, îşi spunea el. Încerca să-l înveţe pe Foolisn nu doar să alerge după mingea de tenis roasă şi bine mestecată, ci s-o şi aducă înapoi, cum făcea Simon. Problem? era că Foolish ale, ga cu mingea în bot până la el, după care se aştepta să te joaci cu el de-a cine-i mai puternic.

Nu ca pe Seth l-ar fi deranjat cu ceva. Avea destule mingi şi beţe şi o bucată veche de frânghie pe care i-o dăduse Ethan. Putea să arunce şi să tragă oricât, atâta vreme cât câinii aveau chef să alerge. Ceea ce, din câteşi dădea el seama, însemna o veşnicie.

Dar, în timp ce se juca cu câinii, stătea cu urechile ciulite după sunetul unei maşini coropiindu-se.

Ştia că erau în drum spre casă, fiindcă primiseră un telefon de la Cam, din avion. Ceea ce era cam cel mai marfă lucru la care se putea gândi Seth. Abia aştepta să le spună lui Danny şi lui Will cum vorbise cu care în timp ce acesta zbura peste Oceanul Atlantic.

Căutase deja Italia în atlas şi găsise Roma şi plimbase degetul înainte şi-napoi, de nenumărate ori, peste oceanul acela lat, între Roma şi Chesapeake Bay, până pe mica pată de pe Coasta de Est din Maryland care era oraşul St. Christopher.

Un scurt răstimp, se temuse că n-aveau să se mai întoarcă. Şi-l imagina pe care telefonind şi spunând că se hotărâseră să rămână acolo, pentru a se putea apuca iarăşi de curse.

Ştia că umblase peste tot, pilotând maşini, şalupe şi motociclete. Ray îi povestise totul, iar în cabinet era un registru gros, plin cu tot felul de poze din ziare şi reviste şi articole despre numeroasele curse pe ¿jre le câştigase Cam şi nenumăratele femei cu care-şi făcuse de cap.

Şi ştia că mai câştigase şi acea mare cursă cu hidroglisorul – cu care Seth îşi dorea să poată merge măcar o dată – chiar înainte ca Ray să intre în stâlpul de telegraf şi să moară.

În cele din urmă, Phillip îi dăduse de urmă în Monte Carlo Seth găsise şi acea localitate în atlas şi nu arăta mult mai mare aecât St. Chris. Dar acolo aveau un palat, cazinouri fanteziste şi chiar şi-un prinţ.

Cam sosise acasă la timo pentru a-l vedea pe Ray murind. Seth ştia că nu plănuise să stea crea multă vreme. Dar rămăsese. După un fel de cearta, îi spusese lui Seth că n-avea să mai plece nicăieri. Erau încălţaţi unul cu altul şi trebuia să stea pe loc.

Şi totuşi, asta fusese înainte de a se însura şi toate celelalte, înainte de a se fi întors în Italia. Înainte ca Seth să-nceapă să-şi facă gri" despre Cam şi Anna, că aveau să uite şi de el, şi de promisiunile făcute.

Dar nu uitaseră. Se întorceau acasă.

Nu voia ca ei să ştie că-i aştepta, sau că era emoţionat la gândul de a-i vedea dintr-un moment în altul, însa era. Nu înţelegea de ce se aprinsese aşa. Lipsiseră doar două săptămâni, iar Cam era oricum ca un cui în cap, de cele mai multe ori.

Şi după ce se instala acolo şi Anna, toţi aveau să-i atragă atenţia cum vorbea, fiindcă era o femeie în casă.

O parte din el se îngrijora că Anna avea să schimbe ordinea lucrurilor. Deşi era asistenta lui de caz, putea să

se sature de compania unui copil. Avea puterea de a-l trimite înapoi. Şi mai multă putere, acum, fiindcă o făcea cu care tot timpul.

şi reaminti că de la început jucase cinstit cu el, din e ipa când îl scosese din clasa şi se aşezaseră împreună în bufetul şcolii să stea de vorbă.

Dar munca la un caz şi traiul în aceeaşi casă cu acel caz erau două lucruri total diferite, nu?

Şi poate, numai poate, jucase pe faţa cu el, fusese drăguţă cu el, fiindcă îi plăcuse să-l aibă pe care dându-i târcoale. Voise să se mărite cu el. Iar acum, ca reuşise, nu mai era nevoie să fie drăguţă. Putea chiar să scrie într-unul din rapoartele ei că pentru Seth ar fi fost mai bine în altă parte.

E i bine, avea să fie atent şi să vadă ce se întâmpla. Încă mai putea să fugă. Dacă se împuţea treaba. Deşi leea de a fugi îi dădea nişte dureri de stomac cum niciodată nu mai simţise.

Voia să stea acolo. Voia să alerge prin curte, să le arunce bete clinilor. Să se dea jos din pat înainte de a se „mina de ziuă, să ia micul dejun cu Ethan şi să iasă pe pe, la cules de crabi. Să lucreze în şantierul naval sau să se ducă la Danny şi Will.

Să mănânce mâncare adevărată ori de câte ori îi era foame şi să doarmă într-un pat care nu mirosea a sudoarea altcuiva.

Ray îi promisese toate astea şi, deşi Seth nu avusese niciodată încredere în nimeni, se încrezuse în Ray. Poate că Ray fusese tatăl lui, poate că nu fusese. Dar Seth ştia că-i plătise Gloriei o grămadă de bani. Acum îi spunea în sinea sa Gloria, nu mama lui. Îl ajuta să se distanţeze mai mult.

Iar acum Ray murise, dar îi pusese pe toţi fiii lui să promită că aveau să-l ţină pe Seth în casa de lângă apă. Seth bănuia că probabil nu le plăcuse ideea, dar îi făgăduiseră oricum. Şi descoperise că fraţii Quinn se ţineau de cuvânt. Pentru el, era un concept nou şi minunat, o promisiune respectată.

Dacă şi-o călcau acum ştia că avea să-l doară mai mult decât îl duruse orice vreodată.

Aşa că aştepta, iar când auzi maşina – duduitul nu prea blând al motorului de *Corvette* – stomacul îi tresări de surescitare şi nervi.

Sirnon lătra de două oh în semn de salut, dar Fooldish dădu drumul unui tărăboi de lătrături sălbatice, în parte îngrozite. Când maşina albă şi lucioasă intră pe alee,

amândoi câinii o luară la fugă spre ea, cu cozile fâlfâindule ca nişte steguleţe. Seth îşi vârî în buzunare mâinile care-i transpiraseră şi o luă din loc agale.

— Salut! îi adresă Anna un zâmbet strălucitor.

Seth îşi dădea seama de ce se ţinuse Cam după ea, ba bine că nu. El însuşi îi desenase portretul de mai multe ori, în secret. Cel mai mult îi plăcea să deseneze. Ochiul lui de artist în formare aprecia frumuseţea pură a acelei feţe – ochii midgalaţi, întunecoşi, pielea deschidă, palaurie, gura senzuală şi nuanţa exotică a pometţilor. Parul îi era suflat de vânt, o claie de bucle închise. Verigheta strălucea, aur şi diamante, când coborî din maşină.

Şi îl lua pe nepregătite, râzând, într-o îmbrăţişare de-i trosniră oasele:

— Ce urare nemaipomenită de bun venit!

Deşi îmbrăţişarea prin surprindere îi trezea dorinţa de a mai sta astfel, se desprinse.

— Mă jucam şi eu cu câinii...

Privi spre care şi ridica din umeri:

— Ura!

— Ura, puştiu’.

Slab şi neguros, şi doar o idee cam primejdios la vedere, Cam în dezdoi făptura prelungă din maşina joasă.

Zâmbetul său era mai iute decât al lui Ethan, mai tăios decât al lui Phillip.

— Tocmai la timp ca să m-ajuţi să descarc.

— Mda, sigur.

Seth ridică privirea, observând micul munte de bagaje legate pe acoperişul maşinii.

— N-aţi luat toate boarfele astea cu voi la plecare.

— Am cules câteva boarfe italieneşti, dacă tot eram acolo.

— Nu m-am putut abţine, râse Anna. A trebuit să cumpărăm încă o valiză.

— Două, o corectă Cam.

— Una-i doar o geantă – nu se pune la socoteală.

— Okay, deschise Cam portbagajul şi scoase o valiză verde-închis încapătoare. Du-o tu pe asta care nu intră la socoteală.

— Îţi şi pui mireasa la muncă? se apropie Phillip de maşină, ocolind printre câini. O iau eu, Anna, mă spuse el, sărutând-o cu un entuziasm care-l făcu pe Seth să-şi rostogolească ochii spre care.

— Las-o-n pace, Phil, interveni moale Ethan. Aş fi dezolat să te-omoare Cam înainte de-a intra în casă. Bine-aţi venit acasă, adăugă, zâmbind când Anna se întoarse

să-i dea un sărut la fel de focos ca acela pe care-l primise de la Phillip

— Minunat e acasă.

Geanta, reieşi, conţinea cadouri, pe care Anna începu imediat să le împartă, cu tot cu povestiri despre fiecare. Seth nu putu decât să se zgâiască la tricoul de fotbal albastru cu alb pe care i-l dădu. Nimeni nu-i mai adusese vreodată un cadou dintr-o călătorie. Adevărul era ca, dacă stătea să se gândească, putea număra darurile pe are le primise – pe degeaba – pe degetele unei mâini.

— În Europa toată lumea moare după şoccer, îi explică Anna. Ei îl numesc fotbal, dar nu seamănă cu fotbalul nostru.

Cotrobăi mai adânc, apoi scoase un cărţoi cât toate zilele, cu copertă lucioasă.

— Şi m-am gândit că s-ar putea să-ţi placă asta. Nu e totuna cu a vedea tablourile când le vezi personal, te-apuca efectiv de gât, dar ai să prinzi ideea.

Cartea era plină cu picturi, culori strălucitoare şi forme care-i luau ochii. Un album de artă. Îşi amintise că-i plăcea să deseneze şi se gândise la el.

— E marfă, murmură el, neavând încredere în propriul lui glas.

— A vrut să cumpere pentru toată lumea pantofi, comentă Cam. A trebuit s-o opresc.

— Aşa că nu mi-am cumpărat decât mie, o jumătate de duzină de perechi.

— Parcă erau patru.

Anna zâmbi:

— Şase. Două le-am strecurat fără ştirea ta. Phillip, am dat peste nişte Maglis. Mi-a venit să plâng.

— Armâni?

— O, da, oftă ea cu patimă.

— Acum am să plâng eu.

— Vă puteţi smiorcăi mai târziu cu moda, interveni Cam. Eu mor de foame.

— A fost aici Grace.

Seth ar fi vrut să-şi încerce imediat tricoul, dar se gândea că era prea nepoliticos.

— A făcut curat peste tot – pe noi ne-a pus să ne spălăm în Golf – şi a fript pui.

— Grace a făcut pui fript?

— Şi salată de cartofi.

— Nicăieri nu e ca acasă, murmură Cam, pornind spre bucătărie. Seth aşteptă câteva secunde, apoi îl urmă.

— Cred c-aş putea să mai mănânc o porţie, spuse el,

într-o doară.

— Treci la coadă, răspunse Cam, scoţând platou şi salatiera din frigider

— În avion nu vă dau de potol?

— Aia a fost atunci, asta-i acum.

Cam umplu o farfurie cu mâncare. Apoi se rezemă de bufet. Puştiul arăta bronzat şi sănătos, observă el. Avea ochii încă prudenţi, dar chipul său îşi pierduse expresia aceea de iepure gata s-o ia la fugă. Se întrebă dacă şi Seth ar fi fost la fel de surprins ca el să afle că-i fusese dor de ştrengarul ăsta fără lacăt la gură.

— Şi, cum merge?

— Okay. Şcoala-i gata şi l-am ajutat pe Ethan la pescuit o droaie. Îmi plăteşte-o leafă de sclav, acolo şi la şantier.

— Anna va vrea să ştie ce-ai pe foaia matricolă.

— A-uri, mormăi Seth, cu gura plină de-o în Ducătură de copan, iar Cam se înecă.

— Toate?

— Mda – şi ce-i cu asta?

— O să moară de plăcere. Vrei să marchezi r, ştie puncte cu ea?

Seth smuci iarăşi dintr-un umăr, îngustându-şi ochii în timp ce se gândea ce-avea să i se ceară să facă pentru a o

mulţumi pe doamna casei.

— Poate.

— Pune-ţi tricoul de soccer. L-a luat aproape-o juma de oră naibii până ţi-a ales unul potrivit. O grămadă de puncte, dacă-l porţi în seara când ţi l-a dat.

— Mda?

Aşa de simplu? se întrebă Seth, zâmbind relaxat.

— Cred că pot să-i fac cheful.

— l-a plăcut într-adevăr tricoul, spuse Anna, în timp ce scotea cu meticulozitate conţinutul unei valize. Şi albumul. Mă bucur atât de mult că ne-am gândit la amândouă.

— Mhrri, ¡-au plăcut.

Cam bănuia că nici a doua zi, nici chiar la anul, n-ar fi fost prea târziu ca să despacheteze. În plus, îi plăcea să stea întins pe pat şi să se uite la ea – să-şi privească soţia, îşi spuse el, cu un mic fior ciudat – trebăluind prin cameră.

— N-a încremenit când l-am îmbrăţişat. Semn bun. Iar interacţiunile cu Ethan şi Phillip îi merg mai uşor, mai firesc, decât acum două săptămâni. Ardea de nerăbdare să te revawfă. De mine, se simte puţin ameninţat Schimb dinamica pe-aici, exact în momentul când începea să se deprindă cu mersul lucrurilor. Aşa că aşteaptă şi pindeşte să vadă ce se va întâmpla în continuare. Dar e bine.

Înseamnă că se simte ca acasă. Eu sunt intrusa.

— Domnişoară Spinelli?

Anna întoarse; apul, arcuindu-şi o sprânceană.

— Pentru dumneata, doamna Quinn.

— Ce-ar fi s-o scoţi din priză pe asistenta socială, până luni?

— Nu pot, extrase ea din pungă unul dintre pantofii noi şi aproape gânguri de plăcere. Asistenta socială de foarte mulţumită de situaţia acestui caz anume. Iar doamna Quinn, cumnata nouă-noută. E hotărâtă să câştige încrederea lui Seth şi, poate, chiar şi afecţiunea lui.

Puse pantoful la loc în pungă, întrebându-se cât ar fi fost cazul să mai aştepte până-i cerea lui Cam să amenajeze debaraua. Ştia perfect ce avea în minte, iar el era îndemânatic. Îngândurată, îl privi lung. Foarte, foarte îndemânatic.

— Cred c-aş putea termina mâine despachetatul.

Cam zâmbi încet:

— Şi eu cred.

— Mă simt vinovată. Grace a făcut lună casa asta.

— De ce nu vii încoace? Se rezolvăm cu vinovăţia asta.

— De ce nu?

Aruncă pantoful peste umăr şi, cu un hohot de râs, sări

peste el.

— Iese binişor.

Cam studia barca. Era abia şapte dimineaţa, dar ceasul lui intern încă mai funcţiona după ora Romei, itrucât se trezise devreme, nu găsise niciun motiv de a-şi lăsa fraţii să doarmă peste zi.

Prin urmare, fraţii Quinn stăteau în lumina puternică şi crudă a lămpilor din şantierul naval, contemplând treaba făcută până atunci. Seth le imita poziţia – pkioarele depărtate şi încordate, mâinile în buzunare şi chipul grav.

Avea să fie prima oară când lucrau toţi patru împreună la barcă. Era teribil de emoţionai

— M-am gândit că ai putea începe sub punte, propuse Ethan. Phillip estimează terminarea cabinei la patru sute de ore.

Cam jfni:

— Pot s-o tac şi mai repede.

— S-o faci bine, interveni Phillip, e mai important decât s-o faci repede.

— Pot s-o fac şi repede, *şi* bine. Clientul o va avea pe puicuţa asta la apa şi cambuza plină cu şampanie şi caviar în mai puţin de patru sute de ore.

Ethan dădu din cap. De vreme ce Cam găsise un nou

client, care voia o ambarcaţiune sport de pescuit, spera din tot sufletul să fie adevărat.

— Atunci, să ne-apucam de treabă.

Iar treaba îi ţinea gândurile departe de problemele în care n-aveau niciun drept să se amestece. Trebuia să-şi concentreze creierul pe folosirea strungului – dacă ţinea la cele două mâini ale lui. Ethan întorcea lemnul încet, cu grijă, conturând catargul. Apărătorile de urechi transformau zgomotul motorului şi rock-ul fierbinte care urla din radio într-un ecou înfundat.

Băn jia că în spatele lui aveau loc şi nişte conversaţii. Şi câte o înjurătură suculentă. Simţea aroma dulce de lemn, mirosul înţepător al terebentinei şi duhoarea de smoală folosită la calăfătuirea niturilor.

Cu ani în urmă, ei trei construiseră barca lui de pescuit. Nu era cochetă şi nu putea susţine că arăta frumos, dar era solidă şi docilă. Îi construiseră şi schipjack-ul, fiindcă fusese hotărât să scoată stridiile cu ambarcaţiunea tradiţională. Acum, stridiile aproape se terminaseră, iar barca lui se alăturase celorlalte câteva din Golf, câştigând un ban în plus vara cu croazierele de agrement.

n timpul sezonului turistic, i-o închiria fratelui lui Jim, fiindcă le folosea amândurora şi era soluţia cea mai

practică. Dar îl deranja întrucâtva să ştie că alţi oameni locuiau şi dormeau în casa care era a lui.

Una pe\e alta, însă, banii contau. Râsul lui Seth i se strecura pe sub surdinele de pe urechi şi-i amintea de ce acum contau mai mult decât oricând.

Cu mâinile înţepenite de-atâta muncă, închise strungul pentru a-l lăsa să se mai odihnească. Zgomotul îi umplu urechile, când îşi scoase căştile de protecţie.

Auzi bubuitul ciocanului lui Cam reverberând de suP punte. Seth ungea planşa centrală cu Rust-Oleum, astfel că tăblia se oţel lucea umedă. Phillip avea sarcina cea mai neplăcută, îmbibând în creozot partea interioară a cofrajului central. Era lemn hun, cedru de soi vechi, care ar fi trebuit să descurajeze orice perforatori marini dar se notărâsera să nu rişte.

În sfârşit, era construită o barcă de fraţii Quinn.

Simţi un fior de mândrie privindu-i şi aproape şi-l putu imaqina pe tatăl lor stând alături, cu pumnii mari proptiţi în şolduri şi un zâmbet larg pe faţă.

— Grozavă poză, spuse Ray. Genul pe care mamei tale şi mie ne plăcea să-l admirăm. Aveam o mulţime puse deoparte, ca să le scoatem şi să le vedem din nou în timp ce creşteaţi şi porneaţi pe drumurile voastre. Niciodată n-

am avut cu adevărat ocazia, fiindcă ea s-a dus prima.

— Mie şi-acum mi-e dor de ea.

— Ştiu că ţi-e dor. Ea era liantul care ne-a ţinut pe toţi la un loc. Dar a făcut o treabă bună, Ethan. Tu încă mai eşti aici.

— Cred c-aş fi murit fără ea. Fără tine. Fără ei.

— Nu, îi puse Ray o mâna pe umăr, clătinând din cap. Întotdeauna ai fost puternic, la suflet şi la minte. Ai ieşit din partea cealaltă a iadului atât datorită nouă, cât şi prin ceea ce ai în tine. Ar trebui să ţi-o aminteşti mai des. Uită-te numai la Seth. El rezolvă lucrurile altfel decât tine, dar are în el multe din aceleaşi calităţi. Simte mult mai adânc decât ar vrea. Gândeşte mai profund decât dă de înţeles. Iar dorinţele lui ajung mai departe decât ar recunoaşte chiar şi faţă de el însuşi.

— Te văd pe tine în el.

Era pentru prima oară când Ethan îşi permitea s-o spună, fie şi lui însuşi.

— Nu ştiu ce să cred despre asta.

— Curios, eu vă văd în el pe fiecare dintre voi. Ochiul celui care priveşte.

Apoi, îi dădu lui Ethan o palmă scurtă pe spate.

— Acolo vă iese o barcă a naibii de bună. Tare i-ar mai fi

plăcut mamei voastre.

— Fraţii Quinn construiesc să dureze, murmură Ethan.

— Cu cine vorbeşti? îl întrebă Seth.

Ethan clipi din ochi, simţind că i se învârtea capul, plin cu gânduri subţiri ca nişte fuioare de vată.

Ce? ridică el o mână la frunte, după care şi-o trecu prin păr, dându-şi şapca pe spate. Cum?

— Dom’le, da ciudat mai arăţi, înclină Seth capul într-o parte, fascnat. Cum se face că stai aici vorbind singur?

— Am...

Adormit pe picioare? se întrebă el.

—... Mă gândeam. Gândeam cu voce tare.

Deodată, zgomotul şi mirosurile părură să-i năvălească vuind în creierul ameţit.

— Am nevoie de puţin aer, murmură, ieşind grăbit pe uşile de marfă.

— Ciudat, repetă Seth. Dădu să-i spună ceva lui Phillip, dar gândul îi zbură când pe uşa din faţă intră Anna, aducând un coş enorm.

— E interesat cineva de-un prânz?

— Daaa! se repezi Seth direct spre ea, cu interesul trezit instantaneu. Ai adus puiul?

— Ce-a mai rămas din el. Şi sandvişuri cu şuncă, groase

ca nişte cărămizi. În maşină e un răcitor cu ceai de la gheaţă. Ce-ar fi să te duci după el?

— Eroul meu, replică Phillip, ştergându-şi mâinile de blugi, înainte de a o uşura de coş. Hei, Cam! Aici e o tipă trăsnet, cu mâncare!

Ciocănitul se opri imediat. Peste câtşva minute, capul lui Cam răsări prin plafonul cabinei.

— Tipa-i a mea. Eu muşc primul din haleală.

— E destulă ca să ajungă la toţi. Grace nu-i singura uare ştie să încropeasca o masa pentru o gaşcă de nernâncaţi. Deşi puiul ei fript e un dar al zeilor.

— Are talent, încuviinţă Phillip.

Puse coşul pe o masă ad-hoc, improvizată dintr-o bucată de placaj aştepta peste două capre.

— l-a gătit lui Ethan cu regularitate, cât aţi fost plecaţi voi doi, continuă el, luând un sandviş cu şuncă. Am sentimentul ca aici se întâmplă ceva.

— Unde se întâmplă? vru Cam să ştie, în timp ce sărea jos să exploreze conţinutul coşului.

— Cu Ethan şi Grace.

— Nu pe bune?

— Mmm.

Prima îmbucătură îl fa eu pe Phillip să închidă ochii de

plăcere. O fi preferat el bucătăria franţuzească, servită în farfurii de porţelan fin, dar ştia să aprecieze un sandviş bine întocmit, ţinut în echilibru pe-un carton.

— Nemuritoarele mele talente de observator au focalizat pe anumite semne. Se uită la ea, când nu-l observă. Ea se uită la el, când n-o observă. Şi am prins nişte bârfe interesante de la Marsha Tuttle. E colega cu Grace, la cârciumă, îi explică el Armei. Shiney adaugă un sistem de securitate şi are o politică nouă care spune că niciuna dintre chelneriţe nu mai rămâne să închidă singură localul.

— S-a-ntâmplat ceva? întrebă Anna.

— Mhm, privi Phillip în jur, ca să se asigure că Seth nu revenise. Acum câteva seri, a intrat un nenorocit după închidere. Grace era singură. A pus labele pe ea şi, după cum zice Marsha, ar fi făcut mai mult de-atât. Dar, nu ştiu cum, s-a întâmplat ca Ethan să fie chiar afară.

Interesantă coincidenţă, dacă vrei să ştii părerea mea, dar este vorba de fratele nostru care devreme se culcă, devreme se scoală. Oricum, l-a cam tamponat pe amicul. Şi mai îmbucă odată cu poftă.

Cam se gândea la Grace, cea suplă şi cu oase fine. Se gândi şi la Anna.

— Sper că l-a tamponat bine.

— Cred că putem presupune că tipul n-a plecat fluie rând. Acuma, sigur că Ethan, în stilul lui tipic, n-o povesteşte nimănui, aşa c-a trebuit, s-o aud de la Marsha. Printre prospăturile de la piaţă vineri seară.

— Grace a păţit ceva?

Anna ştia prea bine ce însemna să fii imobilizată, neputincioasă, în faţa a ceea ce un anumit gen de om i-ar fi făcut unei femei. Sau unui copil.

— Nu. Probabil a fost zguduită dar în privinţa asta e la fel ca Ethan. N-a scos o vorbă. Ieri, însă, s-au legat câteva priviri lungi şi tăcute între ei. Iar după ce Ethan a condus-o acasă, s-a întors fierbând.

Amintindu-şi, Phillip chicoti încet.

— Ceea ce, pentru Ethan, înseamnă ceva. Şi-a luat două beri şi s-a dus în sloop o oră.

— Grace şi Ethan, murmură Cam, meditativ. Se potrivesc.

Îl văzu pe Seth intrând şi se gândi să lase subiectul la aşezat.

— Ethan unde-i, la urma urmei?

— A ieşit.

Mormăind Seth puse jos răcitorul şi arătă cu capul spre uşile de marfă.

— A spus c-avea nevoie de aer şi cred că avea. Stătuse acolo, vorbind de unul singur.

Încântat de pradă, Seth se aruncă asupra coşului.

— .3 ărea, cum ar veni, să discute cu cineva care nu era nicăieri. Arăta ciudat.

Cam simţi furnicături pe spate. Totuşi, continuă să se mişte firesc, îngrămădind mâncare pe o farfurie.

— Şi mie mi-ar prinde bine un pic de aer. Îi duc un sandviş.

Îl văzu pe Ethan stând în capătul digului, cu privirea spre apă. Ţărmul oraşului St. Chris, cu toate casele şi curţilt sale frumoase, se întindea de-o parte şi de alta, dar Ethan privea drept înainte, peste valurile slabe, spre orizont.

— Anna a adus de mâncare.

Ethan îşi împachetă gândurile la loc, aruncând o privire spre fanurie.

— Drăguţ din partea ei. Mare noroc ai avut cu ea, Cam

— Parcă cu un ştiu.

Ceea ce se pregătea să facă îl cam neliniştea. Dar, în fond, era un om care trăia pentru riscuri.

— Mai ţin minte şi-acum ziua când am văzut-o prima oară. Eram ofticat pe toată lumea. Abia-l înmormântaserăm pe tata şi tot ceea ce-mi doream era să

fiu în altă parte. În dimineaţa aia, puştiul mă enervase îngrozitor şi tocmai îmi dădusem seama că următoarea parte din viaţa mea n-avea să mai fie la curse, nici în Europa. Avea să se desfăşoare chiar aici.

— Ai renunţat la aproape tot. Întorcându-te acasă.

— Atunci, aşa mi se părea şi mie. Şi pe urmă, Anna Spinelli a intrat în curte, în timp ce eu dregeam treptele din spate şi mia provocat al doilea şoc pe ziua în curs.

Întrucât mâncarea tot era acolo, Jar Cam părea să aibă chef de vorbă, Ethan luă farfuria şi se aşeză pe marginea docului. O egretă zbură pe-alături, tăcută ca o stafie.

— O faţă ca a ei e firesc să-i dea omului şocuri.

— Mhm. Şi deja eram cam nervos. Cu nicio oră în urmă, avusesem o conversaţie cu tata. Stătea în balansoarul de pe veranda din spate.

Ethan dădu din cap:

— Întotdeauna îi plăcea să stea acolo.

— Nu vreau să spun că mi-am amintit cum stătea acolo. Vreau să spun că l-am văzut cu ochii mei. Cum te văd şi pe tine acum.

icet, Ethan întoarse capul, privindu-l pe care în ochi.

— L-ai văzut, aşezat în balansoarul de pe verandă.

— Şi-am şi vorbit cu el. El mi-a vorbit, ridică din umeri

Cam, privind peste apă. Aşa că, mi-am zis că aveam halur inaţii Din cauza stress-ului, a grijilor, poate şi a tunei Aveam lucruri pe care să i le spun, întrebări cărora nu le ştiam răspunsurile, aşa că mintea mea l-a aşezat acolo. Numai că nu era aşa.

Ethan porni cu grijă pe terenul mlăştinos.

— Şi ce crezi c-a fost?

— Că a venit acolo, şi prima dată şi celelalte.

— Şi alte daţi?

— Mhm, ultima a fost în dimineaţa de dinaintea nunţii. Mi-a spus că era ultima oară. Fiindcă descoperisem ceea ce aveam de descoperit pentru moment.

Îşi frecă faţa cu mâinile.

— A trebuit să mă despart din nou de el. De data asta, a fost puţin mai uşor. N-am primit răspunsurile la toate întrebările, dar cred că la cele mai importante da.

Oftă, simţindu-se mult mai bine, şi se servi cu un cartof pai de pe farfuria lui Ethan.

— Şi-acum, ai să-mi spui fie că sunt nebun, fie că ştii despre ce vorbesc.

Îngândurat, Ethan rupse unul dintre sandvişuri în două, dându-i o jumătate lui Cam.

— Când urmezi firul apei, ajungi să ştii că există mai

multe lucruri decât poţi vedea sau atinge. Sirene şi şerpi de mare.

Zâmoi uşor.

— Marinarii le cunosc, fie că le-au văzut sau nu. Nu cred că eşti nebun.

— Ai de gând să-mi spui şi restul?

— Am avut nişte vise. Am crezut că erau vise, se corectă el, dar în ultima vreme mi-au venit de vreo două ori când eram treaz. Cred că şi eu am întrebări, dar mi-a fost greu să smulg răspunsurile de la cineva. E plăcut să-i aud glasul, să-i văd faţa. N-am avut destul timp ca să ne luăm cu adevărat rămas bun, înainte de a muri.

— Poate ca şi asta e o parte din problemă. Nu toată.

— Nu. Dar nu ştiu ce vrea să fac şi eu nu fac.

— Cred că-ţi va sta pe-aproape până afli singur, muşcă din sandviş Cam, simţindu-se uluitor de mulţumit. Şi. Ce părere are despre barcă?

— E de părere că-i a naibii de bună.

— Are dreptate.

Ethan îşi studie sandvişul.

— O să-i spunem lui Phillip despre asta?

— Nnţ. Dar abia aştept să i se întâmple şi lui. Pe cât punem pariu c-o să se gândească să alerge la un felcer de

cap fandosit? O să vrea unul cu cât mai multe iniţiale după nume şi cabinet în partea cea bună a oraşului.

— Una, îl corectă Ethan, începând să zâmbească. O să vrea o felcerită arătoasă, dacă-i vorba să se-ntindă pe canapea. Ce zi frumoasă, adăugă el, lăudând deodată briza caldă şi strălucirea soarelui.

— Mai ai zece minute ca s-o savurezi, răspunse Cam. Pe urmă, pui curu-napoi la treabă.

— Mda. Nevastă-ta face nişte sandvişuri bune-al dracu’.

Înclină napul:

— Cum crezi c-o să se descurce la şlefuit lemnul?

Cam se gândi şi-i plăcu imaginea.

— H? s-o convingem să ne-arate.

Capitolul 9

Anna era fascinată de gândul că avea o după-amiază liberă. Îşi iubea meseria, nutrea sentimente de afecţiune şi respect faţă de oamenii cu care lucra. Credea cu desăvârş reîn funcţia şi scopurile asistenţei sociale. Şi avea satisfacţia de a şti că-şi putea aduce contribuţia.

Ajuta oameni. Mama tânără şi necăsătorită, care nu avea pe nimeni care s-o ajute, copilul nedorit, bătrânul dat afară din casă... dăuntrul ei ardea o dorinţă vie şi adâncă de a-i ajuta să-şi găsească drumul. Ştia ce însemna să fii pierdut, să fii disperat şi cât de multe putea să schimbe o persoană care întindea o mina de ajutor, refuzând să şi-o tragă înapoi când era muşcată sau lovită.

Şi fiindcă fusese hotărâtă să-l ajute pe Seth Decauter.

i găsise pe care. O viaţă nouă, o casă nouă. Un nou început.

Uneori, cugetă ea, recompensa putea veni însutită.

Tot ceea ce-şi dorise vreodată – chiar şi când nu ştiuse că o dorea – se adunase în acea frumoasa casa veche de pe malul apei. O casă albă, cu brâu albastru. Balansoare pe verandă, flori în curte. Îşi amintea prima zi când o

văzuse. Străbătuse acelaşi drum, cu radioul dat la maximum. Desigur, avusese capota închisă, pentru ca vântul să nu-i smulgă parul din agrafe.

Fusese o misiune profesională, iar Anna era hotărâtă să se comporte ca o profesionistă.

Casa o fermecase, cu simplitatea, cu stabilitatea ei. Apoi, ocolise frumoasa clădire cu un etaj de lângă apă şi văzuse un bărbat furios, necooperant şi sexy reparând treptele verandei din spate.

Din acel moment, nimic nu mai rămăsese neschimbat pentru ea.

Slavă Domnului!

Acum era casa ei, îşi spuse ea cu un zâmbet mândru, în timp ce parcurgea cu viteză drumul mărginit de câmpii întinse şi plate. Casa ei de la ţară, cu grădina pe care şi-o imaginase... şi bărbatul cel furios, necooperant şi sexy? Şi el era al ei, mai mult chiar decât îşi imaginase vreodată.

Conducea maşina pe drumul acela lung şi drept, cu Warren Zevon urlând despre oameni-luoi în Londra. Dar de astă dată, nu-i pasa dacă vântul îi răvăşea părul prins cândva cu atâta grijă. Se ducea acasă, aşa ca lăsase capota jos şi era veselă.

Avea de lucru, dar rapoartele pe care trebuia să le

completeze se puteau tace şi acasă, pe laptop. N timp ce sosul de roşii îi fierbea la foc scăzut pe aragaz, hotărî ea. Aveau să în anin ce linguini – ca să-i amintească lui Cam de luna de miere.

Nu s-ar fi putut spune că acel eveniment anume se terminase, chiar dacă erau din nou pe Coastă, nu la Roma. Se întreba dacă pasiunea aceea sălbatică şi păcătoasă pe care o simţeau unul pentru celălalt avea să slăbească vreodată.

Şi spera că nu.

Râzând de ea însăşi, coti pe alee. Şi fu cât pe ce să-şi proptească mica decapotabilă în coada unui sedan gri mat, cu bara de şoc ruginită. După ce inima îi sări înapoi la locul ei, începu să-şi pună întrebări.

Cu siguranţă, nu era genul de maşină potrivită pentru Cam, conchise ea. L-o fi plăcut lui să moşmondească la motoare, dar le prefera ambalate în caroserii elegante şi aerodinamice. Carcasa aia masivă şi îmbătrânită arăta oricum, numai rapidă nu.

Phillip? pufni. Pedantul Phillip Quinn nu şi-ar fi pus nici mort piciorul încălţat în mocasin italian pe podeaua tocită a unui asemenea autovehicul.

Atunci, Ethan. Dar constată că se încrunta. Stilul lui

Ethan erau camionetele şi jeepurile, nu sedanurile compacte cu aripile încă revopsite în gri.

Veniseră hoţii, îşi zise ea, cu o tresărire care-i transforma inima în ciocan pneumatic. Ziua-n amiaza mare. Pe-acolo, nimeni nu se gândea să-şi încuie uşile, iar casa era ferită de privirile vecinior, între copaci şi mlaştini.

Era cineva înăuntru, cotrobăindu-le prin lucruri, chiar în acel moment. Cu ochii îngustaţi, se repezi jos din maşină. N-avea să le meargă. Acum era casa ei, fir-ar să fie, şi lucrurile ei, iar dacă un spărgător necopt îşi închipuia că putea să...

Încetini pasul, când privi în sedan şi văzu iepuraşul mare şi roz. Şi scaunul pentru copil. Un spărgător de case c-un ţânc după el?

Grace, îşi dădu ea seama, oftând. Era una dintre zilele de curăţenie ale lui Grace Monroe.

„Orăşeanco, se dojeni ea. Leapada-te de instinctele orăşeneşti. Aici eşti în alt loc”. Simţindu-se de o neghiobie monumentală, reveni la maşina ei, de unde săltă afară servieta şi sacoşa cu produse proaspete pe care le cumpărase în drum spre casă.

În timp ce păşea pe veranda, auzi zumzetul monoton al aspiratorului, peste care se suprapunea zăngănitul strident

al unei reclame de la televizor. Zgomote casnice, plăcute, îşi spuse Anna. Şi era mai mult decât încântată că nu ea era cea care mânuia aspiratorul.

Grace fu gata să scape ţeava din mina, când Anna intră pe uşă. Vizibil fâstâcită, făcu un pas înapoi, călcând pe comutatorul de picior pentru a opri aparatul.

— Scuză-mă. Creoeam c-aveam să termin înainte de a ajunge cineva acasă.

— Am venit eu mai devreme.

Deşi avea braţele pline, Anna se ghemui în faţa scaunului unde stătea Aubrey, frecând înverşunată cu un creion mov imaginea unui elefant din cartea ei de colorat.

— Ce frumos e!

— Un alifant.

— E un alifant extraordinar. Cel mai drăgălaş alifant pe care l-am văzut pe ziua de azi.

Întrucât nasul lui Aubrey pa rea să i-o ceară pur şi simplu, Anna îi dărui o sărutare scurtă.

— Sunt aproape gata.

Lui Grace îi dansau nervii pe şira spinării. Anna arăta atât de profesional, în taiorul ei de lucru Faptul că părul îi scăpase din agrafe o făcea doar să pară... sexy-profesională, conchise Grace.

— Sus am terminat şi în bucătărie. Nu ştiam... Nu eram sigură ce-aţi dori, dar am făcut un ghiveci – cu cartofi natur şi şuncă. E în congelator.

— Pare grozav. Diseară am să gătesc, se ridică Anna, legănându-şi veselă sacoşa. Era gata să se descalţe, dar se opt. Nu părea potrivit să-nceapă să-şi lase lucrurile peste tot, când Grace încă mai era în toiul curăţeniei.

Avea să aştepte până mai târziu

— Dar mâine dimineaţă n-am de gând să mă scol cu noaptea-n cap, continuă ea. Aşa c-o să pice de minune.

— Ei, atunci eu...

Grace ştia că era puţin cam transpirată, cam prăfuită, şi se simţea mizerabil de surclasată de bluza apretată şi taiorul de comandă al Annei. Şi, of, pantofii ăia, îşi mai spuse ea, străduindu-se să n-o studieze prea vizibil. Erau atât de frumoşi, atât de clasici, iar pielea arăta destul de moale ca să dormi pe ea.

Degetele de la picioare i se încârligară de ruşine în adidaşii albi destrăma ţi.

— Şi rufele sunt aproape gata. În uscător e o grămaa A întreagă de prosoape. Nu ştiam unde vrei să pun lucrurile, aşa că le-am împăturit pe toate şi le-am lăsat pe pat, în camera voastră.

— Îţi mulţumesc. Recuperarea după două săptămâni durează întotdeauna o veşnicie.

Anna se opri înainte de a face o gafă. Nu avusese niciodată în viaţa ei o menajeră şi nu era prea sigură pe procedura corectă.

— Trebr 3 să le pun pe astea la loc. Vrei să bei ceva rece?

— Nu, mulţumesc. Nu. Mai bine termin şi plec, să nu te mai deranjez.

Curios, îşi spuse Anna. Înainte, Grace nu păruse niciodată rece sau nervoasă. Deşi nu se cunoşteau bine, Anna simţise că erau în termeni prieteneşt într-un fel sau altul, conchise ea, trebuia să ajungă la un acord.

— Aş dori foarte mult să stăm de vorbă, dacă ai mp.

— Aşa...

Grace îşi plimbă mâna în lungul ţevii metalice a aspiratorului.

— Sigur. Aubrey, mă duc în bucătărie cu doamna Quinn.

— Şi eu! sări Aubrey de pe scaun şi fugi înainte. Când mama ei o ajunse din urmă, se tolănise pe jos, creând concentrată o girafă mov.

— E culoarea ei de săptămâna asta, comentă Grace; se duse maşinal la frigider şi scoase carata cu limonadă pe

care o preparase. Tinde să se stabilească la una anume până toceşte creionul cât un ciot, apoi alege alta.

Mâna îi încremeni pe paharul pe care se pregătise să-l scoată din dulap.

— Scuză-mă, spuse ea, ţeapană. Nu m-am gândit.

Anna puse sacoşa jos.

— La ce?

— Că mă port ca acasă în bucătăria voastră.

Aha, îşi spuse Anna, asta era problema. Două teme o singură casă. Amândouă se simţeau puţin cam jenate în situaţia creată. Scoase o tomată dolofană din sacoşă, o examină, apoi o puse pe bufet. La anul, avea să-ncerce să şi le cultive singură.

— Ştii ce mi-a plăcut la casa asta de prima oară când am intrat în bucătărie? E genul de loc unde ţi-e foarte uşor să te simţi ca acasă. N-aş vrea ca situaţia asta să se schimbe.

Şi continuă să-şi descarce sacoşa, punând pe bufet legumele alese cu grijă.

Grace fu nevoită să-şi muşte limba pentru a se abţine de a menţiona că lut tthan nu-i plăceau ciupercile, când Anna puse o pungă plină lângă ardei.

— Acum e casa ta, spuse ea încet. Vei vrea s-o întreţii în

felul tău.

— Adevărat. Şi mă gândesc să fac unele schimbări. Vrei te rog să torni tu din limonada aia? Arată superb.

Uite ca-ncepe, îşi spuse Grace. Schimbările. Umplu două pahare, apoi luă ceaşca de plastic de pe bufet ca să-i toarne şi lui Aubrey.

— Poftim, iubito, ai grijă să n-o verşi.

— Nu mă întrebi ce schimbări? se miră Anna.

— Nu sunt la mine.

— Ce înseamnă „la mine” sau la altcineva? întrebă Anna cu destulă nemulţumire pentru a o face pe Grace să se îndrepte de spate.

— Lucrez pentru voi – deocamdată, cel puţin.

— Dacă ai de gând să-mi spui că-ţi dai demisia, chiar. Ai să-mi strici ziua. Nu mă interesează ce progrese au făcut femeile, dacă rămân singură în casa asta cu patru bărbaţi, voi ajunge să fac nouăzeci la sută din gospodărie. Poate nu la început – continuă ea, plimbându-se prin bucătărie – dar tot acolo am s-ajung. Şi nu va conta nici ca pe deasupra am o slujbă cu normă întreagă. Cam detestă gospodăria şi va face tot ce poate ca să se eschiveze. Ethan e destul de ordonat, dar are obiceiul de a se da pierdut. Iar Seth, mă rog, el are zece ani, ceea ce spune totul. Phillip nu vine

aici decât în weekena-uri şi va susţine că nu el a făcut mizeria, întâi şi-ntâi.

Se răsuci spre Grace:

— Vrei să-mi spui că te laşi?

Era prima oară când Grace-o vedea pe Anna dându-şi drumul şi era pe cât de impresionată, pe-atât de nedumerita.

— Credeam că, dacă tocmai spuseseşi că voiai să faci unele schimbări, mie aveai să-mi dai drumul.

— Mă gândesc să iau nişte perne noi şi să retapiţez canapeaua, replică nervoasă Anna, nu s-o pierd pe persoana de care-mi dau seama deja că va depinde echilibrul meu psihic pe-aici. Crezi ca nu ştiu cine-a avut grijă să nu vin într-o casă plină de praf, vase şi rufe nespălate? îţi par cumva idioată?

jNu, eu...

Începuturile unui zâmbet ezitau la colţurile gui lui Grace.

— Am muncit de mi-au sărit capacele ca să observi.

— Okay, respiră Anna prelung. De ce nu ne aşezăm s-o luăm de la început?

— Ar fi bine. Îmi cer iertare.

— Pentru?

— Pentru toate lucrurile urâte pe care mi-am permis să

le gândesc despre tine în ultimele câteva zile, zâmbi ea complet, aşezându-se. Uitasem cât de mult te plăceam.

— Sunt în inferioritate numerică aici, Grace. Sigur că mi-ar fi de folos altă femeie. Nu prea ştiu exact cum se procedează şi, de vreme ce eu sunt intrusa...

— Nu eşti o intrusă, aproape rămase Grace cu gura căscată de uimire. Eşti soţia lui Cam.

— Iar tu faci parte din viaţa lui, din vieţile lor ale tuturor, de mult mai mult timo, îşi întoarse ea mun le cu palmele în sus, zâmbind. Hai să lămurim problema asta ca s-o putem da uitării. Tot ceea ce-ai făcut pe-aici îmi convine de minune. Sunt recunoscătoare să ştiu că le faci tu, pentru ca eu să «ţia pot concentra asupra căsniciei mele, asupra lui Soth şi a serviciului. Pân-aici e totul clar?

— Mda.

— Şi din moment ce instinctele mele îmi spun că eşti o fiinţă generoasa şi înţelegătoare, îţi voi mărturisi că am mult mai multă nevoie de tine decât tu de mine. Şi mă las la discreţia ta.

Râsul vesel şi rapid făcu două gropiţe mici să licărească pe obrajii lui Grace.

— Crud că nu există nimic ce să nu poţi face.

— Poate ca nu, dar jur pe Dumnezeu că nu vreau să fiu

Femeia Minune. Nu mă lăsa singură cu toţi bărbaţii ăştia.

Grace îşi muşcă un moment buza.

— Dacă vrei să retapiţezi canapeaua din living, vei avea nevoie şi de draperii noi.

— Eu mă gândeam la culoarea piersicii.

Se priviră radioase, într-un acord perfect.

Mama! Vleau pisu!

— A! sări Grace în picioare şi o culese de jos pe Aubrey, care ţopăia înnebunită. Venim imediat.

Anna chicot1 cu poftă, apoi se ridica, îşi scoase jacheta şi se pregăti să înceapă sosul. Genul acela de dătit – familiar, sigur – o relaxa şi întrucât nu se îndoia că avea să-i atragă respectul fraţilor Quinn la întoarcerea acasă, intenţiona să-l facă şi cu plăcere.

Era atât de mulţumită că-şi cimentase baza prieteniei cu Grace îşi durea acea calitate a oraşelor mici şi a vieţii la ţară – vecinii. Unul dintre motivele pentru care fusese neliniştită în perioada petrecută la D.C. Fusese lipsa relaţiilor cu oamenii care trăiau şi lucrau în jurul ei. Când se

(mutase la *Princess Annc,* găsise ceva din dezinvoltura ambianţei de modă veche în care copilărise, la bunicii ei dintr-un cartier tradiţional al oraşului Pittsburgh.

Iar acum, îşi spuse ea, avea ocazia de a se împrieteni la cataramă cu o femeie pe care o admira şi credea că avea s-o simpatizeze.

JCând Grace şi Aubrey reveniră în bucătărie, surâse:

— Se-aud tot felul de istorii despre instrucţia pentru toaletă care este un coşmar pentru toate persoanele implicate.

— Există reuşite şi eşecurio strânse scurt Grace pe Aubrey în braţe, înainte de a o lăsa jos. Aubrey e o fetiţă atât de cuminte, nu-i aşa, iubito?

— N-am făcut în chiloţei. Am pliniit ţinţi ţenţi pentlu banca din pulţelus.

Când Anna izbucni în hohote de râs, Grace se strâmbă, bine dispusă:

— Merge şi mita.

— Sunt întru totul de acord.

— Ar trebui să termin treaba.

— Te grăbeşti?

— Nu prea.

Prudentă, Grace se uită la ceasul din bucătărie. După calculele ei, Ethan n-avea să se întoarcă mai devreme de-o oră.

— Poate-mi ţii de urât până prepar sosul ăsta.

— Cred c-aş putea.

Trecuse... nici ea nu mai ştia cât timp. De când nu făcuse decât să stea în bucătărie cu altă femeie. Sinip – tatea situaţiei aproape că o făcu să ofteze.

— Tocmai urmează o emisiune care-i place lui Aubrey. E-n regulă dacă o pun să se uite? Pot să termin de aspirat la sfârşit.

— Perfect.

Anna puse roşiile în oală, ca să se înmoaie la fiert.

— Eu nu fac niciodată sos de spaghetti din resturi, spuse Grace, când reveni. Vreau să zic, numai roşii proaspete şi toate celelalte.

— Durează mai mult, dar merită. Grace, sper că nu te superi, dar am auzit ce s-a întâmplat acum câteva seri la barul unde lucrezi.

Surprinderea o făcu pe Grace să clipească din ochi. Uitând să memoreze ingredientele pe care le înşirase Anna.

— Ţi-a spus Ethan?

— Nu. Pe Ethan trebuie să-l tragi cu cleştele se limbă ca să scoţi ceva de la el, îşi şterse Anna mâinile de şorţul pe care şi-l pusese. Nu încerc să mă bag, dar am oarecare experienţă cu agresiunile sexuale. Vreau să ştii că poţi

vorbi cu mine, dacă simţi nevoia.

— N-a fost atât de rău pe cât ar fi putut să fie. Dacă nu era Ethan acolo...

Se întrerupse, descoperind că simplul gând încă o mai înfrigura pe dinăuntru.

— Ei bine, a fost. Ar fi trebuit să fiu mai atentă.

Anna retrăi scurt imaginea unui drum întunecos, apăsarea pietrişului în spate, când era trântixă la pământ.

— E o greşeală să te învinuieşti singură.

— A, nu mă... Nu în senul ăsta. Nu meritam ceea ce-a încercat să facă. Nu l-am încurajat. Adevărul e că i-am spus clar că nu mă interesa nici el, nici patul lui de la hotel. Dar ar fi trebuit să încui uşa după plecarea lui Steve. Nu m-am gândit, ceea ce a fost o neglijenţă din partea mea.

— Mă bucur că n-ai păţit nimic.

— Aş fi puiuţ să păţesc. Nu-mi pot permite să fiu neatentă.

Aruncă o privire spre uşa de unde se auzeau muzica veselă şi râsul şi mai vesel al lui Aubrey.

— Miza e prea mare.

— Viaţa de părinte singur este foarte grea. Tot timpul asist la problemele care apar de-aici. Te descurci

extraordinar.

Acum nu mai era o surpriză, ci era un şoc. Nimeni n-o declarase niciodată extraordinară, din niciun punct de vedere.

— Eu doar... o fac şi-atât.

— Da, zâmbi Anna. Mama mea a murit când aveam unsprezece ani, dar înainte de asta fusese singură cu mine. Când privesc în urmă şi-mi amintesc, în> dau seama că şi ea a fost extraordinară. Făcea ş. Atât. Sper să fiu măcar pe jumătate la fel de bună ca să „fac şi-atât” ca voi două, când voi avea un copil.

— Ai plănuit ceva cu care?

— La planuri mă pricep, răspunse Anna, râzând. Vreau să acord puţin timp căsniciei fără obligaţii, dar, da, în doresc şi copii.

Privi pe fereastră, spre locul unde înfloreau florile pe care le sădise.

— Aici e un loc minunat ca să creşti copii, l-ai cunoscut pe Ray şi Stei la Quinn?

— Da. Au fost nişte oameni minunaţi. Şi-acum mi-e dor de ei.

— Aş vrea să-i fi cunoscut şi eu.

— Te-ar fi plăcut.

— Crezi?

— Te-ar fi plăcut pentru ceea ce eşti, o asigură Grace. Şi ar fi fost fericiţi datorită celor făcute de tine pentru familie, l-ai ajutat să fie din nou împreună. Cred că se cam rătăciseră un timp – după ce a murit doamna doctor Quinn. Poate că trebuia să pornească fiecare pe drumul lui. La fel cum a trebuit şi să se întoarcă înapoi.

— Ethan a rămas pe loc.

— El are rădăcini aici – în apă, ca algele. Însă şi el a luat-o în derivă. Şi a stat prea mult timp singur. Casa lui e dincolo de cotul râului de lângă cheu.

— N-am văzut-o niciodată.

— E ascunsă, murmură Grace. Îi place discreţia. Uneori, în câte o seară liniştită, când mă plimbam, însărcinata cu Aubrey, îl auzeam cântând. Prindeam doar notele din zbor, dacă vântul bătea prielnic. Era un sunet singuratic Fermecător şi singuratic.

Ochii care sunt inc toşaţi de iubire vad unele lucruri cu deplină claritate.

— De când îl iubeşti?

— Am impresia că de-o viaţă, murmură Grace, apoi se reculese. N-am vrut să spun asta.

— Prea târziu. Lui nu i-ai spus?

— Nu.

Doar gândindu-se, inima lui Grace se strângea în panică.

— N-ar trebui să vorbesc despre asta. Ar detesta-o. S-ar jena.

— Ei, acum nu-i aici, zâmbi Anna, amuzată şi încântată. Găsesc că e excelent.

— Ba nu e. Este groaznic. E pur şi simplu groaznic.

Îngrozită, Grace îşi apăsă mâna peste gură pentru a-şi upri un val de lacrimi neaşteptat.

— Am stricat totul. Am distrus totul şi acum nic măcar nu mai vrea să fie în apropierea mea.

— Of, Grace...

Podidită de compasiune, Anna îşi abandonă tocatul zarzavaturilor şi cuprinse strâns în braţe făptura ţeapănă a lui Grace, după care o înghionti uşurel spre un scaun.

— Nu pot să cred.

— E adevărat. Mi-a spus să-l evit.

Vocea i se întretăie, copleşind-o

— Îmi pare rău. Nu ştiu ce m-a apucat. Nu plâng mui dată.

— Atunci, e timpul să întrerupi tradiţia.

Anna rupse două prosoape de hârtie şi i le oferi.

— Haide, ai să te simţi mai bine

— Mă simt ca o proastă...

Odată zăgazul spart, Grace începu să suspine în prosoapele de hârtie.

— N-ai de ce să te simţi prost.

— Ba am, ba am. Am încurcat-o aşa de rău, că nici măcar prieteni nu mai putem să fim.

— Cum ai făcut asta? întrebă cu blândeţe Anna.

— M-am împins în el. Probabil am crezut... după noaptea când m-a sărutat...

— Te-a sărutat? repetă Anna, începând imediat să se simtă mai bine.

— Era furios.

Grace îşi apăsă faţa în prosop, respirând adânc până îşi putu regăsi oarecum controlul.

— A fost după întâmplarea de la cârciumă. Niciodată nu l-am mai văzut aşa. Îl cunosc aproape de-o viaţă şi n-am ştiut niciodată că putea fi aşa. Dacă nu-l cunoşteam, m-aş fi speriat – cum l-a aruncat pe ăla cât colo, de parc-ar fi fost un sac cu fulgi. Şi avea în ochi o privire care-i făcea duri şi schimbaţi şi...

Oftă, recunoscând ceea ce era mai rău.

— Şi excitanţi. Of, e îngrozitor când mă gândesc.

— Glumeşti? întinse Anna un braţ, strângând-o de mină.

Eu nici măcar n-am fost acolo şi deja sunt excitata.

Cu un râs nesigur, Grace se şterse pe faţă.

— Nu ştiu ce m-a apucat, aar racnea la mine. Asta m-a dezmeticit şi, când m-a condus acasă, ne-am certat. Spunea că ar trebui să-mi dau demisia şi vorbea cu mine de parcă mi-aş fi pierdut toate celulele cerebrale care-mi mai funcţionau în cap.

— Reacţie tipic masculina.»

— Întocmai, dădu din cap Grace, înfuriindu-se brusc din nou. Nu era decât ceva tipic şi niciodată nu m-aş fi aşteptat la asta ” partea lui. Pe urmă, ne-am tăvălit pe iarbă.

— Nu zău, zâmbi Anna, de-a dreptul încântată.

— Mă săruta „şi-l sărutam şi eu, şi era minunat. Toată viaţa mă întrebasem cum ar fi fost, şi deodată se împlinise şi era mai superb decât tot ceea ce-mi imaginasem vreodată. Apoi s-a oprit şi şi-a cerut iertare.

Anna închise ochii:

— Of, Ethan, idiot mai eşti.

— Mi-a spus să mă duc în casă, dar chiar înainte de a intra, a zis că se gândea la mine. Că nu voia, dar se gândea. Şi-atunci, am sperat că lucrurile aveau să-nceapă să se schimbe.

— Eu aş zice că sau şi schimbat deja.

— Da, dar nu aşa cum sperasem eu. În ziua când tu şi Cam v-aţi întors, eram aici, când a venit el acasă. – Şi mi s-a părut că, poate... Dar m-a condus înapoi la mine. Mi-a spus că se gândise pe îndelete şi că n-avea să mă mai atingă şi trebuia să-l ocolesc o vreme.

Oftă prelung.

— Şi asta e.

Anna aşteptă un moment, apoi clătină din cap:

— Of Grace, idioată mai eşti.

Văzând-o pe Grace că se încrunta, Anna se aplecă peste masă.

— E clar că omul te doreşte şi asta-l sperie de moarte. Aici, tu ai puterea. De ce n-o foloseşti?

— Puterea? Ce putere?

— Puterea de a obţine ceea ce vrei, dacă precis ceea ce vrei e Ethan Quinn. Nu trebuie decât să-l prinzi singur şi să-l seduci.

Grace pufni:

— Să-l seduc? Eu să-l seduc pe Ethan? N-aş fi în stare.

— De ce n-ai fi?

— Fiindcă cu...

Trebuia să existe un motiv simplu şi logic.

— Nu ştiu. Cred că nu m-aş pricepe.

— Ba te-asigur că ai fi genială. Şi-am să te-ajut şi eu.

— Tu?

— Categoric, se ridică Anna, ca să-şi facă de lucru cu sosul şi să judece. Când ai următoarea seară liberă?

— Mâine.

— Bine, e timp destul. Aş ţine-o aici pe Aubrey peste noapte, dar ar fi prea vizibil şi e mai bine să procedăm subtil. Ai pe cineva de încredere unde s-o laşi?

— Mama mea vrea de mult s-o ia la ea peste noapte, dar n-am putut...

— Perfect. S-ar putea să te simţi inhibată, cu copilul în casă. Găsesc eu o soluţie cum să-l trimit acolo.

Se întoarse, studiind-o pe Grace. Nfăţişare plăcută, clasică, reflectă ea. Ochi mari şi trişti. Omul era oeja pe ducă.

— Va trebui să îmbraci ceva simplu, dar feminin.

Pe gânduri, se batu cu un deget peste dinţi.

— Ceva pastelat ar fi cel mai bine, o culoare fragilă, verde deschis sau roz.

Întrucât capul începea să i se învârtească, Grace ridică o mână la frunte.

— Mă iei prea repede.

— Ei, trebuie s-o facă cineva şi pe asta. În ritmul de-acum, tu şi Ethan veţi continua să vă daţi târcoale şi când o s-aveţi şaizeci de ani. Fără bijuterii, adăugă ea. Dar un minimum de machiaj. Şi să-ţi dai cu parfumul tău dintotdeauna. E obişnuit cu el, o să-i spună ceva.

— Anna nu contează ce iau pe mine dacă el nu va vrea să vină.

— Ba cum să nu conteze.

Ca femeie care avea o aventură amoroasă de durată cu hainele, ideea aproape o şoca.

— Bărbaţii cred că nu observă ce poartă o femeie – decât atunci când este aproape egal cu zero. Dar observă, în subconştient. Şi ajută să se declanşeze starea sau imaginea.

Cu buzele boţite, adăugă busuioc proaspăt în sos şi scoase o tiqaie ca să prăjească ceapă şi usturoi.

— Voi încerca să-l aduc prin apropiere pe la apusul soarelui. Tu trebuie să aprinzi nişte lumânări să pui muzică. Fraţilor Quinn le place muzica.

— Şi ce-am să-i spun?

— Nu te pot ajuta decât până aici, Grace, replică sec Anna şi pariez c-ai să găseşti tu când vine momentul.

Grace era departe de a fi convinsă. În timp ce no:, 3

arome începeau să parfumeze aerul, îşi frământă buza în dinţi.

— Îmi dă senzaţia că l-aş păcăli.

— Şi ce altceva urmăreşti?

Grace chicoti. Şi cedă.

— Am o rochie roz. Mi-am cumpărat-o pentru nunta lui Steve, acum doi ani.

Anna aruncă o privire peste umăr:

— Cum îţi vine?

— Păi... cavalerul de onoare al lui Steve s-a amorezat de mine înainte de a fi tăiat tortul.

— Se pare c-am nimerit-o.

— Eu tot nu...

Grace se întrerupse, când urechea e de mamă recunoscu muzica zglobie din *living room.*

— S-a terminat emisiunea lui Aubrey, Trebuie să termin de aspirat.

Se hdica repede, panicată la gândul ca ajungea Ethan acasă înainte de plecarea ei. Cu siguranţă, i se citea pe faţă tot ceea ce simţea.

— Anna, îţi sunt recunoscătoare pentru ceea ce încerc i s-a faci, dar pur şi simplu nu cred c-o să meargă. Ethan le ştie pe ale Juil

— Atunci, n-o să-l deranjeze să treacă pe la ine şi să te vadă într-o rochie roz, nu?

Grace oftă scurt.

— Cam câştigă vreodată în discuţiile cu tine?

— Cu rare ocazii, dar niciodată când sunt în formă. Porni spre uşă, ştiind că ora de stat cuminte a lui

Aubrey era aproape gata.

— Mă bucur că azi ai venit acasă mai devreme. Anna bătu cu lingura de lemn în marginea cratiţei:

— Şi eu.

Capitolul 10

A doua zi, în timp ce se apropia apust soarelui, Grace nu mai era deloc sigură că se bucura. Avea nervii atât de întinşi, încât şi-i simţea vibrând încordaţi sub piele. Stomacul i se zbuciuma încontinuu, în salturi mici şi repezi ca de iepure. Iar capul începea să-i pulseze într-un ritm ascuţit şi insistent.

Ai fi fost culmea, îşi spuse ea dezgustată, dacă Anna reuşea să-l aducă pe Ethan, iar ea nu făcea decât să cadă la picioarele lui, ameţită şi bâiguind în neştire.

Halal seducţie!

N-ar fi trebuit să accepte niciodată nebunia asta, continua ea să reflecteze, în timp ce începea iarăşi să se plimbe prin mica ei casă. Anna gândise atât de repede se hotărâse atât de prompt şi pusese totul în mişcare atât de direct, încât se lăsase dusă de val înainte de a apuca să caculeze riscurile.

Ce Dumnezeu avea să-i spună, dacă venea? Cum probabil n-avea să se întâmple, medită ea mai departe, prinsă între uşurare şi deznădejde. Probabil că nici măcar nu avea să vină şi atunci însemna că-şi trimbese fetiţa de-acasă degeaba.

Era prea multă linişte. Nu avea decât adierea înserării foşnind printre copaci ca să-i ţină companie. Dacă Aubrey ar fi fost acolo – unde-i era locul – acum. – ar fi citi povestea de dinainte de culcare. Fetiţa ar fi fost spălată, pudrată şi cuibărită sub braţul ei, în balansoar. La căldurică şi fericită.

Când îşi auzi propriul oftat, Grace strânse din buze şi porni spre micul sistem stereo de pe rafturile galbene de brad din livina. Alese C.D.-uri din colecţia ei – o extravaganţă pentru care refuza să se simtă vinovată – şi lăsă casa să se umple cu notele romantice şi tânguitoare ale lui Mozart

Se duse la fereastră să privească soarele coborând pe cer. Lumina se îndulcea, închizându-se nuanţă cu nuanţă. În prunul ornamental care împodobea curtea din faţă a familiei Cutter o privighetoare singuratica începu să cânte în asfinţit. Îşi dorea să fi putut râde de ea însăşi, proasta de Grace Monroe stând la fereastră în rochia ei roz, aşteptând o stea căzătoare sub care să-şi spună o dorinţă. Dar coborî fruntea spre sticlă, închise ochii şi-şi reaminti că era prea matură pentru dorinţe.

Anna presupunea că s-ar fi descurcat foarte bine în meseria de spicană. Îşi ţinuse planurile ferecate după

buzele strânse – cu oricâtă disperare ar fi vrut să-i divulge totul lui Cam.

Trebuia să ţână minte că era, în fond, bărbat. Şi mai era şi fratele lui Ethan, ceea ce devenea un al doilea argument împotriva lui. Era o problemă între femei. Bănuia că la fel de subtil îl ţinea şi pe Ethan sub ochi.

N-avea să scape nicăieri imediat după cină, cum obişnuia el, şi nici nu-i trecea prin minte că proaspăta sa cumnată îl ţinea din scurt, în secret.

Ideea cu îngheţata fusese o lovitură de geniu. Luase un galon în drum spre casă, iar acum toţi cei trei bărba „ai ei, cum îi plăcea să le spună în gând, se instalaseră pe veranda din spate, îndopându-se cu cupe de *Rocky Road.*

Cronometrare şi execuţie, îşi spuse, frecându-şi mâinile înainte de a ieşi pe verandă.

— O să fie o noapte caldă. Mi-e greu să cred că suntem deja aproape în iulie.

Se duse agale spre balustradă, pentru a se rezema să-şi studieze rondurile de flori. Creşteau perfect, reflectă ea, cu un sentiment de îndreptăţită satisfacţie.

— Mă gândeam că am putea face un picnic în patru.

— Pe cheu se aprind artificii, interveni Ethan. În fiecare an, la o jumătate de oră după apusul soarelui. Se văd de-

aici, de pe verandă.

— Serios? Ar fi ideal. Nu-i aşa c-ar fi distractiv, Seth? Ţi-ai putea invita prietenii, ca să frigem burgeri şi crenvurşti.

— Ar fi marfă.

Băiatul ajunsese deja la fundul cupei şi ticluia un plan de a obţine a doua porţie.

— Trebuie să dezgrop potcoavele, hotărî Cam. Le mai avem, Ethan?

— Mhm, sunt ele pe-aici pe undeva.

— Şi muzică, se apropie Anna doar atât cât să atingă genunchiul soţului ei. Aţi putea cânta voi. Nu cântaţi împreună nici pe departe atâta cât să-mi convină. Va trebui să fac o lista. Să-mi – juneţi pe cine este cazul să invităm – şi mâncarea. Mâncarea...

Consideră că imita foarte bine iritarea fâstâcită, când se desprinse de balustradă.

— Cum am putut uita? l-am promis lui Grace că-i dau reţeta mea se tortellini, pentru reţeta ei de pui fript.

Se repezi să ia fişa pe care notase cu grijă reţeta – lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată în viaţa ei – apoi şi din nou. Numai zâmbete de scuză.

— Ethan, vrei tu să dai o fugă să i-o duci?

Ethan privi fix hntiuţa albă. Dacă nu stătea jos, mâinile i-

ar fi sărit singure drept în buzunare.

— Ce?

— l-am promis că i-o duc azi şi mi-a ieşit complet (lin minte Aş merge eu însămi, dar ma1 am de terminat un raport. Şi mor să încerc puiul ăla fript, continuă ea grăbită, împingându-i în mână hârtia cu reţeta şi apoi aproape ridicându-l cu forţa în picioare.

— E cam târziu.

— A, nu-i nici nouă.

„Nu-i lăsa timp de gândire, se preveni ea în gând. Nu-l lăsa să descopere golurile”. Îl trase în casă, numai zâmbete şi fâlfâiri din gene ca să-l împingă înainte.

— Ţi-aş fi foarte recunoscătoare. Sunt aşa de împrăştiată, în ultima vreme. Jumătate din timp, am senzaţia că alerg să-mi prind propria coadă. Spune-i că-mi pare rău că nu i-am adus-o mai devreme şi să mă anunţe neapărat cum i-au ieşit, după ce le încearcă. Îţi mulţumesc atât de mult, Ethan, adăugă ea, înălţându-se să-i aplice un sărut scurt şi afectuos pe obraz. Minunat e să ai fraţi.

— Păi...

Era buimăcit, frizând nenorocirea, dar modul în care i-o spusese, modul în care zâmbise cu acel pe lej, îl lăsau neputincios.

— Mă-ntorc imediat.

„N-aş crede”, îşi spuse Anna cu un chicotit înţelept controlat, în timp ce-i făcea veselă cu mâna. În secunda când că-mi >neta lui dispăru, îşi frecă palmele. Misiune îndeplinită.

— Ce naiba a fost asta? întrebă Cam, făcând-o să tresară surprinsă.

— Nu-nţeleg ce vrei să spui.

Ar fi vrut să treacă pe lângă el, intrând în casă, dar Cam făcu un pas tăindu-i calea.

— A, ba ştii ce vreau să spun.

Înclină capul, intrigat. Încerca să pară nevinovată, conchise el dar nu-i mergea. I se citea o satisfacţie prea vizibilă în ochi.

— Faci schimburi de reţete, Anna?

— Şi ce-i cu asta? ridică ea un umăr. Sunt o bucătăreasă foarte bună.

— Aici nu te contrazic, dar nu eşti genul cu reţete şi Dacă erai atât de hotărâtă să-i oferi una lui Grace, ai fi vorbit la telefon. Lucru pe care nu l-ai dat timp lui Ethan să ţi-l amintească, de vreme ce erai atât de ocupată să-ţi fâlfâi genele spre el şi să ciripeşti ca un cintezoi fără minte.

— Cintezoi?

— Ceea ce nu eşti, continuă el, împingând-o încet înapoi până o imobiliză lângă balustrada verandei. Deloc. Vicleană, pricepută, ageră.

Îşi rezemă mâinile de-o parte şi de alta a şoldurilor ei: prinzând-o la mijloc.

— Aşa eşti.

Era, bănuia ea, un compliment elegant.

— Îţi mulţumesc, Cameron. Acum chiar trebuie să m-apuc de raportul ăla.

— M-m. De ce l-ai luc al pe Ethan să se ducă la Grace?

Anna îşi scutură părul pe spate, aţintindu-i o pentru i\ e îndrăzeaţă drept în ochi.

— Aş crede că un tip viclean, priceput şi ager ca tise ar trebui să se prindă singur.

Sprâncenele lui Cam se îmbinară.

— Încerci să înfiripezi ceva între ei.

— *Este* ceva între ei, dar fratele tău se mişcă m; a încet decât o ţestoasă ciungă.

— E mai încet decât o ţestoasă ciungă *şi* cu ochelari, dar ăsta-i Ethan. Nu crezi c-ar trebui să se descurce singuri?

— N-au nevoie decât de cinci minute între patru ochi, şi asta-i tot ce-am făcut – am aranjat să aibă cinci minute

singuri. În plus, îl cuprinse ea cu braţele pe după gât, noi, femeile delirant de fericite, vrem ca şi toţi ceilalţi să fie delirant de fericiţi.

Cam arcui o sprânceană.

— Şi crezi că asta o să-mi închidă gura?

Zâmbind, Anna se întinse să-i muşte buza de jos.

— Da.

— Ai dreptate, murmură el şi o lăsă să-l convingă.

Ethan stătea în camionetă de cinci minute. Reţete? Era cea mai tâmpită chestie pe care o auzise vreodată, întotdeauna o considerase pe Anna o femeie raţională, dar uite-o acum expediindu-l să ducă reţete, pentru Dumnezeu. Şi încă nu era gata s-o revadă pe Grace. Nu că nu s-ar fi hotărât în privinţa ei, dar... până şi un om chibzuit avea anumite slăbiciuni.

Iotuşi, nu găsea nicio soluţie de a scăpa basma curată, şi deja ajunsese. Avea să termine repede. Probabil că Grace tocmai culca fetiţa, aşa că avea s-o rezolve şi să iasă din casa ei.

Ca un condamnat la moarte, se târî jos din maşină, spre uşa din faţă. Văzu prin plasa de ţânţari lumina pâlpfitoare a lumânărilor. I foi picioarele în loc şi constată că se auzea muzică, ceva cu coarde lacrimogene şi acute de pian.

Niciodată în viaţa lui nu se simţise mai ridicol decât acum, stând pe veranda lui Grace cu o reţetă de paste făinoase în mină, în timp ce muzica luneca prin seara caldă de vară.

Bătu lui tocul uşii, nu prea tare, îngrijorat să n-o trezească pe Aubrey. Se gândea serios să bage turti a pe sub uşă şi s-o şteargă, dar ştia că asta ar fi fost pur şi simplu laşitate.

Iar Anna l-ar fi întrebat de ce nu-i adusese instrucţiunile pentru puiul fript al lui Grace.

Când o văzu, îşi dori pe toţi sfinţii să fi ales calea laşităţii

Ieşi din bucătărie, în partea dinapoi a casei. Era o locuinţă mică, întotdeauna îl dusese pe Ethan cu gândul la o casă ce păpuşi, aşa că nu avea mult de mers Lui, i se păru că o privi ore-n şir apropiindu-se prin muzica, prin lumina aceea.

Purta o rochie roz-pal fragilă, care o învăluia până la glezne, cu un şir de mici nasturi din perle între adâncitura gâtului şi tivul ce se unduia în jurul picioarelor goale. Rareori o văzuse îmbrăcată în rochie, dar acum era prea trăsnit de imaginea ei ca s-o întrebe de ce o purta.

Nu-şi putea spune decât că arăta ca o tulpină de trandafir, prelungă, zveltă şi gata să înflorească. Iar limba

lui Ethan se împiedica în gură.

— Ethan

Mâria ei tremura uşor, când se întinse să deschidă uşa. Poate că, la urma urmei nu avusese nevoie de o stea căreia să-i spună dorinţa. Căci iată-l acolo, în faţa ei, privind-o.

— Ţi-am...

Parfumul, la fel de familiar ca propriul lui miros, părea să-i învăluiască minţile

— Anna ţi-a trimis... mi-a cerut să-ţi aduc asta.

Nedumerită, Grace luă hârtia din mâna lui. La vederea reţetei, fu nevoită să-şi muşte interiorul obrazului pentru a nu izbucni în râs. Nervii îi cedară doar atâta cât să-i apară un z îmbet în ochi când îi ridică spre ai fi

— Frumos din partea ei.

— O ai pe cealaltă?

— Care cealaltă?

— Cea pe care o vrea ea. Chestia cu puiul.

— A, da. E în bucătărie. Hai în casă până o iau.

Ce chestie cu puiul? se întreba Grace aproape ameţită de-atâta râs stăpânit despre care ştia că s-ar fi apropiat foarte mult se isterie.

— Aia cu... ghiveciul, nu?

— Nu.

Avea o talie atât de îngustă, o contemplă el. Picioare aşa de suple.

— Fript.

— Da, exact. Sunt aşa de zăpăcită, de-o vreme-ncoace.

— Se molipseşte, mormăi Ethan.

Conchise că era mai sigur să se uite oriunde, numai la ea nu. Observă cele două lumânări albe şi groase care ardeau pe bufet.

— Ţi s-a ars o siguranţă?

— Poftim?

— Ce-i cu lumina?

— Nimic.

S’imli fierbinţeala ridicându-i-se în obraji. N-avea nicăieri o reţetă de pui fript gata scrisă. La ce i-ar fi trebuit? Când voia să-l pregătească, proceda ca întotdeauna.

— Uneori, îmi place lumina de lumânari. Se potriveşte cu muzica.

Ethan se mulţumi să mârâie, dorindu-şi să se grăbească odată ca să plece mai repede.

— Ai şi culcat-o pe Aubrey?

— n noaptea asta doarme la mama.

Ochii lui, care studiaseră cu îndărătnicie tavanul, se

repeziră în jos, întâlninau-i pe ai ei.

— Nu-i aici?

— Nu. E prima ei noapte în străini. Am şi dat două telefoane acolo.

Zâmbi puţin, iar degetele i se ridicară pentru a-şi tace de lucru cu nasturele de sus al rochiei, într-un mod care-l făcu pe Ethan să-i lase gura apă.

— Ştiu că e la doar câteva mile distanţă, la fel de apărată ca în leagănul ei de-acasă, dar n-am avut încotro E o cu totul altă senzaţie, fără ea în casă.

„Periculoasă”, ar fi spus el. Drăgălaşa casă de păpuşi devenise dintr-odată ucigătoare ca un câmp de mine. Nu exista nicio fetiţă dormind cu inocenţă în camera de-alături. Erau singuri, cu muzica suspinând şi luminările pâlpâind. Iar Grace purta o rochie roz-pal care pur şi simplu cerşea să i se descheie nasturii ăia mici şi albi, unul câte unul.

heepeau să-l mănânce vârfurile degetelor.

— Mă bucur că ai trecut pe-aici.

Ţniându-şi curajul, Grace făcu un pas înainte, încercând să-şi aducă aminte că avea puterea necesară.

— Mă simţeam cam deprimata.

Ethan se retrase cu un pas. Acum nu-l mai mâncau

numai degetele.

— Am spus că mă întorc imediat.

— Ai putea sta la... o cafea, sau ceva?

Cafea? Dacă i se activa organismul şi mai mult decât era în acel moment, i-ar fi sărit direct prin piele, ca să danseze pe muzica de pian.

— Nu cred...

— Ethan, nu te pot ocoli aşa cum îmi ceri tu. St. Chris e un oraş prea mic, iar vieţile noastre sunt mult prea strâns unite.

şi simţea pulsul în gât bătându-i pielea cu mici lovituri tari şi insistente.

— Şi nici nu vreau. Nu vreau să te evit, Ethan.

— Am spus că aveam motivele mele.

Şi s-ar fi putut gândi care erau, dacă înceta să se mai uite la el cu ochii aceia mari şi verzi.

— Nu fac decât să te ocrotesc, Grace.

— N-am nevoie de ocrotirea ta. Suntem oameni în toată firea, amândoi.

Mai făcu un pas. Îi simţi mirosul duşului de după muncă, dar pe dedesubt, ca întotdeauna, stăruia aroma Golfului.

— Nu vreau să fiu singură în seara asta.

Ethan se feri. Dacă n-ar fi cunoscut-o atât de bine, ar fi

jurat că-i făcea curte.

— În privinţa asta, m-am hotărât.

Dar, fir-ar să fie, nu mintea îi lucra în viteza a patra, ci pântecele.

— Stai pe loc, Grace.

— Mi se pare că stau pe loc de-o viaţă. Vreau să merg înainte, Eman, orice-ar însemna asta. M-am săturat să stau pe loc, nemişcată. Dacă nu mă vrei, voi trăi şi aşa. Dar dacă da...

Se apropie şi mai mult, ridicând o mină ca să i-o depună pe inimă. Şi descoperi că-i bătea cu putere.

— Dacă mă vrei, atunci de ce nu mă iei?

Ethan se retrase până la bufet.

— Încetează. Nu ştii ce faci.

— Ba cum să nu ştiu ce fac, se răsti ea, deodată furioasă pe amândoi. Numai că nu mă descurc bine. Ce vreme ce ai prefera să te caţari pe pereţi decât să mă atingi c-un deget. Ce crezi c-aş păţi, m-aş sparge într-un milion de cioburi? Sunt femeie matură, Ethan. Am fost căsătorită, am un copil. Ştiu ce-ţi cer şi ştiu ce vreau.

— Ştiu că eşti femeie matură. Am şi eu ochi.

— Atunci foloseşte-ţi-i şi uită-te la mine.

Cum ar fi putut să n-o facă? De ce crezuse vreodată că

Durea? Acolo, stând în umbră şi lumină, era tot ceea ce râvnise în viaţa lui.

— Mă uit la tine, Grace.

Cu spatele la zid, adăuga el în gând. Şi cu inima în gât

— Vezi o femeie care te doreşte, Ethan. Una care are nevoie de tine.

La aceste cuvinte, îi văzu ochii schimbându-se, mai pătrunzători, mai întunecoşi, mai limpezi. Cu o respiraţie nesigură, păşi înapoi.

— Poate că eu sunt ceea ce vrei. De ce ai şi tu nevoie.

Se temea că aşa era şi că încercarea de a-şi spune că se putea lipsi de ea era un exerciţiu de zădărnicie. Era atât de fermecătoare, numai roz şi auriu în lumina lumânărilor, cu ochii aşa de limpezi şi deschişi.

— Ştiu că eşti, răspunse el într-un târziu. Dar asta n-ar trebui să schimbe situaţia.

— Trebuie să gândeşti tot timpul?

— Mi-e cam greu, murmură n momentul ăsta.

— Atunci, nu gândi. Hai să nu mai gândim.

Chiar în timp ce sângele-i vâjâia prin creier, rămase cu privirea îndreptată spre ochii lui. Şi ridică mâinile, mâini tremurătoare, spre nasturele de sus al rochiei.

Ethan o privi descheindu-şi-l, uluit să simtă cum putea

să-l electrizeze acel singur gest, simplu, acea n: că parte de piele expusă. Îşi simţi plămânii înecându-se, sângele fierbând şi dorinţele, toate nevoile lui îndelung negate, cerându-şi eliberarea.

— Opreşte-te, Grace, îi ceru el încet. Nu face asta.

Mnnile ei căzură pe lângă trup, înfrânte, şi închise ochii.

— Lasă-mă s-o fac eu.

Grace deschise scurt ochii, privindu-i uimită expresia gravă în timp ce se apropia de ea. Trase aer în piept, tremurător, şi nu-i mai dădu drumul.

— Dintotdeauna am dorit-o, murmură Ethan, det>cheinau-i următorul năsturel.

— Oh...

Aerul pe care-l ţinuse în piept ieşi într-un suspin întretăiat.

— Ethan...

— Eşti atât de frumoasă.

Treinura deja. Ethan îşi coborî capul să-i depună un sărut pe buze şi s-o aline.

— Atât de gingaşă. Am mâini aspre.

Privind-i, îşi plimbă nodurile degetelor peste obrazul ei, peste gât.

— Dar n-o să te doară.

— Ştiu. Ştiu că n-o să mă doară.

— Tremuri.

Îi mai desfăcu un nasture, apoi încă unul.

— N-am ce face.

— Nu mă deranjează.

Cu răbdare, îi descheie nasturii până la mijloc.

— Cred că ştiam, în adâncul meu, că dacă aveam să intru aici în seara asta, n-aş mai fi putut ieşi.

— Îmi doream să intri aici. De mult mi-o doream.

— Şi eu.

Nasturii erau atât de mici, degetele lui atât de mari. Pielea ei, unde rochia se despărţea, unde marginea degetului său mare luneca în sus, era aşa de delicată şi caldă.

— Să-mi SDui dacă-ţi fac ceva ce nu-ţi place. Sau dacă nu fac ceva ce-ai dori.

Sunetul pe care-l scoase ea era în parte geamăt, în parterâs.

— Într-un minut, n-am să mai pot vorbi. Nu-mi pot trage respiraţia. Dar aş vrea să mă săruţi

— Ajungeam şi acolo.

O muscă uşurel, aţâţător, fiindcă prima oară când îi simţise gustul nu stătuse s-o savureze. Acum avea să

stăruie, să deguste, să găsească un ritm care le convenea amândurora. Când oftatul ei îi umplu gura, îl simţi dulce. Mai desprinse câţiva nasturi şi lăsă sărutul prelung, tot mai adânc, să se depene.

N-o atingea în niciun alt loc, nu încă. Numai gură pe gură, cu arome amestecate. Când Grace se clătină, Ethan îşi înălţă capul, privind-o în ochi. Acum erau tulburi, îngreunaţi şi lucizi.

— Vreau să te văd.

Încet, pas cu pas, îi trase rochia de pe umeri. Erau sărutaţi de soare, puternici, arcuiţi graţios. Întotdeauna îşi spusese că avea cei mai frumoşi umeri, iar acum îşi făcea placul gustându-i.

Murmurul din gâtleiul ei îl înştunţă că atenţia o surprindea şi o bucura. Mai avea o mulţime să-i dăruiască.

Niciodată nu mai fusese atinsă în felul acela, ca şi cum ar fi fost o făptură rară şi preţioasă. Ceea ce aţâţa în ea acel gen de atingere era atât de nou şi de cald. Pielea părea să i se înmoaie, sensibilizată sub mângâierea buzelor lui, sângele de sub ea devenind gros şi leneş. Nu făcu decât să ofteze, când rochia alunecă la picioarele ei.

Ethan se retrase din nou, iar Grace nu putu decât să-l privească uimită. Genele îi tremurară, pulsul i se opr un

moment când el îi trecu uşor cu degetele peste relieful sânului, deasupra sutienului simplu de bumbac. Fu nevoită să-şi muşte buza pentru a-şi stăpâni geamătul când el deschise încheietoarea, când îi cuprinse uşor sân în căuşul palmelor.

— Vrei să mă opresc?

— O, Doamne!

Capul îi căzu pe spate şi, de astă dată, geamătul scăpă. Degetele lui mari, de lucrător, îi mângâiau încet, ritmic, sfârcurile.

— Nu.

— Ţine-te de mine, Grace.

Vorbea încet şi, când mâinile ei se ridicară şi-i prinseră umerii, îşi pogorî din nou gura peste a ei, de astă dată absorbind mai mult, cerând mai mult, până când Grace se înmuie complet.

Apoi, o ridică în braţe. Aşteptă până când ochii i se deschiseră din nou.

— Te iau cu mine, Grace.

— Slavă Domnului, Ethan.

Fu nevoit să surâdă, când Grace îşi apăsă faţa în adâncitura umăruln1 său.

— Am să te protejez.

Un moment, în timp ce o ducea în braţe, Grace se gândi la dragoni şi cavaleri negri. Apoi, ieşi la iveală înţelesul mai practic.

— Am... luat pilula. E-n regulă. N-am mai fost cu nimeni, după Jack.

O ştiuse, în inima lui, dar faptul de a o auzi nu făcu decât să-i sporească dorinţa în continua creştere.

Aprinsese luminări şi în dormitor. Luminări înguste de spermanţet, care se repezeau în sus din sfeşnice mici şi albe. Albul tăoliei de fier a patului strălucea în lumina blinda. Margarete albe ieşeau dintr-o vaza de sticlă limpede, pe mescioara de lângă pat

Credea că avea s-o culce, dar în schimo Ethan se aşeza cu ea în braţe, legănând-o, ameţind-o cu acele sărutări încete şi nesfârşite, până când pulsul începu să-i bată mai încet, mai greoi. Abia atunci mâinile-i prinseră a se mişca.

Oriunde o atingea, se învăpăia flacâra câte unui mic foc.

Mâini bătătorite, alunecând, cutreierându-i pielea. Degete prelungi, cu capetele înăsprite, mângâind. Apăsând. Anolo, a, da, exact acolo.

Ţepii bărbii îi frecau curba sensibilă a sânilor, în timp ce limba descria cercuri, apoi săgeta. Şi mereu, mereu, gura lui revenea la a ei pentru încă un sărut, doar încă unul,

interminabil, îmbătător.

Îl trase de cămaşă, sperând să-i dăruiască şi ea o parte din plăcere, o parte din vrajă. Găsi cicatricile şi muşchii şi bărbatul. Avea torsul suplu, umerii laţi, pielea caldă sub degetele iscoditoare. Briza sufla prin fereastra deschisă, fugărită de chemarea privighetorii. Iar sunetul nu mai părea atât de singuratic. O culcă pe spate, potrivindu-i capul pe pernă, apoi începu să-şi scoată cizmele. I umina aurie palidă a lumânărilor licărea peste umbrele de culoarea fumului.

Amândouă umbrele se unduiau peste ea. O prh i când mina i se ridică să-i acopere sânul şi se opri doar atâta cât să i-o ia şi să-i sărute degetele.

— Aş vrea să n-o faci, murmură el. E o plăcere să te privesc.

Giace nu crezuse că avea să se ruşineze, ştia că era ausurd dar tu nevoită să facă un efort pentru a-şi lăsa rimia să cadă pe pat. Când Ethan îşi scoase blugii, trebui să se lupte din nou cu propria-i respiraţie. Niciun cavaler de poveste n-ar fi putut să fie vreodată clădit mai magnific sau să-şi poarte cicatricile mai eroic.

Disperată de dragoste, întinse braţele să-l pe mească.

Eman se strecură între ele, atent să nu se lase peste ea

cu toată greutatea. Era fragilă, îşi reaminti el, atât de subţire şi mult mai inocentă decât credea.

În timp ce luna la răsărit îşi furişa primele raze oblice prin fereastra, începu să-i arate.

Oftaturi şi murmure, mângâien îndelungi, încete, sorbituri şi degustări liniştite. Mnnile lui excitau, pustiau. Dar niciun moment nu se grăbeau. Ale ei explorau, admirau şi uitau să mai ezite. Ethan îi găsi locul cel mai sensibil, partea de sub sân, dosul genunchiului şi valea dulce şi seducătoare dintre coapsă şi centr” 1 făpturii.

Era atât de concentrat asupra ei, încât propria lui dorinţă crescândă îl luă prin surprindere, cu o fulgerare scurtă, puternică şi tare şi smulgându-i un geamăt când îi luă sânul în gură. Grace se arcui, cutremurându-se sub cererea tot mai nervoasă. Şi ritmul se schimbă.

Cu respiraţia devenindu-i aspră, îşi înalţă capul, ţinându-şi ochii aţintiţi spre faţa ei. Mina i se strecură între coapsele ei, apăsând fierbinţeala. Descoperind-o deja umedă.

— Vreau să te văd ajungând.

Începu să-şi joace degetele peste ea, în ea, pe când respiraţia ei se accelera. Plăcere, panică, emoţie, toate i se succedau pe faţă. O privi urcând, tot mai aproape, şi mai

aproape, cu respiraţia şuierătoare, pentru ca apoi să se elibereze într-un ţipat sugrumat, când atinse piscul.

Grace încercă să-şi scuture capul pentru a şi-l limpezi dar delicioasa ameţeală continua să se învârtească. Camera familiară se învârtea, prin ceaţă, astfel că numai chipul lui era clar, era real. Se simţea îmoatata, ameţită şi indescriptibil de excitată. %

Aceea, în sfârşit, aceea era dragostea aşa cum o visase că avea să fie.

Pielea îi vibră când Ethan se strecură încet în susul trupului ei. Lăsând cu gura o dâră umedă, caldă.

— Te rog.

Nu era de ajuns. Nici chiar atâta nu-i era de-ajuns. Jinduia după împerechere, după uniune, după intimitatea finală.

— Ethan... se deschise ea în calea lui, arcuită. Acum.

Mâinile lui îi cuprinseră faţa, buzele i le acoperiră pe ale ei.

— Acum, murmură peste ele şi o umplu.

Oftaturile lor prelungi, răguşite, se contopiră, acel dinţii nesfârşit fior de plăcere când se îngropa în ea clătinându-i pe amândoi... Neepură să se mişte, împreună, lin, mătăsos, ca şi cum n-ar fi făcut decât să aştepte.

Dorinţa era fluida, cu un cu ret constant. Se lăsau purtat”, fascinaţi de ritm, spre plăcerea profundă şi rezonantă e. Fiecărui spasm prelung, încet.

Grace oscilă aproape de margine, simţi orgasmul înteţindu-se, lunecându-i prin sistem ca o panglică de catifea astfel că se ridică, şi mai sus, se desfătă în lumină, după care pluti în jos, spre imponerabilaul miracol.

Ethan îşi apăsă faţa în părul ei şi se lăsă s-o urmeze.

Era atât de tăcut încât o îngrijora. O ţinea în braţe, dar era firesc să ştie că simţea această nevoie. Încă nu vorbea şi, cu cât se prelungea mai mult liniştea, cu atât se temea Grace mai tare de ceea ce avea să spună în cele din urmă.

Aşa că o risipi ea prima.

— Să nu-mi spui că-ţi pare rău. Nu cred c-aş suporta să-mi spui că regreţi.

— Nici n-aveam de gând. Mi-am făgăduit să nu te ating niciodată aşa, dar nu-mi pare rău c-am făcut-o.

Îşi rezemă capul pe umărul lui, chiar sub cârbie.

— Ai să mă mai atingi aşa?

— În clipa asta?

Simţindu-i amuzamentul leneş din glas, se relaxă şi surâse.

— Ştiu că nu trebuie să te grăbesc.

Săltă capul, fiindcă era vital să ştie.

— O vei face, Ethan? Vei mai fi cu mine din nou?

Ethan îi trecu prin păr un deget.

— Nu cred că vreunul dintre noi se va îndura să renunţe. După seara asta.

— Dacă ai începe, ar trebui să-ncerc să te seduc din nou

— Zău? i se aşternu lui pe buze un zâmbet larg. Atunci, poate ar trebui să-ncep.

Înfiorata, Grace se rostogoli peste el, strângându-l cu putere.

— Şi eu voi fi mai pricepută data viitoare, pentru că n-am să mai fiu atât de-al dracului de nervoasă.

— Nervii n-au părut să-ţi stea în cale. Era să-mi înghit lirrioa, când ai venit la uşă în rochia aia roz.

Începu să-şi frece nasul prin părul ei, se opri şi-şi îngustă ochii.

— De ce purtai o asemenea rochie în casă?

— Nu ştiu... aşa mi-a venit, întoarse ea capul,

depunându-i sărutări pe gât

— ia stai.

Ştiind prea bine cât de repede putea să-i distragă atenţia, o apucă de umeri şi o ridică. S

— O rochie frumoasă, lumânări aprinse... aproape ca şi cum m-ai fi aşteptat.

— Întotdeauna speram că aveai să vii, răspunse ea, încercând să-l sărute din nou.

— Şi m-a trimis cu o reţetă, pentru numele lui Dumnezeu.

Dintr-o mişcare lină şi uşoară, o trânti în şezut alături şi se ridică în capul oaselor.

— Tu şi Anna v-aţi pus împreună mintea să-mi faceţi figura asta nu? Să mă lucraţi.

— Ce lucruri ridicole spui, se prefăcu Grace indignată, dar nu reuşi decât să se-arate vinovată. Nu ştiu de unde îţi vin ideile astea.

— Niciodată n-ai ştiut să minţi convingător.

Ferm, îi luă bărbia într-o mână, ţinând-o astfel până când ochii i se abătură înspre ai lui.

— Mi-a trebuit un timp ca să descopăr, dar acum m-am prins nu?

— N-a încercat decât să ne ajute. Ştia că eram necăjită

din cauza situaţiei dintre noi. Ai tot dreptul să te superi, dar n-o condamna. A vrut doar...

— Am spus eu că m-am supărat? o întrerupse el.

— Nu, dar...

Lăsă fraza în aer şi trase aer în piept, cu grija.

— Nu te-ai supărat?

— Sunt recunoscător, zâmbi el încet, parşiv. Dar poate ar fi bine să-ncerci să mă mai seduci o dată. Pentru orice eventualitate.

Capitolul 11

Pe întuneric, în timp ce o cucuvea continua să cânte lugubru, Ethan se întoarse, retrăgându-se de sub braţul cu care Grace îi cuprinsese pieptul. Drept răspuns, ea se cuibări mai aproape. Gestul îl făcu să zâmbească.

— Te scoli? îl întrebă ea, cu vocea înfundată în umărul lui.

— Trebuie. E deja trecut de cine;

Simţea miros de ploaie în aer, o auzea apropiindu-se în vântul care se înteţea.

— Mă duc să fac un duş. Culcă-te la loc.

Grace scoase un sunet pe care el îl luă drept consimţire şi se îngropa în pernă.

Porni încet prin întuneric, deşi fu nevoit să se orienteze de vreo două ori în drum spre baie. Nu-i cunoştea casa la fel de bine ca pe a lui. Aşteptă să ajungă înăuntru, înainte de a aprinde lampa, pentru ca lumina reflectată să nu ajungă în hol, deranjând-o.

Baia era la aceeaşi scara cu restul casei, atât de mică încât, dacă stătea în mijloc, putea atinge amândoi pereţii laterali cu mâinile. Faianţa era albă, iar deasupra zidurile erau tapetate cu material cu dungi subţiri roz. Ştia că

Grace lipise ea însăşi tapetul. Locuia cu chirie la Stuart Claremont, care nu se remarcase prin generozitatea simţului decorativ

Fu nevoit să zâmbească la vederea raţei de cauciuc cu cioc portocaliu cuibărită pe marginea căzii. Adulmecina săpunul, îşi dădu seama de ce Grace rr irosea întotdeauna slab a lămâie. În timp ce-i aprecia parfumul, spera sincer ca Jim să nu simtă de pe el aroma de citrice.

Îji vârî capul sub firul jalnic de stropi. Avea nevoie de o sită nouă la duş, conchise el şi în timp ce-şi freca faţa cu mâinile constată că trebuia să se bărbierească. Dar asta avea să mai aştepte.

nsă era foarte probabil ca acum, când relaţia lor se schimbase, Grace să-l lase să se ocupe de câteva lucruri din casă. Întotdeauna fusese de o Dinecuvintată încăpăţânate la acceptarea ajutoarelor. I se părea firesc ca până şi o femeie mândră ca Grace să fie mai puţin rigidă faţă de ajutorul unui amant, decât al unui prieten.

Asta erau acum, reflectă Ethan. Oricât de multe promisiuni îşi făcuse lui însuşi. N-avea să se rezume totul la o singură noapte. Niciunul dintre ei nu era constituit

astfel şi avea tot atâta legătură cu inima, ca şi cu

visceele Făcuseră pasul, iar acel pas implica un angajament. Era lucrul care-l îngrijora cel mai mult.

N-avea să se poată căsători cu ea niciodată. Grace ar fi dorit şi alţi copii. Era o mamă prea bună, avea de dăruit prea multă iubire pentru a nu-i dori. Aubrey merita fraţi sau surori.

Nu avea mei un rost să se gândească la asta, îşi reaminti el. Situaţia era aşa cum era. Şi în acel moment avea dreptul şi nevoia de a trăi clipa. Aveau să se iubească atât de mult cât puteau, pentru cât de mult timp puteau. Atâta trebuia să le fie de ajuns.

Avu nevoie doar de cinci minute pentru a descoperi că şi boilerul de apa al lui Grace era la fel de mic ca restul casei. Până şi anemicul pârâiaş al duşului deve.1 câlâu apoi rece, înainte de a fi reuşit să şi clătească tot clăhucul.

— Scârţan nenorocit, bumbani el, cu gândul la Claremont. Închise duşul şi se înfăşură pe mijloc cu unul dintre prosoapele de culoare roz. Intenţiona să se întoarcă şi să se îmbrace în întuneric, dar când deschise uşa, văzu lumina de la bucătărie şi auzi vocea încă răguşită de somn a lui Grace cântând despre găsirea iubirii, tocmai la ţanc.

În timp ce primii stropi de ploaie băteau în ferestre, Ethan păşi în mirosul de şuncă prăjită şi cafea pusă la fiert.

Şi o văzu pe Grace înfăşurată într-un halat scurt de bumbac în culoarea frunzelor primăvara. Inima îi tresari atât de tare de bucurie, încât fu surprins că nu-i zbură pe gură afară, pentru a ateriza palpitând în mâinile ei. Se mişca pe tăcute şi repede, astfel încât în momentul când o cuprinse cu braţele, lipindu-şi buzele de creştetul capului ei, Grace tresări surprinsă.

— h spusesem să dormi mai departe.

Ea se rezemă de el, închizând ochii şi absorbind deliciosul fior al îmbrăţişării în bucătărie.

— Voiam să-ţi preqătesc micul dejun.

— Nu trebuie să faci chestii din astea. O răsuci el în loc. Nu aştept aşa ceva de la tine. Ai nevoie de odihnă.

— Voiam s-o fac.

Părul lui era ud, pieptul îi lucea de umezeală. Valul scânteietor de dorinţă o desfată şi o şocă în acelaşi timp.

— Azi e o zi deosebită.

— Îţi mulţumesc, se aplecă Ethan, intenţionând să-i dăruiască un sărut delicat, de dimineaţă. Dar sărutarea se adânci, se prelungi, până câr, d Grace ajunse înălţată pe vârfuri, încordându-se lângă el.

Fu nevoit să se retragă, blocându-şi nevoia năvalnică de a-i smulge halatul şi a o poseda.

— O să se ardă şunca, murmură el, de astă dată apăsându-i pe frunte buzele. Ar fi mai bine să merg să mă-mbrac.

Grace întoarse repede şunca, pentru a-i da timp să străbată camera. Anna avusese dreptate, meditä ea, în legătură cu puterea.

— Ethan?

— Mmm?

— Mi s-a adunat o groază de nevoie de tine, aruncă ea o privire peste umăr, cu un zâmbet fudul. Sper că nu te superi.

Sângele începu să-i danseze vesel în cap. Nu flirta doar, îl provoca. Din câte simţea el, ştia că deja învinsese. Singurul răspuns sigur care-i putu trece prin minte fu un mormăit, înainte de a se retrage în dormitor.

O dorea. Grace execută câteva mişcări rapide de dans şi o piruetă. Făcuseră dragoste de trei ori, de trei ori minunate şi glorioase, în timpul nopţii şi aormiseră îmbrăţişaţi strâns. Şi încă o mai dorea.

Era cea mai frumoasă dimineaţă din viaţa ei.

Plouă toată ziua. Apa era aspră ca limba scorpiei şi la fel de dispusă să biciuiască. Ethan se lupta să ţină barca pe direcţie şi se bucura că nu-l lăsase pe băiat cu ei. El şi Jirri

lucraseră şi în condiţii mult mai grele, dar îşi imagina ca Seth ar fi petrecut o bună parte din zi aplecat peste parapet.

Dar vremea urâtă nu-i putea strica starea de spirit. Fluiera chiar şi în timp ce ploaia îl plesnea peste faţă şi barca se zdruncina sub el ca un taur la rodeo.

jim îl privi pieziş de câteva ori. Lucra cu Ethan de timp suficient pentru a şti că era un băiat prietenos, binevoitor din fire. Dar nu era un nătărău care fluieră. Zâmbi în sinea lui, pe când scotea încă o plasă. Dacă-l întreba cineva pe el, era de părere că, noaptea, făcuse ceva mai energic decât să citească în pat.

Şi cam era şi timpul – dacă-l întreba cineva. După calculele lui, Ethan Quinn avea cam treizeci de ani. La vârsta asta, omul trebuia să se aşeze la casa lui, cu nevastă şi copii. Unui pescar îi era mai bine dacă se întorcea la o masă caldă şi un pat la fel de cald. O femeie cumsecade te ajuta enorm, îţi dădea o direcţie, te înveselea când se împuţea Golful. Şi numai Dumnezeu ştia cât de mult o putea face.

Se întreba cine o fi fost acea femeie anume. Nu că şi-ar fi băgat el nasul în treburile altora. Îşi vedea de ale lui şi se aştepta ca şi vecinii să facă la fel. Dar omul avea dreptul la

puţin curiozitate pentru cele din jur.

Se întreba cum să aducă vorba, când o crăbiţă subdezvoltată găsi o găurică în mănuşa lui şi-l ciupi înainte de a apuca s-o arunce înapoi.

— Curvă mică, se strâmbă el, dar fără prea multă aprindere.

— Te-a prins?

— Mda, răspunse Jim, privino-o cum cădea înapoi în valuri. Vin eu să te iau până nu se termină sezonul.

— Se pare că ai nevoie de nişte mănuşi noi, Jim.

— Îmi ia azi nevastă-mea unele.

Împinse în capcana arinii decongelaţi pe care-i foloseau ca momeală.

— Sigur, te-ajută mult să ştii că ai o femeie care-ţi rezolvă una, alta.

— M-hmm... împinse Ethan echea cu o mână, în timp ce cu cealaltă lua gafia, calculând mărimea valurilor şi distanţa.

— Când omu-şi petrece ziua muncind pe apă, e-o mângâiere să ştie că-l aşteaptă nevasta.

Puţin cam surprins că aveau o conversaţie, Ethan dădu din cap:

— Cred că da. Terminăm doar şirul ăsta, Jim, şi ne

întoarcem.

Jim culese plasa următoare, lăsând tăcerea să se aşeze între ei. Câţiva pescăruşi dezlănţuiseră deasupra un meci al orgoliilor, cum îl considera Jirn, ţipând, p onjând şi ameninţându-se între ei pentru bucăţelele de peşte.

— Ştii, eu şi Bess, la primăvară facem treij de ani de căsnicie.

— Chiar aşa?

— Statorniceşte bărbatu, femeia, zău ca da. Da dac-aştopţi prea mult pinsă te-nsori, totuşi, te-nfunzi în ale talf.

— Poate.

— Tu acuma ai vreo treijă, nu, don şef?

Exact.

— Şi n-ar fi bine să te-nfunzi în ale tale.

— Am să ţin minte, replică Ethan, aruncâna cangea.

Când Ethan intră agale în şantierul naval, Cam lucra cu fierăstrăul şi tiei băieţi şteruiau coca. Sau îşi închipuiau c-o făceau.

— Ai angajat un echipaj nou? întrebă Ethan, în timp ce Simon se apropia la trap să cerceteze.

Cam aruncă o privire spre locul unde Seth sporovaia cu Danny şi Will Miller.

— Aşa, nu-mi mai stau pe cap. Ai abandonat crabii pe

ziua de azi?

— Am adunat destui.

Scoase o havană şi şi-o aprinse, în timp ce privea gânditor afară, prin uşile se marfă deschise.

— Plouă destul de tare.

— Mie-mi spui? se încruntă acuzator Cam spre ferestrele care şiroiau de apă. De-asta mi-au venit pe cap ăştia trei. Ala micu' turuie de-ţi sparge urechile. Şi dacă pe ceilalţi nu-i pui să lucreze ceva ca să aibă o ocupaţie, îţi fac belele din te miri ce.

— Ei, suflă Ethan fumul, privindu-i pe copiii care-l aduceau pe Simon în extaz, cu mângâieli şi scărpinări., ritmul ăsta, au să termine de şlefuit bordajul în zece, douăzeci de ani.

— E un lucru despre care trebuie să stăm de vorbă.

— Să-i angajezi pe puştii ăştia pentru următoarele două decenii?

— Nu, munca.

Era un moment la fel de potrivit ca oricare altul pentru a lua o pauză. Cam se aplecă şi pompă ceai din răcitor.

— Azi dimineaţă am primit un telefon de la Tod Bardette.

— Prietenul ăla al tău care vrea barca de pescuit?

— Exact. Acuma, eu şi Bardette ne cunoaştem de mult. Ştie ce pot face.

— Ţi-a oferit altă cursă?

Îi oferise, medită Cam, alungindu-şi praful din gât cu ceaiul dulce. Refuzul fusese usturător, dar de data asta îi trecuse mai uşor.

— Am făcut aici o promisiune. Nu mi-o calc.

Ethan vârî o mână în buzunarul de la spate şi privi spre barcă. Locul acela, firma aceea, fusese visul, lui, nu al lui Cam, nici al lui Phillip.

— Nu aşa am vrut să iasă. Cred că ştiu la ce-ai renunţai ca să punem afacerea asta pe picioare

— Aveam nevoie de ea.

— Da, dar tu eşti singurul care ai renunţat la tot ca să se împlinească. Nu m-am deranjat să-ţi mulţumesc pentru asta şi-mi pare rău.

ntru totul la fel se stânjenit ca fratele său, Cam privi spre barcă.

— Nu sunt tocmai în suferinţă, aici. Firma ne va ajuta să obţinem custodia permanentă asupra lui Seth – şi este şi satisfăcătoare în sine. Desigur, Phil începe să facă mofturi cu banii ori de câte ori dai cu ochii de el.

— Asta-i forţa lui.

— Mofturile?

Ethan zâmbi în jurul trabucului pe care-l strângea în dinţi.

— Mda, iar banii curg. Tu şi cu mine n-am fi putut-o scoate niciodată la capăt fără ca el să ne piseze cu detaliile

— S-ar putea să avem şi alte motive de pisălogeală. Tocmai asta începusem să-ţi spun. Bardelle are un prieten pe care-l interesează un iaht rapid. Îl vrea repede şi frumos, gata să ridice pânzele în martie.

Ethan se încruntă, începând să calculeze în cap programe de activitate.

— Mai avem încă şapte, opt săptămâni ca să-l terminam pe ăsta, ceea ce ne-aduce la sfârşitul lui august, începutul lui septembrie

Socotind, se rezemă de bancul de lucru, îngustându-şi ochii prin fum.

— Pe urmă, avem barca sport de pescuit. Nu văd cum am termina-o înainte de ianuarie, iar asta, forţând. Ceea ce nu ne lasă timp destul ca să livrăm.

— Nu, aşa cum merge treaba, nu. Pot lucra permanent, după ce se termină sezonul de crabi. Cred că vei investi şi tu mai multe ore aici.

— Culesul stridiilor nu mai e ce-a fost odată, dar...

— Va trebui să te hotărăşti dacă mai poţi câştiga ceva timp de la pescuit, Ethan, pentru aici.

Ştia ce-i cerea Ethan nu numai că trăia din pescuit, ci trăia şi pentru pescuit.

— Nu peste mult, şi Phil va avea de luat câteva hotărâri grele. O vreme, încă nu vom avea bani să angajăm muncitori.

Suflă greu.

— Dacă nu putem la socoteală vreo doi puşti. Pn9 tenul ăsta al lui Bardette nu e gata să dea arvuna. Va veni să vadă locul, şi pe noi, şi ce-avem aici. Cred că putem fi siguri că Phillip îl va duce uşurel cu vorba să încheie contractul şi să achite un avans.

Ethan nu se aşteptase să se întâmple atât de curând, un vis să crească şi să-i fure din celălalt. Se gândi la lunile reci de iarnă petrecute cu dragarea, la urcuşul şi coburâşul schipjackului peste valurile furioase, la căutarea, lungă şi adeseori frustrantă, a stridiilor şi a peştilor, ca să aibă din ce trăi.

Un coşmar pentru unii, presupunea. Pentru el, însă, speranţă şi glorie.

începu să se uite prin clădire, pe îndelete.

Ambarcaţiunea, aproape terminată, în aşteptarea mâinilor harnice şi pricepute, sub luminile crude din plafon. Desenele l-ai Seth erau înrămate pe perete, vorbind despre visuri şi sudoare. Uneltele, încă lucioase sub primul strat de praf, stăteau tăcute, în aşteptare.

Bărci de Quinn, medită el. Dacă voiai să pui. Pe pieirare un lucru, trebuia să renunţi la altul.

— Nu sunt singurul care poate conduce barca de pescuit sau schipjackul.

Văzu în ochii lui Cam atât întrebarea, cât şi înţelegerea, şi ridică din umeri:

— Nu e vorba decât de jonglat cu timpul acolo unde e cea mai mare nevoie de el.

— Mda.

— Cred c-aş putea proiecta un model de iaht.

— Şi-l pui pe Seth să tacă desenele, adăugă Cam, râzând când Ethan se strâmbă. Cu toţii avem calităţii, noastre, amice. A ta nu e arta plastica.

— Am să mă gândesc, se hotărî Ethan. Şi vom vedea ce se-ntâmplă în continuare.

— Merge. Deci... îşi goli Cam ceaşca. Şi, cum a decurs schimbul de reţete?

Ethan îşi plimbă limba pe dinăuntrul obrazului.

— În legătură cu asta, o să am o vorbă cu nevastă-ta.

— Te poftesc.

Zâmbind, Cam culese havana dintre degetele lui Ethan şi trase trei fumuri la rând, cu nepăsare.

— E clar că azi arăţi... relaxat, Ethan.

— Sunt destul de relaxat, replică Ethan. Şi cred c-ai fi putut găsi de cuviinţă să-mi menţionezi că Anna îşi făcuse un plan ca să-mi amelioreze viaţa sexuală.

— Aş fi putut, dac-aş fi ştiut. Dar, în fond, de vreme ce viaţa ta sexuală avea nevoie de o îmbunătăţire, s-ar fi putut şi să nu-ţi spun.

Pradă unui impuls, Cam îl apucă. Pe Ethan într-un simplu-nelson.

— Fiindcă ţin la tine, dom’le.

Nu făcu decât să râdă, când primi un cot în stomac.

— Vezi? Până şi reflexele ţi le-a ameliorat.

Ethan se răsuci, îşi potrivi greutatea şi inversă poziţiile.

— Ai dreptate, spuse el, trăgându-i lui Cam e castană în cap, pentru siguranţă.

Întrucât era rândul lui la gătit, Ethan adăugă un ou într-un castron cu carne tocată de vită. Nu-l deranja să gătească. Era doar unul dintre acele lucruri pe care le faci ca să scapi de-o grijă. Nutrise o speranţă măruntă, egoistă

şi misoginã ca Anna sã preia îndatoririle bucãtãriei, ca doamnã a casei.

Îi strivise aceastã speranţã ca pe-o gânganiu.

Desigur, prezenţa ei fãcea ca sarcinile sã se repartizeze mai rarefiat. Dar partea cea mai proastã, în ceea ce-l privea pe el, consta în stabilirea listei de bucate. Altceva era sã gãteascã numai pentru el însuşi. Învãţase destul de repede cã, atunci când gãteşti pentru o ramili 3, toatã lumea te criticã.

— Asta ce mai e? întreba Seth, când Ethan scuturã fulgi de ovãz în compoziţie.

— Carne de minciunicã.

— Mie mi se pare o diaree. De ce nu putem mânca pizza?

— Fiindcã mâncãm minciunele.

Seth scoase un icnet îngreţoşat, în timp ce Ethan mai adãuga şi nişte suc de tomate.

— Ce porcãrie. Mai bine halesc noroi.

— E afarã cât vrei.

Bãiatul se mutã de pe un picior pe altul, ridicându-se pe vârfuri pentru a privi mai bine castronul. Ploaia îl scotea din minţi. Nu avea nimic de fãcut. Murea de foame, avea şaptezeci de milioane de muşcãturi de ţânţari, iar la

televizor nu erau decât actualităţi şi idioţenii pentru pici.

Când îi ascultă litania de nemulţumiri, Ethan se rezumă să ridic din umeri:

— Du-te şi bate-l la cap pe care.

Cam îi spusese să-l bată la cap pe Ethan. Seth ştia din experienţă dureroasă că era nevoie de mult mai mult timp pentru a-l bate la cap pe Ethan decât pe Carn.

— Atunci de ce-ai pus toate căcaturile alea acolo dacă se numeşte minciunică?

— De-aia, ca să n-aibă gust de căutat când ai să le mănânci tu.

— Fac pariu c-o să aibă.

Pentru un puşti care cu doar câteva luni în urmă habar n-avusese de unde avea să primească următoarea masă, îşi spuse neguros Ethan, Seth devenire cumpir de pretenţios. În loc de a i-o spune, ţinti o singură săgeată, ascuţită:

— Mâine găteşte Cam.

— Aoleu, nenică. Otravă.

Seth îşi dădu ochii peste cap, dramatic, şi porni clătiprin bucătărie. Ethan s-ar fi putut amuza oarecum, iacă nu intrau în scenă şi câinii, zbenguindu-se şi lătrând nebuneşte.

La vremea când intră Anna, Ethan băgase minciunelele în cuptor şi-şi turna aspirine în palmă.

— Salut. Mizerabilă zi. O porcărie de trafic.

Înalţă o sprânceană, în timp ce Ethan îşi arunca pastilele pe gât.

— Te doare capul, mm? E şi firesc, după ce-a plouat toată ziua.

— Durerea asta de cap se cheamă Seth.

— Aha.

Preocupată, Anna îşi turnă un pahar de vin, pregătindu-se să asculte.

— E firesc să existe perioade de tensiune şi dificultăţi. Are de învins teribil ce multe, iar agresivitatea lui e o formă de apărare.

— O oră încheiată, n-a făcut altceva decât să se plângă. Şi-acum îmi mai ţiuie urechile. Că nu vrea minciunele, bombăni Ethan, smulgând o bere din frigider. Că de ce nu putem lua pizza? Ar trebui să fie recunoscător că-i bagă cineva potol în burtă. Şi când colo. El zice c-arata ca un căcat şi-o să aibă un gust şi mai nasol. Pe urma, întărită câinii, aşa că nu mai pot nici măcar să lucre? în linişte cinci minute nenorocite. Şi...

Lăsă fraza în aer, cu ochii ca de oţel, când o văzu

zâmbind

— Uşor ţi-e ţie să faci haz.

— Îmi este, şi-mi pare rău. Dar sunt şi mai mulţumită. O, Ethan, e atât de minunat de firesc. Se comportă exact ca un copil de zece ani enervant, după o zi ploioasă.

Acum două luni, ar fi petrecut tot timpul ăsta stând îmbufnat în camera lui, în loc să-ţi dea ţie dureri de cap. E un progres enorm.

— Progresează spre a fi un cui în cap.

— Tocmai, simţi Anna lacrimi de încântare înţepându-i ochii. Şi nu e minunat? înseamnă c-a fost realmente insuportabil, dacă a reuşit să te-aduuă până şi pe tine la capătul neabătutei tale răbdări, n ritmul ăsta, până la Crăciun va ajunge o teroare.

— Şi-asta-i bine?

— Da. Ethan, am lucrat cu copii care n-au trăit nici jumătate din mizeriile prin care-a trecut Seth şi au. Nevoie de mult mai mult timp ca să se adapteze, chiar şi cu consilieri. Tu, Cam şi Phillip aţi făcut minuni cu Seth.

Galmându-se, Ethan sorbi din bere.

— Ai contribuit şi tu.

— Da, într-adevăr, ceea ce mă tace la fel de fericită pe plan profesional pe cât sunt şi pe cel personal. Şi ca s-o

dovedes, îţi voi da o mână de ajutor cu cina.

Spunând acestea, Anna îşi scoase jacheta şi începu să-şi suflece mânecile.

— Ce te gândeai să serveşti lângă minciunele?

Ethan plănuise să coacă nişte cartofi în cuptorul cu microunde, fiindcă mergea foarte simplu, şi eventual să decongeleze puţină mazăre. Dar...

— M-am gândit că poate unii din tăieţeii ăia cu brânza pe care-i faci tu ar merge bine ca garnitură.

— Alfredo? Raiul colesterolului, lângă minciunele, dar ce mama dracu'. O să-i fac. De ce nu stai jos până-ţi trece durerea de cap?

Îi şi trecuse, dar părea mai cuminte să nu precizeze.

Ethan se aşează, pregătindu-se să savureze berea – şi să i-o plătească noii sale cumnate.

— A, Grace a sdus că-ţi mulţumeşte pentru reţetă. O să te-anunţe cum i-a ieşit.

— Aşa?

Întorcând capul pentru a-şi ascunde zâmbetul de satisfacţie, Anna întinse mâna după un şort

— Mda, am luat şi reţeta de pui fripţi pentru tine – am băgat-o-n cartea de bucate.

Îşi ascunse şi el propriul zâmbet, cu berea, când Anna

răsuci brusc capul

— Ai... a, bine...

— Ţi-aş fi dat-o aseară, dar când m-am întors era târziu şi te culcaseşi. Când am plecat de la Grace, m-am întâlnit cu Jim.

— Cu Jim?

Nedumerirea i se citea limpede pe faţă.

— Am mers la el să-l ajut să-şi regleze barca, îi făcea probleme.

— Ai fost la Jim aseară?

— Am stat mai mult decât aveam de gând, dar era un meci la televizor. Jucau cei de la O, în California.

Anna ¡-ar fi trântit cu plăcere în cap sticla de bere.

— Ai petrecut seara trecută lucrând la un motor şi uitându-te la meci?

— Mhm, îi adresă el o privire inocentă. Cum spuneam, am ajuns cam târziu, dar a fost un joc nema1 pomenit

Pufnind furioasă, Anna smuci uşa frigiderului ca să scoată brânza şi laptele.

— Bărbaţii, mormăi ea. Toţi sunt nişte idioţi.

— Ce ziceai?

— Nimic. Ei, sper că te-ai distrat bine cu meciul tău de baseball.

În timp ce Grace era acasă, singură şi nefericită.

— Nu-mi amintesc să mă fi distrat vreodată mai bine. A intrat în prelungiri.

Acum zâmbea cu gura până la urechi, nu mai putea să se stăpânească. Anna arăta atât de încurcată şi de furioasă şi căuta cu disperare să se ascundă.

— Ei, fir-ar să fie a dracului!

Clocotind, se întoarse să scoată din dulap fettuccinele şi-i văzu faţa. Cu pachetul de paste făinoase în mâini, se răsuci încet spre el.

— N-ai fost aseară la Lim să vezi niciun meci.

— Nu? arcui Ethan o sprânceană, privindu-şi îngândurat berea, apoi sorbi. Ştii, dacă stau să mă gândesc, cred că ai dreptate. A fost altă Hată.

— Ai fost la Grace.

— Serios?

— Of, Ethan, trânti ea borcanul pe masă, strângând din dinţi. Mă-nnebuneşti! llnde-ai fost aseară?”

— Ştii, cred că nimeni nu mi-a mai pus întrebarea asta, de când a murit mama.

— Nu-ncerc să-mi bag nasul...

— Nu?

— Bine, bine, încerc să mi-l bag şi tu mă faci să nu pot fi

subtilă cu niciun chip.

Ethan se rezemă de spatar, studiind-o. O plăcea, aproape din primul moment când o văzuse – chiar şi când îl făcuse să se simtă prost. Ce curios, medita el, să-şi dea seama că la un moment dat, în cursul ultimelor câteva săptămâni, ajunsese să ţină la ea. Ceea ce însemna că tachinăria, mă rog, era necesară.

— Doar nu mă întrebi dacă mi-am petrecut noaptea în patul lui Grace, nu?

— Nu. Nu, sigur că nu, smulse ea pastele, apoi le puse la loc. Adică, nu tocmai.

— Luminările au fost ideea ei, sau a ta?

Anna trase concluzia că era momentul să ia o tigaie. S-ar fi putut să aibă nevoie de o armă.

— Au avut efect?

— A ta, cred; probabil că şi rochia. Mintea lui Grace nu funcţionează aşa. Nu e, cum s-ar spune... şireată.

Anna începu să fredoneze, pregătindu-se să facă sosul de brânză.

— Şi a fost o şiretenie, o viclenie, un amestec în treburile altora, să mă trimiţi aşa acolo

— Ştiu. Dar aş mai tace-o o dată.

Cu mai multă abilitate, data viitoare, îşi făgădui ea.

— Te poţi supăra pe mine cât vrei, Ethan, dar niciodată n-am văzut pe cineva care să aibă mai mare nevoie de un amestec în treburile lui.

— La asta, eşti profesionistă. Vreau să zic, fiind asistentă socială, îţi câştigi existenţa amestecându-te în vieţile oamenilor.

— i ajut ce oamenii care au nevoie, replică ea, puni na tigaia pe foc. Dumnezeu mi-e martor că tu aveai.

Ţipa când mâna lui îi căzu pe umăr. Se aşteptă aproape s-o zgâlţâie scurt, aşa că, în momentul când o sărută pe obraz, nu putu decât să clipească din ochi spre el.

— Îţi mulţumesc.

— Serios?

— Nu c-aş ţine să mi-o mai faci o dată, dar, cu ocazia asta îţi sunt recunoscător.

— Te face fericit.

Totul, înăuntrul Armei, se înmuie.

— Se vede.

— Vom vedea cât timp pot eu s-o fac fericită.

— Ethari...

— Las-o aşa, o sărută el din nou, atât din afecţiune, cât şi ca avertisment. O vom lua de pe-o zi pe alta, un timp.

— În regulă.

Surâsul, însă îi înflorea pe faţă.

— Grace lucrează-n noaptea asta la cârciumă, nu?

— Mda. Şi numai ca să nu fii nevoită să-ţi muşti limba-n două abţinându-te să mă întrebi, mă gândesc să trec şi eu pe-acolo pentru o vreme, după cină.

— Perfect, se apucă Anna de treabă, mai mult decât satisfăcută. Atunci, vom mânca foarte curând.

Capitolul 12

Parcă ar fi intrat de trează într-un vis, îşi spunea Grace „unde nu putea fi sigură ce avea să se întâmple în continuare, dar ştia că avea să fie minunat. Era viaţa într-o lume familiară, care fusese şlefuită până la o stare continuă de anticipare şi emoţie.

Zilele şi nopţile continuau să fie ocupate cu munca, responsabilităţile, mici bucurii şi nemulţumiri mărunte. Dar acum, în acel val uriaş al dragostei, bucuriile păreau enorme, iar supărările, minuscule.

Tot ceea ce citise despre dragoste era adevărat, descoperise. Soarele strălucea mai luminos, aerul avea un miros mai proaspăt. Florile erau mai colorate, cântecele păsărilor mai melodioase. Fiecare clişeu devenea realitatea ei.

Existau momente furate – o îmbrăţişare lin ga cârciumă, în timpul pauzei, care o lăsa iritată şi încântată şi incapabilă să mai adoarmă mult timp după ce ajungea acasă. O privire lentă şi intensă, plină de subînţelesuri, dacă zăbovea în casa Ouinn destul timp ca să-l vadă. I se părea că se afla într-o stare continuă de dor, însă mai acută acum, când ştia ce putea să fie.

Ce avea să fie.

Voia să atingă şi să fie atinsa, să facă din nou acea călătorie lungă şi înceată în lumea voluptăţii şi a pasiunii. Cot la cot cu jinduirea stătea nesfârşita frustrare a faptului că viaţa intervenea mereu în vise.

Nu avea niciodată timp destul ca să fie singură, să fie pur şi simplu.

Se întreba adeseori dacă şi Ethan simţea aceeaşi nevoie nervoasă ţinându-se după el toată ziua. Credea ca probabil era ceva dinlăuntrul ei, cine ştie ce rapacitate sexuală mult timp ascunsă – şi nu ştia dacă să fie încântată sau copleşită.

Nu ştia decât că-l dorea tot timpul şi că, în fiecare zi când dorinţa se finaliza prin încă o noapte de singurătate, acea dorinţă nu făcea decât să crească. Se întreba dacă Ethan ar fi fost şocat, se temea că putea să fie.

N-avea niciun motiv.

Ethan nu spera decât să alesese bine momentul şi că pretextele sale pentru ca Jim să încarce prada înainte de a verifica toate plasele nu erau atât de ridicol de transparente pe cât păreau. Şi nici n-avea de gând să se lase ros de vinovăţie, îşi făgăduia el, în timp ce-şi lega barca la pontonul de-acasă.

Îrl seara aceea, avea să lucreze două ore în plus la şantierul naval, pentru a compensa faptul de a-l fi lăsat pe care singur după-amiază. Dacă nu stătea o oră singur cu Grace, dacă nu-şi descarca o parte din presiunea care se acumula avea să-şi piardă minţile. Şi atunci, nu mai era de folos pentru nimeni.

iar dacă ea terminase deja curăţenia şi plecase, ei bine, atunci nu-i mai rămânea decât să-i dea de urmă, atâta tot. Rămăsese destulă stăpânire de sine ca să n-o sperii, sau s-o şocheze, dar pur şi simplu nu mai putea suporta încă o zi fără ea.

Zâmbetul începu să i se întindă când intră pe uşa din spate şi văzu că dezordinea de dimineaţa încă nu fusese înlăturată. Maşina de spălat duduia alături. Nu terminase. Intră în living, căutând-o. Toate pernele erau puse la loc, pufuite, mobila ştearsă de praf lucea. Şi, când deasupra lui se auzi un scârţâit al podelei de la etaj, ridică privirea.

a acel moment, îşi spuse că Soarta era cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscuse vreodată. Grane se afla în dormitorul lui şi ce-ar fi putut să fie mai perfect? Avea să fiee mult mai uşor s-o ademenească în pat pe timp de zi, fără a-i agresa sensibilităţile, dacă era unul prin apropiere.

Porni să urce scara. Încântat când o auzi fredonind.

Apoi, organismul îi suferi un pârjolitor trăsnet de dorinţă când văzu că nu era numai în apropierea patului său, ci aproape vârâtă în aşternut. Stătea aplecată, netezind şi bagând sub saltea cearşaful curat, cu picioarele ei lungi ieşind din mste blugi tăiaţi, cu franjuri.

Sângele i se învăpâie, într-un vuiet de viteză care-i tăie resoiraţia, pentru a-i transforma jinduirea surdă cu care învăţase să trăiască într-o durere acută, pătrunzătoare. Se vedea pe el însuşi sărind înainte, trântind-o pe pat, trăgând şi smulgându-i hainele până reuşea s-o penetreze furtunos.

Şi fiindcă putea, fiindcă o dorea, îşi impuse să stea pe loc până fu sigur că se putea sta pir „perfect.

— Grace?

Îndreptându-se, Grace se răsuci, cu o mină apăsată pe inimă.

— A. Eu... a...

Nu putea vorbi, abia era în stare să judece coerent. Ce-ar fi crezut *el,* se întrebă ea ameţită, dacă ştia ca-şi făcuse fantezii cu ei doi tăvălindu-se goi şi asuoaţi peste cearşafurile acelea curate şi scrobite?

Obrajii i se înroşiseră, fermecându-l.

— N-am vrut să te sperii.

— Nu face nimic, expiră prelung Grace, dar fără a reuşi să-şi calmeze galopul inimii. Nu mă aşteptam să... Ce-i cu tine acasă, aşa devreme?

Îşi încleştă repede mâinile una de alta: fiindcă le venea să-l înhaţe.

— Ţi-e rău?

— Nu.

— Nu-i nici măcar trei.

— Ştiu

Ethan intră în cameră şi o văzu strângându-şi buzele laolaltă, umezindu-şi-le „la-o încet, îşi reaminti el, n-o speria”.

— Aubrey nu e cu tine?

— Nu, are Julie grijă de ea. Julie a primit un pisoi nou şi Aubrey a vrut să rămână, aşa că...

Mirosea a apă, sare şi soare. O lua cu ameţeli.

— Atunci, avem ceva timp, se aprooie el puţin. Uniam să te văd singură.

— Într-adevăr?

— Doresc să te văd singură de când am făcut dragoste, în noaptea aia, ridică Ethan mâna, cuprinzându-i ceafa. Pe tine te doresc, adaugă încet, în timp ce-şi cobora gura spre

a ei.

Atât de duce. Atât de tandru. Încât inima păru să-i facă un salt mortal lung şi amplu în piept. Genunchii i se înmuiară. Tremurau chiar în timp ce-şi arunua braţele împrejurul lui, în timp ce răspundea acelui sărut nesigur cu o străfulgerare de căldură. Degetele lui i se înfipseră în piele, gura i-o strivi pe-a ei. Preţ de-un moment, nebunesc şi desfrânat, Grace crezu că urma s-o posede acolo unde stăteau, grabnic, frenetic şi liber.

Apoi, mâinile i se îmblânziră, petrecând-o mângâietor. Buzele îi deveniră mai gingaşe, plimbându-se acum peste ale ei.

— Hai în pat cu mine, murmură el. Hai în pat cu mine – chiar în timp ce o cobora, ce o acoperea.

Grace se arcui sub el, dornică şi dispusă, iritată de hainele care-i despărţeau pielea de a lui. Păreau să fi trecut ani întregi de când îl atinsese ultima oară, de când nu mai simţise planele auelca tari, acei muşchi de fier. Gemându-i numele, îi trase în sus cămaşa, îşi lăsa mâinile să posede şi, posedând, să excite.

Respiraţia lui ieşea întretăiată, arzându-i gâtlejul. Dedesubt, mişcările ei îl îndemnau să se grăbească, să se grăbească şi mai mult, dar Ethan se temea că graba,

neatenţia, îl puteau face s-o vatăme. Aşa că se strădui să încetinească ritmul, mai degrabă să guste decât să devoreze, să mângâie în loc de a cere.

Dar, dacă îl sedusese odată, acum îl distrugea.

Îi scoase bluza, găsind-o goală pe dedesubt. Grace îi văzu un fulger în ochi, transformându-se într-un albastru arzător care aproape-i pârjoli pielea. Era atent, atât de atent să n-o brutalizeze, să n-o sperie., neet, să încetinească ritmul chiar în timp ce în el se răzvrătea dorinţa violentă de a lua, de a lua mai mult şi cât mai repede.

Apoi gura i se lăsă asupra ei, sugând-o cu o sete disperată care ameninţa să-i devoreze pe amândoi. Grace îşi arui că braţul pe spate, căută, dar nu găsi nimic de care să se ţină. Ethan o săltă în sus, cu gura săgetându-i în josul pieptului, cu dinţii zgâriind până când, într-un gâfâit sufocat, îl învălui cu tot trupul ei.

Nu mai putea să aştepte, ştia că aşteptarea l-ar fi omorât. Singurul gând din capul lui era: acum, acum trebuie, şi până şi acela era înconjurat de marginile aspre ale nevoii primordiale. Îi trase şortul, înjurând, apoi îşi afundă degetele în ea.

Grace se smuci, ţipă, juisă. Îi privi ochii cum deveneau

opaci, capul căzându-i pe spate spre a-i expune linia prelungă a gâtului ca să se ospăteze, înfruntându-şi imboldul violent de a se implânta înăuntru-i, continuă s-o guste până când vidul tăios se umplu.

Atunci, se eliberă din blugi şi lunecă în ea. Graue strigă din nou, cu muşchii cuprinzându-l strâns

Iar Ethan îşi pierdu minţile.

Iuţeală, căldură şi forţă. Mai mult. Îi împinse genunchii în sus şi apăsă mai adânc, mai tare, înfiorat tenebros când unghiile ei i se înfipseră în umeri. Se înfunda în ea, tremurând de o lăcomie crudă, oarba.

Senzaţiile o înecau, o zgâriau, o dezgoleau până la o masă tremurătoare de dorinţă. I se părea că uutea să moară din cauza asta. Când următorul orgasm o izbi, un pumn năprasnic, fierbinte, crezu că i se şi întâmplase.

Şi se înmuie, cu mâinile alunecându-i de pe umerii umezi ai lui Ethan, cu fulgerul argintiu de energie secând spre a o lăsa epuizată. Îi auzi geamătul prelung, scăzut, îi simţi trupul împingând, pentru ca apoi să înţepenească. Când se prăbuşi peste ea, gâfâind, buzele lui Grace se arcuiră într-un surâs de pură satisfacţie feminină.

Soarele o orbi, în timp ce-i mângâia repetat soldurile.

— Ethan, întoarse ea capul, pentru a-l săruta ne pâr. Nu,

nu încă, murmură, când el dădu să se retragă. Nu încă.

Fusese aspru cu ea şi se ocarî pentru că lăsase să-i scape controlul

— Te simţi bine?

— Mmm. Aş putea sta aici toată ziua, aşa cum sunt.

— N-a durat atâta timp cât aş fi vrut.

— Nu avem atâta timp cât majoritatea oamenilor.

— Nu, dică el capul. Nici măcar nu vrei să-mi spui dacă te-a durut.

Aşa că se uită singur, studiindu-i atent faţa. Şi văzu pe ea satisfacţii somnoroasă a unei femei iubite, fie şi în grabă.

— Cred că nu.

— A fost fascinant. A fost minunat să ştiu că mă doreai atât de mult.

Alene, răsuci pe deget o şuviţă din părul lui cu vârfuri decolorate de soare şi cuprinse la piept senzaţia delicios de depravată de a fi în pat cu el, goală, în plină zi.

— mi făceam griji că te doream mai mult decât m-ai putea tu dori vreodată.

— N-ai fi putut.

Ca s-o dovedească o sărută prelung, încet şi adânc.

— Nu aşa voiam să fie pentru tine. Să înghesuim minute

de singurătate printre corvezi. Şi să ne folosim de minutele alea ca să sărim în pat fiindcă e tot ce-avem.

— N-am mai făcut niciodată dragoste în toiul zilei, zâmbi ea. Mi-a plăcut.

Răsuflând prelung, Ethan îşi coborî fruntea peste a ei. Dacă ar fi fost posibil, ar fi petrecut tot restul zilei acolo, în ea.

— Va trebui să căutăm o cale pentru a găsi ceva mai mult timp, din când în când.

— Mâine seară sunt liberă. Ai putea să vii la cină...; i s-a rămâi.

— Ar trebui să te invit undeva.

— Nu vreau să merg nicăieri. Mi-ar plăcea să comandăm cina acasă.

Apoi, surâsul i se lăţi.

— Am să-ţi fac nişte tortellini. Tocmai am prin t o reţetă nouă.

Când Ethan râse, îşi aruncă braţele împrejurul lui şi mai bifă unul dintre cele mai fericite momente din viaţa ei.

— O, cât te iubesc, Ethan.

Era atât de ameţită, încât avu nevoie de un moment ca să-şi dea seama că el nu mai râdea, ci rămăsese absolut nemişcat. Bătăile nebuneşti ale inirr! încetiniră, îngheţând.

— Poate nu vrei să spun asta, dar nu pot să n-o simt. Nu aştept de la tine să mi-o spui şi tu, nici să te simţi obligat să...

Degetele lui îi apăsară uşurel buzele, întrerupând-o.

— Lasă-mă un minut, Grace. Spuse, încet.

Organismul i se inundase cu valuri crescânde de bucurii, speranţe, temeri. Nu putea gin di printre ele, nu putea judeca limpede. Dar o cunoştea, ştia că tot ceea ce ADunea acum, şi felul cum spunea, avea să fie de o importanţă vitală.

— De atât de mult timp am sentimente faţă de tine, începu el, încât nici nu-mi mai amintesc când nu le-am avut. Am stat atâta vreme spunându-mi că n-ar fi trebur să le am, aşa că toate astea îmi cer un răgaz ca să mă obişnuiesc cu ele.

Când se retrase de astă dată. Grace nu mai încercă să-l oprească. Dădu din cap, evitându-i ochii, şi întinse mâna să-şi ia hainele.

— E de-ajuns că mă doreşti, poate chiar ai puţină nevqie de mine. Pentru moment ajunge, Ethan. Totul e atât de nou pentru amândoi.

— Sunt sentimente puternice, Grace. Contezi pentru mine mai mult decât a contat orice femeie vreodată.

Abia acum îl privi. Dacă i-o spunea, ştia că vorbea serios. Speranţa începu din nou să-i bată în inimă.

— Dacă aveai sentimente pentru mine, sentimente puternice, de ce nu mi-ai dat de ştire niciodată?

— La început, nu erai destul de mare.

Îşi trecu mâna prin par, ştiind că era o evaziune, o scuză nu esenţialul. Esenţialul nu i-l putea spune.

— Şi nu mă simţeam prea bine gândind şi simţind faţă de tine ceea ce simţeam când încă erai în liceu.

i venea să sară pe pat şi să danseze.

— De când eram în liceu? De-atâta timp?

— Mhrn, de-atâta timp. Apoi, te-ai îndrăgostit de altul, aşa că nu mai aveam niciun drept să simt altceva decât prietenie.

Grace slobozi aerul din piept, atentă, fiindcă era o mărturisire cu care se ruşina.

— N-am fost îndrăgostită nicicând de altcineva. Numai de tine.

— Jack...

— Nu l-am iubit niciodată şi tot ceea ce s-a întâmplat între noi a fost mai mult din vina mea decât dintr-a lui. L-am lăsat să fie primul bărbat care să mă atingă fiindcă n-am crezut că tu aveai s-o faci vreodată. Şi, cam prin

perioada când mi-am dat seama ce prostie era asta, rămăsesem însărcinată.

— Nu poţi spune că tu ai fost de vină.

— Ba pot.

Ca să aibă o ocupaţie cu mumie, începu să facă patul.

— Ştiam că nu mă iubea, dar m-am măritat cu el fiindcă mă temeam să n-o fac. Şi, un timp, mi-a fost ruşine, eram furioasa şi ruşinată.

Ridică o pernă, introducând – e în faţă.

— Până într-o noapte când stăteam culcată în pat, crezând că viaţa mea se sfârşise, şi Am simţit o palpitaţie înăuntrul meu.

Închise ochii, strângând perna la piept.

— Am simţit-o pe Anbrey, şi a fost atât de... de mensă, acea mică pâlpâire, încât n-am mai fost nici fu „ioasă, nici ruşinată. Asta mi-a dăruit-o Jack.

Deschise din nou ochii şi puse cu grijă perna la loc De pat.

— Îi sunt recunoscătoare şi nu-l acuz pentru că m-a părăsit. El n-a simţit niciodată freamătul acela. Pentru el, tXubrey n-a fost niciodată reală.

— A fost un laş, şi chiar mai rău, să te părăsească la două săptămâni înainte de naşterea copilului

— Poate, dar şi eu am fost laşă, şi chiar mai rău, pentru că am stat cu el, pentru că m-am măritat cu el: înd niciodată n-am simţit faţă de el nicio fracţiune din: cea ce simţeam pentru tine.

— Eşti cea mai curajoasă femeie pe care o cunosc, Grace.

— E uşor să fii curajoasă, când ai un copil care de Dinde de tine. Cred că de fapt ceea ce-ncerc să-ţi spun e că, dacă am făcut o greşeală, a fost aceea de a lăsa să treacă atâta timp fără a-ţi da de veste că te iubeam. Indiferent ce sentimente ai pentru mine, Ethan, înseamnă mai mult decât am crezut eu vreodată că ai avea. Şi mi-e de-ajuns atât.

— Eu te iubesc de aproape zece ani, şi tot nu este de-ajuns.

Grace luase a doua pernă, iar acum îi scăpă din mâini. Când ochii i se umplură de lacrimi, şi-i închise strâns.

— Credeam că aş fi putut trăi fără să te-aud vreodată spunând asta. Iar acum, am nevoie să te-aud spunând-o din nou, ca să-mi revină respiraţia.

— Te iubesc, Grace.

Buzele ei se arcuiră, ochii i se deschiseră.

— Pari atât de serios, aproape trist, când o spui.

Dorind să-l vadă zâmbind din nou, îi întinse o mână:

— Poate ar trebui să exersezi.

Degetele lui abia i le atinseseră pe ale ei, când uşa cu plasă de jos se trânti. Chiar în timp ce se despărţeau brusc, Seth străbătu în goană holul. Se opri derapând în faţa uşii de la camera lui, şi rămase pe loc, cu ochii mari.

Privi patul, cearşafurile nu tocmai netezite, perna de pe jos. Apoi, îşi mută privirea, care i se umplu cu o furie înverşunată, mult prea matură pe chipul lui tânăr.

— Împuţitule.

Când se răsti la Ethan, i se simţi dispreţul în ton, iar privirea pe care şi-o aţinti asupra lui Grace era plină de dezgust.

— Credeam că eşti altfel.

— Seth, tăcu ea un pas înainte, dar băiatul se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă. Când dădu să alerge după ei Ethan o luă de braţ:

— Nu, mă duc eu. Ştiu ce simte. Nu-ţi face griji.

Îi strânse scurt braţul, înainte de a ieşi. Totuşi, Grace îl urmă până la scară, simţind că-i era rău de îngrijorare. Niciodată nu mai văzuse o ură atât de neagră în ochii unui copil.

— Ce naiba, Seth, ţi-am spus să te grăbeşt

Cam intră pe uşa din raţa chiar în clipa când Ethan ijunse la oaza scării. Ridică privirea, o văzu pe Grace şi simţi un zâmbet trăgându-i colţurile gurii.

— Scuzaţi.

— N-am timp de bancuri tâmpite, îl repezi Ethan. Seth a tulit o

— Cum? De ce?...

Adevărul îl izbi încă înainte de a fi rostit cuvântul.

— Of, căca-m-aş. Înseamnă c-a ieşit prin spate.

— Mă duc eu după el.

Ethan clătină din cap, înainte ca fratele lui să fi putut protesta:

— Pe mine s-a ofticat. Crede că eu l-am dezamăgit. Eu trebuie s-o dreg.

Ridică privirea spre Grace, care se aşezase pe scară.

— Ai grijă de ea, îi murmură el lui Cam şi porni spre uşa din spate

Ethan ştia că Seth trebuia s-o fi luat spre pădure şi nu putea decât să spere că nu se afunda prea adânc în zona mlaştinilor. Era un supravieţuitor, îşi spuse el. Îl cuprinse uşurarea când auzi foşnetul de tufişuri şi frunze uscate îi fu îndeajuns de uşor să găsească locul unde Seth se abătuse de pe cărare Ramurile copacilor arcuiţi deasupra blocau

lumina şi, în mare parte, c-şiţa soarelui.

Umiditatea, însă, era imensă.

Lui Ethan îi şiroia năduşeala pe spinare, i se prelingea în ochi, pe când i, ergea şi aştepta cu răbdare. Îşi dădea bine seama că Seth îl evita, rămânând mereu cu câţiva paşi mai în faţă. În cele din urma, se aşează pe un buştean, conchizând că-i era mai simplu dacă-l lăsa pe băiat să vină la el.

Aşteptă zece minute lungi, cu tăunii zburând roiuriroiuri şi ţânţarii adulmecând după sânge, dar în cele din urmă Seth ieşi dintr-un tufiş, în faţa lui.

— Nu mă mai întorc cu tine, aproape că scuipă el cuvintele. Dacă-ncerci să mă sileşti, am să fug din nou.

— Nu te silesc să faci nimic.

De pe buşteanul unde se aşezase, Ethan îl privi lung. Chipul lui Seth era murdar, brăzdat de praf şi sudoare, înroşit de căldură şi furie. Avea braţele şi picioarele complet zgâriate de rugii spinoşi prin care trecuse.

Aveau să-l usture îngrozitor, când îşi revenea suficient ca să observe.

— Vrei să stai jos şi să discutăm? îl întrebă el ponderat.

— Nu mai cred nimic din ce spui. Eşti un mincinos. Amândoi sunteţi nişte căcănari de mincinoşi. Ai de gând

să-ncerci să-mi zici că nu vă cordeati?

— Nu, nu asta făceam.

Seth se repezi la el atât de iute, încât Ethan fu luat pe nepregătite şi primi primul pumn drept în falcă. Avea să-şi spună mai târziu, mult mai târziu, că puştiul avea un pumn grozav. Dar, pe moment, avu nevoie de toată concentrarea pentru a-l trânti pe Seth la pământ.

— Te omor! Nenorocitule, am să te-omor de cum am ocazia.

Se zbătea, se zvârcolea şi se lupta, aşteptând ploaia de lovituri.

— Stai la un loc.

Frustrat ca braţele alunecoase de sudoare îi tot scăpau din mâini, Ethan îl zgâlţâi scurt.

— Aşa, n-ai s-ajungi nicăieri. Sunt mai puternic decât tine şi-am să te în la pământ până oboseşti.

— la labele de pe mine, mârâi Seth, dezvelindu-şi dinţii. Pui de târfă.

Era o lovitură mult mai dureroasă şi mai precis ţintită decât prima. Lui Ethan i se opri respiraţia; dădu din cap.

— Mhm, asta sunt. De-asta tu şi cu mine ne cunoaştem aşa de bine. Poţi fugi, când am să-ţi dau drumul. Seth Mă poţi împroşca tot cu noroi Asta aşteaptă oamenii de la

copiii de târfă. Cred că-ţi doreşti ceva mai bun

Se retrase, aşezându-se pe călcâie, şi-şi şterse gura de sânge.

— Ea două oară când m-ai lovit în faţă. O dată să mai încerci, şi-ţi învineţesc curu’ de n-ai să mai stai jos o lună.

— Vedea-te-aş mort.

— Perfect. Dar e mai bine s-o doreşti din motivele cuvenite.

— Nu voiai decât să te bagi între picioarele ei şi s-a crăcănat singură în faţa ta.

— la seama... Cu o mişcare fulgerătoare, Ethan îl înhăţă pe Seth de cămaşă, săltându-l în genunchi. Să nu care cumva să mai vorbeşti aşa despre ea. Ai destulă minte ca să-ţi fi dat seama din prima ce fel de persoană e Grace. De-asta ai avut încredere în ea, de-asta ţi-l la ea.

— Mă cac pe ea, declară Seth şi fu nevoit să înghită un nod, înainte de-a-l podidi, fierbinţi, lacrimile.

— Dacă nu ţineai la ea, acum n-ai fi atât de turbat pe noi, amândoi. Şi n-ai avea sentimentul că te-am dez –, amăgit.

Îi dădu drumul, apoi îşi frecă faţa cu mâinile. Ştia ce mizerab de nepriceput era la explicatul emoţiilor. Mai ales ale lui.

— Am să ţi-o spun pe-a dreapta, îşi lăsă el mâinile să cadă. Ai dreptate în legătură cu ceea ce s-a întâmplat înainte de venirea ta acasă, te înşeli doar cu privire la ce-a însemnat.

Buzele lui Seth tremurară într-o grimasă:

— Ştiu ce-nseamnă să te tuţi.

— Mhm. Aşa cum o ştii tu, înseamnă sunete scârboase în camera dealături, pipăieli grăbite pe-ntunej-ic, mirosuri acre, bani trecând dintr-o mână-n alta.

— Doar fiindcă n-ai plătit-o nu-nseamnă că...

— Taci, îl oori Ethan, cu răbdare. Şi eu credeam că numai atâta e, sau ca numai aşa poate fi. Dur şi fără inimă, uneori cu răutate. Nu vrei de la celălalt decât ceea ce puţi obţine singur. Ceea ce-nseamnă şi egoism. Te descarci, îţi salţi nadragii şi te cari. Nu e întotdeauna nefiresc. Dacă nu contează pentru niciunul din doi, dacă te-ajută s-o scoţi la capăt până dimineaţă, poate fi şi normal. Dar nu e singura cale şi, mai mult ca sigur, nu-i nici cea mai bună.

Îşi amintea că sperase să-i explice altcineva aceste lucruri băiatului, când sosea momentul. Dar se părea că momentul sosise şi el răspundea.

Nu le putea spune zâmbind şi făcând cu ochiul, cum ar fi

putut Cam, sau pretenţios şi calm, cum cu siguranţă ar fi făcut-o Phillip. Nu putea decât să vorbească din suflet şi să spere că era bine.

— Sexul poate fi totuna cu mâncarea. Simpla potolire a unei pofte. Uneori îţi plăteşti masa, iar alteori dai ceva în schimb, şi este firesc să dai la fel se mult pe cât primeşti.

— Sexu-i sex şi gata. Îl înfrumuseţează doar ca să se vândă bine cărţile şi filmele.

— Cre Zi că numai atât este între Anna şi Cam?

Seth ridică din umeri, deşi căzuse pe gânduri.

— Între ei e ceva care contează, şi durează, şi pe care se întemeiază vieţi. Nu e starea lângă care îi copilărit tu, sau în care mi-am trăit eu prima parte a vieţii – de-asta ţi-o put spune de-a dreptul.

Ethan îşi apăsă degetele pe ochi, neluând în seamă roiurile de gâze şi transpiraţia.

— E altceva când ţii la cealaltă persoană, când nu e doar o faţă sau un trup comod şi dispus. Am avut şi eu parte de-aşa ceva. Majoritatea oamenilor au, pe parcursul vieţii. E cu totul diferit când numai acea persoană contează, când numai cu ea e just. Când nu te împinge numai foamea. Când doreşti, mai presus de orice, să dai înapoi mai mult decât primeşti. Cu nimeni n-am avut ceea ne-am cu Grace.

Seth ridică din umeri şi-şi mută privirea, dar nu înainte ca Ethan să-i fi văzut nefericirea pe chip

— Ştiu că ai sentimente pentru ea, şi că sunt adevărate, puternice şi importante. Poate că o parte din tine voia să fie perfectă, să nu aibă nevoile pe care le au alte femei. Eu cred că o parte şi mai mare din tine voia s-o apere, să se asigure că nimeni nu-i fa cea niciun râu. Aşa că-ţi spun şi ţie ceea ce tocmai terminasem în sfârşit să-i spun ei. O iubesc. Niciodată în viaţa mea n-am iubit pe altcineva.

Seth rămăsese cu privirea în gol, spre mlaştini. Îl durea toată fiinţa, dar partea cea mai insuportabilă era ruşinea.

— Te iubeşte şi ea?

— Mhm, mă iubeşte. Al naibii să fiu dacă-nţeleg de ce.

Seth bănuia că ştia de ce. Ethan era puternic şi nu se dădea mare. Făcea ceea ce era de făcut. Ce era just.

— Voiam să am grijă de ea când mă făceam mai mare Cred că ţi se pare destul de jalnic

— Nu-i adevărat.

Deodată, irezistibil. Îi veni să-l strângă pe băiat la piept, dar ştia că nu era momentul.

— Nu. Cred că este destul de mişto. Mă face să fiu mândru se ţine.

Privirea lui Seth tresări în sus, apoi se îndreptă repede în

altă parte.

— Ştii, o cam iubesc. Oarecum. Nu c-aş vrea s-o văd goală, sau ceva, se grăbi el să adauge. Doar că...

— Pricep.

Ethan îşi muşcă vârful limbii, pentru a-şi înăbuşi chicotitul Valul brusc de uşurare amuzată era mai gustos decât o bere de la gheaţă într-o zi caniculară.

— Cam ca şi cum ţi-ar fi o soră, ca şi cum ai vrea să fii cel mai nemaipomenit tip pentru ea.

— Mda, oftă Seth. Mda, cred că asta e.

ngândurat, Ethan trase aer printre dinţi.

— Cred că e nasol să intri-ntr-o cameră şi s – o găseşti pe soră-ta cu unu.

— Am făcut-o să sufere Aşa am vrut.

— Mhm, aşa e. Va trebui să-ţi prezinţi scuzele, dacă vrei să te împaci cu ea.

— O să mă creadă prost. Nu va vrea să discute cu mine.

— A vrut să vină după tine ea însăşi. Aş zice ca, la ora asta, se-nvârte încoace şi-ncolo prin curte, bolnavă de îngrijorare.

Seth inspira, cu un sunet prea apropiat de un suspin ca să-i convină oricăruia dintre ei:

— L-am frecat la melodie pe care până m-a adus acasă

să-mi iau mănuşa de baseball. Şi când am... când v-am văzut acolo mi-am amintit cum mă întorceam, pe unde se nimerea să stea Gloria, şi s-o văd făcându-şi mendrele cu câte-un tip.

Unde sexul era o afacere, îşi spuse Ethan, pe cât de Irită, peatâta de meschină.

— E greu să laşi deoparte lucrurile astea, sau să poţi crede că există şi alte căi.

Întrucât el însuşi încă o mai judeca, Ethan vorbea cu bagare de seamă.

— Că dragostea, atunci când iubeşti, când contează, când totu-i just, e curată.

Seth îşi trase nasul, ştergându-se la ochi.

— Tăuni, bombăni el.

— Mhm, sunt o mare pacoste pe-a ei.

— Trebuia să mă pocneşti, pentru c-am spus căcaturile alea.

— Ai dreptate, se hotărî Ethan, după un moment. Am să te pocnesc data viitoare. Acum, ha acasă.

Se ridică, îşi scutură pantalonii şi-i întinse o mână. Sem îl privi lung, şi văzu bunătate, răbdare, compas1 ine. Calităţi pe care le-ar fi putut dispreţul pe loc, fiindcă le găsise în atât de mică măsură la oricine care trecuse prii

viaţa lui.

Îşi potir mâna într-a lui Ethan şi, fără a-şi da seama, o lăsă acolo în timp ce porneau pe cărare.

— Cum de n-ai dat şi tu în mine nici măcar o dată?

„Băieţaş, răspunse Ethan în sinea lui, în scurta ta viaţă s-au ridicat prea multe mâini asupra ta”.

— Poate că mi-eia frică să nu mă baţi.

Seth pufni, clipind furios centru a-şi alunga lacrimile care nu-i mai dădeau pace.

— Căcat.

— Ei, eşti tu mic, continuă Ethan, luându-i şapca din buzunarul de la spate şi îndesându-i-o pe cap, dar eşti un bulangiu vânjos.

Băiatul fu nevoit să respire de mai multe ori adânc în timp ce se apropiau de casa. Unde lumina soarelui cădea peste marginea pădurii, în raze albe şi oblice.

O văzu pe Grace, aşa cum prezisese Ethan, în curtea din spate, strângându-şi braţele în mâini ca şi cum i-ar fi fost frig. Le lăsă să cadă, făcu un pas grăbit înainte, apoi se opri.

Ethan simţi mâna lui Seth flexându-se într-a lui şi i-o strânse scurt, încurajator.

— Ai face un pas uriaş spre în pa care, murmură el, dacă

ai fugi la ea s-o îmbrăţişezi. Grace e topită după îmbrăţişări.

Era ceea ce voia să facă, ce se temea să rişte. Ridica privirea spre Ethan, smuci dintr-un umăr, îşi drese glasul.

— Cred c-aş putea, dac-o s-o facă să se simtă mai bine.

Ethan se opri, privindu-l cum alerga peste peluză, privind surâsul care lumină faţa lui Grace când îşi deschise braţele e să-l cuprindă.

Capitolul 13

Dacă tot trebuia să lucrezi un weekend întreg, după părerea lui Phillip. Puteai foarte bine s-o faci într-un mod amuzant. Îşi îndrăgea munca. În fond, ce era publicitatea dacă nu o cunoaştere a oamenilor şi a butoanelor pe care trebuia să apeşi spre a-i îmboldi să-şi desciidă portofelele?

Îşi spunea auesea ca golirea acelor portofele reprezenta o contribuţie acceptată, creatoare, chiar firească. Pentru un om care-şi petrecuse prima jumătate a vieţii furând, era cariera perfectă.

În ziua aceea din ajunul aniversării independenţei S.U.A., Phillip îşi scoase la bătaie toate talentele, în şantierul naval, pentru a convinge un potenţial client. O prefera de-o mie de ori în locul muncii manuale.

— Veţi ierta decorul, gesticulă el cu o mână cu unghii îngrijite, indicând spaţiul enorm, grinzile expuse şi lămpile atârnate, podelele zgâriate şi pereţii încă nezugraviti. Fraţii mei şi cu mine credem în a ne investi toate eforturile în produs şi a ne menţine condiţiile de lucru la un nivel minim. Acestea sunt beneficiile pe care le transmitem clienţilor noştri.

Dintre care, îşi spuse el în sinea lui, aveau în acel

moment doar unul, un altul e în perspectivă, iar acesta adulmecând nada.

— Hmmm, îşi frecă Jonathan Kraft bărbia. Avea vreo treizeci şi cinci de ani şi destul noroc ca să fie membrul de generaţia a patra al dinastiei farmaceutice Kraft. De la umilele începuturi ale străbunicului său ca spiţer în Boston, familia sa clădise şi extinsese un imperiu de aspirină tamponată şi analgezice. Acesta îi permitea lui Jonathan să-şi satisfacă marea pasiune a navigaţiei.

Era înalt, bronzat, în formă. Avea părul şaten ca blana de zibelină şi pieptănat perfect pentru a-i evidenţia chipul armonios, cu fălci pătrate. Purta pantaloni de bumbac bej, un tricou bleumarin şi era încălţat cu Topăiders frecate bine. Ceasul era Rolex, iar cureaua, piele italienească lucrată manual.

Arăta exact a ceea ce era: un om bogat, privilegiat îndrăgostit de spaţiul liber.

— Nu v-aţi început activitatea decât de câteva luni.

— Oficial, replică Phillip, cu un zâmbet orbitor. Părul său de un Pronz închis, bogat, era aranjat spre a avantaja la maximum o faţă pe care îngerii i-o înzestraseră cu un sărut de frumuseţe masculină pură în plus. Purta blugi *Le vis* albiţi cochet, o cămaşă verde de bumbac şi *Supergas*

olive. Ochii îi erau şireţi, iar zâmbetul, fermecător.

Arăta exact a ceea ce făcuse el însuşi din sine: un orăşean sofisticat, cu drag de modă şi mare.

— Am construit sau am lucrat în echipe de construcţii la mai multe ambarcaţiuni, de-a lungul anilor.

Lin, îl ghidă pe Jonathan spre schiţele înrămate de pe perete. Desenele lui Seth erau expuse în condiţii rustice, aşa cum considera Phillip că se potrivea cu ambianţa unui şantier naval tradional.

— Schipjackul fratelui meu Ethan. Unul din mai multe care încă mai navighează în fiecare iarna pentru a draga stridii în Chesapeake. Are peste zece ani de experienţă.

— O frumuseţe!

Chipul lui Jonathan deveni visător, aşa cum se aşteptase Phillip. Oricum alegea să golească portofelele, omul trebuia să-şi calibreze ţintele.

— Aş dori să-l văd.

— Sunt convins că se poate aranja îl lăsă pe Jonathan să mai zăbovească puţin, înainte de a-l înghionti uşorel:

— Acum, pe asta cred c-o recunoaşteţi, indică el schiţa unui schiff de curse hidrodinamic *Circe.* Fratele meu Cameron a participat atât la proiect, cât şi la construcţie.

— Şi a învins-o la finish pe *Lorilee* a mea doi ani la rând,

se strâmbă binevoitor Jonathan. Desigur, Cam era şeful echipei.

— Se pricepe la bărci.

Phillip auzi bâzâitul unui burghiu de sub punte, unde lucra Cameron. Intenţiona să-l aducă şi pe el la discuţii, cu rând.

— Designul sloopului aflat actualmente în construcţie îi aparţine în primul rând lui Ethan, deşi a adăugat şi Cam unele detalii. Suntem devotaţi servirii necesităţilor şi

dorinţelor clientului.

Îl conduse pe Jonathan spre locul unde Seth continua să şlefuiască bordajul. Ethan stătea pe punte, fixând copastiile.

— Dorea viteză, stabilitate şi câteva elemente de lux.

°hillip ştia că bordajul era un exemplu strălucit de construcţie în suprapunere netedă – el însuşi îi dăruise ore-ntregi de sudoare.

— E construit atât pentru aspect, cât şi pentru funcţie. Tec de la prova la pupa, conform comenzii clientului, adăuga el, lovind vesel cu degetele în cocă.

Mişcă din sprâncene spre Ethan. Recunoscând semnalul, Ethan îşi stăpâni un oftat. Ştia că n-avea să poată suferi

partea urmaioare, dar Phillip îi subliniase că era util pentru afaceri să-l pună în temă pe potenţialul client.

— Joncţiunile sunt ascuţite şi îmbinate, fără e ei, îşi rulă Ethan umerii, cu senzaţia că spunea o lecţie la şcoală: întotdeauna le detestase. Am presupus că dacă marangozii din vechime puteau face o îmbinare să rez de un secol şi mai bine fără clei, şi noi am fi în stare. Ş am văzut prea multe joncţiuni încleiate cedând”.

— Hmiu, făcu din nou Jonathan, iar Ethan trase aer în piept.

— Coca e călăfătuită în stil tradiţional – cu şuviţe de bumbac. Scândurile stau strâns pe dinăuntru, lemn pe lemn. Nici n-a prea avut nevoie de ciocan. Apoi, le-am etanşat cu componente standard.

Jonathan fredonă din nou. Nu avea decât o vagă idee despre tot ceea ce-i explica Ethan. El pilota nave – ambarcaţiuni pe care le cumpăra noi, finalizate şi curate. Dar îi plăcea cum suna.

— Pare să fie o barcă bună, etanşă. O frumoasa navă de plăcere. Mă interesează viteza şi eficienţa, ca şi estetica.

— Vom avea grijă să le aveţi, zâmbi larg Phillip, făcându-i lui Ethan semn cu degetul din spatele lui Jonathan. Era momentul să treacă la runda următoare.

Ethan coborî sub punte, unde Cam potrivea rama unui dulap sub pat.

— Ţi-a venit rândul, murmură el.

— Phil l-a prins în cârlig?

— N-am de unsă ştiu. Mi-am ţinut discursul, iar dul nu făcea decât să tot dea din cap, scoţând fel de fel de zgomote. Dacă vrei să ştii părerea mea, habar n-avea ce naiba-i tot îndrugam.

— Sigur că habar n-are. Jonathan angajează întotdeauna oameni care să se ocupe de întreţierea navelor lui. Niciodată în viaţa lui n-a raşchetat o cocă, i ci n-a repodit o punte.

Cam se ridică din poziţia sa ghemuită, alungindu-şi amorţeala genunchilor.

— Este genul de tip care conduce-o *Maserati* fără să ştie pe care roţi are tracţiunea. Dar trebuie să-l fi impresionat vorbirea ta Lăragănată de pescar sărat şi murta colţuroasă.

În timp ce Ethan pufnea în râs. Cam îşi croi drum pe lângă el:

— Mă duc să-i dau brânciul.

Se urcă pe punte, unde reuşi să mimeze cred: bil surprinderea de a-l vedea pe Jonathan la bord, studiind

parapeţii.

— Salut, Krqft, cum merge?

— Repede şi departe, îi strânse Jonathan mâna, cu plăcere sinceră. M-am mirat când n-ai apărut, la regata din San Diego, astă vară.

— M-am însurat.

— Am auzit. Felicitări. Iar acum, construieşti bărci, în loc să mai alergi cu ele.

— N-aş zice c-am ieşit complet din curse. Cochetez cu ideea de a-mi construi o şalupă peste iarnă, dacă o lasă mai moale afacerile.

— Eşti ocupat?

— Se duce vorba, răspunse cu nepăsare Cam. O bancă de Quinn înseamnă calitate. Oamenii deştepţi vor tot ce e mai bun – când îşi pot permite.

Zâmbi, scurt şi lunecos.

— Tu îţi poţi permite?

— Mă gândeam şi eu la o şalupă. Probabil ţi-a menţionat fratele tău.

— Mda, am auzit ceva. Vreau ceva uşor, rapid şi strâns. Ethan şi cu mine suntem în curs de a modifica un proiect de la ceea ce-mi doream pentru mine.

— Gogoşi, murmură Seth, doar atât de tare cât să audă

numai Phillip.

— Sigur, îi făcu Phillip cu ochiul. Dar sunt gdguşi de Categoric ntâi.

Se aplecă puţin mai aproape de el, în timp ce Cam şi Jonathan se iar în atracţia de a pilota o şalupă de curse.

— Cam ştie că, deşi tipul îl place mult, e competitiv Nu l-a învins niciodată pe care într-o cursă serioasă. Aşa că...

— Aşa că-i plăteşte lui Cam bani cu căldarea ca să-i construiască o barcă pe care nici chiar el să n-o poată învinge.

— Ai Driceput, îi dădu Phillip lui Seth un pumn uşor în umăr, mândru. Îţi merge mintea. Continuă să ţi-o foloseşti şi nu-ţi vei petrece toată viaţa şmirgheluind bordaje şi acum, puşitu, fii atent a maestru

Se îndreptă de spate, radios.

— Îţi aiăt cu plăcere desenele, Jonathan Ce-ar fi să mergem în cabinetul meu? Am să ţi le scot

— Nu m-ar deranja să arunc o privi re, coborî Jonathan de pe punte. Problema e că am nevoie de barca asta, lansată la apă, pe la întâi martie. Voi avea nevoie de mp s-o testez, s-o dezmorţesc, să-i termin rodajul înaintea curselor din vară.

— ntâi martie, îşi ţuguie Phillip buzele, după care clăună

n cap. Asta s-ar putea să fie o problemă. La noi, calitatea e pe primul plan. Ca să construieşti o campioană, ai nevoie de mult timp. Am să mă uit peste program, adăugă el, lăsându-şi un braţ peste umărul lui Jonathan, din mers. Vom vedea ce se poate rezolva – dar contractul e încheiat deja şi din program reiese că nu putem livra mai devreme de luna mai produsul de prima calitate pe care-l doreşti şi-l meriţi.

— Aşa, n-o să-mi prea rămână timp ca să mă obişnuiesc s-o simt, se plânse Jonathan.

— Crede-mă, Jonathan, o barcă de Quinn se simte minunat. Absolut perfect, adăugă el, privindu-şi fraţii cu un rânjet scurt de lup, înainte de a-l înghionti pe jonathan să intre în birou.

— O să ne-acopere până-n mai, conchise Cam, iar Ethan dădu din cap.

— Sau va accepta luna aprilie şi-o să-l jupoaie pe bietul nenorocit de-un supliment.

— Oricum, îl cuprinse Cam cu o mână de umăr, până la sfârşitul zilei, vom avea un nou contract.

Jos, Seth pufni:

— Căca-m-aş o să-l semneze pân-la prânz. Tipu-i ca şi fript

Cam îşi vârî limba în obraz:

— La două, cel mai devreme.

— La douăşpe, ridică Seth privirea spre el.

— Pe doi parai?

— Sigur. Am ce face cu mălaiu.

— Ştii, spuse Cam, în timp ce-şi scotea portofelul, înainte de-a apărea tu ca să-mi ruinezi viaţa, tocmr câştigasem o grămadă la Monte Cario.

Seth se strimpă vesel:

— Aicea nu-i Monte Carlo.

— M’e-mi spui?

Îi întinse bancnotele, apoi făcu o mutră, când îşi văzu soţia intrând în clădire.

— Calmează-i. Vine asistenta socială. N-o să aprobe ca minorii să pună pariu, i.

— Auzi, am câştigat, sublime Seth, dar îşi îndesă hârtiile în buzunar. Ai adus ceva de mâncare? o întreba el pe Anna.

— A, nu, n-am adus. Îmi pare rău.

Distrasă, îşi trecu o mâna prin păr. Avea în stomac un ghem greţos pe care se străduia să nu-l ia în seamă. Zâmbi, cu o arcuire a buzelor care nu prea reuşea să-i cuprindă şi ochii.

— Nu v-aţi luat toţi mâncare la pachet?

— Ba da, da’ tu de obicei ne-aduci ceva mai bun.

— De data asta, am fost destul de ocupată cu pregătitul mâncării pentru picnicul de mâine.

Îi trecu o mină peste cap, după care o lăsă să-i cadă pe umăr. Avea nevoie de contactul fizic.

— M-am gândit, doar... să fac o pauză şi să văd cum mai merge treaba pe-ari.

— Phil tocmai l-a încălţat pe-un barosan bogat, pentru o tonă. De lovele.

— În regulă, asta-i bine, răspunse ea, absentă. Atunci, ar trebui să sărbătorim. Ce-ar fi să fac eu cinste cu nişte îngheţata? Crezi că te descurci s-aduci nişte porţii mari cu fructe de la *Crawford să*

— Mda, se aşternu un zâmbet larg pe buzele băiatului. Mă descurc.

Anna scoase banii din poşetă, sperând să nu observe că mâinile-i erau cam nesigure.

— A mea, fără alune, ţii minte?

— Sigur. Am reţinut M-am dus, o luă el la fugă, în timp ce Anr a privea pe urmele lui, cu inima frântă.

— Ce este, Anna? îi puse Cam mâinile pe umeri, întorcând-o cu faţa spre el. Ce s-a întâmplat?

— Lasă-mă un moment. Am bătut toate recordurile ca să ajung aici şi am nevoie de puţin timp ca să mă liniştesc.

Răsuflă prelung, mai trase o dată aer în piept şi se simţi o idee mai calmată.

— Du-te să-i chemi pe fraţii tăi, Cam.

— Okay.

Dar încă nu plecă, masându-i umerii cu mii, de. Rareori o vedea arătând atât de zguduită.

— Orice-ar fi, o s-o rezolvăm noi.

Se duse la uşile de marfă, dincolo de care Ethan şi Pnillip se certau pe teme de baseball.

— S-a-ntâmplat ceva, spuse el scurt. A venit Anna. Pe Seth l-a expediat. E tulburată.

Când intrară, Anna stătea lângă un banc de lucru, cu unul dintre caietele de desen ale lui Seth deschis. O usturau ochii văzându-şi propria faţă, schiţată cu grijă şi talent de mâna băiatului.

Fusese mai mult decât un caz profesional, aproape de la început. Iar acum era al ei, la fel cum şi Ethan şi Phillip erau ai ei. Familia ei. Nu suporta gândul că cineva sau Ceva i-ar fi vătămat familia.

Când se întoarse, însă, era mai sigură pe ea; scrută chipurile tăcute şi îngrijorate ale celor trei bărbaţi care

deveniseră esenţiali în viaţa ei.

— Uitaţi ce-am primit azi la poştă.

Mâna nu-i mai tremură când scoase din geantă scrisoarea.

— E adresată „Fam. Quinn”. Doar atât, „Fam. Quinn”, repetă ea. De la Gloria Delauter. Am deschis-o Mi s-a părut că e mai bine şi, mă rog, acum şi eu mă numesc Quinn.

l-o întinse lui Cam. Fără o vorbă, acesta luă foaia de hârtie liniată şi-i dădu plicul lui Phillip.

— A expediat-o din Virginia Beach, murmură Phillip. Noi i-am pierdut urma în North Carolina. Urmează linia plajelor, dar vine spre nord.

— Şi ce vrea? îşi îndesă Ethan în buzunare mâinile, cu pumnii strânşi. O turbare mocnită, surda, îi pompa deja prin sânge.

— Ceea ce te-ai aştepta, răspunse scurt Cam. Bani., *Pragi Quinni,* „înceou el să citească, *auzit cum a murit Ray. Mare păcat. S-ar putea să nu ştiţi că Ray şi cu mine am avut o înţelegere. Cred că veţi dori s-o onoraţi, de vreme ce îl ţineţi pe Seth. Cred că s-a adaptat destul de bine la voi, în casa aia drăguţă. Mi-e dor de el. Ne ştiţi ce sacrificiu a fost pentru mine să i-l dau lui Ray, dar am vrut ca singurul meu fiu să aibă p-arte de tot ce poate fi mai bun”.*

— Păcat ca n-ai vioara la tine, îi şopti Phillip lui Ethan.

—, Am ştiut că Ray avea să nebun cu el”. continuă Cam. „S-a *descurcat bine cu voi trei, iar Seth are în vene sân gel e lui”.*

Se opri un moment din citit. Scria negru pe alb.

— Adevăr sau minciună? îşi privi el fraţ”.

— De asta ne vom ocupa mai târziu.

Ethan simţea o durere pornind din jurul inimii şi începând să-l strângă. Clătină însă din cap:

— Citeşte mai departe.

— Okay., /? ay *ştia cât de mult m-a durut să mă despart de băiat, aşa că m-a ajutat. Dar acum, când el nu mai e, încep să-mi fac griji că s-ar putea ca acolo cu voi să nu fie lonul cel mai potrivit pentru Seth. Sâni dispusă să mă las convinsă. Dacă sunteţi hotărâţi să-l ţineţi, ve, onora promisiunea lui Ray de a mă ajuta. Voi avea nevoie de nişte bani, na semn că aveţi intenţii bune. Cinci mii. Mi-i puteţi trimite la Post Restant, aici în Virainia vei eh. Aştept două săptămâni, considerind că poşta cam întârzie. Dacă nu primesc nicio veste, ve! şti că nu dorici cu adevărat copilul. Voi veni să-l iau. Cred* că-/ *e groaznic de dor de mine. Să-i spuneţi neapărat că mămica lui îl iubeşte şi s-ar putea să-l vadă foarte curând*

— Curva, fu primul comentariu al lui Ph llip. Ne testează, îşi încearcă mâna la încă un mic şantaj, ca să văd a dacă picăm în plasa la fel ca tata.

— Nu se poate, îi puse Anna o mână pe braţ lui Cam, simţindu-i tremurul de furie. Trebuie să lăsaţi; stemul să acţioneze. Aveţi încredere în mine că voi lua măsuri să nu facă asta. În instanţă...

— Anna, împinse Ethan scrisoarea în mâna întinsă a lui Ethan. Nu-l vom pune pe băiatul ăsta să treacă printr-un proces. Dacă există o altă cale

— Doar nu vrei s-o plăteşti, Cam...

— Nu vreau să pună mina nici pe-un cacăcios de cent, se îndepărtă el, străduindu-se să-şi stăpânească mânia. Crede că ne-a apucat de boaşe, dar se înşală. Noi nu suntem un bătrân singur.

Se răsuci în loc cu ochii scăpărători.

— S-o vedem numai încercând să ajungă la noi ca să pună mina pe Seth.

— A formulat totul în cuvinte destul de atente, comentă Ethan, în timp ce parcurgea din nou scrisoarea. Asta n-o face să fie mai puţin ameninţătoare, dar proastă nu e.

— E lacomă, interveni Phillip. Dacă urmăreşte deja să mai obţină, peste ceea ce i-a plătit tata, înseamnă ca

încearcă adâncimea sacului.

— Acum vă consideră pe voi sursa ei de venit, confirmă Anna. Şi nimeni nu poate prevedea ce va face dacă afla că sursa nu e uşor de muls.

Oprindu-se, îşi lipi degetele de tâmple, impunându-şi să gândească.

— Dacă revine în comitat şi încearcă să ia legătura cu Seth, cot obţine să fie reţinută, să i se interzică pe cale legală – cel puţin temporare – orice contact direct cu el. Aveţi custodia. Iar Seth e destul de mare pentru a avea dreptul la cuvânt. Întrebarea e, va vorbi?

Ridică mâinile, neputincioasă, apoi le lăsă să cadă.

— Mi-a spus foarte puţine despre viaţa lui de dinainte de a veni aici. Voi avea nevoie de date concrete, în scopul de a bloca orice tentativa de custodie din partea ei.

— N-o doreşte. Şi nici ea nu-l doreşte pe el.

Ethan abia reuşi să se abţină să strângă hârtia ghemotoc şi s-o arunce.

— Decât dacă valorează cât preţul unei doze. Îşi lasă clienţii să-l încerce.

Anna se întoarse cu faţa spre el, păstrându-şi privirea calma şi di rentă.

— i-a spus Seth asta? Ţi-a spus că au avut loc abuzuri

sexuale şi el a fost făcut părtaş?

— Mi-a spus destule, se înăspri amarnic gura lui Ethan. Şi de el depinde dacă vrea să-i mai spună şi altcuiva şi să vadă totul scris într-un afurisit de raport judecătoresc.

— Ethan, îi puse Anna. O mină pe braţul rigid. Şi eu ţ i la el. Nu vreau decât să-l ajut.

— Ştiu, făcu el un pas înapoi, fiindcă furiaera prea feroce şi risca să şi-o descarce pe oricine, mi pare rău, dar există momente când sistemul nu face decât să înrăutăţească şi mai mult situaţia, i dă senzaţia că est înghiţit.

Făcu un efort să-şi blocheze ecoul durerii.

— Va şti că ne are pe noi, cu sau fără sistem, stându-i alături.

— Avocatul trebuie să ştie că a stabilit legătura, luă Phillip scrisoarea de la Ethan, o împături şi o introduse înapoi în plic. Şi trebuie să ne hotărâm cum vom proceda. Primul meu impuls e de a mă duce în Virg: mă Beach, s-o scot din văgăuna ei şi să-i spun într-un mod pe care să-l înţeleagă ce-o să i se-ntâmple dacă se apropie la mai puţin de cincizeci de mile de Seth.

— Ameninţările n-au să ajute... începu Anna.

— Dar ar fi o senzaţie al naibii de plăcută, îşi dezveli Cam dinţii. Lasaţi-mă pe mine s-o fac.

— Pe de altă parte, continuă Phillip, cred că s-ar putea să fie foarte eficient – şi să dea foarte bine, dacă ajungem vreodată la un litigiu – dacă amica noastră Gloria primeşte o scrisoare oficială de la asistenta de caz a lui Seth Conturând situaţia, posibilităţi e şi concluziile trase. Contactarea sau încercarea de a contacta o mamă naturală care se poate răzgândi în legătură cu custodia copilului ei – un copil prezent în dosarele tale – ar intra în parametrii muncii tale, nu, Anna?

Anna căzu pe gânduri, ştiind că i se cerea să meargă pe o sirma foarte subţire, într-un echilibru perfect.

— N-o pot ameninţa. Dar... aş putea-o face să stea şi să judece. Marea întrebare, însă, este: îi spunem lui Seth?

— Îi e frică de ea, murmură Cam. Ce mama dracu' puştiul tocmai începe să se relaxeze, să se creadă în siguranţă. De ce trebuie să-i spunem că aia-şi vâră iarăşi coada-n viaţa lui?

— Fiindcă are dreptul să ştie, răspunse calm Ethan; nervii i se liniştiseră şi putea gândi din nou limpede. Are dreptul să ştie ceea ce s-ar putea să aibă de înfruntat Dacă ştii ce te paşte, ai şanse mai mari. Şi fiindcă, adăugă el, scrisoarea a fost adresaia familiei „Duinn. E unul dintre noi.

— Aş prefera s-o ard, murmură Phillip. Dar ai dreptate.

— Îi vom spune cu toţii, fu şi Cam de acord.

— Aş dori să vorbesc eu.

Cam şi Phillip îl priviră amândoi pe Ethan:

— Tu?

— S-ar putea ca de la mine s-o suporte mai uşor. Itoarse capul, când Seth intră pe uşă.

— Deci, hai să aflăm.

— Mama Crawford a pus mai multă îngheţată decât trebuia. Băi, nene, turna de nu se mai oprea. Pe cheu sunt cam un milion de turişti şi...

Spoiuvăiala surescitată i se opri. Ochii îi deveniră, din veseli, prudenţi. În piept, inima începu să-i bubuie. Avea propriul ei simţ al mirosului.

An na îi luă din mâini punga mare şi se întoarse să scoată caserolele de îngheţată cu capace de plastic.

— Ce-ar fi să stai jos, Seth?

— N-am nevoie să stau jos.

Îi era mai uşor să aibă avantajul la start, un picioare, dacă trebuia s-o ia la fugă.

— Azi am primit o scrisoare.

Ethan ştia că era mai bine ca veştile proaste să se dea rapid şi simplu.

— De la mania ta.

— E aici?

Frica îi revenise, tăioasa ca un scalpel. Seth făcu un pas grăbit înapoi, înţepenind ca o scândură când Cam îi puse mâna pe umăr.

— Nu, nu-i aici. Dar noi suntem. Asta să ţii minte.

Seth se cutremură o dată, apoi îşi propti bine oarele pe podea.

— Ce naiba voia? De ce trimite scrisori? Nu vreau s-o văd.

— Atunci, nu e nevoie, îl asigură Anna. De ce nu-l laşi pe Ethan să-ţi explice, după care vom vorbi despre ceea ce avem de făcut.

— Ştie că Ray a murit, începu Ethan. Cred c-a aflat imediat, dar a mai durat până să-i vină ideea.

— l-a dat bani.

Seth înghiţi un nod, pentru a-şi alunga spaima. Fraţii Quinn nu cunoşteau frica, îşi spuse el. Ei nu se temeau de nimic.

— A întins-o. Nu-i pasă c-a murit.

— Nici nu credeam că-i pasă, dar speră să mai smulgă nişte bani. Despre asta era vorba în scrisoare.

— Vrea să-i plătesc eu?

În creierul lui Seth explodă o frică nouă şi orbitoare.

— Eu n-am bani. De ce-mi scrie mie după bani?

— Nu ţie ţi-a scris.

Băiatul inspiră întretăiat, concentrându-se asupra feţei lui Ethan. Ochii acestuia erau limpezi şi răbdători, gura fermă, serioasă. Ethan ştia, fu singurul lucru la care se putu gândi. Ethan ştia cum era. Ştia despre camere, mi roşu despre mâinile grase în întuneric.

— Vrea s-o plătiţi.

O parte din el dorea să le cerşească s-o facă. Să-i plătească oricât voia. Ar fi jurat cu sânge că avea să facă tot ce-i cereau, până la moarte, ca să onoreze datoria.

Dar nu putea. Nu când Ethan îl privea, aşteptând. Şi ştiind.

— Dacă veţi ceda, o să mai ceară. O să se tot întoarcă.

Îşi frecă gura cu dosul mâinii transpirate.

— Atâta timp cât ştie unde sunt, o să tot revină, trebuie să mă duc în altă parte, într-un loc unde nu mă va putea găsi.

— Nu pleci nicăieri, se lăsă Ethan pe vine, ajungând cu ochii la nivelul alor lui. Şi nici ea nu va primi niciun ban. N-o să câştige.

Încet, mecanic, Seth îşi răsuci capul dintr-o parte în alta.

— N-o cunoaşteţi.

— O cunosc, pe bucăţele. Are destulă minte ca să ştie că suntem hotărâţi să te ţinem la noi. Că te iubim îndeajuns ca să plătim.

Văzu străfulgerarea de emoţie din ochii lui Seth, înainte ca băiatul să coboare.

— Şi am plăti, dacă aşa am pune capăt la toate, două am uşura situaţia. Dar nici n-o vom uşura, nici n-o vom înşela. E aşa cum ai spus: ar continua să se întoarcă.

— Şi-atunci ce veţi face?

— Ceea ce vom face acum. Cu toţii, adăugă el, aşteptând ca privirea lui Seth să se oprească din nou spre hipul lui. În genere, vom continua la fel ca în prezent. Phil va vorbi cu avocatul, ca să fim acoperiţi şi pe partea asta.

— Să-i spui că eu la ea nu mă mai întorc, ţipă furios Seth, aruncându-i o privire disperată lui Phillip. Orice-ar fi, nu mă mai întorc.

— Am să-i spun.

— Anna îi va scrie o scrisoare, continuă Ethan.

— Ce fel de scrisoare?

— Una deşteaptă, răspunse Ethan, cu o undă de zâmbet. Cu toate cuvintele-alea de cincizeci de dolari şi chestiile care sună oficial. O s-o trimită în calitate de

asistentă a ta de caz, pentru ca Gloria să ştie că avem de partea noastră sistemul şi legea. S-ar putea s-o pună pe gânduri.

— Urăşte asistenţii sociali, preciză Seth.

— Perfect, zâmbi Anna, pentru prima oară în mai mult de-o oră, cu sinceritate. Oamenii care urăsc, de ob ei, se şi tem.

— Un lucru, care ne-ar ajuta, Seth, dacă l-ai putea face...

Băiatul reveni cu privirea spre Ethan.

— Ce trebuie să fac?

— Dac-ai putea să vorbeşti cu Anna, să i spui; am a fost înainte – cât de exact eşti în stare.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. S-a terminat. Nu mă mai întorc.

— Ştiu, îi puse Ethan o mâna pe umerii tremurători, cu blândeţe. Şi ştiu că a vorbi despre asta poate fi aproape ca şi cum ai fi din nou acolo. Am avut nevoie de mult timp pentru a-i putea spune mamei mele – SteNei. Ca să spun totul cu voce tare, deşi ea ştia deja cea mai mare parte. După aceea, a început să fie mai bine. Şi i-a ajutat, pe ea şi pe Ray, să rezolve toate rahaturile legale.

Seth se gândi la *High Noon,* la eroi. La Ethan.

— Aşa e cel mai just?

— Mhm, aşa e cel mai just.

— Vii şi tu cu mine?

— Sigur, se ridică Ethan, întinzându-i o mână. Mergem acasă şi discutăm până la capăt.

Capitolul 14

— Gata? Mamă? Timpu’ să plecăm?

— Aproape, Aubrev.

Grace aplică ultimele retuşuri la salata de cartofi, presărând ardei tocat pentru a-i da aromă şi culoare

Aubrey îi punea încontinuu aceeaşi întrebare, de dimineaţă de la şapte şi jumătate. Grace conchise că sân gurul motiv pentru care nu ajunsese la capătul răbdării cu fiica ei era acela că şi ea se simţea la fel de agitată şi nerăbdătoare ca un copil de doi ani.

— *Maaamaaa.*

La auzul profundei frustrări din vocea ui Aubrey, Grace fu nevoită să-şi înghită un chicotit.

— ia să văd.

Împachetă cu grijă vasul în învelitoarea curată, înauite de a se întoarce să-şi studieze fetiţa.

— Eşti drăgălaşă.

— Am o fundă.

Cu un gest pur feminin, Aubrey ridică o mână, bătându-se peste panglica pe care Grace i-o petrecuse printre bucle.

— O fundă roz.

— Loz.

Fetiţa îi surâse radioasă mamei sale:

— Dăguţă mama.

— Mulţumesc, puişor.

Spera ca şi Ethan să fie de aceeaşi părere. Cum vrea s-o privească? se întrebă ea. Cum trebuia să se poarte? Veneau atât de mulţi oameni acolo şi nimeii – mă rog, în afară de fraţii Quinn – nimeni nu ştia că se iubeau.

Iubire, îşi spuse ea cu un oftat prelung, visător. Era un lucru atât de minunat. Clipi din ochi, când micile braţe o cuprinseia de picioare, strâns.

— Mama Gata?

Râzând, Grace o îmbrăţişă cu putere şi o sărută.

— i regulă. Hai să mergem.

Niciun general, în orele dinaintea unei bătălii desive. Nu-şi rânduise vreodată trupele pentru acţiune cu mai multă autoritate şi hotărâre decât Anna Spinelli Quinn.

— Seth, pune scaunele alea pliante la umbra copailor de-acolo. Phillip încă n-a venit cu gheaţa? E plecat de treizeci de minute. Cam! Tu şi Ethan puneţi mesele de picnic prea aproape una de alta.

— Acu un minut, replică printre dinţi Cam, erau prea depărtate.

Dar porni de-a-ndărătelea, târând masa încă un pas.

— Aşa e bine. E perfect.

Înarmată cu feţe de masă albe cu dungi roşii şi albastre vii, Anna traversă grăcită peluza.

— Acum puteţi muta mesele cu umorele, mai aproape de apă, cred.

Cam îşi îngustă ochii.

— Ai spus că le vrei lângă copaci.

— M-am răzgândit.

Cam deschise gura să protesteze, dar îl zări tocmai la timp pe Ethan. Care clătina din cap prevenitor. Fratele său avea dreptate, conchise el. Discuţiile n-ar fi schimbat nimic.

Anna se sucise şi se învârtise toată dimineaţa, iar când ajunseră destul de departe ca să nu-i audă i-o spuse şi lui Ethan cu enervarea omului nedumerit

— Parcă era vorba de-o femeie practică, organizată, adăugă el. Nu ştiu ce-a apucat-o. Nu-i decât un nenorocit de picnic.

— Cred că femeile exagerează în situaţiile astea, fu Ethan de părere. Îşi amintea cum refuzase Grace să-l lase să facă un duş la el în baie, fiindcă urmau să se întoarcă acasă Cam şi Anna. Cine putea şti ce se întâmpla într-o

minte de femeie?

— La recepţia ne nuntă n-a fost chiar în naiul ăsta.

— Cred că atunci avea altele în minte

— Mhm, mormăi Cam, în timp ce lua una dintre mesele rotunde cu umbrele – iarăşi – şi începea s-o care spre apa în care soarele se reflecta orbitor. Phil e cel mai deştept. S-a cărat dracu' de-acasă.

— Întotdeauna a avut talentul ăsta, încuviinţă Ethan.

Nu-l deranja să mute mesele, nici să instaleze scaunele, nici oricare alta dintre zecile de munci – mici şi mari – pe care le găsea Anna de făcut. Îi alungau din minte problemele mai grele.

Dacă-şi permitea să gândească prea mult, începea să-şi formeze în cap un portret al Gloriei Delauter. De vreme ce n-o văzuse niciodată, imaginea închipuită de creierul lui era a unei femei înalte, cărnoase, cu păr încâlcit de culoarea nisipului, ochii duri, mânjiţi cu fard ca funinginea, gura fleşcăită de prea multele întâlniri cu sticla şi prea desele împerecheri cu acul.

Ochii erau albaştri, la fel că ai lui. Gura, în pofida stratului gros de ruj, avea aceeaşi formă cu a lui. Şi ştia că nu faţa mamei lui Seth o vedea. Ci pe a propriei lui mame

Imaginea nu părea tulbure şi ceţoasa, aşa cum devenise

de-a lungul timpului. Era limpede şi tăioasă de parc-ar fi fost ieri.

Încă mr. Avea puterea de a-i îngheţa sângele în vene, de a-i închega în stomac o frică animalică bolnăvicioasă, soră cu ruşinea.

Îi mai trezea şi acum dorinţa de a lovi cu pumni învineţiţi şi însângeraţi.

Se întoarse încet, când auzi ţipătul de bucurie. Şi o văzu pe Aubrey alergând prin iarbă, cu ochii strălucitori ca două raze de soare. Şi pe Grace, oprită lângă treptele verandei, cu zâmbetul ei cald şi doar puţin cam sfios.

N-ai niciun drept, şuieră mica voce rea din capul lui. *Niciun drept nu ai să atingi ceva atât se minunat şi luminos.*

Dar, o, câtă nevoie avea. O nevoie care-l îneca precum un val de turtună, azvârlindu-l în derivă. Când Aubrey se avântă spre el, braţele lui se întinseră în jos, o ridicară şi o învârtiră, în timp ce fetiţa ţipa de plăcere.

Voia să fie a lui. Cu un dor ce pornea din măduva oaselor, dorea ca acel copil perfect, inocent, vesel, să-i aparţină lui.

Genunchii lui Grace şovăiră în timp ce mergea spre ei. Imaginea alcătuită de ei doi i se întipări în minte, în... Îimă,

de unde ştia că n-avea să se mai şteargă. Bărbatul lungan, cu mu ni mari şi zâmbet serios, şi fetiţa strălucitoare ca-aurul, cu o fundă trandafir le în păr.

Soarele îi scălda plin şi bogat ca iubirea ce şiroia din inima ei.

— A fust gata să vină de când a deschis ochii, azi dimineaţă, începu Grace. M-am gândit să venim puţin mai devreme, ca să-i dăm Annei o mână de ajutor.

0 privea atât de intens, de calm, încât nervii ei executară un dans rapid sub piele.

— N-au mai rămas prea multe de făcut, dar...

Se întrerupse, fiindcă braţul lui se repezise, o cuprinse cu iuţeală şi forţă şi o trase spre el. Avi timp să tragă aer în piept o dată, surprinsă, înainte ca gura lui să i-o acopere pe a ei. Aspru, dornic, îi azvârlea fulgere fierbinţi prin sânge, îi făcea creierul surprins să se învârtească vertiginos. Ca prin ceaţă, auzi ţipătul încântat al lui Aubrey:

— Pupă, mama!

A, da, îşi spuse Grace, grăbindu-se să prindă din urmă ritmul frenetic pe care-l stabilise el. Te rog. Sărută-mă, sărută-mă, sărută-mă.

1se păru că auzea un sunet de la el, un oftat poate,

care răsuna de undeva dintr-un loc aflat prea adânc ca să se poată auzi. Buzele lui se îmblânziră. Mâna care-i apucase spatele bluzei ca un om agăţându-se pe viaţă şi pe moarte se deschise, mângâie. Acea emoţie mai gingaşă, mai delicată, ce iriza din el, nu era cu nimic mai calmă decât acea primă şfichiuire de rapacitate; nu făcea

decât să poleiască muchiile jinduirii pe care o stârnise.

Îi simţea mirosul, de căldură şi de bărbat. Simţea mirosul fiicei sale, pudră şi copil. Braţele ei încercuiră pe amândoi, alcătuind instinctiv o unitate, rămânând astfel când sărutarea se încheie şi-şi putu îndesa faţa în umărul lui.

Niciodată n-o sărutase de faţă cu altcineva. Ştiu că, în momentul când Ethan o îmbrăţişase, Cam se afla la doar câţiva paşi distanţă. Şi se putea să-i fi văzut şi Seth... şi Anna.

Ce însemna?

— Pupă-mă! ceru Aubrey, bătându-l pe Ethan cu palma pe obraz şi ţuguindu-şi buzele.

Îi îndeplini dorinţa, apoi îşi frecă nasul pe gâtul ei, gâdilându şi făcând-o să râdă. Apoi, întoarse capul: 1 atinse cu buzele părul lui Grace.

— N-am vrut să te înhaţ aşa.

— Sperasem s-o faci murmură ea. Mă făcea să simt că te gândeai la mine. Că mă doreai.

— Mă gândesc la tine, Grace. Te doresc.

Întrucât Aubrey se zbătea, o puse jos, lăsând-o să alerge spre Seth şi spre câini.

— Voiam să zic că n-am vrut să fiu brutal cu le.

— N-ai fost. Nu sunt fragilă, Ethan.

— Ba eşti.

Când o văzu pe Aubrey trântindu-se peste Foolish ca să se poată tăvăli prin iarbă, reveni cu privirea la Grace, uitându-se în ochii ei.

— Delicată, continuă el, încet, ca porţelanul alb cu trandafiri roz pe care ni I folosim decât de Thanksgivuig.

Faptul că şi-o imagina astfel îi făcea inima să palpite plăcut, chiar dacă ştia că altul era adevărul.

— Ethan...

— Întotdeauna m-am temut să nu te orând greşit, să nu te rup în două, de prea multă stângacie. Niciodată nu m-am obişnuit cu adevărat.

T? i trecu uşurel degetul mare peste pometele obrazului ei, unde pielea era caldă, gingaşă şi mătăsoasă. Apoi, îşi lăsă mâna să cadă într-o parte.

— Mai bine să ne-apucăm de treabă, înainte ca Anna să-l aducă pe care la capătul răbdării.

Stomacul lui Grace continua să trepideze de o încântare nervoasă, chiar şi când începu corvoada aducerii mâncării din bucătărie pe masa de picnic. Se surprindea oprindu-se, cu câte o salatieră sau platou în mina, pentru a-l privi pe Ethan bătând în pâmini ţăruşii pentru jocul cu potcoavele.

„Uite cum i se unduiesc muşchii sub camaşă. E atât de puternic. Priveşte cum îl învaţă pe Seth să ţină ciocanul. E atât de răbdător. Poartă blugii pe care i-am spălat eu alaltăieri. Manşetele se albiseră şi începeau să se destrame. Avusese şaizeci şi trei de centi în buzunarul din faţă. Dreapta.

Uite-o pe Aubrey cum i se caţără în cârcă. Ştie că va fi binevenită. Da, duce mâinile înapoi, o saltă puţin ca să stea mai sigur, apoi se reapuca de treabă. Nu-l deranjează când ea îi fură şapca şi încearcă să şi-o pună pe cap. L-a crescut lung părul şi capetele lucesc în soare când şi-l scutură din ochi.

Sper să mai uite un timp să se ducă la frizer.

Aş vrea să i-l pot atinge, chiar acum. Să-mi inelez pe deget şuviţele acelea groase, decolorate de soare”.

— Ce tablou frumos, murmură Anna din spatele ei,

făcând-o să tresară; râzând încet, puse pe masă un enorm castron cu salată de paste făinoase. Şi eu fac la fel cum

Cam. Uneori. Stau doar şi mă uit. Fraţii Quinn sunt nişte oameni foarte buni de privit.

— Eu tot cred c-am să arunc doar o privire scurtă, după care nu mă mai pot opri zâmbi Grace când Ethan se ridica, tot cu Aubrev agăţată în spinare, şi începu să se învârtească încet în cerc, ca şi cum ar fi căutat-o.

— Are un stil miraculos de firesc cu copiii, comentă Anna. Va fi un tată minunat.

Grace simţi că i se înfierbântau obrajii. Şi ea se gânijise la acelaşi lucru. Îi era greu să creadă că numai cu câteva săptămâni în urmă îi spusese propriei sale mame niciodată n-avea să se mai mărite. Iar acum stătea la îndoială şi se întreba. Şi aştepta.

Îi fusese uşor să înlăture toate gândurile despre căsătorie, când nu crezuse că ar fi putut trăi vreodată împreună cu Ethan. Prima oară îşi ratase căsnicia fiindcă inima ei aparţinuse altui bărbat, nu soţului. Ea fusese de vină şi accepta responsabilitatea eşecului.

Dar cu Ethan putea face căsătoria să strălucească, nu? îşi puteau întemeia un cămin, o familie şi un viitor bazat pe iubire, încredere şi cinste.

Ethan n-avea să se grăoeasca, medită ea. Nu era stilul lui. Dar o iubea. Îl înţelegea pe Ethan destul de bine pentru a şti că pasul următor avea să fie căsătoria.

Era deja pregătită să-l facă.

Mirosul burgerilor frigându-se pe grătar, izul de drojdie al berii pompată dintr-un butoiaş rece. Râsetele copiilor şi glasurile adulţilor conversând tare, vesel sau murmurând încet, în bârfe suculente. Vuietul scăzut al unei şalupe trecând în viteză, cu strigătele entuziaste ale ocupanţilor ei adolescenţi, dangătele metalice ale potcoavelor lovite de jaloane. Existau mirosuri, sunete şi imagini. Se vedea viu roşul, albul şi albastrul pânzeturilor care acopereau mesele pline cu farfurii, salatiere, platouri şi crătiţi.

Plăcinta cu cireşe a doamnei Cutter Salata de creveţi a Wilsonilor. Ceea ce mai rămăsese din gaieata cu porumb fiert pe care o aduseseră soţii Crawrord. Contraje de Jell-o şi salată de fructe, pui fripţi şi pătlăgele timpurii. Oamenii erau adunaţi în grupuri sau răsfiraţi. Pe scaune, pe gazon, ¡os la debarcader şi pe verandă.

Câţiva bărbaţi stăteau cu miinile-n şolduri, urmărind jocul cu potcoave, cu chipurile sobre în stilul oamenilor care chibiţează la o competiţie sportivă. Copiii dormitau în cărucioare sau braţe primitoare, în timp ce alţii se

văicăreau să li se acorde atenţie. Tinerii înotau şi se bălăceau în apa răcoroasă, în timp ce bătrânii îşkfăceau vânt la umbră.

Cerul era senin, arşiţa imensă.

Grace îl văzu pe Foolish adulmecând pe jos după resturi de mâncare; găsea o mulţime şi-şi imagina că avea să sufere de indigestie ca un... desigur, ca un câine, până nu se termina ziua.

Spera să nu se mai termine niciodată.

Intră la marginea apei, ţinând-o strâns pe Aubrey, în pofida colauelor colorate pe care le avea trase pe braţe, îşi coborî fiica în apă, râzând când picioruşele lui Aubrey începură să se zbată încântate.

— Hai, hai, hai şi tu! o chemă Aubrey.

— Iubito, nu mi-am adus costumul de baie.

Dar mai înaintă puţin, DÂnă când apa îi ajunse la genunchi, pentru a o putea lăsa pe Aubrey să se bălăcească.

tGrace! Grace! Fii atentă!

Îndatoritoare, Grace miji ochii în soare, pentru a-l privi pe Seth cum făcea din fugă un salt de pe ponton, trângind genunchii la piept, cuprinzându-şi-i în braţe: „zbind apa ca o bombă, spre a stârni o jerbă sclipitoare. Stropind-o toată.

— Ghiulea, anunţă el mândru când ieşi la suprafaţă: apoi zâmbi. Mamâăă, te-ai udat toată.

— Seth, ia-mă, întinse Aubrey braţele, încordându-se. Lamă.

— Nu pot, Aub. Mai am de dat cu nişte bombe.

Când porni înot spre ceilalţi băieţi, Aubrey începu să zâmbească.

— Se va întoarce să se joace mai târziu, oasigură Grace

— Acuma!

— Imediat.

Pentru a preveni o criză de toată frumuseţea, o aruncă pe Aubrev în sus, prinzând-o în momentul când atinse apa. O lăsă să lipăie şi să stropească, după care îi dădu drumul, muşcându-şi buzele când o văzu pe Aubrey delectându-se în libertate.

— Înot mami.

— Văd, iubito. Eşti o înotătoare bună. Dar nu te-ndepârta.

Aşa cum se aşteptase, soarele, apa şi emoţia coni trebuiau spre a obosi fetiţa. Când Aubrey începu să clipească şi să deschidă ochii larg, aşa cum făcea când înfrunta somnul, Grace o trase spre ea.

— Hai să bem ceva, Aubrey.

— Înot.

— O să mai înotăm. Mi-e sete.

Grace o ridică în braţe, adunându-şi torţele pentru mica bătălie care avea să urmeze.

— Ce-ai prins acolo, Grace, o sirenă?

Mama şi fiica priviră în susul pantei ude a malului, unde îl văzură pe Ethan.

— Da ştiu că-i frumoadă, zâmbi el spre faţa rebelă a lui Aubrey. Nu mi-o dai mie?

— Nu ştiu. Poate.

Se aplecă spre urechea lui Aubrey:

— Crede că eşti o sirenă.

Buza lui Aubrey tremura, dar aproape uitase de ce-i

venea să plângă.

— Ca Ariei?

— Da, ca Ariei din film.

Începu să urce pe mal, iar mâna lui Ethan o întâmpină, prinzându-i-o strâns pe-a ei. Şi, când Grace îşi –. Regăsi echilibrul, Ethan i-o luă pe Aubrey din braţe.

— Înot, îi spuse ea, cam jalnic, apoi îşi îngropă faţa în adâncitura gâtului său.

— Te-am văzut cum înotai.

Era udă, rece şi ghemuită lângă el. Ethan întinse mâna, o luă din nou pe a lui Grace şi o trase pe mal. De astă dată, degetele îi pătrunseră printre ale ei, ţinându-se strâns.

— Se pare că acum am două sirene.

— E obosită, spuse încet Grace. Asta o irită uneori. E udă, adăuga, dând să i-o ia din braţe pe Aubrey.

— Stă bine, îi eliberă Ethan mâna, numai fiindcă voia să-şi treacă degetele peste părul ei umed şi lucitor. Şi tu eşti udă.

Apoi, îi cuprinse umerii cu un braţ.

— Hai să ne plimbăm un timp pe la soare.

— În regulă.

— Poate prin faţa casei, propuse el, zâmbind puţin.

Zicând simţi cum îi adia pe biele respiraţia lui Aubrey, devenind mai regulată, în timp ce adormea. Unde nu-i aşa de multă lume.

Cu mirare şi simţind un val încet de plăcere, Carol

IMonroe îl văzu pe Ethan luându-i fiica şi nepoata la plimbare. Cu ochii ei de femeie, vedea mai mult decât un vecin şi prieten plimbându-se cu o vecină şi priefenă. Impulsiv, îşi trase soţul de braţ, distrăgându-i atenţia de la runda de potcoave în care era absorbit.

— Stai puţin, Carol. Junior şi cu mine mergem la câştig în runda asta.

— ia uite, Pete. Uită-te-acolo. Grace e cu Ethan.

Vag nemulţumit, Pete aruncă o priv re şi ridică din umeri

— Ei, şi?

— *Cu el,* Pete, capsomanule.

O spusese cu exasperare şi afecţiune.

— Ca doi iubiţi.

— Iubiţi?

Pufni, gata să alunge gândul – Dumnezeu îi era martor ca lui Carol îi veneau cele mai sucite idei din când în când Ca atunci când o apucase să facă o croaziera până în Bahamas. De parcă n-ar fi putut lua o barcă oricând poftea, din propria lor oqradă. Dar apo observă – ceva – în

modul cum se apleca trupul lui Ethan spre Grace, în **i** felul ei de a-şi înclina capul.

Imaginea îl făcu pe Pete să-şi foiască picioarele în loc, încruntat, mutându-şi privirea.

— Iubiţi, mormăi el, fără a şti ce părere ar fi trebuit să aibă. Nu-şi băga nasul în viaţa fiicei lui, îşi reaminti. Pornise deja pe drumyl ei în viaţă.

Se încruntă cu putere în soare, amintindu-şi cum fusese când fetiţa lui îşi rezemase capul pe umărul său, la fel cum făcea acum Aubrey cu Ethan.

Când erau atât de mici, îşi spuse Pete, aveau încredere în oameni şi-i priveau şi credeau tot ce li se spunea, chiar şi de le-ai fi spus ca tunetele nu sunt decât bătăi din palme ale îngerilor.

Pe măsură ce creşteau, începeau să se începărteze. Şi să dorească lucruri care n-aveau niciun sens. Ca de pildă, bani ca să trăiască în New York City şi binecuvântarea de a se mărita cu cine ştie ce canalie de nimic nici pe departe pe măsura lor.

Încetau să te mai creadă omul cu toate răspunsurile şi-ţi frângeau naibii inima. Aşa că trebuia să ţi-o dregi la loc cât iuţeai de repede şi să ţi-o zăvorâşti cu lacătul, ca să nu se mai poată repeta.

— Ethan e exact ceea ce-i trebuie lui Grace, spunea Caro1 cu voce scăzută – doar în caz că vreunul dintre tăntălăii care credeau că aruncatul unei potcoave peste un ţăruş de fier era cel mai interesant mod de a-ţi petrece ziua avea auz firi. E un om statornic şi plin de o mare blândeţe. E un om pe care se poate baza.

— N-o să...

— Ce?

— N-o să se bazeze pe nimeni. E prea mândră ca să-i prindă bine, aşa a fost dintotdeauna.

Carol nu făcu decât să ofteze. Dacă era adevărat. Grace moştenise până la ultimul dram mândria îndărătnică a tatălui ei.

— Niciodată n-ai încercat, măcar, să-i ieşi în întâmpinare la jumătate.

— Nu-ncepe să te iei de mine Carol. N-am nimic de spus. Se desprinse de ea, neluându-şi în seamă vinovăţia, căci ştia că gestul lui avea s-o doară.

— Vreau o bere, murmură, îndepărtându-se.

Phillip Quinn şi câţiva dintre ceilalţi stăteau adunaţi în jurul butoiaşului. Pete observă amuzat că Phillip flirta cu fata lui Barrow, Celia. Nu-l putea învinui – era clad; tă ca un model de la *Playboy* şi nu se temea s-o arate. Nu era un

lucru pe care un bărbat să înceteze să-l observe, chiar dacă era destul de bătrân ca să-i fie tată.

— Să vă pun una, domnule Monroe?

— Mulţam, arată Pete cu capul spre petrecăreţii din curtea din spate. Ţi-ai adunat multă lume azi aici, Phil. Şi-ai aranjat frumos. Ţin minte că ai tăi dădeau câte-un picnic aproape-n fiecare vară. E bine că păstrezi tradiţia.

— Anna a fost cu ideea, îi răspunse Phillip, dându-i o bere cu spumă într-o cana înaltă de plastic.

— Le vin mai mult femeilor, decât bărbaţilor, cred. Dacă eu n-apuc, să-i spui că-i mulţumesc pentru invtaţie. Tre' să mă-ntorc pe cheu peste vreo oră ca să pregătesc lansarea.

— Întotdeauna îţi iese bine. Ai cele mai bune artificii de pe Coastă.

— Tradiţia, repetă Pete.

Era un cuvânt care conta pentru el.

Carol Monroe nu era singura care observase cum se plimbau Ethan şi Grace împreună. Supoziţiile şi zâmbetele ştrengăreşti începură să se răspândească peste salata de cartofi şi crabii fierţi la abur.

Mama Crawford îşi legăna furculiţa spre buna ei prietenă Lucy Wilson.

— Dacă mă-ntrebi pe mine. Grace va trebui să pună

picioru-n prag, dacă vrea ca Ethan Quinn să-şi pună pirostriile înainte ca fetiţa asta să intre la colegiu. În viaţa mea n-am văzut un om care să se mişte aşa de-ncet.

— E cumpatat, spuse cu loialitate Lucy.

— Nu te contrazic. Spun doar că-i prea mocăit văd cum se scurg ochii unuia după celălalt încă dinainte ca băiatul ăsta să fi avut propria lui barcă de pescuit. Trebuie să fi trecut aproape zece am de-atunci. Am vorbit despre asta cu Stella – Dumnezeu s-o odihnească – o dată sau de două ori.

Lucy oftă peste salata de fructe, şi nu numai fiindcă era atentă la calorii.

— Stella îşi cunoştea băieţii ca-n palmă.

— Ba bine că nu. L-am zis eu într-o zi: „Stella. Lui Ethan al tău i s-au aprins călcâiele după fata lui Monroe”. Şi a râs, după care-a spus că se-ndrăgostise ca Un căţeluş, da uneori asta-i calea cea mai buna ca să-ncepi o poveste serioasă. N-am înţeles niciodată de ce Ethan n-a ieşit în faţă înainte ca Grace să se fi-ncurcat cu Jack Casey ăla. Mie nu-mi plăcea deloc.

— Nu era un băiat rău, numai slab din fire. Uite-acolo, Mamă, coborî Lucy vocea pe un ton conspirativ, arătând cu capul spre Ethan şi Grace, care apăreau de după colţul

casei ţinându-se de mână, cu Aubrey adormită pe umărul lui.

— Ăsta n-are nici urmă de slăbiciune-n el, îşi mişcă Mama Crawford sprâncenele, zâmbind satisfăcută spre prietena ei. Şi încetineala poate fi bună. La pat, nu-i aşa. Lucy?

— Poate fi, Mamă. Hohoti Lucy. Nici vorbă.

Binecuvâiitat de inconştienţi de speculaţiile pe care le stârnea o plimbare liniştită pe lângă casă într-o după-a

1

miază fierbinte de vară, Grace se opri să mai toarne ceai de la gheaţă. Înainte de a fi umplut pe jumătate primul pahar, mama ei se apropie grăbită, numai zâmbete.

— O, dă-mi-o mie pe fetiţa asta scumpă. Nimic nu mă linişteşte mai mult decât să am grijă de un copil care doarme.

În timp ce vorbea, încet şi repede, o luă pe Aubrey (jin braţele lui Ethan.

— Îmi va da un motiv perfect ca să mă aşez puţin la umbră şi să am linişte. Jur că mă dor urechile de cât a vorbit Nancy Claremont. Voi, tinerii, mergeţi să vă distraţi.

— Tocmai mă pregăeam s-o culc, începu Grace, dar mama ei alungă propunerea cu un gest.

— Nu-i nevoie, nu-i nevoie. N-am nici pe departe destule ocazii s-o ţin în braţe când stă cuminte. Duceţi-vă să vă continuaţi plimbarea. Totuşi, mai feriţi-vă şi voi de soare. E ca un cuptor.

— Bună idee, spuse meditativ Ethan, în timp ce Carol se îndepărta grăbită, gângurindu-i lui Aubrey care dormea. Puţină umbră şi linişte nu fac niciun râu.

— Ei... în regulă, dar mai am doar vreo oră şi va trebu să plec.

Ethan o trăgea uşurel spre copaci, gândindu-se să găsească un loc ferit, intim, unde s-o sărute din nou. Se opri la marginea pădurii, privind-o încruntat:

— Unde să pleci?

— La serviciu. Astă seară am de lucru la câri urnă.

— El a seara ta liberă.

— Era – adică, este de obicei, dar mi-am luat nişte ore suplimentare.

— Deja munceşti prea multe ore.

Grace zâmbi, distrasă – apoi uşurată, când umbra în care intră reduse la jumătate canicula intensă.

— M? am doar câteva. Shiney a fost înţelegător şi m-a ajutat să pun Ip loc ce-a trebuit să dau pentru maşină. O, ce bine e aici, închise ea ochii, inspirând adânc aerul

răcoros şi umed. Anna a spus că mai târziu tu şi fraţii tăi veţi cânta. Îmi pare rău că nu vă pot auzi.

— Grace, ţi-am spus ca dacă banii sunt o problemă, te ajut eu.

Grace deschise din nou ochii.

— N-am nevoie de ajutorul tău, Ethan. Mă pricep să lucrez.

— Mhm, te pricepi. Toţi vă pricepeţi, naibii.

Se îndepărtă de ea, apoi reveni, ca şi cum ar fi încercat să scape de enervarea care-l rodea.

— Nu suport gândul că te canoneşti atâta acolo.

Şira spinării ei înţepeni – o simţea devenind rigidă şi dreaptă, vertebră cu vertebră.

— Nu vreau să ne certăm din nou pe tema asta” E o muncă normală, cinstită.

— Nu mă cert cu tine, îţi spun doar.

Porni spre ea, cu enervarea care i se învolbura în ochi surprinzând-o pe Grace destul de mult încât să se retragă până lângă un copac.

— Te-am auzit spunând-o şi altă dată, zise ea cu voce inexpresivă, iar asta nu schimbă faptele. Lucrez la cârciumă şi voi continua să lucrez acolo.

— Al nevoie de grija cuiva.

Îl rodea dureros faptul că nu putea fi el acela.

— N-am nicio nevoie.

N-avea pe dracu’. I se vedeau deja cearcăne de oboseală sub ochii aceia verzi şi schimbători, iar acum îi spunea că avea să care tăvi până ia două noaptea.

— I-ai achitat lui Dave maşina?

— Pe jumătate.

Era umilitor.

— A fost destul de cumsecade ca să m-aştepte până luna viitoare cu restul.

— N-ai să-l plăteşti.

Acesta, măcar, era un lucru pe care-l putea face Şi avea să-l facă, pe toţi sfinţii.

— Am să-l plătesc eu.

Grace uită de orice umilinţă. Bărbia i se ridică, scurt şi rapid ca un glonţ.

— Ba n-ai să-l plăteşti.

Altă dar a, ar fi luat-o cu binişorul, ar fi convins-o. Sau pur şi simplu ar fi procedat tacit. Dar ceva se răzvrăta în el – ceva ce exista acolo, fierbând mocnit, din dimineaţa când se întorsese şi o văzuse. Nu-l lăsa să gândească, numai să simtă şi să acţioneze. Cu ochii aţintiţi într-ai ei, ridică o mână, apucând-o de qât.

— Să taci.

— Nu sunt un copil, F.than. Nu poţi să...

— Nu mă gândesc la tine. Ca la un copil.

Ochii ei străluceau pătrunzători. Înfierbântau ceea ce fierbea în el, până la clocot.

— Am încetat s-o mai pot face şi nu mă pot întoarce în urmă. De data asta, fă ce vreau eu.

Nu ştia când începuse să i se întretaie respiraţia şi s-o treacă fiori prin piele. Ca prin ceaţă, simţi scoarţa aspră a copacului zgâriindu-i mâinile cu care o apăsa Nu se mai gânoea că-i propunea să accepte câteva sute de dolari pentru o maşină.

— Ethan...

Cealaltă mâna a lui i se lăsase pe sân. Ethan nu voise s-o pună acolo, dar o acoperea şi degetele începură să i se flexeze, frământând-o. Avea cămaşa încă umedă, doar puţin umedă. Îi simţea pielea încingându-se pe dedesubt.

— Fă ce vreau eu, de data asta, repetă el.

Ochii lui Grace erau imenşi. Cădea în ei, înecându-se. În na ei îi palpita sub mână, ca şi cum ar fi ţinut-o în palmă, bătând Gura i se prăvăli peste a ei cu o lăcomie violentă pe care, cine ştie cum, nu şi-o mai putea înfrâna. Îi auzi ţipătul şocat, înăbuşit sub buzele lui agresive. Ceea ce nu

făcu decât să-i trezească un fior tenebros.

Căldura emana din el năvalnic, năucind-o. Dinţii săi îi muşcau aspru buza, făcând-o să ţipe uşor, să se deschidă în calea invaziei iuţi şi agile a limbii lui.

Senzaţiile curgeau prea rapid pentru a se desparţi unele de altele, dar toate erau neguroase, acute şi irezistibile. Mâinile-i alergau peste tot, ridicându-i bluza, căutând sânii, zqâriind-o cu palmele acelea delicios de aspre. Îi simţi tremurând, îl apucă de umeri ca să-şi ţină amândoi echilibrul.

Apoi, începu să-i tragă pantalonii scurţi.

Nu! O parte din mintea ei se retrase şocată aproape urlând. Nu se putea gândi s-o posede, acolo, aşa, la doar câţiva paşi de locul unde oamenii stăteau de vorbă şi copiii se jucau. Dar o altă parte din ea nu făcea decât să geamă de excitaţie şocată, şoptind că da.

Aici. Acum. Aşa. Exact aşa.

Când o pătrunse, ţipatul ei ar fi purtat ceva din ceea ce simţeau amândoi, dar fu înghiţit de gura lui, pierdut între respiraţiile sale întretăiate.

Împinse cu putere, repede, adânc, cu trupul năvălindu-i într-al ei, cu mâinile înfigându-i-se în fundul rotund şi tare, în timp ce se afunda în ea. Din minte i se şterse totul. În

afara acelei singure nevoi disperate. Când Grace juisa, explodând peste el, în jurul lui, în el, fiorul îi fu întunecat şi primordial şi-i undă pielea ca un strat de sudoare. Propriul lui orgasm avea gheare, cu vârfuri fierbânţi; tăioase ca bricele, care-l sfâşiară brutal, i se înroşi vederea

Chiar şi când se limpezi, continuă să se cutremure, să gâfâie. Treptat, deveni conştient de realitate. Azi bocănitul grăbit al unei ciocănitori în adâncul pădurii, râsetele cristaline dincolo de copaci. Şi, respiraţiile cu suspine ale lui Grace. Simţi briza răcorindu-i pielea. Şi tremurele ei.

— Oh, Doamne! Fir-aş al naibii, înjură el încet, cu patima.

— Ethan?

Nu ştiuse, nici n-ar fi crezut că un om putea avea o asemenea dorinţă înăuntrul său. Pentru ea.

— Ethan, repetă, şi şi-ar fi ridicată în jurul lui braţele vlăguite, dacă el nu s-ar fi retras.

— Iartă-mă, eu...

Nu-şi găsea cuvintele Nimic din ce-ar fi putut spune nu era potrivit, n-ar fi fost de ajuns. Se aplecă, îi ridică şortul la loc şi ¡-l încheie. Cu aceeaşi încetineală grijulie, îi aranjă cămaşa.

— Nu-ţi pot prezenta nicio scuză pentru asta. Nu exista

niciuna.

— Nu vreau să primesc scuze. N-am nevoie de aşa ceva pentru ceea ce facem împreună, Ethan.

Ethan privi în pământ, pe când în cap îi începea o pulsaţie surdă.

— Nu ţi-am dat de ales.

Ştia ce însemna să nu ai de ales.

— Am ales deja singură. Te iubesc.

Atunci o privi, cu tot ceea ce trăia în el învolburându-i-se în ochi. Gura ei era umflată, după felul cum i-o prădase. Ochii-i erau enormi. Trupul purta cu siguranţă vânătăi lăsate de mâinile lui.

— Meriţi ceva mai buni de-atât.

— Îmi place să crea că te merit pe tine. Mă faci să mă simt... dorită. Nici măcar nu e ăsta cuvântul potrivit, îşi apăsă Grace o mână pe inima care încă-i mai bătea cu viteză. Râvnită, înţelese ea. Râvnită. Iar acum, îmi pare rău...

Privirea i se abătu dinspre ochii lui.

— Îmi pare rău pentru toate femeile care n-au aflat niciodată ce înseamnă a fi râvnite.

— Te-am speriat.

— Un moment.

Copleşită, expiră scurt.

— Ce naiba, Ethan, trebuie neapărat să-ţi spun că mi-a plăcut? Mă simţeam neputincioasă şi dominată şi era atât de fascinant. Ţi-ai pierdut controlul şi, de cele mai multe ori, ai un autocontrol incredibil de puternic. Mi – a plăcut să ştiu că poate ceva ce-am făcut, sau ceva ce sunt, ţi l-a zdruncinat.

Ethan îşi trecu o mâna prin păr.

— Mă zăpăceşti, Grace.

— Nu voiam. Dar nu cred nici că e prea rău

Oftând, Ethan făcu un pas înainte, doar atâta cât să-i netezească la loc părul răscolit.

— Poate problema e că am crezut că ne cunoşteam atât de bine. Dar nu ştim toate amănuntele.

luă mina, studiind-o cu îngândurarea aceea a lui încruntată care-i plăcea atât de mult. Apoi, îi sărută degetele într-un mod ce-i făcu genele să tremure.

— Nu vreau să-ţi fac niciodată vreun râu. În niciun fel.

Dar o făcuse şi avea s-o mai facă.

Rămase cu mâna ei într-a lui, în timp ce porneau înapoi spre lumina soarelui. Trebuia să-i dezvăluie curând acele amănunte despre el. Astfel, Grace avea să înţeleagă de ce nu-i putea dărui mai mult.

Capitolul 15

— Deci, nu ştiu dacă voi mai umbla cu el, fiindcă devine mult prea posesiv, înţelegi? Nu vreau să-i rănesc sentimentele, dar trebuie să mai şi trăieşti, este?

Julie Cutter muşcă din mărul verde şi lucios pe care-l luase din fructieră, în bucătăria lui Grace. Se simţea acolo ca acasă. Dezinvoltă, se săltă pe bufet, în timp ce Grace împăturea rufele pe masă.

— În plus, continuă ea, gesticulând e „mărul, am cunoscut un tip incredibil de scump. Lucrează la magazinul de computere din complex. Poartă nişte ochelari mici cu rame metalice şi are cel mai dulce zâmbet din lume, zâmbi, luminându-i-se toată faţa drăgălaşă, în formă de inimă, l-am cerut numărul de telefon şi a roşit.

— l-ai cerut numărul de telefon?

Grace asculta doar pe jumătate. Îi plăcea mult când Julie venea doar în vizită. Întotdeauna era plină de haz, energie şi subiecte de vorbă. În ziua aceea, însă, îi era greu să se concentreze. Avea mintea prea plină de cele întâmplate între ea şi Ethan în pădurea aceea umbroasă. Ce anume sărise din el ca s-o devoreze – şi de ce în continuare devenise atât de distant?

— Sigur, îşi înclină Julie capul, cu ochii ei căprui pli. < de umor. Tu n-ai dat niciodată o întâlnire unui tip? Haide.

Grace, suntem în pragul mileniului trei. Celor mai mulţi le place de mor când femeia ia iniţiativa. Oricum...

? i scutură pe spate pletele şatene, cu fir lung şi drept.

— Lui Jeff i-a plăcut – computeristul sexy. La început s-a fâstâcit de tot, dar pa urmă mi i-a dat şi când l-am sunat, mi-am dat seama ce fericit era. Aşa că ieşim împreună, dar mai întâi trebuie s-o rup cu Don.

— Bietul Don, murmură Grace, aruncând o privire absentă, când Aubrey răsturnă turnul de cuburi pe care-l construise, apoi îi aplaudă distrugerea.

— Ei, o să-şi revină el, ridică din umeri Julie. Nu-i ca şi cum ar fi îndrăgostit de mine, sau aşa ceva. E doar obişnuit să aibă o puicuţă.

Grace fu nevoită să zâmbească. În urmă cu câteva luni, Jtilie fusese înnebunită după Don, repezindu-se să-i spună lui Grace toate detaliile despre întâlnirile lor. Sau, bănuia Gract el puţin o versiune cenzurată.

— Mi-ai spus că Don era omul ales.

— A fost, râse Julie. O vreme. Încă nu sunt gata pentru unul *singur.*

Grace se duse la frigider, să toarne de băut pentru toate

trei. La vârsta Ibi Julie – nouăsprezece ani – ea fusese însărcinată, măritata şi îngrijorată de achitarea notelor de plată. Acum avea ooar cu trei ani mai mult, dar parc-ar fi fost trei sute.

— Atunci, bine faci că tot cauţi, ca să fii sigură.

Îi dădu un pahar, susţinându-i un moment privirea.

— Şi ca să ai grijă.

— Am grijă, Grace, o asigură Julie, mişcată. Aş vrea să fiu maritată, într-o zi. Mai ales dacă înseamnă să am un copilaş la fel de minunat ca Aubrey. Dar vreau să termin colegiul, apoi să văd şi eu ci te ceva din lume. Să tac... diverse, adăugă, gesticulând larg. N-am chef să mă oomenesc legată de mâini şi de picioare schimbând scu>ne şi lucrând în cine ştie ce fundătură numai fiindcă i. Am lăsat dusă cu vorba de un tip...

Lasă fraza în aer deodată copleşită sincer de ceea ce spusese. Cu o expresie de scuză în ochii enormi, se lăsă să lunece jos de pe bufet.

— Doamne, iartă-mă. Bătută-n cap mai pot să fiu uneori. N-am vrut să...

— Nu-i nimic, o strânse Grace scurt de braţ. Exact asta am făcut eu, exact asta am lăsat să mi se întâmple. Mă bucur că tu eşti mai isteaţă.

— Sunt o cretina, murmură Julie, în pragul lacrimilor. O tâmpită insensibilă. Sunt nesuferită.

— Ba nu eşti, râse uşor Grace, luând din coş un spielhosen de-al lui Aubrey. Nu mi-ai lezat amorul propriu. Detest gândul că n-am fi prietene destul de bune ca să poţi spune ceea ce gândeşti.

— Eşti una dintre cele mai bune prietene ale mele. Şi am gură mare.

— Ei, asta-i drept, chicoti Grace, văzându-i strâmbătura. Dar îmi place.

— Vă iubesc şi pe tine şi pe Aubrey, Grace.

— Ştiu Acum, nu-ţi mai face griji şi spune-mi unde te duci cu Jeff, dragâlaşul de la computere.

— Şusta protejată. Cinema şi pizza.

Julie slobozi un oftat slab de uşurare. S-ar fi... ras în cap şi vopsit purpuriu, decise ea, înainte de a face ceva care s-o doară pe Grace. Sperând să-şi compenseze, măcar puţin, insensibilitatea, zâmbi radioasă:

— Ştii, aş fi fericită să am grijă de Aubrey în următoarea ta seară liberă, dacă vrei să ieşi cu Ethan.

Grace terminase de împăturit dressurile şi începea cu şosetele. Se opri, cu ochii mari şi câte o şosetuţă albă cu dungă galbenă în fiecare mână.

— Ce?

— Şt – să vedeţi un film, să mergeţi la un restarant, orice.

Pe cuvântul „orice”, ridică din sprâncene, apoi făcu un efort să-şi stăpânească zâmbetul la vederea expresiei lui Grace.

— Doar n-ai să-mi spui că nu te întâlneşti cu Ethan Quinn.

— Păi el... eu... coborî ea privirea neputincioasă, spre Aubrey.

— Dacă era vorba să fie secret, ar trebui să-şi parcheze cammeta în altă parte, nu pe aleea ta, în nooţile când doarme aici.

— O, Doamne!

— Care-i problema? Doar n-ai o aventură ilicită – cum are domnul Wiqgins cu doamna Lowen luni după-amiază, la motelul de pe Drumul 13.

Auzind sunetul strangulat al lui Grace, Julie nu făcu decât să ridice din umeri:

— Prietena mea, Robin, lucrează acolo şi urmează colegiul la seral şi zice că se cazează m şi era re oi dimineaţă, la zece jumate, în timp ce ea aşteaptă în maşină. Oricum...

— Ce-o fi crezând mama ta? şopti Grace.

— Mama? Despre domnul Wiggins? Păi...

— Nu, nu.

Pe Grace n-o interesau tăvălelile săptămânale ale grăsuţului domn Wiggins într-un motel.

— Despre...

— A, de tine şi Ethan. Cred c-a spus ceva de genul că „era şi timpul”. Mama nu-i idioată. Tipu-i o mare *figură,* preciză Julie, cu adâncă simţire. Vreau să zic, e uluitor cum umple un tricou. Şi zâmbetul ăla. Îi trebuie ca la zece minute până termină să i se întindă pe fată, şi până atunci, bai frate, îţi curg *balele.* Vara trecută, Robin şi cu mine ne-am dus în fiecare zi pe cheu numai ca să ne uităm la el cum îşi descărca prada.

— Zău? făcu Grace, cu voce slabă.

— Ne-aoucase pe-amândouă rău de tot după el.

Vârî mina în bomboniera de faianţă şi găsi două fursecuri cu stafide.

— Am flirtat cu el în stil mare, ori de câte ori am avut ocazia.

— Ai... flirtat cu Ethan.

— Mmm, dădu Julie din cap, înghiţind un fursec. Şi crede-mă c-am făcut mari eforturi. Cel mai mult cred că l-

am făcut să se simtă încurcat, da’ i-am smuls vreo două zâmbete trăsnet.

Surâse veselă, văzând-o pe Grace că o privea cu ochii mari

— A, mi-a trecut de mult, aşa că nu-ţi face nicio grijă.

— Bine, luă Grace paharul de care uitase, bând cu sete. Asta-i bine.

— Totuşi, are – un fund de comă.

— pf, Julie!

Grace îşi muşcă buza, ca să nu chicotească, aruncând o privire plină de înţeles spre fiica ei.

— N-ascultă. Şi, de fapt, cum venise vorba? A, da, ziceam că am eu grijă de Aubrey dacă vrei să ieşi în oraş.

— Păi, îţi mulţumesc.

Încerca să se decidă dacă voia să încheie subiectul Ethan Quinn. Sau să mai continue, când au; o bătaie în uşă şi-l văzu stând la intrare.

— Ca prin farmec, murmură Julie, cu romantismul înflorindu-i în inimă. Auzi, ce-ar fi s-o iau eu pe Aubrey în vizită la mama, o vreme? O ţin şi-i dau şi cina.

— Dar mai am aproape o oră până să plec la lucru.

Julie îşi dădu ochii peste cap:

— Atunci, foloseşte-ţi timpul cu cap.

Şi o luă pe Aubrey în braţe.

— Vii la mine, Aubrey? Să-mi vezi pisoiaşul?

— Aaa, pis-pis. Pa, mama.

— Bine, dar...

Ieşeau deja pe uşa din spate, Aubrey chemând pisoiul şi dând din mâini nebuneşte. Privi din nou spre Ethan, studiindu-i chipul prin plasa de ţânţari, apoi ridică mâinile.

Ethan se hotărî s-o ia ca pe o invitaţie şi intră.

— Aia care-a fugit cu Aubrey era Julie?

— Da. A dus-o să se joace cu pisoiul ei şi să ia cina acolo.

— E bine că ai pe cineva ca Julie să vadă de ea.

— Fără Julie, aş fi pierdută.

Nedumerită, Grace înclină din cap. Ethan stătea stingherit, cu o mână la spate

— S-a-ntâmplat ceva? Te-ai lovit la mână?

— Nu.

Ce idiot era, îşi spuse el, oferindu-i florile pe care le ţinuse ascunse.

— Mă gândeam ca poate ţi-ar plăcea.

Voia nu disperare să găsească un mod de a se achita pentru felul cum o tratase în pădure.

— Mi-ai adus flori.

— Am furat câteva, de ici, de colo. Mai bine să nu-i spui Annei. Crinii i-am cules de pe marginea drumului. Au înflorit din plin, anul ăsta.

culesese flori. Nu cumpărate de la florărie, ci unele pe care se oprise, le alesese şi le rupsese cu mâinile lui.

Oftând prelung, tremurător, Grace îşi îngropă faţa în ele.

— Sunt minunate

— Mă duc cu gândul la tine. Aproape totul are efectul ăsta.

Iar când îşi înalţă capul, când Ethan văzu că ochii: erau uimiţi şi galeşi, îşi dori să fi avut mai multe cuvinte, mai potrivite, mai delicate.

— Ştiu că acum nu mai ai decât o seară liberă. Aş vrea să te invit la cină, dacă n-ai alte planuri.

— La cină?

— E un local care le place Annei şi lui Cam, în *Princess Anne.* La costum şi cravată, dar susţin că mâncarea merită sacrificiul. Ţi-ar plăcea?

Grace îşi dădu seama că mişca din cap ca o proastă şi-şi impuse să se oprească.

— Mi-ar face. Mare plăcere.

— Trec să te iau. Pe la şase jumaie?

Şi iar începu să i s-a bălăngăne capul ca un prihor pe arc

beat.

— Bine. Ar fi perfect.

— Acum nu mai pot sta, mă aşteaptă la şantier.

— E-n regulă.

Se întreba dacă ochii-i erau atât de enormi pe cât şi-i simţea. L-ar fi putut devora cu ei.

— Îţi mulţumesc pentru flori. Sunt minunate.

— N-ai de ce.

Şi, ţinându-şi şi el ochii larg deschişi, se aplecă *ş*l-<l depuse buzele peste ale ei, încet, foarte încet. Îi văzu genele tresărind, văzu verdele irişilor înceţoşându-se sub firişioarele acelea de aur.

— Atunci, ne vedem mii ne seară.

Muşchii i se înmuiaseră ca plastilina.

— Mâine, îngăimă ea şi lăsă să-i scape un oftat prelung, prelung de tot, în timp ce Ethan pleca şi ieşea pe uşă.

Îi adusese flori. Strângându-le cozile în ambele mâini, le încinse în faţa şi începu să valseze cu ele prin casă. Flori minunate, parfumate, cu petale catifelate. Iar dacă unele dintre acele petale se scuturau pe jos în timp ce dansa, scena devenea cu atât mai romantică.

1 făceau să se simtă ca o prinţesă, ca o femeie. Le mirosi cu desfătare, în timp ce revenea în bucătărie după

o vază. Ca o mireasă.

Se opri brusc, privindu-le lung. *Ca o mireasă.*

Capul începu să i se învârtească, pielea îi deveni fierbinte, mâinile tremurătoare. Când îşi dădu seama că-şi ţinea respiraţia, o slobozi cu un şuierat, dar în timp ce încerca să tragă iarăşi aer în piept, i se opri împiedicata.

2 adusese flori, îşi spuse ea din nou. O invitase la cină. Încet, îşi apăsă o mână pe inimă, pentru a descoperi că bătea uşurel şi repede, toarte repede.

Avea s-o ceară în căsătorie. *În căsătorie.*

— O, Doamne! Vai de mine.

Picioarele-i erau gata să se înmoaie, aşa nu se aşează pe podeaua bucătăriei, cu florile în braţe, ca un copil. Flori, sărutări tandre, o cină romantică în doi. Îi făcea curte.

Nu, nu. Se pripea să tragă concluzii. Nici în ruptul capului n-ar fi ajuns aşa de repede la pasul următor. Clătină din cap, se reculese şi qasi o sticlă veche cu gât larg în chip de vaza. Nu era decât drăguţ. Nu era decât atent. Nu era decât Ethan.

Deschise robinetul şi umplu sticla. Nu era decât

Ethan, îşi spuse ea din nou şi descoperi că iarăşi i se oprise respiraţia.

Fiind Ethan, gândea şi făcea totul într-un anumit stil. Chinuindu-se să-şi păstreze calmul, logica, începu să aranjeze nepreţuitele flori, una câte una.

Se cunoşteau de... nici nu mai ţinea minte un timp cina nu-l cunoscuse. Iar acum erau amanţi. Erau îndrăgostiţi. Fiind Ethan, ar fi considerat că pasul următor era mariajul. Onorabil, tradiţional. Perfect. Îl găsea cel mai potrivit.

nţelegea acest lucru, dar se aşteptase să mari treacă luni de zile până se îndrepta în acea direcţie. Şi totuşi, de ce ar fi aşteptat, se întrebă ea, când deja aşteptaseră atâţia ani?

Dar... îşi promisese că niciodată n-avea să se mai mărite. O jurase, în timp ce semna actele de divorţ. Nu putea să mai alungă vre –» dată la un eşec atât de jalnic, nici să rişte s-o treacă pe Aubrey prin drame şi traumatisme. Luase hotărârea de a o creşte pe Aubrev singură de a o creşte bine, cu drag. Avea să-i ofere ea însăşi acest lucru, avea să-i construiască o casă, s-o îngrijească, unde fiica ei să crească fericită şi în siguranţă.

Dar toate acestea fuseseră înainte de a-şi permite să creadă că Ethan le-ar fi dorit vreodată, ar fi iubit-o

vreodată aşa cum îl iubea ea pe el. Fiindcă dintotdeauna fusese Ethan. Întotdeauna Eman, îşi spuse, închizând ochii. În inima ei, în visurile ei. Îdrăznea să-şi calce promisiunea, cea pe care o făcuse atât de solemn? Putea risca să redevină soţie, să-şi agaţe toate speranţele şi inima de un alt bărbat?

O, da. Da, putea risca orice, dacă bărbatul acela era Ethan. Era atât de firesc, de perfect, îi spunea, râzând de ea însăşi, în timp ce capul şi inima i se învârteau de bucurie. Era acea fericire până la adânci bătrâneţi după care încetase să mai tânjească.

Oare cum avea s-o ceară? îşi apăsă degetele pe buze, iar buzele tremurară şi se arcuiră. Încet, îşi spuse, cu ochii lui atât de serioşi, atât de concentraţi asupra ei. Avea să-i ia mâna, în stilul lui grijuliu Urmau să se afle afară, la lumina lunii, în adieri, cu miresmele nopţii de jur-împrejur şi şipotul melodios al apei în apropiere.

Simplu, îşi spuse, fără poezie sau ocolişuri. Avea s-o privească, un lung răstimp fără să spună nimic, apoi urma să vorbască, fără grabă.

Te iubesc, Grace. Te voi iubi toată viaţa. Vrei să fii soţia mea?

Da, da, da! începu să se rotească în piruete ameţite. Avea să fie mireasa lui, soţia lui, partenera lui, iubita lui. Acum. Şi Dentru totdeauna, l-o putea da pe fetiţa ei, ştiind, fără ezitare, că avea s-o iubească şi s-o preţuiască, s-o îngrijească şi s-o apere. Şi urma sa mai aibă şi alţi copii cu el.

O, Doamne – copilul lui Eman, crescând în trucul ei. Copleşită de această imagine, îşi apasă mâinile pe abdomen. Şi de astă dată, de astă dată, viaţa care palpita în ea avea să fie dorită şi primită cu bucurie de amândoi creatorii ei.

Urmau să-şi dureze o viaţă împreună, o viaţă minunată, fascinant de simplă.

Abia aştepta s-o înceapă.

Miâne seară, îşi aminti şi, cuprinsă brusc de panică, se apucă de pâr. Îşi lăsă mâinile să cadă, privii idu-le cu o disperare totală. Vai, arăta groaznic. Trebuia să fie frumoasă.

Ce-avea să poarte?

Se pomeni râzând, cu hohote pline de bucurie şi nervozitate. Pentru prima oară, uită de muncă, se

programe şi de responsabilităţi şi se repezi la debara.

Anna nu observă decât a doua zi florile furate. Când

(remarcă lipsa lor, scoase un strigat:

— Seth! Seth, treci imediat aici.

Îşi proptise mâinile în şolduri, cu pălăria de pai strămuă şi ochii scăparând ameninţător.

— Mda? ieşi băiatul, mestecând dintr-o mână de covrigei, deşi cina fierbea pe aragaz.

— Tu te-ai băgat la florile mele? întrebă ea, fu, oasă.

Seth aruncă o privire spre rondul cu plante anuale şi perene şi purni.

— De ce m-aş băga eu la tâmpitele alea de fi o?

— Tocmai asta te-ntreb! bătu ea din picior.

— Nici nu m-am atins de ele. Păi, nici măcar să smulg bălăriile nu mă laşi.

— Fiindcă habar n-ai să taci deosebirea între o buruiană şi-o margaretă, se răsti ea. Ei bine, cineva a umplat prin straturile mele de flori.

— N-am fost eu, ridică Seth din umeri, după care îşi dădu ochii peste cap cu satisfacţie, când Anna trecu pe lângă el, intrând ca o furtună în casă.

Cineva, îşi spuse băiatul, avea s-o-ncaseze rău de tot.

— Cameron!

Anna urcă tropăind scara, până în baie, unde Cam e spăla după muncă. Ridică privirea, a. C Jind o sprânceană, cu apa şiroindu-i de pe faţă în lavoar. Un moment Anna se încruntă apoi clătină din cap.

— Lasă, Dombăni ea, trântind uşa.

Trăsese concluzia că nici Cam nu s-ar fi amestecat în grădina ei mai mult decât Seth. Iar dacă rupea flori pentru cineva, ar fi făcut al dracului de bine să fie iubita lui soţie, că altfel îl omora cu mâna ei şi termina odată.

Ochii i se îngustară spre uşa camerei Annei. Şi scoase din gât un mârâit gros, ameninţător.

Se opri totuşi să ciocănească, deşi nu bătu decât de trei ori, sacadat, înainte de a împinge uşa pur şi simplu.

— Christoase, Anna, smulse Ethan pantalonii marinăreşti întinşi pe patul lui şi-i ridică în faţă, copleşit Nu avea pe el decât chiloţii şi o expresie chinuită.

— Scuteşte-mă cu pudoarea, nu mă interesează ce ai tu acolo. Ai umblat la florile mele?

— La florile tale?

A, ştiuse ce avea să urmeze. Când era vorba de plantele ei, femaia asta avea nişte ochi de pisică. Dar nu se aşteptase ca momentul să vină când era pe jumate goi la naiba pe jumate, îşi spuse el, strângând şi mai aproape

pantalonii.

— Cineva mi-a tăiat peste-o duzină de boboci, l-a rupt cu barbarie, se apropie Anna, căutând din ochi dovezi prin cameră.

— Păi, ştii...

— Probleme? se rezema Cam de tocul uşii, cu limba în obraz. Era un spectacol amuzant, după o zi de muncă grea, conchise el. Soţia sa, furioasă-foc, umbla prin jurul lui frate-său care era aproape-n curu' gol.

— Cineva a intrat la mine-n grădină şi îi a furat florile.

— Nu pe bune? Vrei să chem sticleţii?

— Of, mai tacă-ţi gura.

Se răsuci din nou spre Ethan, care se retrase cu un pas, prudent şi laş. Părea gata să facă moarte de om.

— Ei?

— Ei, eu nu...

Intenţionase să mărturisească, să apeleze la mila ei. Dar femeia care-l fulgera cu ochi scăpărători de furie părea să nu ştie deloc ce era aia milă.

— Iepurii, spuse el, rar. Poate.

— Iepurii?

— Mhm.

Se foi incomod de pe un picior pe altul, rugându-se la

Dumnezeu să fi avut măcar pantalonii ne el când Anna dăduse buzna în cameră.

— Iepurii pot crea probleme în grădini. Sar înăuntru şi se servesc.

— Iepurii, repetă ea.

— Ar putea fi şi cerbii, adăugă Ethan, în pragul disperării Pasc şi rumegă toate blestemăţiile, până la rădăcină.

Contind pe mila lui Cam, îiarunca o privire:

— Nu?

Cam cântări situaţia, ştiind că Anna era destul de orăşeancă ca să înghită găluşca. A, Ethan avea să-i rămână dator pentru asta, hotărî el, zâmbind.

— Da da, cerbi şi iepuri, mare problemă.

Pe care cei doi câini are alergau liberi o eliminau în mare măsură, reflectă el.

— De ce nu mi-a spus nimeni! îşi smulse Anna pălăria din cap, plesnindu-se cu ea pe coapsă. Acum ce facem? Cum îi oprim?

— Pe mai multe căi.

Vinovăţia îl ustura, doar puţin, dar Ethan cugetă că iepurii şi cerbii *puteau* fi o problemă, aşa că trebuia să-şi ia oricum măsuri de prevedere.

— Sânge uscat.

— *Sânge* scat? Al cui?

— Îl pot cumpăra de la magazinul de grădinărie şi-l împrăştii pe jos. O să-i ţină la distanţă.

— Sânge uscat, îşi boţi Anna buzele, în timp ce reţinea să cumpere.

— Sau urină.

— Urină uscată?

— Nu, îşi drese Ethan glasul. Te duci doar şi... ştii, pe pe colo, ca săsimtă mirosul şi să ştie că prin vecinătate a o fiinţă carnivoră.

— Înţeleg, dădu ea din cap, mulţumită, după care se răsuci spre soţul ei. Hai, du-te-odată şi fă pipi pe crăiţele mele.

— Mai Iuli i, aş avea nevoie de-o bere, replică el, făcându-i ci ochiul fratelui său. Nicio grijă, iubito, ne ocupăm noi.

— Bine, pufni Anna, mai calmă, Iartă-mă, Ethan.>

— Mda, bine, hmmm...

O aşteptă să iasă grăbită apoi se lăsă pe marginea patului. Îl privi oieziş pe care, pare continua să stea rezemat în uşă.

— Nevastă-ta asta are o mare doză de răutate.

— Mda. Mor după ea. De ce i-ai furat florile?

— Aveam şi eu nevoie de câteva, bombăni Ethan, trăgându-şi pantalonii. De ce naiba mai sunt acolo, dacă te trezeşti cu capu' tăiat fiindcă le culegi?

— Iepuri? Şi cerbi? începu Cam să râdă în hohote.

— Strică destul de des grădinile.

— Iepuraşi drăgălaşi şi curajoşi care ţopăie printre doi câini, până-n faţa casei, ca să aleagă câteva flori. Dac-au ajuns atât de departe, în curând n-o să mai rămână nimic din grădina.

— Nu e nevoie s-o şi e. Un timp. Îţi mulţumesc că mi-ai ţinut partea. Credeam c-avea să mă pocnească.

— Ar fi putut. De vreme ce ţi-am salvat mutra, cred că-mi rămâi dator.

— Nimic nu se dă pe gratis, mirii Ethan, mergând spre debara să-şi ia o cămaşă.

— Pe-asta ai nimerit-o. Seth are nevoie să se tundă, iar ultima pereche de pantofi nu-l mai încap.

Ethan se întoarse, cu cămaşa atârnându-i din vârfurile degetelor.

— Vrei să merg cu el la complex?

— Iar ai nimerit-o.

— Mai bine încasam pumnul ăla-n mutră.

— Prea târziu, îşi agăţă Cam un deget în buzunarul din

faţă, zâmbind. Şi, de ce aveai nevoie de flori?

— M-am gândit că s-ar putea să-i placă lui Grace, bombăni Ethan, îmbrăcând cămaşa.

— Ethan Guinn fură flori şi se duce – de bunăvoie şi nesilit de nimeni – la un restaurant cu ţinuta obligatorie, se lăţi zâmbetul lui Cam, în timp ce mişca din sprâncene. Treaba serioasă.

— E normal ca un bărbat să invite o femeie la cină, să-i aducă flori din când în când.

— Ba pentru tine nu e, se îndreptă Cam, bătându-se peste pântecul plat. Eu, cred că merg să mă-nec cu berea aia ca să pot fi un erou.

— Nu mai are omu’ pic de intimitate pe-aici, se plânse Ethan. Când Cam plecă ţanţoş. Îţi intră femeile-n dormitor şi n-au nici măcar bunul simţ să plece când vad că n-ai nădragii pe tine.

Încruntat, îşi scoase din debara una dintre cele două cracate.

— Oameni gata să te jupoaie de viu pentru câteva flori.

Şi, nici nu ştii când, te trezeşti la-mpuţitu de complex în înghesuială, să cumperi pantofi.

i îndesi cravata sub guler şi începu să-i facă nodul.

— Când. Eram la mine-acasă, n-aveam nicio grijă.

Puteam să umblu-n curu’ gol, dacă aşa aveam chef.

Apoi şuieră spre cravata care refuza să coopereze:

— Nu pot să le sufăr pe curvele-astea.

— Fiindcă mai mult îţi plac nodurile marinăreşti.

— Cui naiba nu i-ar plăcea?

Apoi se opri, cu degetele încremenite pe cravată. Rămase cu privirea în oglindă, unde-l vedea, în spatele lui, pe tatăl său.

— Eşti doar puţin cam nervos, atâta tot, spuse Ray cu un surâs, făcându-i cu ochiul. O întâlnire importantă

Trăgând cu grijă aer în piept, Ethan se întoarse. Ray stătea la picioarele patului, cu ichii săi albaştri ca noaptea veseli, scânteina aşa cum îşi amintea Ethan că făceau când îl încânta ceva în mod deosebit.

Purta un triroir galben pe-al cărui piept era imprimată o navă cu toate pânzele sus, blugi albiţi şi sandale scâlciate. Părul îi era lung până la guler şi argintiu strălucitor. Ethan văzu razele soarelui oglindindu-se în el.

— Nu visez, murmură.

— Prima oară, ţi-a fost mai uşor să crezi aşa. Salut, Ethan.

— Tată.

— Ţin minte când m-ai numit prima oară aşa. Ai avut

nevoie de ceva timp până să reuşeşti. Veniseşi la noi de aproape un an. Christoase, speri os copil mai erai Ethan Tăcut ca o umbră, adânc ca un lac. Într-o seară, când eu notam nişte teze, mi-ai bătut la uşă. Ai stat un moment în prag, pe gânduri. Apoi ai spus: „Tată, te caută la telefon”.

Zâmbetul lui Ray deveni luminos ca razele soarelui.

— Şi ai ieşit imediat, altfel m-ai fi văzut făcându-mă de râs. Am bâzâit ca un ţânc şi-a trebuit să-i spui cui naiba mă căuta la telefon că aveam un atac de alergie.

— N-am ştiut niciodată de ce m-aţi dorit.

— Aveai nevoie de noi. Şi noi de tine. *Erai* al nostru, Ethan, încă dinainte de-a ne fi găsit unii pe alţii. Nebănuite sunt căile Domnului, dar se găsesc întotdeauna până la urmă. Erai atât de... fragil, adăugă Ray după un moment, iar Ethan clipi din ochi, surprins. Stella şi cu mine ne temeam să nu greşim ceva şi să te frângem.

— Nu eram fragil.

— Ba erai, Ethan. Aveai inima delicată ca sticla, aşteptând să se spargă. Trupul ţi-era dur. Nu ne făceam niciodată griji când tu şi Cam vă luaţi la pumni, în lunile alea de la început. Găseam că vă folosea la amândoi.

Buzele lui Ethan tresăriră.

— De obicei, el începea păruiala.

— Dar nici tu nu te codeai niciodată, după ce ţi se încingea sângele. Era nevoie de ceva efort ca să ţi-l aprindă, adăugă el. Şi-acum e la fel. Te priveam cum observai, calculai, gândeai şi cântăreai.

— Mi-aţi dat., timp. Timp să urmăresc şi să judec, să socotesc şi să chibzuiesc. Tot ce am.< – vilizat în mine, de la voi am primit.

— Nu, Ethan, noi nu ţi-am dat decât iubire 5 momentul de-atunci, şi locul.

Se apropie de fereastră, pentru a privi afară spre apă, la bărcile care se legănau lângă ponton. Văzu o egretă zburând pe cerul pâclos de căldură şi plin de nori.

— Erai sortit să fii al nostru. Destinul tău era aia. Te-aruncai în apă de parcă te-ai fi născut în ea. pe care nu l-a interesat niciodată decât viteza, iar Phillip prefera să stea cu mâinile-n sân, savurând plimbarea. Tu, însă...

Se răsuci din nou, cu privirea îngândurată.

— Studiai fiecare palma de loc din barcă, fiecare val, fiecare cot al râului. Ore-ntregi exersai făcutul nodurilor şi n leni nu trebuia să te bată la cap ca să freci puntea.

— Mi-a fost uşor, încă de la început. Tu voiai să obţin o diplomă de colegiu.

— Pentru mine, clătină Ray din cap. Pentru mine, Ethan.

Şi taţii sunt oameni, la urma urmei, şi am trecut printr-o perioadă când mă gândeam că fiii mei aveau nevoie să iubească şcoala la fel de mult ca mine. Dar ai făcut ceea ce-ţi era ţie mai util. M-ai ajutat să fiu mândru de ne. Ar fi trebuit să ţi-o spun mai des.

— Mi-o spui întotdeauna.

— Totuşi, cuvintele contează. Cine-ar putea-o şti mai bine decât un om care şi-a petrecut viaţa încercând să-i înveţe pe cei tineri iubirea pentru cuvinte?

Oftă.

— Cuv iţele sunt importante, Ethan, şi ştiu că unele dintre ele te dor. Dar vreau să nu uiţi un lucru. Tu şi Grace mai aveţi multe să vă spuneţi.

— Nu vreau s-o fac să sufere.

— O vei face, răspunse încet Ray. 4 ncercând să n-o faci. Aş vrea să te poţi vedea la tel cum te văd eu şi cum te vede şi ea.

Clătină iarăşi din cap.

— Ei bine, soarta nu se grăbeşte. Gândeşte-te la băiat. Ethan, gândeşte-te la Seth – şi la părţile din tine pe care le vezi acolo.

— Mama lui... începu Ethan.

— Deocamdată, gândeşte-te numai la băiat, îl întrerupse

cu simplitate Ray şi dispăru.

Capitolul 16

În văzduhul cu vânt slab al verii nu se simţea niciun semn de ploaie. Cerul era de un albastru încins, orbitor, ca o cupolă compactă cuprinzând o ceaţă subţire şi nori fragili. O singură pasăre cânta maniacal, parcă înnebunită să termine cântecul înainte de sfârşitul zile, lungi.

Grace era nervoasă ca o adolescentă în seara balului de absolvire. Acest gând o făcu să râdă. Nicio liceană nu visase vreodată la o asemenea nervozitate.

Îşi făcea de lucru cu părul, dorindu-şi să fi avut bucle lungi şi lucioase ca ale Annei – exotice, ţigăneşti. Sexy.

Dai nu avea, îşi reaminti ea cu tărie. Şi niu nu putea să aibă vreodată. Cel puţin, tunsoarea simplă şi scuna îi scotea în evidenţă frumoşii cercei-lacrimi auiu pe care: împrumutase de la Julie.

Julie fusese atât de drăguţă şi emoţionată de Marea întâlnire, cum o numea ea. Se lansase direct într-un număr cu ce-sa-porţi-şi-cum-să-porţi – şi, evident, găsise conţinutul dulapurilor lui Grace complet nesatisfăcător.

Desigur, faptul că o lăsase pe Julie s-o târâie până la complex fusese cea mai mare prostie. Nu că Julie ar fi trebuit să forţeze prea mult, recunoştea Grace. Trecuse

atâta timp de când nu mai făcuse cumpărături doar de plăcere. În cele două ore petrecute forfotind prin magazine, se simţise atât de tânără şi lipsită de orice griji. Ca şi cum nimic n-ar fi fost mai important decât să găsească ţinuta potrivită.

Şi totuşi, nu avea de ce să-şi cumpere o rochie nouă, chiar dacă se vindea la preţ redus. Dar nu părea capabilă să-şi mute gândul. Doar această mică toană, acest lux neînsemnat. Dorise cu atâta disperare ceva nou şi proaspăt pentru acea seară deosebită.

Jinduise după rochia neagră şi sexy, sofisticată, cu bretele înguste şi poate strâmte Sau cea roşie şi senzuală, cu decolteu îndrăzneţ. Dar nu-i veniseră bine cum ştiuse încă dinainte.

Nu era de mirare că rochia simplă de in albastră-cenuşie, avea reducere. Arătase atât de simplă, de banală, atârnată pe umeraş. Dar Julie insistase, iar Julie avea ochiul format pentru asemenea lucruri.

Avusese dreptate, bineînţeles, îşi spunea acum Grace. Era simplă, aproape feciorelnică, fără pou Dabe pe corsaj şi cu linii atât de graţioase. Dar îi stătea frumos, cu culoarea rece contrastând cu pielea şi fusta plutind în jurul picioarelor.

Grace urmări cu un deget croiala pătrată de la gât, uşor uimită că sutienul pe care o pisase Julie să-l cumpere o înzestra într-adevăr cu o mică brazdă între sâni. Un adevărat miracol, îşi spuse, râzând uşor.

Concentrată, se aplecă spre oglindă. Făcuse tot ceea ce o instruise Julie cu fardurile de împrumut. Şi ochii îi păreau cu-adevărat mai mari şi mai adânci, conchise ea. Îşi dăduse roată silinţa să acopere semnele de oboseală şi găsea că reuşise. O fi dormit ea doar pe apucate în noaptea trecută, dar nu se simţea deloc obosită.

Se simţea energizată.

ntinse mâna. Ezitând pe deasupra eşantioanelor de parfum care li se oferiseră la raionul de cosmetice. Apoi.

f

Îşi aminti că Anna îi spusese să folosească pentru Ethan propriul ei parfum. Acest lucru însemna ueva pentru el.

Alegându-l în locul celorlalte, închise ochii şi începu să şi-l aplice. Cu ochii închişi, imaginându-şi că buzele lui o atingeau ici, colo, stăruind şi gustând locurile unde bătăile pulsului ei însufleţeau parfumul.

Continuând să viseze, luă mica poşetă ivoire de seară – alt împrumut – şi-i controlă conţinutul. Nu mii purtase

r

o poşetă atât de frumoasă de... ei bine, dinainte de a se fi născut Aubrey, îşi spuse ea. Era atât de ciudat, să se uite înăuntru şi să nu vadă nimic din zecile de obiecte pe care era obişnuita să le aibă la ea ca mamă. Numa

!

lucruri de femeie, meditä ea. Mica pudrieră cu fose, un ruj pe care rareori se gândea să-l folosească, cheia casei, câteva bancnote împăturite cu grijă şi un şerveţel

[

care nu era subţiat şi zdrenţuit după ştersăturile pe o faţă asudată.

Se simţea feminină numai privinau-le, numai strecu

l

rându-şi picioarele în sandalele cu tocuri nepractice – of, şi cât chin ca să clătească, la sosirea facturii – numai învârtindu-se în faţa oglinzii pentru a-şi vedea rochia urmând mişcarea.

l

Când îi auzi camioneta oprind în faţa casei, se repezi prin cameră. Făcu un etort să se oprească. Nu, n-avea să alerge la uşă ca un căţel nerăbdător. Urma să aştepte

l

pe loc până ciocănea şi să-i lase inimii timp pentru a-şi

reveni la normal.

Când ciocăni în sfârşit, inima continua să-l bubuie în urechi. Dar porni din loc, îi zâmbi prin plasă şi se îndreptă spre uşă.

Ethan îşi aminti că la fel o văzuse venind şi în prima seară, când făcuseră pentru prima dată dragoste. Arătase atât de fermecătoare, atât de singură, cu luminările pâlpâind în jurul ei.

În acea seară, însă, arăta... nu credea că avea cuvintele potrivite. Totul la ea părea să iradieze lumină – p: Qlea, părul, ochii. Îl făcea să se simtă stângaci, umil, reverenţios. Ar fi vrut s-o sărute pentru a se asigura că era reală, dar totuşi se temea s-o atingă.

Făcu un pas înapoi când Grace deschise uşa, apoi îi luă mina pe care ea i-o întindea cu grijă.

— Arăţi altfel.

Nu, nu era poezie. Şi o făcu să zâmbească.

— Aşa am vrut.

Închise uşa după ea şi-l lăsă s-o conducă la maşina.

Ethan îşi oori imediat să fi împrumutat Vetfe-ul.

— Camioneta nu se potriveşte cu rochia asta, spuse, în timp ce o ajută sa se urce.

— Se potriveşte cu mine, îşi adună Grace poalele,

asigurându-se că n-aveau să se prindă în portieră. Oi fi artând eu altfel, Ethan, dar sunt aceeaşi.

Se instală în fotoliu, pregătindu-se pentru cea mai frumoasă seară din viaţa ei.

Soarele era încă sus pe cer, strălucitor, când ajunseră în *Princess Anne,* Restaurantul pe care-l alesese Ethan se afla într-una din casele vechi şi renovate cu plafoane înalte şi rerestre prelungi şi înguste. Luminările încă neaprinse stăteau pe feţele albe de mese, iar chelnerii purtau sacouri şi cravate negre formale. Conversaţiile celorlalţi meseni se desfăşurau în surdină, ca la biserică. Anna îi auzea propriile tocuri honănind pe duşumeaua lustruită, în timp ce erau conduşi la masa lor.

Voia să ţină minte fiecare detaliu. Felul cum stătea mica masă înghesuită comod lângă fereastră, tabloul

Golfului suspendat pe perete, în spatele lui Ethan. Licărul prietenos din ochii chelnerului când le oferi listele şi-i întrebă dacă doreau un cocktail.

Dar cel mai mult dorea să-l reţină pe Ethan. Surâsul calm din ochii lui, când o privea pe deasupra mesei, felul cum vinurile degetelor continuau să i le atingă pe ale ei peste faţa de masă albă.

— Vrei puţin vin? o întrebă.

Vin, lumânări, flori.

— Da, ar fi plăcut.

Deschise lista de vinuri, studiind-o îngândurat. Ştia că prefera soiul alb iar una sau două denumiri îi erau familiare.

Phillip ţinea întotdeauna câteva sticle la rece. Deşi numai Dumnezeu ştia de ce un om cu mintea întreagă plătea cu regularitate atâţia bani pe băutură.

Recunoscător că specialităţile erau numerotate şi nu trebuia să încerce pronunţia franţuzească. Ethan îi dădu chelnerului comanda, mulţumit în sinea lui când îşi văzu preferinţa întâmpinată aprobator.

— Ţi-e foame?

— Puţin.

Se întreba dacă avea să poată înghiţi măcar o firimitură, pe lângă nodul de încântare din gât.

— Doar că e aşa de frumos să fiu aici. Cu tine.

— Ar fi trebuit să te invit de mai demult.

— E perfect. N-am avut mult timp pentru aşa ceva.

— Timp se mai găseşte.

Şi nu era chiar atât de rău, descoperi el, să poarte cravată şi să mănânce într-un local unde erau alte persoane în jur Mai ales când o putea privi peste masă.

— Pari odihnită, Grace.

— Odihnită? izbucni ea în râs, făcându-l să zâmbească nesigur; apoi, îi strânse cu afecţiune mina. O, Ethan, Cât te mai iubesc.

Soarele cobora pe cer, iar luminările fură aprinse în timp ce sorbeau vin alb şi savurau o mâncare preparată ireproşabil şi servită cu fler. Ethan îi vorbea despre progresele cu ambarcaţiunea şi noul contract pe care-l încheiase Phillip

— E minunat, ni vine greu să cred că abia astă primăvară aţi intrat în afaceri.

— Eu mă gândeam de mult. Pusesem la punct o mare parte din detalii, în minte.

Era firesc, îşi spuse ea. Gânditul lucrurilor pe îndelete era o trăsătură înnăscută a lui Ethan.

— Chiar şi aşa, aţi făcut-o să meargă. Să meargă cu adevărat. De zeci de ori m-am gândit să vin pe la voi.

— Şi de ce n-ai trecut?

— Înainte... Dacă te vedeam prea des, sau în prea multe locuri diferite, mă apucau grijile.

Îi plăcea să-i poată spune, să-i vadă ochii schimbându-se când auzea.

— Eram sigură că-ţi puteai da seama de ceea ce

simţeam pentru tine – cum voiam să te ating şi să fiu atinsă de tine.

Sânaele îi trepida în vârfurile degetelor, când i le atinseră pe ale ei. Şi ochii i se schimbară într-adevăr, aşa cum voise, devenind mai adânci pe când priveau într-ai ei.

— Îmi luasem singur gândul de la tine, spuse el cu grijă.

— Mă bucur că n-a ţinut mult.

— Şi eu.

i trase degetele spre el, atingându-le cu buzele.

— Poate vii pe la şantier zilele-astea. Şi-am să mă uit la tine... şi-am să văd.

Grace înclină din cap.

— Poate-am să vin.

— Ai putea trece într-o după-amiază fierbinte şi...

Degetul lui mare i se plimba alene peste falange.

— Să aduci pui fript.

Râsul ei fu rapid şi uşor.

— Ar fi trebuit să ghicesc că asta te-a atras cu adevărat la mine.

— Mda, a înclinat balanţa o faţă drăguţă, ochi de zeiţă a mării, picioare lungi, râs cald – toate astea nu-nseamnă mult pentru un bărbat. Dar adaugă o porţie zdravănă de pui fript ca-n sud, şi iese cu totul altceva.

Delicios de flatată, Grace clătină din cap:

— Şi eu, care credeam că n-am să scot nimic poetic de la tine.

Privirea lui îi cutreieră faţa şi, pentru prima oară în viaţă, îşi dori să fi avut talent la coi. Pus ode.

— Ai chef de poezie, Grace?

— Am chef de tine, Ethan. Exact aşa cum eşti.

Cu un oftat prelung de mulţumire, privi în jur prin restaurant.

— Şi dacă adaugi câte o seară ca asta din când în când... reveni ea cu privirea la el, zâmbind, iese cu totul altceva.

— Se pare că ne-am înţeles, de vreme ce şi mie-m1 place să ies cu tine aşa. Cu tine, mi-ar plăcea să merg oriunde.

Grace îşi încovoie degetele într-ale lui.

— Demult, foarte demult mi se pare, aveam vise romantice. Visam la ceea ce speram să se întâmple într-o bună zi. Realitatea e şi mai minunată, Ethan. A reieşit că e mai frumoasă decât visul.

— Vreau să fii fericită.

— Dacă aş fi mai fericită de-atât, ar fi nevoie de doi oameni, ca să încapă atâta fericire.

Ochii îi scânteiau de veselie, în timp ce se aplecă spre el:

— Şi atunci, ar trebui să vezi ce poţi face cu noi amândouă.

— Numai una îmi trebuie. Vrei să facem o plimoare?

Simţi că i se înălţa inima. Oare se apropia momentul?

— Da, cred că o plimbare ar merge perfect.

Soarele aproape apusese, în timp ce mergeau pe străzile plăcute, cu umbre prelungi, fermecătoare. Pe un cer orbit de culoarea intensă, luna începea să se înalţe. N-avea să fie plină, observă Grace, dar nu conta. Inima ei era prea plină.

Cia Ethan o răsuci în braţele lui, chiar la marginea luminii unui felinar, se topi în săturarea înceată şi prelungă.

Era altfel, îşi spuse iarăşi Ethan, în timp ce se lăsa purtat de sărut doar o idee mai adânc. O simţea mai caldă, mai delicată, cedând lipită de el, deşi simţea străbătând-o mici fiori

— Te iubesc, Grace, spuse, ca să se calmeze amândoi.

Inima ei sări drept în gât, făcându-i vocea să tremure. Deasupra se trezeau la viaţă stelele, puncte de lumină albă strălucitoare.

— Te iubesc, Ethan.

Închise ochii, ţinându-şi respiraţia, în aşteptarea cuvintelor.

— Mai bine să ne-ntoarcem.

Îi deschise Drusc.

— A. Da.

Lăsa să i se reverse aerul din piept.

— Da, ai dieptate.

Ce prostie, îşi spuse, în timp ce reveneau la camioneta lui. Un om atât de meticulos şi grijuliu ca Ethan nu i-ar fi cerut mâna la un colţ de stradă în Princess Anne. Avea să aştepte până ajungeau înapoi, până când Julie pleca acasă şi Aubrey era culcată.

Avea să aştepte până rămâneau singuri, în intimitatea unui decor familiar. Sigur, asta era. Aşa căzâmbi, în timp ce pornea motorul.

— A fost o cină minunată, Ethan.

Era o noapte cu lună, exact aşa cum şi-o imag ase. Razele intrau oblic pe fereastră, lunecând uşurel peste Aubrey, în leagănul ei. Fetiţa sa avea vise frumoase, îşi spuse Grace. Şi cu cât mai frumoase aveau să fie dimineaţă, când cu toţii aveau să fi făcut pasul următor spre a deveni o ramilie.

Aubrey îl iubea deja, îşi spuse Grace, în timp ce mângâia parul fetiţei. Cu doar puţin timp în urmă, fusese hotărâtă să-şi crească fiica singură, să se augure că numai ea îi era de ajuns. Acum, toate acestea se schimbau. Ethan avea să fie tatăl copilului ei, un părinte iubito care urma să-i poarte de g a.

Într-o bună zi. Aveau s-o culce împreună pe Aubrey. În alta, urmau să stea lângă un leagăn, privind alt cooil dormind. Cu Ethan, putea împărtăşi bucuria unui moment simplu ca acela – acea clipă de linişte în întunericul scăldat de lună, când te uiţi şi-ţi vezi copilul dormind, în siguranţă.

Erau atâtea pe care el le putea dărui lor. Şi pe care ea putea să i le dea lui.

Ştia că un om ca Ethan ar fi simţit acel prim freamăt de viaţă în inimă la fel cum îl simţea ea în pântec. Puteau trăi împreună acest eveniment şi o viaţă întreagă de momente simple.

Intră încet în *living room,* unde îl văzu pe Ethan în picioare, privind prin uşa cu plasă. Un moment, se simţi cuprinsă de panică. Doar nu pleca? Nu se putea să plece. Nu acum. Nu înainte de...

— Mai vrei cafea? îl întrebă grăbit, ridicând vocea înainte de 2 şi-o putea controla.

— Nu, mulţumesc, se întoarse Ethan. Doarme bine?

— A. Da, perfect.

— Seamănă atât de mult cu tine.

— Crezi?

— Mai ales când zâmbeşte. Grace...

Îi privi ochii aţintindu-se spre ai lui, luminoşi în aura slabă a lămpii. Un moment, i se păru că nimic nu existase înainte şi nimic n-avea să mai urmeze. Nu puteau fi decât ei trei, împreună, în nopţi la fel de liniştite ca aceea, în căsuţa de păpuşi. Putea fi viitorul lui. Voia să creadă că ar fi putut să fie viaţa lui.

— Aş dori să rămân. Aş vrea să stau cu tine în noaptea asta, dacă şi tu vrei.

— Vreau. Sigur că vreau.

Crezu că înţelegea. Avea nevoie să-i arate mai întâi dragostea lui. Mai mult decât dornică, îi întinse mâna:

— Hai în pat, Ethan.

Avu grijă să fie tandru, s-o mângâie uşurel până pe pisc. S-o ţină acolo, s-o ţină în braţe până când trupul i se arcui, ca un pod tremurător de senzaţii s-o facă să plutească şi să ofteze. Privi lumina lunii împestriţânau-i pielea, îi urmări umbrele schimbătoare cu vârfurile degetelor, cu buzele. O desfătă.

Iubirea o înconjura. O legăna. O purta într-un ritm blând ca al mării liniştite. Lunecând pe valurile ei, i-o oferi la rându-i, ca o reflectare irizată.

Gingăşia lui o mişca până la lacrimi. Acum ştia că putea avea nevoi crude, coapte şi nepăsătoare. Iar acest lucru o înfiora. Şi totuşi, acea parte din el, partea aceea sensibilă şi plină de compasiune, cea mai generoasă parte a lui, îi atingea inima până-n străfunduri. Simţea până la o adâncime nemăsurată în acea largă fântână a iubirii.

Când lunecă în ea, când se uniră, gura lui i-o acoperi pe a ei pentru a captura fiecare oftat. Grace lunecă în sus, tremură pe culmea aceea acoperită cu mătase, rezistând, rezistând până ajunse şi el să vibreze odată cu ea şi se putură prinde unul pe celălalt în rostogolirea înceată a coborârii.

După aceea, Ethan o potrivi astfel încât să stea ghemuită în curbura braţului său. Şi începu s-o mângâie. Ochii ei se îngreunară. Acum, îşi spuse, începând să plutească în derivă. Acum avea s-o ceară de soţie, când am îndoi încă mai străluceau.

Aşteptând, adormi.

Avea zece ani şi ultima bătaie pe care i-o trăsese îl lăsase cu spinarea ca un labirint de vânătăi roşiatice şi

dureri sângerii. Niciodată nu-l lovea peste faţă. Nvăţase repede că mair tăţii clienţilor nu le plăcea să vadă ochi învineţiţi şi buze sparte pe chipul mărfii.

În majoritatea cazurilor, încetase să-şi mai folosească şi pumnii. Descoperise că peria de păr sau cureaua puteau fi mai eficiente. Îi plăceau periile subţiri circulare, pline de ţepi tari. Prima oară când îl lovise cu una, şocul şi durerea fuseseră atât de indescriptibile, încât ripostase şi-i dăduse şi ei sângele la buză. Atunci, îl luase la pumni până când îşi găsise salvarea în leşin.

Nu se putea pune cu ea şi o ştia. Era o femeie voinică şi puternică. La beţie, devenea şi mai puternica şi mai necruţătoare. Nu-i folosea la nimic s-o roage, nici plânsul nu ajuta, aşa că încetase cu amândouă. Iar bătăile nu erau la fel de crude ca partea cealaltă. Nimic nu era mai rău.

Cu prima ocazie când îl vânduse, primise douăzeci de dolari. Ştiu fiindcă îi spusese şi-i promisese doi dolari şi pentru el, dacă nu făcea caz. Nu ştiuse despre ce vor bea. Nu atunci. Nu ştiuse, până nu-l lăsase în dormitorul întunecat, cu clientul.

Şi nici chiar atunci nu ştiuse, nu înţelesese. Când mâinile alea mari şi umede umblau peste el, frica era atât de orbitor de stridentă, ruşinea atât de neagră, groaza atât de

soncră, la fel de zgomotoasă ca urletele lui.

Uriaşe până când din gâtlej nu-i mai putuse ieşi decât un scâncet gutural. Nici chiar durerea de a fi siluit nu putea scoate mai mult din el.

Îi dăduse până şi cei doi dolari. El îi arsese, în chiuveta murdară din baia oribilă cu mirosul propriei lui vome, privise banii arcuindu-se înnegriţi. Iar ura lui pentru ea era la fel de neagră.

şi făgăduise, privindu-şi în oglindă propriii ochi duşi în fundul capului, că dacă-l mai prostitua vreodată, avea s-o omoare.

— Ethan.

Cu inima împiedicându-i-se în gât, Grace se ridică în genunchi să-l scuture de umeri. Pielea de sub mâinile ei era rece ca gheaţa. Trupul devenise rigid ca de piatră, dar tremura. O făcea să se gândească nebuneşte la cutremure, la vulcani. Violenţă clocotind sub un strat dur de rocă.

O treziseră sunetele pe care le scotea. O făcuseră să viseze un animal prins în capcană.

Ochii lui se deschiseră brusc. În întuneric, nu le văzu văzu decât lucirea, dar păreau goi şi sălbatici. O clipă, se temu că violenţa pe care o simţise fierbinte avea să

răzbată afară, nimicind-o.

— Ai visat, spuse ea cu fermitate, convinsă că de asta era nevoie pentru a-l readuce pe Ethan înapoi în ochii aceia holbaţi. Acum e-n regulă. A fost un vis.

Ethan îşi auzi scrâşnetul propriei respitaţii. IVN mult decât un vis, ştia. Fusese amintirea cu sudori reci pe care n-o mai avusese de ani de zile. Dar rezultatul era acelaşi. Greaţa i se încârliga scârboasă în stomac, capul îi bunuia şi trepida de ecoul jalnic al zbieretelor unui băiat. Se cutremură o dată, violent, sub mâinile blânde de pe umerii lui.

— N-am nimic.

Glasul, însă, îi era răguşit, iar Grace ştiu că minţea.

— Îţi aduc puţină apă.

— Nu, nu-mi trebuie.

Nici chiar apa nu i-ar fi putut rămâne în stomacul care se zbuciuma.

— Culcă-te la loc.

— Ethan, tremuri.

Avea să înceteze. Putea să înceteze. Nu-i trebuia decât puţin timp şi concentrare. Văzu că ochii ei erau dilataţi enorm, plini de spaimă. Era îngreţoşat şi furios că fusese fie şi doar amintirea acelei orori în patul ei

Doamne sfinte, îşi îngăduise să creadă, o clipă măcar, că putea fi altfel cu el? Cu ei?

Făcu un efort să zâmbească.

— M-am speriat, atâta. Iartă-mă că te-am trezit.

Mai liniştită, fiindcă văzuse reapărându-i în ochi o umbră a omului pe care-l iubea, Grace îi mângâie părul.

— Trebuie să fi fost îngrozitor. Amândoi ne-am speriat.

— Probabil. Nu mai ştiu.

Următoarea minciună, îşi spuse el, abominabil de istovit.

— Hai, culcă-te. Acum totul e bine.

Grace se culcări lângă el, sperând să-l mângâie, şi-i puse o mână peste inimă, nea mai bătea cu repeziciune.

—. Chide doar ochii, murmură ea, ca şi cum ar fi vorbit cu Aubre, închide ochii acum şi odihneşte-le. Ţine-te de mine, Ethan. Visează-mă pe mine.

Rugându-se să-şi găsească pacea, le făcu pe amândouă.

Când se trezi şi nu-l mai găsi lângă ea, Grace încercă să-şi spună ca povara dezamăgirii era disproporţionată. Nu voise s-o deranjeze atât de devreme, aşa că nu-şi luase rămas-bun.

Acum, când soarele răsărise, el era deja în largul Golfului.

Se ridică, luă pe ea un halat şi merse la bucătărie să

fiarbă cafeaua şi să profite de acele câteva minute de singurătate dinaintea trezirii lui Aubrey.

Apoi oftă şi ieşi pe mica ei verandă din spate. Ş.ia că dezamăgirea nu era cauzată de faptul că nu-l mi găsise la deşteptare. Fusese sigură, atât de sigură, că avea s-o ceară în căsătorie. Existaseră toate semnele, decorul, momentul ideal. Dar cuvintele nu fuseseră rostite.

Aproape ca scrisese scenariul, îşi spuse ea cu o grimasă, iar el nu-l urmaşe. Dimineaţa aceea ar fi treb it să înceapă cu faza următoare din vieţile lor. Tsi imaginase cum alerga la Julie să-i împărtăşească bucuria cererii, cum îi telefona Annei şi-i cerea, bâlbâindu-se, sfaturi pentru nuntă.

Cum îi spunea mamei sale.

Cum îi explica totul lui Aubrey.

Şi când colo, nu era decât o dimineaţă ca oricare alta

După o noapte minunată, se dojeni ea. O noapte fermecătoare. Nu avea niciun drept să se plângă. Revoltată pe ea însăşi, reveni în casă să-şi toarne prima

ceaşcă de cafea proaspătă.

Apoi, începu să chicotească. Ce-i trecuse prin cap? Avea de-a face cu Ethan Quinn. Nu era acelaşi om care aşteptase – conform propriei lui mărturisiri – aproape un

deceniu numai ca s-o sărute? în ritmul în care lua el lucrurile, mai puteau trece încă zece ani până aducea vorba despre căsătorie.

Singurul motiv pentru care trecuseră de la acel prim sărut până unde se aflau acum era că ea... oi bue, da, se aruncase asupra lui Pur şi simplu şi n-ar fi avut cura: „il s-o facă, dacă n-o împingea Anna de la spate.

Flori, îşi spuse, întorcându-se astfel încât să poată zâmbi spre ele, frumoase şi colorate pe bufetul din bucătărie. Cină la lumina lumânărilor, plimbări sub razele de lună şi dragoste făcută îndelung, tandru. Da, îi făcea curte – şi probabil avea să continue la fel până în nebunea aşteptându-l să treacă la pasul următor.

Dar acela era Ethan, recunoscu, şi nimic altceva decât unul dintre lucrurile pe care le adora la el.

Sorbi din cafea şi-şi muscă buza. De ce trebuia să facă el pasul? De ce să nu fie ea aceea care împingea totul înainte? Julie îi spusese că bărbaţilor le plăcea când temeia lua iniţiativa. Şi nu-i plăcuse lui Ethan când în sfârşit îşi adunase curajul pentru a-i cere să facă dragoste?

i putea face şi ea puţină curte, nu? Şi putea să progreseze puţin mai repede. Dumnezeu îi era martor că era experta în a le rezolva pe toate la timp.

Nu avea nevoie decât de curajul de a i-o cere. Oftă scurt. Pe acela trebuia să şi-l găsească, dar avea să se scormonească pe dinăntru până ajungea la el.

Temperaturile creşteau vertiginos, iar umiditatea se îngroşa ca o miasmă siropoasă pe care Cam o poreclise, nu prea vesel, „fumiditate”. Lucra sub punte, finisând cabina până când căldura îl alunga sus, disperat după lichide şi o briză tăioasă.

Deşi rareori se plângea de condiţiile de muncă, Ethan se dezbrăcase – asemeni lui Cam – până la mijloc. Sudoarea şiroia pe el, în timp ce vopsea cu răbdare.

— O să-i ia o săptămână până se usucă, aşa de-afurisită e umezeala asta.

— O furtună onorabilă ar mai putea-o risipi.

— Atunci, mă rog la Dumnezeu să ne trimisă una, înhâţă Cam carafa, bând apă direct din ea.

— Vremea înăbuşitoare îi face pe unii să fie nervoşi.

— Eu nu-s nervos, sunt încins. Pustiul unde-i?

— L-am trimis după nişte gheaţă.

— Bună idee. Aş putea să fac o baie în ea. Acolo nu mai e niciun strop de aer în mă-sa.

Ethan dădu din cap. Vopsitul era o treabă destul de mizerabilă pe o asemenea vreme, dar munca din cabină,

unde nu putea ajunge nici măcar curentul de aer al ventilatoarelor, era probabil vecină cu caznele iadului.

— Vrei să facem schimb pentru o vreme?

— Pot să-mi fac şi singur naibii treaba.

Ethan nu făcu decât să ridice dintr-un umăr asudat:

— Cum vrei.

Cam scrâşni din dinţi, apoi şuieră:

— Bine, sunt nervos. Căldura asta îmi frige creieii şi mă tot întreb dacă mâţa aia vagabondă a prin t scrisoarea de la Anna.

— Ar fi cazul. A plecat marţi, imediat ce-a ieşit oficiul poştal din vacanţă. Azi e vineri.

— Ştiu şi eu ce zi e, Ethan, îşi şterse Cam năduşeala de pe fată, dezgustat, încruntându-se la fratele său. Nu eşti deloc îngrijorat din cauza asta?

— Nu prea contează dacă sunt sau nu. Ce-o să facă, aia o să facă.

Privirea îi tresări în sus spre care, dură ca un pumn strâns.

— Pe urma, o să ne descurcăm noi.

Cam începu să se plimbe pe punte, până prinse un curent slab de aer de la ventilator, ape; reveni

— Niciodată n-am putut înţelege cum eşti în stare să

rămâi atât de calm când toate se duc dracului.

— Din practică, murmură Ethan, continuând să vopsească.

Cam îşi răsuci umerii îndureraţi, bătându-se cu degetele pe coapsă. Trebuia să se gândească la altceva, altfel îşi ieşea din minţi.

— Cum a mers marea întâlnire de-alaltăieri?

— Binişor.

— Iisuse „Ethan, chiar trebuie să ţi-o smulg cu cleştele?

Peste gura lui Ethan trecu un surâs.

— Am luat o cină bună. Am băut puţin *Pnuilly Fuisse* după care se înnebuneşte atâta Phil. E destul de gustos, da nu văd ce-i aşa de mare scofală.

— Şi, v-aţi tăvălit?

Ethan mai aruncă o privire scurtă, observă zâmbetul larg al lui Cam şi se hotărî să ia întrebarea în spiritul în care-i fusese pusă.

— Mda – şi voi?

Amuzat, dacă nu şi răcorit, Cam îşi aruncă pe spate capul, izbucnind în râs.

— La naiba, e cea mai mişto cnestie care ţi s-a întâmplat vreudata. Nu vorbesc numai de sex, deşi trebuie să fi participat şi asta la felul ţanţoş cum umbli în ultiii a vreme.

Femeia asta îţi vine ca mănuşa din proverb.

Ethan tăcu o clipă, scarpinându-se pe burtă, unde îl mânca sudoarea.

— De ce?

— Fiindcă e constantă ca o stâncă, frumoasă ca un taolou, răbdătoare ca Iov şi priveşte viaţa cu destul umor ca să-ţi transmită şi ţie. Cred că nu peste mult vom ferchezui curtea pentru încă o nuntă.

Degetele lui Ethan se strânseră pe bidinea.

— N-am s-o iau de nevastă, Cam.

Mai mult tonul, decât declaraţia, fa cu ochii lui Cam să se îngusteze. Era un ton de disperare calmă.

— Cred că s-ar putea să te fi înţeles greşit, spuse rar Cam. Bănuiam, ducă cum mergea treaba, că aveai intenţii serioase cu ea.

— Sunt cât se poate de serios cu Grace. Cu multe.

Îşi înmuie din nou bidineaua, privind cum se scurgea de pe ea vopseaua aurie şi curată.

— Nu căsnicia o caut.

În mod normal, Cam ar fi lăsat baită un asemenea subiect, l-ar fi întors soaţele, cu o ridicare din umer Treaba ta, frăţioare. Dar îl cunoştea prea bine pe Ethan, ţinea la el de prea mult timp pentru a nu-i păsa de suferinţa lui. Se

ghemui lângă parapet, pentru a-şi apropia chipul de al lui.

— Nici eu n-o căutam, murmură el. Mă speria ca tot dracii. Dar când femeia intră în viaţa ta, *femeia,* mai rău te sperii să-i dai drumul.

— Ştiu eu ce fac.

Expresia lui îndărătnică nu-l putea opri pe care.

— Mereu crezi că ştii ce faci. Sper ca de data asta să ai dreptate. Şi la tel de mult sper să nu fie vreun căcat rămas de pe vremea pustiuh ăluia cu ochi de zombi pe care l-au adus acasă într-o zi mama şi tata. Ăla care se trezea noaptea din somn urlând.

— N-o lua într-acolo, Cam.

— N-o lua nici tu. Mama şi tata au făcut altceva din noi.

— N-are nicio legătură cu ei.

— Ba are toate legăturile cu ei. Ascultă...

Se întrerupse, cu o înjurătură moderată, când Seth intră în fugă.

— Băi, căcatu-asta se topeşte deja.

Cam se îndreptă, încruntându-se la el, mai mult din obişnuinţă decât de supărare.

— Nu ţi-am spus să găseşti un înlocuitor al cuvântuli „câcat”?

— Şi tu-l zici, replică Seth, mutându-şi punga cu gheaţă

în mina cealaltă.

— Nu de-asta e vorba.

Cunoscând programul, Seth răsturnă gheaţa în răcitor.

— De ce?

— Fiindcă Anna o să-mi ia pielea dacă mai continui iar dacă ea mi-o ia mie, amice, ţi-o iau şi eu pe-a ta.

— Mamă, da ce frică mie.

— E şi cazul.

În timp ce continuau să se ciondănească, Ethan îşi reluă vopsitul. Izolându-i din auz, concentrându-se asupra muncii, îşi alunga nefericirea.

Capitolul 17

Avea să fie perfect. Se vedea atât de clar că era bine, încât Grace se întreba cum de nu-i venise dinainte ideea. O croazieră la apusul soarelui, pe marea calmă, cu cerul trandafiriu şi auriu în amurg era decorul ideal pentru aminaoi. Golful făcea parte din vieţile lor, cu tot ceea ce oferea şi ce le cerea.

Ştia că pentru Ethan era mai mult decât locul de muncă. Era locul pe care-l iubea.

Fusese uşor de aranjat. Nu trebuise decât să i-o ceară. El păruse surprins, apoi zâmbise.

— Uitasem că-ţi place să navighezi.

Fu mişcată când văzu că i se păruse foarte firesc să-i însoţească şi Aubrey. Aveau să existe şi alte ocazii îşi spuse. O viaţă întreagă, pentru toţi trei. Dar seara aceea caldă şi cu briză blândă era numai pentru ei doi.

Râsul ameţitor continua s-o domine în timp ce-şi imagina reacţia lui când avea să-l ceară în căsătorie. Putea vedea totul atât de clar, felul cum urma să se oprească, s-o privească surprins cu ochii aceia albaştri minunaţi. Ea avea să surâdă, să-i întindă mâna în timp ce alunecau purtaţi de vântul uşor peste apele întunecare. Şi avea să-i spună tot ce era în inima ei

Te iubesc atât de mult, Ethan. Dintotdeauna te-am iubit şi întotdeauna te voi iubi. Vrei să mă iei de soţie9 Doresc să fim o familie. Vreau să-mi trăiesc viaţa cu tine. Să-ţi dăruiesc copii să te fac fericit N-am aşteptat destul?

Apoi, ştia, urma momentul când avea să-i apară zâmbetul Zâmbetul acela încet şi frumos care-i cuprindea pas cu pas toate planele şi umbrele feţei, până la ochi. Probabil că avea să spună ceva despre modul cum intenţionase s-o ceară el pe ea de soţie. Că se pregătise.

Aveau să râdă amândoi şi să se îmbrăţişeze, în timp ce soarele cobora roşu dincolo de ţărm. Iar viaţa lor împreună urma să înceapă cu adevărat.

— Încotro pluteşti, Grace?

Clipi din ochi şi îl văzu pe Ethan zâmbindu-i de la timonă.

— Visam cu ochii deschişi, răspunse, chicotind în sinea ei. Apusul soarelui e momentul cel mai potrivi pentru visare. F atât de paşnic.

Se ridică, pentru a se cuibări sub braţul lui.

— Mă bucur atât de mult că ţi-ai putut lua câteva ore libere, ca să venim aici.

— Vom finisa barca până la sfârşitul lunii, îşi frecă el faţa în părul ei. Cu două săptămâni înainte de termen.

— Toţi aţi muncit atât de mult.

— Şi-o să merite. Proprietarul a trecut azi pe la noi.

— Aşa?

Şi asta făcea parte din viitor, medită Grace. Conversaţiile uşoare despre ziua de muncă a fiecăruia.

— Şi ce-a spus?

— Abia a tăcut din gură, aşa că e greu de ştiut măcar jumătate din tot ce-a zis. O turuit despre cele mai recente cutare şi cutare pe care le-a citit în revistele lui de iahting şi a pus destule întrebări ca să ne vâjâie capetele.

— Dar i-a plăcut?

— Cred că a fost mulţumit de ea, de vreme ce toată după-amiaza s-a hlizit ca un copil în dimineaţa de Crăciun. După ce-a plecat. Cam a vrut să pună pariu cu mine c-o s-o pună pe uscat prima oară când o scoate în Golf.

— Şi ai primit pariul?

— Pe dracu’. Sunt aproape sigur c-o s-o facă. Dar nu se poate spune c-ai navigat cu-adevărat prin Golf până nu te pui şi pe uscat.

Ethan n-ar fi făcut-o, medită ea, privindu-i mâinile mari şi pricepute pe timonă. Naviga perfect.

— Ţin minte când tu şi familia ta construiaţi sloopul ăsta, îşi plimba ea degetele peste roata cârmei. Eu ajutam la

munca pe cheu, prima oară când aţi scos-o în larg. Profesorul Quinn ţinea timona, iar voi manevraţi şcotele. Mi-ai făcut cu mina.

Chicotind, îşi înclină capul să-l privească.

— Am fost emoţionată că mă observaseşi.

— Te observam tot timpul.

Grace se întinse în sus, sărutându-l pe bărbie.

— Dar aveai grijă să nu mă laşi să observ că mă observai.

Pradă unui impuls, îl muşcă aţâţător de falcă.

— Până-n ultima vreme.

— Cred că mi-am pierdut flerul, întoarse Ethan capul, până când gura lui o găsi pe a ei. În ultima vreme.

— Bine, îşi rezemă ea capul pe umărul lui, râzând încet. Fiindcă-mi place să observ că mă observi.

Nu erau singuri în Golf, dar Ethan se ţinea la distanţă de şalupele cu motor ieşite la o croazieră pe înserat vara. Un stol de pescăruşi zburau înnebuniţi în cerc şi se repezeau în picaj spre pupa unui schiff, unde o fată arunca bucăţi de pâine. Râsul ei, ascuţit îi vesel, se combina cu ţipetele lacome ale păsărilor.

Vântul se înteţea, umflând pânzele şi risipind umezeala caldă a zilei. Cei câţiva nori de la apus se înroşeau pe

margini.

Aproape e momentul.

Ciudat, îşi dădu ea seama, nu era deloc nervoasă. Puţin cam ameţită, poate, fiindcă-şi simţea capul atât de uşor, inima atât de liberă. Speranţa, atât de mult timp îngropată, era strălucitoare ca aurul udată ce se elibera.

Se întrebă dacă Ethan avea să cârmească într-unul din canalele înguste unde umbra era adâncă şi apa de culcarea tutunului. Îşi putea croi drum pe lângă geamăndurile de marcaj care săltau, spre un loc liniştit, unde nit măcar pescăruşii nu le mai ţineau companie.

Ethan era atât de mulţumit cu ea alături, încât lăsă vântul să aleagă singur direcţia Ar fi trebuit să facă unele ajustări, îşi spuse. Altfel, nu peste mult pânzele aveau să piardă o terţarolă. Dar nu voia să-i dea drumul din braţe – nu încă.

Mirosea a săpun de lămâie iar părul îi era moale lângă obrazul lui. Aşa ar fi putut să fie viaţa lor, îşi spuse Ethan. Momente calme, croaziere seara. Stând împreună. Clădind din visurile mici altele mari.

— E mai fericită ca oricând, murmură ea.

— Hmmm?

— Fetiţa de-acolo, care le dă de mâncare la pescăruşi,

arată Grace cu capul spre schiff, zâmbind când şi-o imagina pe Aubrey, peste câţiva ani, râzând şi chemând pescăruşii de la pupa bărcii lui Ethan. Ă-auu, vine fratele ei mai mic să-şi ceară partea, râse ea, fermecată de cei doi co [Sunt drăguţi împreună, murmură, privindu-i cum aruncau punea cât mai sus, pentru a fi prinsă în ciocurile hămesite îşi ţin de urât. Există momente de şi mai mare singurătate, pentru un copil singur la părinţi.

Ethan închise ochii un moment, când propriul lui vis, pe jumătate format, se spulberă. Dorea şi alţi copii. Îi merita. Viaţa cin Golf nu era numai pânze frumoase.

— Trebuie să întorc velele în vânt, spuse el. Vrei să ţii tu cârma?

— Le întorc eu, îi zâmbi Grace, în timp ce trecea pe sub braţul lui, spre babord. N-am uitat cum să mânuiesc şcotele, căpitane.

Nu, reflectă Ethan, nu uitase. Era buna ca marinar, la largul ei pe punte ca şi în bucătăria de-acasă. Manevra greementul cu aceeaşi iscusinţă pe care o arăta la servitul băuturilor unei mulţimi, în cârciumă.

— Nu sunt prea multe la care să nu te pricepi, Grace

— Cum? ridică ea privirea, apoi râse. Nu e greu să înveţi folosirea vântului, când îl cunoşti încă din copilărie.

— Ai un talent marinăresc înnăscut, o contrazise el. O mamă minunata, o bună bucătăreasă. Ştii să faci oamenii să se simtă bine în jurul tău.

Pulsul ei, până atunci calm, deveni frenetic. Oare avea s-o ceară în căsătorie acum, totuşi, înainte de a fi apucat să-l ceară ea pe el?

— Fac toate lucrurile astea cu plăcere, răspunse, privindu-l cum o privire. Mă mulţumeşte să-mi făuresc un cămin aici, în St. Chris şi tu faci acelaşi lucru, Ethan, fiindcă te mulţumeşte.

— Eu am o anume nevoie de locul ăsta, răspunse el încet. Este ceea ce m-a salvat, adăugă, dar întorsese capul, iar Grace nu-l auzi.

Grace mai aşteptă un moment, dorindu-şi să-i vorbească, să-i spună, s-o ceară. Apoi, clătinând din cap, traversă din nou puntea.

Soarele scapăta, coborând aproape, foarte aproape, de acel prelung sărut noptatic al ţărmului. Apa era calmă, vălurelele legănându-se pe lângă bordaj. Pânzele se umflau albe.

Momentul îşi spuse ea cu o tresărire a inimii, sosise.

— Ethan, te iubesc atât de mult. Ethan ridică un braţ pentru a o trage lângă el.

— Şi eu te iubesc, Grace.

— Dintotdeauna te-am iubit. Şi te voi iub; întotdeauna. La asta, coborî privirea spre ea, iar Grace cu văzu emoţia ivindu-i-se în ochi, făcând ca albastrul lor să devină şi mai adânc. Ridică o mână şi i-o ţinu pe obraz, în timp ce trăgea din nou aer în piept.

— Vrei să te însori cu mine?

Îi văzu surprinderea, aşa cum se aşteptase, dar nu observă cât de capăn îi leveni trupul în timp ce continuă:

— Vreau să întemeiem o familie. Vreau să-mi trăiesc viaţa lângă tine. Să-ţi dăruiesc copii. Să te fac fericit. N-am aşteptat destul?

Şi aşteptă şi acum. Dar nu văzu zâmbetul apărându încet pe faţă, în ochi. Continua doar s-o privească fix, cu o expresie ce i se păru îngrozită. A ipi e osoase ale panicii îi fluturară în stomac.

— Ştiu că poate plănuiseşi s-o facem altfel, Ethan, şi est surprins că ţi-o cer eu ţie. Dar vreau să fim împreună, cu adevărat împreună.

De ce nu spunea nimic? urla mintea ei. Orice. De ce se uita doar la ea ca şi cum l-ar fi pălmuit?

— N-am nevoie să-mi faci curte, i se întretăie ei vocea şi se întrerupse pentru a încerca să şi-o controleze. Nu că nu

mi-ar plăcea lucrurile ca florile şi cinele la lumina lumânărilor, dar nu vreau cu adevărat decât să-mi fii alături. Să fiu soţia ta.

Temându-se că avea să se sfărâme dacă mai privea încă o clipă doar în ochii aceia nedumeriţi şi răniţi, Ethan întoarse capul. Degetele i se albiseră pe manelele cârmei.

— Trebuie să ne întoarcem.

— De ce?

Grace zvâcni înapoi, privindu-i chipul crispat, muşchii fălci or care-i trepidau. Inima continua să-i bată, dar nu de nerăbdare. Acum, bătea de teamă.

— N-ai nimic altceva să-mi spui decât că trebuie să ne întoarcem?

— Nu, am şi altele să-ţi spun, Grace.

Glasul îi era la fel ce stăpânit pe cât de dezlănţuită-i era inima.

— Trebuie să ne întoarcem, ca să ţi le pot spune.

Îi venea să-i strige să le spună atunci, pe loc. Dar dădu numai din cap:

— Bine, Ethan. Să ne întoarcem.

Soarele apusese de mult când acostară. Greierii şi brotacii îşi cântau corul nocturn, umplând văzduhul cu muzica lor ascuţită, mult prea veselă. Deasupra, câteva

stele clipeau prin pâclă şi strălucea o lună în ultimul pătrar. Aerul se răcorise repede, dar Grace ştia că nu din acel motiv îi era frig. Atât de frig.

Ethan legă el însuşi parâmele tăcut. La fel cum navigase şi până acasă, în tăcere. Reveni la bord şi se aşeză în faţa < i. Luna era încă jos, abia deasupra copacilor, dar primele stele răspândeau destulă lumină pentru ca Grace să-i vadă chipul.

Nu exprima nici urmă de bucurie.

— Nu mă pot căsători cu tine, Grace.

Îşi alegea cuvintele cu multă grijă, ştiind că aveau s-o doară.

— Îmi pare rău. Nu-ţi pot da ceea ce vrei.

Grace îşi încleştă strâns mâinile laolaltă. Nu ştia dacă voiau să se strângă pumni şi să lovească, sau să atârne moi şi tremurătoare ca ale unei bătrâne.

— Atunci, ai minţit când ai spus că mă iubeşti?

Poate-ar fi fost mai blând să-i spună că da, reflectă el, apoi clătină din cap. Nu, n-ar fi fost decât o laşitate. Merita adevărul. Tot adevărul

— N-am minţit. Te iubesc cu adevărat.

Existau diverse grade ale iubirii. Nu era atât de naivă încât să creadă altceva.

— Dar nu aşa cum trebuie să iubeşti o femeie pe care ai lua-o de soţie.

— N-aş putea iubi nicio femeie mai mult decât te: „jbesc pe tine. Dar sunt...

Grace ridică o mână. Tocmai îi trecuse ceva prin minte. Dacă acesta era motivul pentru care o refuza, n-avea să-l ierte niciodată.

— D., i cauza lui Aubrey? Fiindcă am un copil cu alt bărbat?

Atât de rar se mişca repede, încât o luă prin surprindere când îi smulse mâna din aer şi o strânse destul de tare ca să frece oasele unul de altul.

— O iubesc, Grace. Aş fi mândru să mă considere tatăl ei. Nu se poate să nu ştii asta.

— N-am nevoie să ştiu nimic. Spui că mă iubeşti, că o iubeşti şi pe ea, dar pe urmă nu ne doreşti. Mă doare, Ethan.

— Iartă-mă. Iartă-mă.

Îi eliberă mina, ca şi cum l-ar fi ars în palmă.

— Ştiu că te doare. Ştiam că aşa avea să fie. N-am avut voie să las situaţia să ajungă până aici.

— Dar ai făcut-o, replică ea cu simplitate. Trebuia să ştii că, dacă simt aşa, atunci mă aştept să simţi şi tu acelaşi

lucru.

— Mda, ştiam. Ar fi trebuit să fiu sincer cu tine. N-i ti nicio scuză.

Decât că aveam nevoie de tine. Aveam nevoie de tine, Grace.

— Nu căsătoria e ceea ce caut.

— Hai, nu mă lua de proastă, Ethan, oftă ea, prea lovită ca să se mai înfurie. Oamenii ca noi nu au relaţii, noi n-avem aventuri. Ne căsătorim şi creştem familii. Suntem simpli şi elementari, şi oricât de amuzant li s-ar părea unora, aşa suntem şi nu altfel.

Ethan îşi privi mumie. Avea dreptate, desigur. Sau ar fi avut. Dar nu ştia că el nu era nici simplu, nici elementar.

— Nu tu eşti de vină, Grace.

— Nu?

Durerea şi umilinţa se duelau în sufletul ei. Îşi imagina că şi Jack Casey ar fi spus acelaşi lucru, dacă şi-ar fi dat osteneala să spună ceva înainte de a o părăsi.

— Dacă nu sunt eu, atunci cine e? în afară de mine, nu mai e nimeni aici.

— Eu sunt de vină. Nu pot întemeia o familie, din cauza locului de unae vin.

— De unde vii? Vii din St. Christopher, de pe Coasta de

Est. Vii de la Raymond şi Stella Quinn.

— Nu-i adevărat, ridică el privirea. Vin din mahalalele împuţite din D.C. Şi Baltimore şi din prea multe alte locuri ca să le mai număr. Vin de la o târfă care se vindea, şi pe ea şi pe mine, pentru o sticlă de pileală sau o doză de drog. Nu ştii de unde vin. Nici ce-am fost.

— Ştiu că ai venit dintr-un loc îngrozitor, Ethan, spuse ea, acum cu blândeţe, dorind să-i aline durerea brutală din ochi. Ştiu că mama ta – mama ta naturală – a fost o prostituată.

— A fost o târfă. O corectă Ethan. „Prostituată” e un cuvânt prea curat.

— În regulă.

Mai prudentă, căci vedea mai mult decât durere, dădu încet din cap. Se simţea acolo şi furie, la fel de violentă.

— Ai trăit ceva ce niciun copil n-ar trebui să trăi iecă, înainte de a veni aici. Înainte ca familia Quinn să-ţi dăruiască speranţa, iubirea şi un cămin. Şi ai devenit al lor. Ai devenit Ethan Quinn.

— Asta nu-mi schimbă sângele din vene.

— Nu înţeleg ce vrei să spui

— Cum naiba ai înţelege?

Aruncase întrebarea ca pe un glonţ, fierb de şi periculos

de ascuţit. Cum ar fi putut ea să ştie? se între Pă, furios. Crescuse cunoscându-şi părinţii, şi pe părinţi lor, fără a trebui niciodată să se întrebe ce-i transmiseseră, ce moştenise de la ei.

Dar avea să afle, înainte de a termina, avea să ştie. Iar asta urma să le pună capăt la toate.

— Era o femeie masivă. Mâinile de la ea le am. Picioarele, lungimea braţelor.

Grace Îi privi braţele, mâinile acelea pe care le strânsese pumni fără a-şi da măcar seama.

— Pe celelalte nu ştiu de unde le am, fiindcă nu cred c-a avut mai mult habar decât mine cine a fost tatăl meu. Doar un client ca oricare altul cu care-a avut ghinion. Nu s-a descotoiosit de mine fiindcă îşi făcuse deja trei avorturi li-l era frică să mai rişte încă unul. Aşa mi-a spus.

— A fost o cruzime din partea ei.

— Iisuse Christoase!

Incapabil să mai stea jos, Ethan sări în picioare, începând să se plimbe pe punte.

Grace îl urmă, mai încet. Îşi dădu seama că într-o priţă avea dreptate Nu-l cunoştea pe acel om, pe cel care umbla cu paşi iuţi şi smuciţi şi cu pumnii încleşta de parcă ar fi fost gata să dea cu ei sălbatic în tot ce-i ieşea în cale.

Aşa că rămase la distanţă.

— Era un monstru. Un monstm-n pizda mă-sii. Mă bătea până la leşin, numai de a dracu', ori de câte ori îi trăsnea vreun motiv prin cap.

— O, Ethan, întinse Grace mâinile spre el, neputându-se stăpâni.

— Nu mă atinge acum.

Nu era sigur ce-ar fi putut face dacă punea mâna pe el în acel moment. Şi îl speria.

Grace îşi lăsă mâinile să cadă pe lângă trup, înfruntându-şi lacrimile gata s-o podidească.

— Odată, a trebuit să mă ducă la spital, continuă el. Cred să se temea să nu-i mor în braţe. Atunci ne-am mutat din D.C. În Baltimore. Doctorul a pus prea multe întrebări despre felul cum căzusem pe scară şi mă alesesem cu un cucui şi două coaste fisurate. Mult timp m-am întrebat de ce nu mă lăsase acolo. Dar în fond.

primea o alocaţie datorită mie şi avea un sac de box viu la domiciliu, deci cred că-i ajungeau motivele astea. Până am împlinit opt ani.

Se opri din mers şi rămase nemişcat, cu faţa spre ea. Avea în el atât de multă mânie încât aproape c-o putea

simţi arzându-i porii. Iar înteţi rea ei amară îl ustura în gât.

— Atunci i-a venit ideea că n-ar fi stricat să-ncep să-mi câştig întreţinerea. Trăise destul pe lumea asta ca să ştie unde putea găsi bărbaţi pe care nu-i prea interesau femeile. Bărbaţi care plăteau pentru copii.

Grace nu putu scoate o vorbă, nici chiar când îşi apăsa o mina pe gât ca pentru a împinge afară cuvintele, orice cuvinte. Nu putea decât să stea pe loc, acolo unde se afla, cu faţa albă ca osul în lumina răsăritului de luna şi ochii mari îşi înspăimântaţi.

— Prima oară, te opui. Te baţi de parcă de-asta ar atârna viaţa ta, iar o parte din tine nici nu crede c-o să se întâmple cu adevărat. Pur şi simplu nu se poate întâmpla. Nu contează că ştii ce e sexul fiindcă toată viaţa a; trăit prin jurul marginii lui urâte. Nu ştii ce-i asta, nu ţi se pare posibil. Până se întâmplă. Până n-o mai poţi opri să se întâmple.

— O, Ethan. O, Doamne! O Doamne!

Începu să plângă, pentru el, pentru băieţaş pentru o lume în care puteau exista asemenea orori.

— A câştigat douăzeci de dolari, mi-a dat şi mie doi.

Şi-a făcut din mine o târfă.

— Nu, suspină Grace, neputincioasă Nu.

— Am ars banii, dar asta n-a schimbat nimic. M a lăsat două săptămâni şi pe urmă iarăşi m-a vândut. Te lupţi şi a doua oară. Şi mai tare decât prima, fiindcă acum ştii, şi crezi. Şi continui să lupţi, de fiecare dată, mereu prin acelaşi coşmar, până când pur şi simplu aoanaonezi. Lei banii şi-i ascunzi fiindcă într-o zi vei avea destui. Iar ape, o omori şi scapi. Dumnezeu ştie că vrei s-o omori mai mult, poate, chiar decât vrei să scapi.

Grace închise ochii.

— Ai făcut-o?

Îi auzi răguşeala din voce, luând-o drept dezgust, în loc de furie îngreţoşată, cum era de fapt. Furie pentru el. Întărită de speranţa feroce că o făcuse. O, da, că o făcuse.

— Nu. După un timp, asta devine viaţa ta. Atâta tot. Nici mai mult, nici mai puţin. O trăieşti şi gata.

Ethan se întoarse să privească spre casă, unde ardeau luminile la ferestre. Unde muzica – de la ghitara lui Cam – cânta o melodie veselă, purtată de vânt.

— Am trăit-o până la doisprezece ani, când unuia dintre cei cărora mă vindea i-a sărit o doagă. M-a pocnit destul de tare, dar asta nu era ceva prea neobişnuit. Însă ăla luase nu ştiu ce droguri şi s-a repezit şi la ea. Au devastat toată coşmelia, făcând destul tărăboi pentru ca doi vecini

care aveau obiceiul să-şi vadă de-ale lor să se enerveze destul ca să bată la uşă.

Continuă să-şi amintească:

— O strângea de gât. Iar eu zăceam pe jos, uitându-mă cum îi ieşeau ochii din cap şi zicându-mi: poate i-o face. A pus mâna pe-un cuţit şi l-a înfipt în el. I l-a înfipt în spate, chiar în clipa când ăia care băteau la uşă au năvălit înăuntru. S-au pornit zbierete şi urlete. Ea i-a scos nenorocitului portofelul din buzunar în timp ce ăluu curgea sângele pe podea. Şi a fugit. Nici nu s-a uitat la mine.

Ridică din umeri, întorcându-se.

— Cineva a chemat poliţia şi m-au dus la spital. Nu mai ţin minte clar, dar acolo am ajuns. Medici, sticleţi şi asistenţi sociali, continuă el încet. Punându-mi întrebări, scriind totul pe hârtie. Cred că s-au dus s-o caute, dar n-au găsit-o niciodată.

Se cufundă în tăcere, astfel că nu se mai auzi decât olescăitul apei, ţârâielile insectelor, ecourile notelor de ghitară. Dar Grace nu spuse nimic, ştiind că nu terminase. Încă râu terminase.

— Stella Quinn era la o conferinţă medicală în Baltimore şi făcea vizite. S-a oprit la patul meu. Cred că mi-a privit fişa medicală, nu mai ţin minte. Ştiu doar că era acolo, cu

mâinile pe bara patului, f ivindu-mă. Avea ochi buni, nu naivi, dar blânzi. Mi-a vorbit. N-am dat nicio atenţie cuvintelor ei, numai vocii, şi a reveni de mai multe ori. Uneori, o însoţea şi Ray. Într-o zi, mi-a spus că puteam veni cu ei acasă, dacă voiam.

Tăcu din nou, ca şi cum acela ar fi fost sfârşitul. Dar Grace nu se putea gândi aecât că momentul când soţii Quinn îi oferiseră un cămin fusese doar începutul.

— Ethan, mi se frânge inima pentru tine. Şi ştiu acum că, oricât de mult ¡-am iubit şi i-am admirat pe soţii Quinn în toţi aceşti ani, n-a fost de ajuns. Te-au salvat.

— M-au salvat, fu el de acord. Şi după ce m-am hotă rât să trăiesc, am făcut tot ce puteam pentru a fi ceva ce onora această hotărâre, şi pe ei.

— Eşti, şi întotdeauna ai fost, cel mai onorabil om pe care l-am cunoscut vreodată.

Se apropie de el, îl cuprinse cu braţele şi-l strânse, în pofida faptului că braţele lui nu-i răspunseră la rândul lor.

— Lasă-mă să te ajut, murmură ea. Lasă-mă să fiu cu tine, Ethan.

Ridică faţa, lipindu-şi gura de a lui.

— Lasă-mă să te iubesc.

Ethan se cutremură, frânt. Acum şi braţele lui o

cuprinseră, aprig. Gura ohmi consolarea pe care i-o oferea. Se clătină astfel, ţinându-se de ea, ca de un colac de salvare pe o mare furtunoasă.

— Nu pot face asta, Grace. Nu e just pentru tine.

— Tu eşti just pentru mine, se agăţă ea, când vru s-o îndepărteze. Nimic din tot ce-ai spus nu schimbă ceea ce simt. Nimic n-ar putea. Nu fac decât să te iubesc şi mai mult pentru asta

— Ascultă-mă.

Mî nile îi erau sigure şi ferme, când îi apucară umerii, împingând-o înapoi.

— Nu-ţi pot da lucrul de care ai nevoie, pe care-l doreşti, pe care se cuvine să-l ai. O căsnicie, copii, o familie.

— N-am...

— Să nu-mi spui că n-ai nevoie. Ştiu că ai.

Grace trase aer în piept, slobozindu-l apoi încet.

— Am nevoie de toate astea, cu tine. Am nevoie de o viaţă cu tine.

— Nu te pot lua de soţie. Nu-ţi pot face copii. Mi-am făgăduit că nu voi risca niciodată să transmit unui copil ceea ce am în mine de la ea.

— N-ai nimic de la ea în tine.

— Ba am, i se strânseră lui degetele, scurt. Ai văzut în

ziua aceea, în pădure, când te-am posedat lângă un copac, ca un animal. Ai văzut când am răcnit la tine că lucrezi într-un bar. Iar eu am văzut de prea multe ori ca să le număr, când cineva mă ia în răspăr prea des. Faptul că mă stăpânesc nu înseamnă că nu exiită. Nu pot depune jurămintele cu tine, nici să-ţi fac un copil. Te iubesc prea mult ca să te las să crezi că se va întâmpla vreodată.

— Ţi-a rănit mai mult decât trupul, murmură Grace. Inima ţi-a maltratat-o cu adevărat. Te pot ajuta să te vindeci până la capăt.

O scutură încet, blând.

— Nu mă asculţi. Nu auzi ce-ţi spun. Dacă nu poţi accepta telul cum trebuie să fie situaţia între noi voi înţelege. N-am să te acuz niciodată dacă te retrag şi cauţi la altcineva ceea ce doreşti. Cel mai bun lucru pentru tine e să-ţi dau drumul. Şi asta fac.

— Îmi dai drumul?

— Vreau să te duci acasă, o eliberă el, făcând un pas înapoi; cu senzaţia că intrase într-un vid enorm, întunecat. După ce te vei gândi pe îndelete, vei vedea totul la fel ca mine. Atunci, te vei putea hotărî dacă mai *e* cazul să ne întâlnim ca pân-acum sau dacă vre i s-a te las în pace.

— Vreau...

— Nu, o întrerupse el. În clipa asta, nu ştii ce vrei. Ai nevoie de timp, şi eu la fel. Prefer să pleci. Nu vreau să mai rămâi aici, Grace.

Grace ridică o mână la tâmplă:

— Nu mă vrei aici?

— Nu acum.

Strânse din fălci când îi văzu durerea înotând în ochi. Pentru binele ei, îşi reaminti.

— Du-te-acasă şi lasă-mă o vreme singur.

Grace făcu un pas îndărăt, apoi încă unul. În sfârşit, se întoarse şi o luă la fugă. În jurul casei, nu în ea. Nu putea suporta gândul s-o vadă cineva cu obrajii uzi de lac ni şi durerea aceea îngrozitoare care-i sfâşia inima. N-o voia, numai la asta se putea gândi. N-o lăsa să fie cea de care avea el nevoie.

— Hei, Grace! Stai:

Seth abandonă urmărirea licuricilor care scânteiau p i întuneric, pornind în goană după ea.

— Am cam un milion de bulangii din ăştia, începu el să ridice un borcan.

Apoi îi văzu lacrimile, i le auzi în respiraţia sacadată în timp ce bâjbâia la portiera maşinii.

— Ce s-a-ntâmplat? De ce plângi? Te-ai lovit?

Grace suspină întretăiat, apăsându-şi o mână pe inimă. O, da, o, da, nu m-arr lovit

— Nu-i nimic. Trebuie să mă duc acasă. Nu pot... nu mai pot să stau.

Smuci portiera maşinii şi se prăvăli înuntru.

Ochii nedumeriţi ai lui Seth se înverşunară, în timp ce o privea îndepărtându-se. Plin de o furie fierbinte, se repezi pe lângă colţul casei, trântind borcanul luminos pe marginea verandei. Văzu umbra de pe ponton şi porni într-acolo, cu pumnii strânşi, gata de luptă.

— Ticălosule! Nemernicule!

Aşteptă până când Ethan se întoarse, apoi îi trânti un pumn în burtă cu toată puterea.

— Ai făcut-o să plângă.

— Ştiu.

Noua durere, de natură fizică, îl fulgeră pe dinăuntru, alăturindu-se celorlalte.

— Nu-i treaba ta, Seth. Du-te-n casă.

— Ba du-te tu-n pizda mă-tii. Ai lovit-o. Hai, încearcă să mă loveşti şi pe mine. N-o să-ţi fie prea uşor.

Cu dinţii dezgoliţi Seth lovi din nou, şi din nou, până când Ethan îl apucă de gulei şi pantaloni şi-l ridică în aer, peste capătul debarcaderului.

— Calmează-te, m-auzi, altfel te-arunc în apă.

Adăugă o zgâlţâitură ameninţătoare, deşi nu-i stătea sufletul la asta.

— Crezi c-am vrut s-o lovesc? Crezi că mi-a făcut vreo plăcere?

— Atunci de ce ai făcut-o? strigă Seth. Zbătându-se ca un peşte în cârlig.

— N-am avut încotro.

Deodată insuportabil de obosit, Ethan îl lăsă cu picioarele pe ponton.

— Lasă-mă-n pace, murmură el, aşezându-se pe margine, dându-se bătut, îşi lăsă capul în mâini, apăsându-şi ochii cu degetele.

— Lasă-mă ooar în pace.

Seth îşi foi picioarele. Nu numai Grace suferea. Efectiv nu înţelesese că şi un om în toate firea putea suferi, în felul acela. Cu Ethan. Însă, asta se întâmpla. Nesigur, păşi înainte. Îşi înfundă mumie în buzunare, le scoase iarăşi. Se frământă. Oftă. Apoi, se aşeză.

— Femeile, spuse el cu un glas calm şi chibzuit, îl fac pe bărbat să vrea să-şi tragă un glonţ în cap şi să termine cu toate.

Era o vorbă pe care îl auzise pe Phillip spunându-i-o lui

Cam şi găsea că s-ar fi potrivit Fu răsplătit cu un râs scurt din partea lui Ethan, chiar dacă nu era şi vesel.

— Mhm, cred că aşa e.

Ethan îl cuprinse cu un braţ pe după umeri, trăgându-l lângă el. Şi se simţi puţin mai mângâiat.

Capitolul 18

Anna îşi cântări priorităţile – şi-şi luă ziua liberă. Nu putea fi sigură la ce oră avea să vină Grace la curăţenie şi nu voia să rişte să n-o întâlnească.

Puţin îi păsa de ce spunea Ethan – sau nu spunea. Avea loc o criza.

Dacă ar fi crezut că avuseseră doar o ciondăneală sau o neînţelegere, ar fi fost amuzată sau compătimitoare, după cum dicta situaţia. Dar nu o simplă lieam legere adusese nefericirea aceea în ochii lui Ethan. A. Avea el un stil propriu de a şi-o ascunde, medita Anna, în timp ce smulgea încet şi nemilos buruieniile care-i ameninţau begoniile de pe rondul din faţă. Şi-şi ascundea foarte bine sentimentele mai personale. Pur şi simplu, ea era profesionistă la descifrarea emoţiilor.

Ghinionul lui că se alesese cu o asistentă socială drept cumnată.

Îl descususe puţin şi pe Seth. Nu încăpea nicio îndoială că băiatul ştia ceva. Dar nimerise drept în neabătuta loialitate barbatească. Tot ce scosese de la el fusese o ridicare din umeri à la Quinn şi o gură pecetluită.

Totuşi, ar fi putut smulge adevărul, dar nu avea inimă să

producă o fisură în acea legătură fermecătoare. Seth îi putea rămâne loial lui Ethan.

Anna avea să se ocupe de Grace.

Era convinsă că nu se mai văzuseră de câteva zile. Pe Ethan îi era jalnic de uşor să-l urmărească. Ieşea pe apă în fiecare dimineaţă, iar după-amiaza şi seara lucra la şantierul naval. Abia se atingea de cină, după care se retrăgea în camera lui. Unde văzuse de mai multe oi lumina ieşind pe sub uşă până noaptea târziu.

Rumega, îşi spuse ea, clătinând din cap nervoasă. Iar dacă nu rumega, căuta gâlceavă.

În weekend, zădărnicise un incident care sigur s-ar fi lăsat cu vărsare de sânge, când îi găsise pe cei trei fraţi certându-se piept în piept la şantierul naval, priviţi cu avid interes de Seth.

Cauza rămânea un mister, întrucât se izbise de acelaşi zid bărbătesc strâns unit. Ridicări din umeri şi mârâieli fuseseră singurul rezultat al eforturilor ei.

Ei bine, avea să înceteze totul, hotărî ea, atacând cu entuziasm o rochiţa-rândunicii. Femeile ştiau cum să comunice şi să discute. Şi chiar dacă trebuia s-o pocnească pe Grace Monroe în cap cu hârleţul de grădină, Grace avea să comunice şi să discute al nait îi de deschis.

Cu nespusă plăcere, auzi maşina lui Grace sosind, îşi dădu pălăria pe spate, se ridică şi-i zâmbi de bun venit:

— Hai, salut.

— Buna, Anna. Credeam că eşti la birou.

— Mi-am luat o zi de concediu mintal.

Da da, şi-aici jale cât cuprinde, medită ea. Şi nu atât de bine camuflată ca a lui Ethan.

— N-ai adus-o pe Aubrey cu tine.

— Nu. Azi a vrut-o mama mea.

Graţe îşi plimbă o mână în sus şi-n jos pe cureaua genţii enorme de pe umăr.

— Ei, atunci eu încep şi te las să-ţi vezi de grădinărit.

— Al a aşteptam un pretext să fac o pauză. De ce n-am sta ¡os un minut, pe verandă?

— Zău că trebuie să bag prima serie de rufe în maşină.

— Grace, îi puse Anna o mâna pe braţ, cu blândeţe. Stai ¡os. Vorbeşte-mi Te consider una din prietenele muie. Sper să mă numeri şi tu printre ale tale

— Da, şovăi vocea lui Grace; fu nevoită să respire de trei ori ca să şi-o calmeze. Şi eu, Anna.

— Atunci, să stăm jos. Spune-mi ce s-a întâmplat, de-aţi ajuns atât de nefericiţi tu şi Ethan.

— Nu ştiu dacă pot.

Dat era ostenită, frântă de oboseală, aşa că se aşeză pe trepte.

— Cred că am încurcat totul.

— Cum?

Plânsese p mai se uscaseră ochii. Nu c-ar fi ajutat-o cu ceva. L-oate-i prindea bine să discute situaţia cu alta femeie, una de care începea să se simtă apropiata.

— Mi-am permis să presupun, începu ea Mi-am perm. > să fac planuri. Îmi culegea flori, adăugă, ridicând din mâini neajutorată.

— Îţi culegea flori? se îngustară infim ochii Annei. Iepuri, s-o crezi tu, spuse în sinea ei, dar o reţinu pentru o răfuială ulterioară.

— Şi n-a invitat la cină. Lumânări şi vin. Am crezut că urma să mă ceară în căsătorie Ethan face totul pas cu pas şi credeam să se pregătea să mă peţească.

— E firesc. Vă iubiţi. Îi este devotat lui Aubrey, iar ea îl adoră. Amânde înteţi oameni de casă. Atunci, de ce să n-o fi crezut?

Grace privi un moment în gol, apoi respiră prelung.

— Nici nu-ţi pot spune ce înseamnă să te aud spunând astea. Mă simţeam ca o proastă.

— Ei bine, opreşte-te. Nu eşti proastă. Nici eu nu sunt şi

fii sigură că am gândit la fel.

— Amânaouă ne-am înşelat. Nu m-a cerut. Dar m-a iubit în noaptea aia, Anna. Atât de tandru. Niciodată n-am crezut că cineva poate ţine atât de mult la mine. Pe urmă, a avut un coşmar.

— Un coşmar?

— Da.

Iar acum îl înţelegea.

— A fost rău, foarte rău, dar s-a prefăcut că nu era. Mi – a spus să nu-mi fac griji şi a trecut peste totul. Aşa că nu m-am mai gândit. Atunci...

Îngândurată, îşi frecă o vânătaie slabă de pe picior, pe care şi-o făcuse împiedicându-se de o masă la *Shine/s.*

— A doua zi, am hotărât că dacă stăteam aşteptând până mă cerea Ethan, aş fi avut fire albe în ziua nunţii. Ethan nu trece prin viaţă chiar la galop.

— Nu, într-adevăr. Le tace pe toate după timpul lui şi le face bine. Dar, fără-ndoială, îi prinde bine câte-un imbold din când în când.

— Nu-i aşa?

Nu-şi putu opri zâmbetul cald, nostalgic.

— Uneori, le chibzuieşte până la moarte. Şi am crezut că şi-acum era la fel, aaş că m-am hotărât să-l cer eu însămi.

— Tu l-ai cerut pe Ethan în căsătorie? chicoti Anna, rezemându-se de trepte. Bravo ţie, Grace.

— Plănuisem totul. Tot ce voiam să spun şi cum să spun Mi – am zis că pe apă, unde e cel mai mulţumit, aşa că l-am rugat să mă ducă într-o croaz e că seara. Era aşa de frumos, cu apusul soarelui şi pânzele strălucind umflate în vânt. Şi l-am cerut.

Anna îşi depuse o mână peste a lui Grace.

— Presupun că te-a refuzat. Dar...

— N-a fost numai atât. Dacă i-ai fi văzut faţa... S-a făcut complet rece. A spus că avea să-mi explice totul la întoarcere. Şi mi-a explicat. Nu ştiu dacă pot să-ţi spun, Anna, fiindcă e problema lui Ethan. Dar a spus că nu se poate însura cu mine, nici cu altcineva. Niciodată.

Ur. Moment, Anna nu vorbi. Era asistenta de caz a lui Seth, ceea ce însemna că avusese acces deplin la dosarele celor trei bărbaţi care aveau să-i fie tutori. Le cunoştea trecutul aproape la fel de bine ca ei înşişi.

— E din cauza celor ce i s-au întâmplat în copilărie?

Privirea lui Grace tresări, apoi rămase aţintită drept înainte.

— Ţi-a spus?

— Nu, dar ştiu, aproape totul. Face parte din meseria

mea.

— Ş i... ce i-a făcut mama lui., femeia aia... ce i-a lăsat pe alţii să-i facă? Nu era decât un băii ţel.

— Ştiu că l-a forţat să aibă relaţii sexuale cu clienţii timp de câţiva ani, înainte de a-l abandona. Mai exista copil după rapoartele medico-legale, la dosar. Ştiu că a fost violat şi oatut, înainte ca Stella Quinn să-l găsească în spital. Şi mai ştiu ce fel de traume pot provoca abuzurile consecvente de soiul ăsta. Ethan ar fi putut foarte bine să devină el însuşi un agresor. E un nenorocit de ciclu foarte comun.

— Dar n-a făcut-o.

— Nu, a devenit un om cumpătat, atent, cu un autocontrol aproape ireproşabil. Cicatricele au rămas, pe dedesubt. E foarte probabil ca relaţia asta cu tine să le fi adus pe unele dintre ele mai aproape de suprafaţă.

— Nu mă lasă să-l ajut, Anna, ¡-a intrat în cap că nu poate risca să aibă copii fiindcă are în trup sângele ei. Sânqe viciat pe care-l va transmite mai departe Nu vrea să se însoare, fiindcă pentru el căsnicia înseamnă familie.

— Greşeşte, iar cel mai bun exemplu despre cât greşeşte îl are în propria lui oglindă. Nu numa că are sângele ei în vene, dar şi-a petrecut primii doisprezece ani

de viaţă – cei mai impresionabili ani – împreună cu ea, într-un mediu care putea deforma mintea oricărui copil. Şi când colo, e Ethan Quinn. De ce ar fi mai prejos decât el copiii lui – copii care vor fi procreai de voi amândoi?

— Aş vrea să mă fi gândit să-i spun asta, murmură Grace. Eram atât de şocată, de tristă şi de zguduită.

închise ochii

— Nu cred c-ar fi contat dacă i-o spuneam. Nu voia să mă asculte. Nu pe mine, preciză ea, rar. Crede că nu sunt destul de puternică pentru a trăi cu ceea ce a trăit el.

— Se înşală.

— Da, se înşală. Dar s-a hotărât. Acum nu mă mai vrea. Spune că eu aleg, dar îl cunosc Dacă spun că pot accepta şi continuam ca şi pân-acum, o să-l roadă până se îndepărtează singur.

— Şi poţi accepta?

— M-am întrebat şi eu, mă gândesc de câteva zile. Îl iubesc destul de mult ca s-o doresc, poate să mă mulţumesc cu atât, cel puţin pentru un timp. Dar m-ar roade şi pe mine.

Clătină din cap

— Nu, nu pot să accept. Nu pot accepta doar o parte din el. Şi nu-i voi cere niciodată lui Aubrey să accepte mai

puţin decât un tată.

— Felicitări. Şi-acum, ce vom face?

— Nu ştiu dacă eu mă: prit face ceva. Mai ales când amândoi dorim lucruri diferite.

Arma pufni zgomotos.

— Grace, tu eşti singura care poate decide. Dar dă-mi voie să-ţi spun un lucru. Cam şi cu mine n-am plutit spre altar pe aripi de funigei. Doream lucruri diferite – sau, cel puţin, aşa credeam şi, pentru a descoperi ceea ce doream împreună, ne-am lovit, am dat totul pe faţă şi am luptat împreună.

— Cu Ethan e greu să dai ceva pe faţă.

— Dar nu imposibil.

— Nu, imposibil nu, dar... N-a fost cinstit cu mine, Anna. Dincolo de toate celelalte, pe-asta nu i-o pot ierta. M-a lăsat să-mi depân visurile, ştiind tot timpul că avea să le taie firele şi să mă lase să cad. Îi pare rău, ştiu, dar totuşi...

— Eşti revoltată.

— Da, cred că sunt. Mi-a mai făcut-o şi un alt bărbat. Tatăl meu, adăugă ea, acum mă calmă. Voiam să fiu dansatoare, iar el ştia că-mi agaţam de asta toate speranţele. Nu pot spune că m-a încurajat vreodată, însă

m-a. Lăsat să iau lecţii şi să-mi fac visuri. Iar când am avut nevoie de el ca să-mi stea alături şi să mă ajute să-mi încerc visul... a tăiat firele. L-am iertat, sau am încercat, dar viaţa n-a mai fost niciodată aceeaşi. Apoi, am rămas gravidă şi m-am măritat cu Jack. Cred c-ai putea spune ca asta i-a tăiat lui firele şi nu m-a iertat niciodată.

— Ai încercat să rezolvi situaţia?

— Nu, n-am încercat. Şi el mi-a dat de ales, la fel ca Ethan. Sau, ceea ce păreau ei să creadă că înseamnă să aleg. S-o fac cum vor ei. Să accept, sau să merg mai departe fără ei. Aşa că, voi merge fără ei.

— Te înţeleg. Dar, dacă-ţi satisface mândria, ce efect poate avea asupra inimii tale?

— Când oamenii îţi zdrobesc inima, mândria e tot ce-i; mai rămâne.

Iar mândria, îşi spuse Anna, poate deveni rece şi înverşunată, fără inimă.

— Dă-mi voie să vorbesc cu Ethan.

— Voi vorbi eu cu el, de îndată ce descopăr ce e nevoie să spun.

Oftă prelung.

— Mă simt mai bine, observă ea. Mi-ajută dacă spun totul cu voce tare. Şi nu aveam pe altcineva cui să-i

vorbesc.

— Ţin la voi amândoi.

— Ştiu. Va fi bine, îi strânse Grace mâna, înainte de a se ridica. M-ai ajutat să-mi treacă lacrimile. Nu suport să dau apă la şoareci. Acum voi alunga o parte din nebunia asta despre care nu-mi dădusem seama că era acolo.

Reuşi să surâdă.

— Iar când termin, vei avea o casă a naibii de curată. Curăţ ca o maniacă, când îmi descarc nervii.

„Vezi să nu ţi-i descarci de tot, replică Anna în gând, pe când Grace intia. Mai păstrează şi pentru idiotul ăla de Ethan”.

Grace avu nevoie de două ore şi jumătate ca să spele, să clătească, să şteargă praful şi să lustruiască tot etajul. Trecu printr-un moment greu în camera lui Ethan, unde plutea prin aer mirosul lui. Al mării, şi peste tot erau împrăştiate părticele din viaţa sa cotidiană.

Dar îşi adună forţele, apelând la acelaşi miez de oţel care o ajutase să treacă printr-un divorţ şi o schismă familială dureroasă.

Munca o ajuta şi ea, ca întotdeauna. Efortul greu, fizic, îi ţinea ocupate mii ni le şi mintea. Viaţa mergea înainte o ştia din proprie experienţă. Şi o făcea să trăiască de pe o

zi pe alta.

Avea un copil. Avea mândria. Şi mai avea încă visurile – deşi ajunsese la faza în care prefera să le considere planuri.

Putea trăi fără Ethan. Nu la fel de plin, poate, nu tot atât de vesel, cu siguranţă. Dar putea să trăiască, să fie productivă şi să-şi afle mulţumirea în calea pe care o făurea pentru ea şi fiica ei.

Terminase cu lacrimile şi autocompătiinirea.

Începu parterul, cu aceeaşi fervoare unilaterală. Mobila fu lustruită să strălucească. Geamurile fură frecate până scânteiară. Agăţă rufele la uscat, mătură pe verandă şi se luptă cu mizeria ca şi cum ar fi fost un inamic cart ameninţa că cotropească tot pământul

Când ajunse la bucătărie, o durea spatele, dar era o durere măruntă şi satisfăcătoare. Pe piele avea o uşoară peliculă de sudoare, mâinile îi erau înăsprite de apa de spălat, şi se simţea la fel de împlinită ca un preşedinte de corporaţie după o lovitură de afaceri majoră.

Se uita la ceas, măsura timpul. Voia să termine şi să plece înainte de a se întoarce Ethan de la lucru ni ciuda uşurării obţinute prin muncă, în inimă încă îi mai ardea un mic tăciune mocnit de furie. Se cunoştea pe ea însăşi

destul de bine pentru a înţelege că ivea nevoie de foarte puţin ca să se aţâţe într-o flacără.

Dacă se certa cu el, dacă-i spunea măcar o parte din lucrurile care i se îmbulzeau prin cap de câteva zile, n-aveau să se mai poată purta niciodată e „ilizat, necum prietenos.

Nu-i silea pe fraţii Quinn să ţină partea nimănui. Şi nu risca să-şi primejduiască relaţia preţioasă şi vitală cu Seth din cauză că doi adulţi din viaţa lui nu-şi puteau stăpâni nervii.

— Şi nici eu n-am să-mi pierd slujba pentru asta, bombăr ea, în timp ce începea să frece tăbliile bufetului. Numai fiindcă el nu-i în stare să vadă la ce dă cu piciorul.

Respiră şuierător, adunându-şi cu degetele părul, pe care căldura şi efortul i-l umeziseră la tâmple şi se calmă frecând zdravăn tigăile de pe rastelul vechi.

Când sună telefonul, îl smulse din furcă fără să se gândească.

— Alo?

— Anna Ouinn?

Grace privi pe fereastră, pentru a o vedea pe Anna fredonând încântată, prin grădina din spate.

— Nu, am...

— Am să-ţi zic ceva, căţea.

Se opri, la doi paşi de uşă.

— Poftim?

— Aici Gloria Delauter. Cine mă-ta te crezi, să mă ameninţi?

— Eu nu...

— Am şi eu drepturi. M-auzi ce-ţi zic? Am în mă-sa drepturi. Moşu-a făcut un târg cu mine şi dacă tu şi cacănaru de bărbată-tu şi-mpuţiţii ăia de fraţi ai lui nu-l achitaţi, o să vă pară rău.

Vocea nu era doar răguşită şi aspră, îşi dădu Grace seama. Era maniacala, mitraliind cuvintele atât de repede încât se încălecau. E a mama lui Seth, îşi spuse ea, în timp ce noi şi noi insulte îi răsunau în urechi. Femeia care îl rănise, care-l speriase. Care primise bani pentru el.

Îl vânduse.

Nu era conştientă că răsucise cablul telefonului în jurul mâinii, că era înfăşurat atât de strâns încât îi tăia carnea. Străduindu-se să-şi păstreze calmul, trase adânc aer în piept.

— Domnişoară Delauter, faceţi o greşeală.

— Tu eşti aia care face căcăcioasa de greşeală, că-mi trimiţi căcatu-aia de scrisoatre în loc de banii pe care în

datoare ţii Mi-i *datoraţi,* futu-vă muma-n cur. Ce, crezi că mi-i frică fin'că eşti o vacă de asistentă socială? Mă cac pe tine şi dacă eşti căcata de Regină a Anglie de căcat. Moşu-a crăpat, şi dacă vrei treaba să stea cum e o să te-nţelegi cu mine. Ce, crezi c-o să mă sperii io de nişte cuvinte p-o hârtie? N-o să mă opreşti dacă mă hotărăsc să viu-napoi şi să iau bă atu.

— Te înşeli, îşi auzi Grace propria voce spunâna, deşi răsuna de foarte departe, reverberându-i în cap.

— E carne; n carnea mea şi am dreptu să iau ce-i al meu.

— Încearcă.

Furia o zguduia ca un val de furtună.

— Niciodată n-ai să te mai atingi de el.

— Pot să fac ce vreau cu ce-i al meu.

— Nu e al tău. L-ai vândut. Acum este al nostru şi nu te vei mai apropia niciodată de el.

— Ba o să facă ce-i zice mă-sa să facă. Ştie el c-altfel o să plătească scump.

— O singură mişcare spre el dacă faci, te sfâşii-n bu că şi cu mâinile mele. Nimic din tot ce i-a făcut, oricât de monstruos, nu se compară cu ce-am să-ţi fac eu ţie. Şi când termin, abia dacă le va rămâne atâta cât s-adune şi

s-azvârle-ntr-o celulă. Acolo ai s-ajungi pentru maltratare de copil, neglijenţă, agresiune, prostituţie şi cum se mai numeşte o mamă care-şi vine copilul bărbaţilor pentru sex.

— Da ce gogoşi a turnat plodu-ăla acolo? Nici c-un deget nu l-am atins.

— Gura. Ţine-ţi naibii gura.

Pierduse şirul, le amesteca pe mama lui Seth şi cea a lui Ethan într-o singură femeie. Un monstru.

— Ştiu ce i-ai făcut şi nu există nicio puşcărie destul de adâncă în care să te-nchidă ca să-mi convină şi mie. Dar voi găsi eu una şi cu mina mea am să te-mping acolo, dacă te mai apropii vreodată de el.

— Nu vreau decât bani.

Acum în vocea femeii se strecurase o notă tânguitoare, atât vicleană cât şi cam speriată.

— Doar neşte bani s-o scot şi eu la capăt. Aveţi o droaie.

— N-am nimic pentru dumneata decât dispreţ. Să nu vii încoace şi să nu te-apropii de copilul ăsta, că dumneata vei fi aia care-o să plăteşti.

— Fă bine şi te mai gândeşte. Gândeşte-te doar.

Se auzi un sunet înfundat, apoi un clinchet de gheaţă în pahar.

— Nu eşti mai brează ca mine. Nu mi-i frică de tine.

— Ar fi cazul să-ţi fie. Ar fi cazul să te îngrozeşti.

— Să... să ştii ca eu n-am terminat. Nu-i gata treaba.

Declicul fu sonor.

— Poate că nu, mai şopti Grace, cu voce scăzută şi periculoasă. Dar nici eu n-am terminat.

— Gloria Delauter, murmură Anna. Stătea dincolo de uşa cu plasă, unde venise de câteva minute.

— Nu cred că e umană. Dacă era aici, dacă ar fi fost în camera asta, o strângeam de gât. Ca pe-un animal aş fi sugrumat-o.

Începu să tremure, furia şi descărcarea ciocnindu-se înăuntrul ei.

— O omoram. Sau măcar încercam.

— Cunosc senzaţia. E greu să te gândeşti la una ca ea ca la o persoană, nu ca la un lucru.

Anna deschise uşa, cu ochii spre Grace. Niciodată nu s-ar fi aşteptat să vadă turbarea aceea incandescentă la o femeie atât de temperată.

— O văd mult prea des, în activitatea mea, dar niciodată nu mă obişnuiesc.

— Era spurcată, se cutremură Grace. A crezut că tu răspunseseşi la teleton. Am încercat să-i spun, la început, dar nu voia s-asculte. Striga doar, ameninţa şi înjuia. N-am

putut-o lasa să mai conţine. N-am rezlo±3. Mi pare rău.

— E-n regulă. După cât am auzit eu din conversaţie, aş zice că iai făcut faţă. Nu vrei să stai jos?

— Nu, nu pot. Nu pot să m-aşez.

Închise ochii, dar continua să nu vadă decât acea orbitoare ceaţă roşie.

— Anna, a spus că vine să-l ia pe Seth, dacă nu-i dai bani.

— Asta n-o să se întâmple, merse Anna spre frigider, de unde scoase o sticlă de vin. Îţi torn un pahar deniei. Ai să-l bei, încet, în timp ce eu îmi iau agenda. Pe urmă, voi vrea să-ncerci să-mi reproduci tot ce-ai spus, cât poţi de exact. Eşti în stare?

— Da. Îmi amintesc.

— Bine.

Anna se uită la ceas.

— Va trebui să consemnăm totul. Dacă totuşi se mai întoarce, vom fi pregătiţi.

— Anna, coborî Grace privirea în vinul pe care 1 dăduse Anna. Nu mai poate fi lovit. Nu trebuie să se mai teamă.

— Ştiu. Ne vom asigura că nu păţeşte nimic. Vin într-un minut.

Anna parcurse cu ea conversaţia de două ori. În timp ce

o revedea a doua oară, Grace se pomeni incapabilă să se aşeze. Se ridică, lăsându-şi paharul cu vin pe jumătate plin, şi luă o mătură.

— Felul în care rostea lucrurile era la fel de vicios ca şi ceea ce spunea, îi pleciză ea Annei, în timp ce începea să măture. Probabil că şi cu Seth folosea acelaşi ton. Nu ştiu cum poate cineva să-i vorbească aşa unui copil.

Apoi, clătină din cap:

— Dar nu se gândeşte la el ca la un copil. Pentru ea, nu e decât un lucru.

— Dacă ai fi chemată să depui mărturie, ai putea declara sub prestare de ¡urământ că a cerut bani.

— Şi nu doar o dată, confirmă Grace. Se va ajunge acolo Anna? Va trebui să-l duci pe Seth în faţa instanţei?

— Nu ştiu. Dacă lucrurile se îndreaptă în direcţia aia, ar trebui să putem adăuga extorcarea pe lista de acuzaţii pe care ai depănat-o. Trebuie s-o fi speriat, adăugă ea cu un zâmbet de satisfacţie. Şi pe mine m-ai fi speriat.

— Când mă aprind, încep să-mi zboare toate pe gură.

— Înţeleg ce vr. Să spui. Există lucruri pe care aş vrea să i le spun dar, în poziţia mea, nu pot. Sau nu trebuie, oftă Voi scrie toate astea în dosarul lui Seth, apoi cred că va trebui să-i compun încă o scrisoare.

— De ce? se încleştară degetele lui Grace pe coada măturii. De ce trebuie să mai ai contacte cu ea?

— Cam şi fraţii lui au nevoie să ştie, Grace. Trebuie să afle exact ce-au fost Gloria Delauter şi Seth pentru Ray.

— Nu e ceea ce spun unii oameni, scăpărară ochii lui Grace, în timp ce smulgea un făraş din debaraua de mături; părea să nu poată înlătura mânia care clocotea în ea. Poftesorul Quinn nu şi-ar fi înşelat soţia. Îi era devotat.

— Trebuie să deţină toate faptele, iar Seth de asemenea.

— Am să-ţi dau eu un fapt. Profesorul Quinn avea gust. Nu s-ar fi uitat nici de două ori la o femeie ca Gloria Delauter – decât cu milă, sau cu dezgust.

— Cu siguranţă, şi Cam e de aceeaşi părere. Dar oamenii mai spun şi că atunci când îl privesc pe Seth văd ochii lui Ray.

— Ei, există o altă explicaţie, atâta tot.

Propriii ei ochi erau înfierbântaţi când împinse mătura şi făraşul la loc, pentru a lua o găleată şi un teu.

— Poate. Dar s-ar putea să trebuiască să tacă cu toţii faţă faptului că soţii Quinn au trecut printr-o perioadă mai dificilă a căsniciei lor, cum li se întâmplă oamenilor de multe ori. Aventurile extraconjugale sunt deprimant de

comune.

— Puţin îmi pasă de statisticile care se-aud la televiziune sau apar în reviste despre felul cum trei bărbaţi din cinci – sau cât or fi – îşi înşală soţiile.

Grace turnă detergent în găleată, o puse în chiuvetă şi dădu drumul apei la maximum.

— Soţii Quinn se iubeau, şi se înţelegeau. Şi se admirau. Nu puteai să trăieşti în preajma lor şi să n-o vezi. F îi lor nu făceau decât să-i unească şi mai strâns. Când îi vedeai pe toţi cinci împreună, vedeai o familie. La fel cum şi voi cinci alcătuiti o familie.

Mişcată, Anna zâmbi:

— Ei, ne străduim.

— Nu sunteţi împreună de tot atâţia ani ca soţii Ouinn, asta-i tot, scoase Grace găleata din chiuvetă. Erau o unitate.

Unităţile, îşi spuse Anna, se destrămau adesea.

— Dacă se întâmpla ceva între Ray şi Gloria, oare Stella l-ar fi iertat?

Grace azvârli în găleată cârpa, aruncându-i Annei o privire rece, decisivă:

— Tu l-ai ierta pe care?

— Nu ştiu, răspunse Anna, după un moment Mi-ar fi

greu, fiindcă îl voi fi omorât. Dar s-ar putea ca, în cele din urmă, să-i pun flori pe mormânt.

— Exact, dădu din cap Grace, satisfăcută. O asemenea trădare nu se înghite uşor. Şi reiese că, dacă între soţii Quinn ar fi existat tensiuni atât de mari, fiii lor ar fi ştiut. Copiii nu-s proşti, oricât de mulţi adulţi or fi crezând-o.

— Nu. Nu sunt, murmură Anna. Indiferent care e adevărul trebuie să-l afle. Mă duc să-mi scriu însemnările, spuse ea, ridicându-se. Vrei să le arunci o privire, să vezi dacă mai e ceva de adăugat sau de schimbat înainte de a le pune la dosar?

— În regulă Mai am nişte rufe de pus la uscat, şi pe urmă am să...

Le auziră, în acelaşi timp, lătrăturile fericite ale câinilor. Grace avu o reacţie de deznădejde pură Pierduse noţiunea timpului, iar Ethan se întorsese acasă. Instctiv, Anna introduse caietul într-un sertar al bucătării.

— Vreau să discut asta cu care, înainte de a-i spune lui Seth despre telefon.

— Da, e cel mai bine. Eu...

— Poţi ieşi prin spate, Grace, o întrerupse Anna. Încet. Nimeni nu te-ar putea condamna pentru că nu mai vrei încă un şoc emoţional pe ziua de azi.

— Am rufe de întins la uscat.

— Ai făcut mai mult decât destul pentru o singură după-amiază.

Grace i şi îndreptă umerii:

— Termin ce-am început.

Intră în spălătorie şi deschise capacul maşinii de spălat, cu un zăngănit.

— Ceea ce e mai mult decât se poate spune debpre unii.

Anna arcui o sprânceană. Pe Ethan îl aştepta o surpriză, hotărî ea. Şi nu era minunat că se afla şi ea prin apropiere ca să prindă momentul?

Când îi văzu maşina pe alee, Ethan fu nevoit să se forţeze să nu alerge în casă numai pentru a o vedea la faţă. O privire scurta, numai una. O putea acsorbi pe toată în minte doar dintr-o singură privire.

Nu ştiuse că era posibil să-i lipseasca o femeie – să-i lipsească orice – atât de mult cât îi lipsea Grace.

Atât de mult, încât îl lăsa gol, îndurerat şi nervos în fiecare oră din zi, până când trebuia cu disperare să umple vidul. Până nu mai dormea noaptea, ascultând cum respira aerul.

Până credea că-şi pierdea minţile.

Controlul pe care şi-l păstrase atâţia ani în privinţa ei

părea, în ultima vreme, tot mai slab. Pereţii acelui control se fisuraseră deja, i se dărâmau la picioare, încât putea să jure că praful lor îl îneca.

Dar lăsase hotărârea în seama ei, îşi reaminti el. Şi întrucât ea nu făcuse nicio mişcare în direcţia şi de câteva zile, se temea că ştia ce hotărâre luase.

Nu putea s-o acuze pentru asta.

Avea să-şi găsească altul – un om cu care să poată întemeia o viaţă. Gândul îl ardea în viscere pe când zăbovea lângă camionetă, dar refuză să-l lase să treacă. Merita ceea ce-şi dorea de la viaţă. Şi anume, căsnicie, copii şi o casă frumoasă. Un tată pentru Aubrey, un bărbat care să le aprecieze pe amândouă ca pe două comori ce erau.

Alt bărbat.

Alt bărbat care avea s-o cuprindă cu braţele de mijloc, să-i mângâie gura cu a lui. Să-i audă respiraţia accelerându-se, să-i simtă oasele devenind moi.

Un nenorocit fără faţă care nu era nici pe departe destul de bun pentru ea avea s-o întoarcă noaptea, să intre înăuntru. Şi să zâmbească în fiecare dimineaţă afurisită fiindcă ştia că putea se mai facă.

Christoase, îşi spuse Eman, îl scotea din minţi.

Foolish se ciocni de picioarele lui, strângând cu speranţă în dinţi o minge de tenis jerpelită şi dând convingător din coadă. Cu un gest născut din obişnuinţă, Ethan smulse mingea şi o aruncă. Foolish se repezi după ea, lătrând furios când Simon se repezi ca un glonţ din stânga şi o interceptă.

Ethan nu făcu decât să ofteze văzându-l pe Simon ca alerga la el şi se aşeza, aşteptând ca jocul să continue.

Era o scuză ca oricare alta pentru a rămâne afară. Avea să se joace cu câinii, să-şi facă de lucru la barcă, să nu se apropie de Grace. Dacă ea ar fi vrut să-l vadă, l-ar fi putut găsi.

Câinii îl conduseră până în curtea laterală, iar Ethan, făcându-i-se milă de Foolish, mai încet şi mai neîndemânatic, găsi un băţ pe care să-l arunce împreună cu mingea. Se mai înveseli puţin, văzându-i cum se ciocneau unul de altul, se luptau, apucau şi aportau.

Te puteai baza pe un câine, reflectă el, aruncând mingea mai sus şi mai departe, pentru a-l face pe Simon să se repeadă în urmărirea ei. Niciodată nu-ţi cereau mai mult decât le puteai da.

N-o văzu pe Grace decât după ce ocoli casa. Atunci, nu făcu decât să se oprească pe loc.

Nu, o singură privire, o căutătura scurtă, nu-i era de ajuns. Niciodată n-avea să-i fie de ajuns

Cearşaful pe care îl întindea pe sârmă fâlfâia umed în vânt, pe când îl prindea în cârlige. Soarele îi strălucea în pâr. Pe când o privea, Grace se aplecă spre coş, scoase o faţă de perna, o scutură repede şi o prinse lângă cearşaf.

Îl podidi dragostea, înecându-i, lăsându-l vlăguit şi plin de dorinţă. Micile detalii îl asaltau – curbura obrazului ei din profil. Observase vreodată ce profil elegant avea? Felul cum îi stătea părul pe cap, înfoiat la ceafă. Şi-l lăsa să crească? Modul în care marginea şortului îi cuprindea coapsa. Avea coapse atât de lungi şi netede.

Foolish îl împinse cu capul în picior, readucându-l la realitate.

Deodată nervos, Ethan îşi şterse mâinile pe pantalonii de lucru, mutându-şi picioarele în loc. Probabil era mai bine, conchise el, dacă se retrăgea prin faţă, intra în casă şi urca la etaj. Făcu primul pas înapoi, după care se opri brusc când Grace se întoarse. Îl privi lung, cu o expresie indescifrabilă, apoi se aplecă să mai ia o faţă de pernă.

— Bună, Ethan.

— Grace.

Îşi vârî mâinile în buzunare Nu adeseori îi auzea vocea

chiar atât de calmă.

— E o prostie să ocoleşti tocmai până-n faţă ca să mă eviţi.

— Voiam... să verific ceva la barcă.

— Perfect. O poţi face după ce-ţi vorbesc.

— Nu eram sigur că vrei să vorbeşti cu mine.

Se apropie de ea, prudent. Tonul voci ei alunga complet arşiţa pârjolitoare a zilei.

— Am încercat să-ţi vorbesc în seara aceea, dar nu erai dispus să mă asculţi

Se aplecă spre coş, pârând netulburată de faptul că acum întindea lenjeria lui intimă.

— Apoi, am avut nevoie de puţin timp pentru în ne însămi, ca să-mi lămuresc totul în cap.

— Şi ai reuşit?

— A, cred că da. Mai întâi, ar trebui să ştii că tot ceea ce mi-ai spus despre lucrurile prin care ai trecut înainte de a veni aici m-a şocat şi m-a durut şi nu simt decât milă faţă de acel băieţel şi furie centru ceea ce s-a întâmplat îi arunca o privire, în timp ce prindea următorul cârlig de rufe.

— Nu vrei să auzi asta. Nu vrei să ştii că nu m-a la sat indiferentă, că m-a atins.

— ntr adevăr, spuse el încet. Nu voiam să te atingă.

— F ndcă sunt atât de fragilă. Fiindcă am o fire atât de delicată.

Sprâncenele lui Ethan se îmbinară.

— Parţial. Şi...

— Deci, ai păstrat acea sămânţă mică şi înveninată numai pentru tine, continuă ea, înaintând calmă de-a lungul sârmei de rute. Chiar dacă nu există nimic în sau despre viaţa mea ce să nu ştii Aşa trebuie să fie, după părerea mea, eu să fiu o carte deschisă, iar tu, una închisă.

— Nu, n-a fost asta... Exact.

— Ce-ar fi putut să fie exact? se întrebă ea, dar Ethan n-o luă ca pe o întrebare şi avu înţelepciunea de a nu da niciun răspuns. M-am gândit la asta, Ethan. M-am gândit la mai multe. Ce-ar fi ca mai întâi să ne întoarcem puţin în trecut? Ţie îţi place să faci totul cu paşi ordonaţi şi logici. Şi de vreme ce îţi place ca lucrurile să se întâmple în stilul tău, vom fi ordonaţi şi logici.

Câinii, simţind că nu era a bună, se retrăseseră spre apă. Ethan constată că îi invidia.

— Mi-ai spus că m-ai iubit ani de zile. Ani, repetă ea, cu o furie atât de promptă încât Ethan fu cât pe ce să se

împleticească înapoi. Dar n-ai putut face nimic. Niciodată, nici măcar o dată, n-ai venit la mine ca să mă întreoi dacă n-aş fi dorit să petrec puţin timp cu tine. Un singur cuvânt de la tine, o privire, m-ar fi fascinat. Dar nu, nu Ethan Quinn, nu el, cu minte). Lui meditativă şi autocontrolul sau incredibil. N-ai făcut de cât să păstrezi distanţa şi să mă laşi să oftez după tine.

— Nu ştiam că aveai pentru mine asemenea sentimente.

— Atunci nu eşti numai prost, ci şi orb, se răsti ea.

Ethan se încruntă:

— Prost?

— Aşa am spus.

Indignarea pe care i-o vedea pe chip era un balsam pentru orgoliul ei maltratat.

— Nici cu-o privire nu l-aş fi învrednicit pe Jack Casey dacă-mi dădeai vreun motiv de speranţă. Dar aveam nevoie de un om care să mă dorească şi fii sigur că nu păreai să fii tu acela.

— Stai naibii o clipă. Nu eu sunt de vină că te-ai măritat cu Jack.

— Nu, îmi asum toată vina. Îmi asum responsabilitatea şi n-o regret, fiindcă el mi-a dat-o pe Aubrey Dar te acuz şi pe tine, Ethan.

Şi ochii aceia verzi cu firişoare aurii se învăpăiară.

— Te acuz că ai fost prea căpăţânos ca să iei ceea ce doreai. Şi nu te-ai schimbat deloc.

— Erai prea tânără...

Grace îşi folosi ambele mâini şi îl împinse cu toată forţa enervării ei.

— Of, mai taci din gură. Ai spus ce-ai avut de spus. Acum e rândul meu.

În bucătărie, ochii lui Seth se aprinseră. Dădu să se repeadă spre uşă, numai pentru a fi opr... Di, i scurt de Anna, care trăgea cu urechea cât de bine putea.

— Ba deloc.

— A zbierat la ea.

— Zbiară şi ea.

— Se bat. Mă duc să-l opresc.

Anna îşi înclină capul într-o parte:

— Ţi se pare c-ar avea nevoie de ajutor?

Cu gura strânsă, Seth privi încruntat prin plasă. Apoi se gândi mai bine, când o văzu pe Grace împingându-l pe Ethan înapoi cu un pas întreg.

— Îi face faţă.

Amuzată, Anna îi dădu lui Seth o palmă razantă peste creştetul capului.

— Cum de mie nu-mi sari în apărare când mă cert cu care?

— Pentru că lui îi e frică de tine.

Anna îşi rostogoli limba până în obraz, plăcându-i ideea.

— Nu zău?

— Pe în mate frică, oricum, zâmpi Seth. Niciodată nu ştie ce-ai să faci. Şi-n plus, vouă vă place să vă certau.

— Da persnicace golănaş mai eşti, nu?

nvesel de-a binelea, Seth ridică din umeri:

— Văd şi eu ce se vede.

— Şi ştii ce se ştie.

Râzând, Anna se apropie de uşă împreună cu el, sperând să vadă mai bine.

— Ha1 să trecem la faza următoare, Ethan, împinse Grace coşul gol din calea ei, cu piciorul. Să dăm pe *repede-mainte* câţiva ani. Crezi că poţi ţine pasul?

Ethar nspiră prelung, fiindcă nu voia să mai ţipe la ea.

— Mă enervezi. Grace.

— Perfect. Asta şi vreau şi nu suport să nu reuşesc când îmi pun ceva în minte.

Nu era sigur care emoţie era prima, nemulţumirea sau nedumerirea.

— Ce te-a apucat?

— A, păi nici nu ştiu. Ethan. Ia să vedem – să fie oare faptul că mă crezi o muiere neputincioasă şi fără minte? Da, ştii...

Îi înfipse în piept arătătorul, ca un burghiu în lemn.

— Pariez că asta m-a apucat.

— Nu zic că n-ai minte.

— Bine, atunci doar neputincioasă.

În timp ce Ethan deschidea gura să răspundă, Grace vorbi mai departe:

— Crezi că o femeie neputincioasă puate face ceea ue-am făcut eu în ultimii câţiva ani? Crezi... cum mi-ai’s odată... delicată, ca porţelanul fin al mamei tale. Nu-s de porţelan! explodă ea. Sunt de piatră solidă, genul pe care poţi s-o scapi şi se rostogoleşte pe jos. Nu se sparge. Trebuie să *munceşti* ca să spargi piatra bună, Ethan, şi eu în că nu m-am spart.

Îl împunse din nou cu degetul în piept, neguros-multumită când în ochii lui fulgeră un avertisment.

— N-am fost atât de neajutorată când te-am târât în patul meu. Nu? Adică exact în locul unde te voiam.

— Nu m-ai târât nicăieri.

— Ba pe dracu’. Şi nici *tu* nu ai minte dacă eşti de altă părere. Te-am adus ca pe-un peşte cu lanseta.

Îi făcea plăcere, o, cât de vie plăcere, să-i vadă furia şi neputinţa fugărindu-se pe chip.

— Dacă-ţi închipui că o asemenea declaraţie e onorabilă pentru oricare dintre noi...

— Nu-ncerc să te onorez. Îţi spun de-a dreptul, te doream şi m-am ţinut după tine. Dacă lăsam problema în seama ta, am fi ajuns să ne ciupim unul pe altul de fund într-un azil de bătrâni.

— Iisuse, Grace!

— Da taci odată.

Nu se mai putea opri, onoare-ar fi fost consecinţele, când marea aceea furtunoasă i se zbuciuma în cap.

— Gândeşte-te numai bine, Ethan Quirin. Gândeşte-te bine şi temeinic şi să nu-*ndrăzneşti* să mai zici vreodată că-s fragilă.

Ethan dădu încet din cap.

— Nu e cuvântul care-mi vine în minte-n clipa asta.

— Perfect. Nu aveam nevoie de nimeni, nici de tine, ca să m-ajute să fac o viaţă decentă pentru fetiţa mea. Mi-am folosit muşchii şi viscerele ca să rezolv tot ceea ce trebuia, aşa că nu-mi spune tu mine că-s făcuta din porţelan.

— Nu era nevoie să faci totul singură, dacă nu erai aşa de-a naibii de mândră şi te împăcai cu tatăl tău.

Adevărul acestor cuvinte o făcu să şovăie. Dar strânse pumnii şi se repezi mai departe.

— E vorba de tine şi de mine. Spui că mă iubeşti Ethan, dar nu mă înţelegi nicio clipă.

— Cu asta încep să fiu de acoro, bombăni el.

— Ţi-a intrat în cap nu ştiu ce idee împănată cu orgoliu masculin că am nevoie de îngrijire, ocrotire, cocoloşire – când lucrul de care am eu nevoie este să fiu necesară, respectată şi iubită. Şi ai fi ştiut-o, dacă erai mai atent. Nu te-ntrebi, Ethan, cine pe cine a sedus? Cine-a spus prima oară „te iubesc”? Cine pe cine l-a cerut în căsătorie? Eşti chiar atât de miop încât nu poţi vedea că a trebuit să fac de fiecare dată cu primul pas9

— Vorbeşti de parcă m-ai fi dus de nas, Grace. Nu mă prea încântă.

— Nu te-aş fi putut duce de nas nici dacă-ţi înfigeam în el un cârlig de pescuit. Tu te duci exact acolo unde tu chef, Ethan, dat poţi fi înnebunitor de încet... i place asta la tine şi o admir, iar acum o înţeleg mai mult. Ai avut în viaţa ta o perioadă îngrozitoare, când îţi pierduseşi controlul, iar acum ai grijă să nu ţi-l mai pierzi iarăşi. Dar de la autocontrol până la îndărătnicie nu e decât un pas şi tu tocmai pe ăla l-ai făcut.

— Nu sunt încăpăţânat. Sunt cinstit

— Cinstit? E cinstit ca doi oameni care se iubesc să nu-şi întemeieze pornind de-aici o viaţă? Este just să plăteşti toată viaţa pentru ceea ce ţi-a făcut altcineva când erai prea tânăr ca să te aperi? E drept să spui că n-ai să te-nsori cu mine fiindcă eşti... pin a a rit şi ţi-ai făcut ţie însuţi nu ştiu ce promisiune ridicolă de a nu avea niciodată o familie proprie?

Când o spunea aşa, suna altfel. Suna fals... prostesc.

— Ăsta e adevărul.

— Fiindc-aşa zici tu.

— Ţi-am spus cum stau lucrurile, Grace. Ţi-am dat de ales.

O dureau fălcile de cât şi le strângea.

— Oamenilor le place să spună că i-au dat cuiva de ales când de fapt zic: „fac cum ştiu eu” Nu-mi place „cum ştii tu”. Ethan. Fu nu ştii decât să ţii seamă de ceea ce a fost, fără să adaugi ceea ce este sau ce-ar putea să fie. Crezi că nu ştiu ce-ai aşteptat? Tu rămâi pe poziţie, iar Grace cea dulce şi delicată intră în rând.

— Nu m-aştept de la tine să intri în rând.

— Atunci să plec târâş, rănită, şi să plâng după tine toată viaţa. N-ajungi nicăieri, Ethan. De data asta, am să-ţi

dau eu ţie de ales. Limpezeşte-te. Du-te şi cugetă pe îndelete un veac, două, şi pe urmă anunţă-mă şi pe mine la ce concluzii ai ajuns. Fiindcă poziţia mea e următoarea: căsătorie sau nimic. A dracului să fiu dac-am să-rr pierd tot restul vieţii jeluindu-mă după tine. Pot trăi şi fără tine.

Îşi azvârli capul pe spate.

— Să vedem dacă tu eşti destul de bărbat ca să trăieşti fără mine.

Se răsuci pe călcâie şi plecă, lăsându-l ca pe jăratic.

— Sus, îi şuieră Anna lui Seth. Vine-n casă. E rândul meu.

— Ai să zbieri şi tu la el?

— Poate.

— Vreau să mă uit.

— De data asta, nu.

Aproape că-l împinse afară din cameră.

— Sus. Vorbesc serios.

— La naiba

Seth tropăi pe trepte, aşteptă un moment, apoi se strecură înapoi în hol.

Anna îşi turna o ceaşcă de cafea, când Ethan trânti uşa din spate. O parte din ea voia să se apropie şi să-l îmbrăţişeze cu compasiune. Arăta mizerabil de nefericit şi

confuz Dar, după cum socotea ea, existau momente când era mai bine pentru toată lumea sa iei la şuturi un om doborât.

— Vrei şi tu?

Ethan îi arurcă o privire şi-şi văzu de drum.

— Nu, mulţumesc.

— Sta puţin, îi zâmbi dulce Anna, când aproape că-i văzu undele trepidante de nervozitate emanâno în jurul lui. Vreau să-ţi vorbesc un minut.

— Am vorbit destul pe ziua de azi.

— E-n requlă, trase ea un scaun, cu deliberare. Tu stai jos şi-am să vorbesc numai eu.

Femeile, conchise Ethan în timp ce se lăsa pe scaun, erau blestemul vieţii lui.

— Atunci, cred că iau şi cafeaua.

— Perfect.

Îi turnă o cană şi-i aduse o linguriţă ca să-şi pună obişnuitele lui maldăre de zahăr. Se aşează, împreunându-şi cuminte mumie, şi continuă să surâdă.

— Eşti cel mai tâmpit bou

— O. Doamne, îşi frecă Ethan faţa cu miinie şi le lăsă acolo. Acum începe şi asta.

— La început, îţi va fi mai uşor. Eu pun o întrebare, tu

răspunzi. O iubeşti pe Crace?

— Da, dar...

— Fără detalii, i-o reteză Anna. Răspunsul este da Grace te iubeşte?

— Greu de spus, în clipa asta.

Îşi mută mina pentru a-şi obloji locul de pe piept unde aproape că-i lăsase o gaură.

— Răspunsul e da, continuă Anna, netulburată. Sunteţi amândoi maiori şi vaccinaţi?

Ethan simţea că-l apuca îmbufnarea şi nu putea s-o sufere.

— Mda – şi?

— Pun doar bazele, adun toate faptele. Grace are un copil, corect?

— Stil al naibii de bine...

— Corect, ridică Anna ceaşca, luând o înghiţitură de cafea. Ai sentimente de afecţiune pentru Aubrey?

— Sigur că am. O iubesc. Cine n-ar iubi-o?

— Are şi ea sentimente de afecţiune pentru tine?

— Sigur. Ce...

— Minunat. Am confirmat emoţiile părţilor implicate. Acum, să mergem mai departe, la stabilitate. Ai o profesiune şi o firmă nouă. Pari să fii un om capabil, dispus

să muncească şi cu posibilitatea de a câştigu bine. A. Vreo datcue mare, doborâtoare, pe care crezi că-ţi va fi greu s-o achiţi?

— Pentru numele lui Dumnezeu!

— N-am vrut să te jignesc, replică ea veselă. Nu fac decât să abordez problema în modul în care presupun c-ai face-o tu, calm, cu modaie, pas cu pas.

Ethan îşi îngustă ochii.

— Am impresia că în ultima vreme oamenii au probleme mari cu modul meu de a face lucrurile.

— Mor după modul cum faci tu lucrurile, se întinse ea peste masă, strângându-i mina încordată. Ţin la tine, Ethan. E minunat pentru mine să mă aleg la vârsta asta cu un frate mai mare.

Se foi pe scaun. Era mişcat de sinceritatea evidentă din ochii ei, dar simţea că nu făcea decât să-l frăgezească în pregătirea frigării care urma.

— Nu ştiu ce se-ntâmplă pe-aici.

— Cred că vei înţelege. Deci, vom spune că ai baze financ are solide. Grace, din câte ştim, e perfect capabilă să-şi câştige existenţa. Ai casa proprietate personală, şi o treime din acta de-aici. Locuinţa, categoric, nu este o problemă. Deci, mergem mai departe. Crezi în instituţia

căsătoriei?

Ethan ştia să recunoască o întrebare-capcană când o auzea.

— Unora le merge. Altora nu.

— Nu, nu, crezi în instituţia în sine? Da sau nu.

— Da, dar...

— Atunci de ce naiba nu eşti în genunchi c-un inel în mâna aia mare şi stângace, cerşindu-i femeii pe care-o iubeşti să-i mai acorde scăfârliei tale încăpoşate încă o şansă?

— Sunt un om răbdător, spuse încet Ethan, dar m-am cam săturat de insulte.

— Să nu-narăzneşti să te ridici de pe scaunul ăla, îl preveni Anna, când el începu să şi-l împingă de la masă. Jur că te bat cu cureaua. Dumnezeu mi-e martor cât o doresc.

— Asta-i altă modă nouă pe-aici.

Se supuse numai fiindcă i se părea mai simplu să termine totul dintr-odată.

— Atunci hai, zi ce ai de spus.

— Crezi că nu înţeleg. Crezi că nu pot face asocierea cu ceea ce te roade pe dinăuntru. Greşeşti. Am fost violată când aveam zece ani.

Şocul îi zgudui inima, panica îi strânse sufletul.

— Iisuse, Anna! Iisuse, ce rău îmi pare. N-am ştiut.

— Acum ştii. Asta mă schimbă cu ceva, Ethan? Nu sunt aceeaşi care eram cu treizeci de secunde în urmă?

Întinse din nou mâna şi, de data aste nu-i mă dădu drumul.

— Ştiu ce înseamnă să fii neajutorat şi îngrozit şi să-ţi doreşti moartea. Şi mai ştiu ce înseamnă ca, în ciuda a toate astea, să faci ceva din viaţa ta. Şi ştiu cum e ca oroarea să rămână în tine pentru totdeauna Ori cât de mult ai învăţa. Ori cât ai ajunge s-o accepţi şi să ştii că n-a fost niciodată, niciun moment, vina ta.

— Nu-i acelaşi lucru.

— Nu este niciodată acelaşi lucru, atunci când e vorba de doi oameni diferiţi. Şi mai avem ceva în comun. N-am ştiut niciodată cine a fost tatăl meu. A fost un om cumsecade sau o canalie? înalt sau scund? A iubit-o pe mama sau s-a folosit de ea? Nu ştiu ce părţi de la el mi s-au transmis.

— Dar pe mania ta ai cunoscut-o.

— Da, şi era minunată. Frumoasă. Iar a ta n-a fost aşa. Te agiesa, fizic şi emoţional. A făcut din tine o victimă. De ce o laşi să te menţină victimă? De ce o laşi să câştige.

Chiar şi acum?

— Acum e vorba de mine, Anna. Trebuie să existe ceva di: orm, ceva stricat într-o persoană ca s-o facă să fie aşa cum era ea. Din asta m-am născut eu.

— Păcatele părinţilor, Ethan?

— Nu vorbesc de păcaiele ei, vorbesc despre ereditate. Poţi da mai departe culoarea ochilor, constituţia fizică. Inima slabă, alcoolismul, longevitatea. Toate astea se transmit în familie

— Da mult te-ai mai gândit.

— Da, m-am gândit. A trebuit să iau o decizie şi am luat-o.

— Şi-atunci, ai decis că nu poţi să te căsătoreşti niciodată, nici să ai copii

— N-ar fi cinstit.

— Bine, atunci, fă bine şi vorbeşte cu Seth, fără să mai întârzii.

— Cu Seth?

— Cineva trebuie să-i explice că nu va putea avea niciodată soţie şi copii. E mai bine s-o ştie din timp, ca să poată încerca să se apere de legăturile emoţionale cu femeile.

Timp de trei bătăi de inimă, nu putu decât să se uite la

ea cu gura căscată.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Despre ereditate. Nu putem fi siguri ce defecte a moştenit de la Gloria Delauter. Dumnezeu e martor că are ceva diform în ea, cum spuneai. Târfă, beţivă, toxicomană, după toate datele.

— Cu băiatul ăsta nu-i nimic în neregulă.

— Ce contează? înfruntă ea cu o expresie opaca privirea furioasă a lui Ethan. Nu trebuie să i se permită’s, a-şi asume riscuri.

— Nu-l poţi încurca aşa cu mine.

— Nu văd de ce. Amândoi pioveniţi din situaţii similare. De fapt, prin serviciile sociale din toată ţara trec mult prea multe cazuri care se înscriu în categorii paralele. IVia întreb dacă am putea da o lege care să le interzică progeniturilor de agresori de copii să se căsătorească şi să aibă copii proorn. Gândeşte-te câte riscuri am evita

— Ce-ar fi să-i castrăm şi gata? replică l-ai, cu furie.

— Interesant concept, se aplecă Anna înainte. Dacă tot eşti aşa de hotărât să nu transmiţi niciun fel de gene nesănătoase, Ethan, nu te-ai gândit să-ţi faci o vasectomie?

La vederea fricii instinctive şi pur masculine care-l făcu

să se chircească, Anna aproape că izbucni în râs.

— Destul, Anna

— Asta i-ai recomanda şi lui Seth?

— Am spus că-i destul.

— A, e mai mult decât destul, încuviinţă ea. Dar răspunde la ultima întrebare. Crezi că acestui copil inteligent şi traumatizat ar trebui să i se interzică o viaţă de adult plină şi normală fiindcă a avut ghinionul de a fi conceput de o femeie fără inimă, poate chiar diabolica?

— Nu, expiră el tremurător. Nu, nu cred aşa ceva.

— De data asta, nu mai e niciun „dar”? Nicio precizare? Atunci îţi spun că, după părerea mea profesională, nici nu ţi-aş putea da mai multă dreptate. Merită tot ceea ce poate obţine, tot ce poate face singur şi tot ce-i putem da noi ca să-i arătăm că e stăpân pe viaţa lui şi nu produsul vătămat al unei femei vicioase. Şi nici tu, Ethan, nu eşti altfel decât stăpân pe viaţa ta. Cam prost, poate, zâmbi ea, ridicându-se. Dar admirabil, onorabil şi incredibil de generos.

Se apropie de el şi-l cuprinse cu un braţ pe după umeri. Când Ethan oftă, întorcând capul pentru a-i înfunda faţa în talia ei, Arma simţi lacrimi în ochi.

— Nu ştiu ce să fac.

— Ba ştii, murmură ea. Fiind tu însuţi, va trebui să stai pe gânduri o vreme. Dar fă-ţi o favoare, de data asta, şi gândeşte repede.

— Cred că mă duc la şantierul naval şi muncesc până mi se limpezesc minţile.

ntrucât avea deodată sentimente materne faţă de el, se aplecă şi-i sărută creştetul capului.

— Vrei să-ţi împachetez ceva de mâncare?

— Nu. O strânse Ethan scurt, înainte de a se ridica; văzând că avea ochii umezi, o bătu pe umăr. Nu plânge. Cam o să-mi zboarei capul dacă află că te-am făcut să plângi.

— Nu plâng

— Atunci e bine.

Porni spre uşă, ezită, apoi se întoarse un moment ca s-o studieze cum stătea în bucătărie, cu pleoapele umede şi parul răvăşit de briza de-afară.

— Anna, mama mea... mama mea adevărată, adăugă, fiindcă Stella Quinn era în mintea lui tot ceea ce putea fi mai adevărat, te-ar fi iubit mult.

La naiba, îşi spuse Anna, în timp ce Ethan se îndepărtă, tot avea să plângă.

Ethan merse mai departe, mai ales când o auzi

trăgându-şi nasul. Avea nevoie să stea singur, să-şi limpezească minţile şi să lase gândurile să i se adune în ordine.

— Hei.

Cu mina pe uşă, privi peste umăr şi-l văzu pe Seth coborând scara – din locul unde se repezise ca un iepure cu câteva secunde înainte ca Ethan să fi ieşit din bucătărie

— Ce hei?

Seth porni spre el, încet. Auzise totul, fiecare cuvânt. Chiar şi când începuse să simtă golul din stomac. Acum, în timp ce-l studia pe Ethan ca o bufniţă, i se părea că înţelegea. Şi se simţea în siguranţă.

— Unde te duci?

— Înapoi la şantier. Am de terminat unele treburi.

Ethan lasă uşa să se închidă la loc. În ochii băiatului se zărise ceva.

— Te simţi bine?

— Mda. Put să vin mâine cu tine în Golf?

— Dacă vrei.

— Dacă vin cu tine, terminăm mai repede şi vom putea lucra la şantier cu care. Când vine Phil în weekend, vom putea lucra cu toţii.

— Asta-i ideea, confirmă Ethan, nedumerit.

— Mda. Asta e.

Cu toţii, împreună, îşi spuse Seth, cu o străfulgerare de bucurie curată.

— E o muncă grea, din cauza căcănăriei ăleia de căldură.

Ethan îşi stăpâni un chicotit.

— Vezi cum vorbeşti. Anna e în bucătărie

Seth ridică din umeri, dar aruncă o privire prudentă în urmă.

— E o tipă marfă.

— Mhm, se lăţi zâmbetul lui Ethan. E mişto. Să nu stai treaz juma din noapte, desenând sau holbând ochii la televizor, dacă dimineaţă lucrezi cu mine.

— Bine, bine.

Seth aşteptă ca Ethan să iasă, apoi înhăţă geanta pusă lângă scaun.

— Hei!

— Christoase, băiete, ai de gând să mă laşi să plec de-aici până nu vine ziua de mâine?

— Grace şi-a uitat poşeta, i-o împinse Seth în mâtră, rămânând cu o expresie mată şi inocentă. Cred c-o frământa ceva când a plecat.

— Poate.

Încruntat, Ethan privi geanta. Drăcia cântărea cinci kile sau nimic.

— Ar trebui să i-o duci. Femeile-şi ies din minţi dacă n-au poşeta la ele. Hai pa.

Se repezi înapoi în casă, urcând scara şi alergând la prima fereastră cu vedere în faţă. De acolo, îl văzu pe Ethan scărpinându-se în cap, îndesându-şi geanta sub braţ ca pe-o minge de fotbal şi pornind încet spre maşină.

Fraţii lui erau nişte suciţi, mai mult ca sigur, îşi spuse. Apoi, zâmbi în sinea sa. Fraţii lui. Scoţând un chiot, se repezi în ¡os pe scară, spre bucătărie, ca s-o piseze pe Anna pentru ceva de mâncare.

Capitolul 20

Grace intenţiona să se calmeze înainte de a trece pe la părinţii ei s-o ia pe Aubrey. Când era atât de activată emoţional, nu se putea ascunde de nimeni, necum de o mamă sau de un copil foarte perspicace.

Ultimul lucru pe care-l dorea erau întrebările. Ultimul de care se simţea capabilă era să dea explicaţii.

Spusese ceea ce era de spus şi făcuse ce avusese de făcut. Ş refuza să regrete. Dacă însemna pierderea unei prietenii de durată, a uneia pe care o preţuise întotdeauna, nu avea ce face. Cumva, ea şi Ethan aveau să reuşească să fie destul de maturi pentru a se comporta politicos când erau în public şi să nu mai atragă pe nimeni în conflictele dintre ei.

Cu siguranţă, n-avea să fie o situaţie uşoară sau plăcuţă, dar putea să meargă. Xceeaşi formulă mersese timp de trei ani cu tatăl ei, nu?

Conduse maşina pe străzi douăzeci de minute, până când degetele-i încetară să mai strângă de volan ca o menghină, iar imaginea reflectată în oglindă nu mai putu să sperie copiii şi câinii.

Se asigură că era perfect stăpânită. Atât de stăpânită,

încât se gândea s-o ducă pe Aubrey la *McDonald's,* la o tratație. Iar în următoarea ei seară liberă, aveau să meargă amândouă la Carnavalul Pompierilor din Oxford.

Cu siguranță, nu intenționa să stea în casă, bosumflată.

Nu trânti portiera mașinii, simțind că era un semn excelent al stării ei placide. Nici nu tropăi pe treptele micii case coloniale a părinților ei. Chiar se opri un moment să admire petuniile de culoare violet-pală care atârnau dintr-un ghiveci agățat lângă fereastră.

Numai ghinionul și momentul prost ales făcură ca privirea să-i alunece cu câțiva pași dincolo de flori și să-și zărească prin fereastră tatăl, tolănit în fotoliu ca un rege pe tron.

Temperamentul îi erupse ca un gheizer și o împinse pe ușă ca pe-o pietricică ascuțită bine țintită cu praștia.

— Am câteva lucruri să-ți spun, lăsă Grace ușa să se trântească în spatele ei, pornind spre locul unde Pete își odihnea picioarele. Le-am păstrat până acum.

Se holbă la ea timp de cinci secunde, înainte de a reuși să-și aranjeze expresia.

— Dacă vrei să-mi vorbești, fă-o pe un ton civilizat.

— M-am săturat să fiu civilizată. Mi-e pân-aici de-atâta civilizație, făcu ea o mișcare bruscă de tăiere cu mâna.

— Grace! Grace!

Cu obrajii îmbujoraţi şi ochii enormi, Carol veni grăbită din bucătărie, cu Aubrey în braţe.

— Ce te-a apucat? Sperii copilul.

— Du-o pe Aubrey înapoi în bucătărie, mama. Şi nu va fi traumatizată pe viaţă dacă-şi aude mama ridicând tonul.

Ca pentru a dovedi că scandalul era inevitabil, Aubrev îşi aruncă înapoi capul şi slobozi un vaiet. Grace îşi înăbuşi imboldul de a o prinde, să fugă afară din casă cu ea şi să-i acopere faţa sub sărutări până i se potoleau lacrimile.

— Aubrey, fii cuminte. Nu pe tine sunt supărată.

Du-te-n bucătărie cu bunicuţa şi bea un suc.

— *Suc!* suspină Aubrey din răsputeri, încordându-se spre Grace cu oraşele întinse şi lacrimi mari tremurându-i pe obraji.

— Carol. Du fetiţa în bucată re şi linişteşte-o, gestirulă nervos Pete spre soţia lui. N-a vărsat o lacrimă, toată ziulica, bombăni ol, cu o privire acuzatoare spre Grace.

— Ei bine, le varsă acum, se răsti ea, adăugând straturi de vinovăţie peste frustrare, când suspinele lui Aubrey începură să răsune din bucătărie. Şi-o să uite de ele la cinci minute după ce i s-au uscat Asta-i frumuseţea vârstei de doi ani. Când creşti, nu mai uiţi lacrimile atât de uşor

Tu m-ai făcut să le vărs cu ghiotura.

— Nu poţi fi părinte fără a stârni şi lacrimi.

— Dar unii pot fi părinţi fără a-şi cunoaşte deloc cap pe care i-au crescut. Niciodată nu te-ai uitat la mine. Să mă vezi aşa cum sunt.

Pete îşi dori să fi stat în picioare: îşi dorea să fi fost încălţat cu pantofi. Era într-un dezavantaj clar când stătea prăvălit în fotoliu, fără afurisiţii de pantofi în picic are.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Sau poate că ai făcut-o – poate mă înşel eu. Ai privit, ai văzut şi ai înlăturat concluziile fiindcă nu se potriveau cu ceea ce doreai tu. Ai ştiut, continuă ea, cu o voce scăzută, care totuşi vibra de furie. Ai ştiut că voiam să mă fac dansatoare. Ai ştiut că am visat asta şi m-ai lăsat să continui. A, îţi convenea de minune să iau lect. Poate mai bombăneai tu din când în când despre costul lor, dar mi le-ai plătit

— Şi s-au adunat ceva bănişori, în atâţia ani.

— Pentru ce, tati?

Pete clipi din ochi. Nimeni nu-l mai numise „tati”, de aproape trei ani, şi-i frângea ini. Na.

— Fiindcă erai hotărâtă să le urmezi.

— Şi ce rost avea, dacă tu n-ai crezut niciodată în mine,

niciodată nu m-ai lăsat destul de liberă, nici nu mi-ai stat destul de aproape pentru a mă lăsa să încerc pasul următor.

— Asta-i poveste veche, Grace. Erai prea tânără ca să pleci la New York şi nu era decât o prostie.

— Eram eu tânără, dar nu prea tânără. Şi dacă era o prostie, era prostia mea. Acum n-am să ştiu niciodată dacă aş fi fost destul de bună. N-am să ştiu niciodată dacă mi-aş fi putut adeveri acel vis, fiindcă atunci când t – am cerut să mă ajuţi să mi-l realizez, mi-ai spus că eram prea mare pentru aiureli din astea. Prea mare pentru aiureli, repetă ea, dar prea tânără ca să poţi avea încredere în mine.

— Am avut încredere în tine, îşi smuci el fotoliul şi uite ce s-a întâmplat.

— Da, u; je ce s-a-ntâmplat. Am rămas grea. Nu aşa ai spus tu atunci? Ca şi cum aş fi reuşit s-o faz se urla singură, numai ca să te enervez pe tine.

— Jack Casey nu era bun de nimic. Am ştiut-o din prima clipa când l-am văzut

— Aşa ai şi spus, la nesfârşit, până a căpătat luciul fructului oprit şi nu m-am mai putut abţine să nu gust din el.

Ochii lui Pete scăpărară şi se ridică din fotoliu.

— Mă acuzi pe mine pentru că ai dat de belea?

— Nu, dacă e cineva de vină. Eu sunt aceea. Şi nu voi născ ci scuze. Dar am să-ţi spun un lucru – nu era nici pe departe atât de râu pe cât îl făceai tu să pară.

— Te-a lăsat cu buzele umflate, nu?

— Şi tu la fel, tati.

Mina i se repezi în sus, şocându-i pe amândoi. N-o lovi fi tremură în timp ce el o cobora. Niciodată nu făcuse mai mult decât s-o atingă uşurel la fund când era mică, şi chiar şi-atunci suferise mai mult decât ea.

— Dacă mă loveai, spuse Grace, străduindu-se să-şi păstreze vocea joasă şi calmă, ar fi fost primul sentiment adevărat pe care mi-l ară tai de când am venit la tine şi la mama şi v-am spus că rămăsesem însărcinată. Ştiam că aveai să te superi, să fii lezat şi decepţionat. Mi-era atât de frică. Dar, oricât de rău mă aşteptasem eu să fie, a fost şi mai rău. Fiindcă nu mi-ai stat aproape. Pentru a doua oară, tati, şi cu ocazia cea mai importantă, n-ai fost alături de mine.

— Când fiica unui om intră şi-i spune că e gravidă, că s-a culcat cu un bărbat despre care el şi-a dat atâta osteneală să-i spună să-l evite, are nevoie de timp ca să ia o hotărâre.

— Ţi-era ruşine pentru mine şi te gândeai cu furie la ce-aveau să zică vecinii. Şi-n loc să te uiţi la mine şi să vezi că eram speriata, n-ai văzut decât că făcusem o greşeală pe care trebuia s-o suporţi toată viaţa.

Întoarse capul, până fu sigură, absolut sigură, că n-aveau s-o bufnească lacrimile.

— Aubrey nu e o greşeală. E un dar.

— Nici n-aş putea-o iubi mai mult.

— Nici pe mine, mai puţin.

— Nu-i adevărat.

Începea să i se facă rău şi era destul de speriat.

— Pur şi simplu nu-i adevărat.

— Când m-am măritat cu Jack, te-ai retras. Te-ai îndepărtat de mine.

— Şi tu te-ai îndepărtat întrucâtva.

— Poate, se întoarse ea din nou. Am încercat să mă descurc o dată fără tine, să-mi economisesc banii pentru

New York. N-am reuşit, ce una singură. Voiam să-mi pun căsnicia pe picioare, fără ajutor. Dar nici asta nu nr. a reuşit. Nu-mi mai rămăsese decât copilul din mine şi n-aveam de gând să dau greş şi acolo. Nici măcar o dată n-a i venit la maternitate, când am născut-o.

— Am venit luă el o revistă de pe masă, pe dibuite, şi o

făcu cui. Am venit şi am privit-o prin geam. Semăna leit cu tine. Picioare lungi, degete lungi şi nimic decât un puf galben pe cap. M-am dus şi m-am uitat în salonul tău. Domeai. N-am putut intra. Nu ştiam ce să-ţi spun

Desfăşură revista, se încruntă spre fata de pe copertă, apoi o aruncă pe masă.

— Cred că arăşi mă înfuriasem. Născuseşi un copil şi nu aveai soţ, şi eu nu ştiam ce să fac. Am convingeri ferme în problemele astea. Sunt greu de schimbat.

— N-am nevoie să te schimbi prea mult.

— Am tot aşteptat să-mi dai ocazia. Am crezut că, atunc1 când tea oarăsit nemernicul ăla, urma să-ţi dai seama că aveai – voie de ajutor şi să te-ntorci acasă.

— Ca săm poţi spune câtă dreptate avuseseşi în toate cele.

i ochii lui se zări o licărire ce-ar fi putut să fie tristeţe.

— Cred că o merit, cred că asta aş fi făcut.

Se aşeza la loc.

— fir-ar să fie, am avut dreptate.

Grace râse fără cnef, cu nervozitate.

— Curios, cum bărbaţii pe care-i iubesc au întotdeauna atât de-al dracului de multă dreptate în ceea ce mă priveşte pe mine sunt eu o femeie pe care a-i numi-o

delicată, taţi?

Pentru prima oară în prea mult timp ca să-şi mă; aducă aminte, îi văzu în ochi veselie.

— La naiba, fato, eşti delicată ca o rangă de oţel.

— Tot e ceva.

— Întotdeauna am dorit să fi avut ceva mai multă docilitate. În loc de a veni o dată, numai o dată, să cei, ajutorul, te-ai apucat să faci curat prin casele altora şi să lucrezi până-n zorii zilei într-un bar.

— Nu-ncepe şi tu, murmură Grace, îndreptându-se spre fereastră.

— Jumătate din timp, când te văd pe cheu, ai cearcăne sub ochi. Sigur, după câte tot îndrugă mama ta, asta o să se schimbe nu peste mult.

— O să se schimbe? aruncă Grace o privire peste umăr.

— Ethan Quinn nu e omul care să-şi lase nevasta să-şi frângă oasele muncind în oouă locuri. Asta-i genul de bărbat după care-ar fi trebuit să te uiţi tot timpul. Cinstit, de nădejde.

Grace râse din nou, împingându-şi o mână prin păr:

— Mama greşeşte. Nu mă mărit cu Ethan.

Pete dădu să spună ceva, apoi închise gura. Era destul de deştept ca să înveţe din propriile lui greşeli. Dacă o

împinsese spre un bărbat atrăgându-i atenţia asupra defectelor acestuia, putea la fel de bine s-o îndepărteze de altul, înşirându-i calităţile.

— Ei, o ştii pe mama ta.

Se rezumă la atât. Căutându-şi cuvintele, începu să-şi frământe genunchiul pantalonilor kaki.

— Mi-era frică să te las la New York, izbucni el, după care se foi stânjenit, când Grace se întoarse de la fereastră să-l privească. Mă temeam că n-aveai să te m? întorci. Şi mă mai temeam să nu păteşti ceva acolo. Ce naiba, Gracie, aveai doar optsprezece ani şi erai complet necoaptă. Ştiam că aveai talent la dans. Toată lumea o spunea şi îmi plăcuseşi şi mie întotdeauna. M-am gândit că dacă ajungeai acolo şi nu-ţi spărgea capul vreun borfaş, descopereai că voiai să rămâi. Ştiam că n-ai fi putut decât dacă-ţi dădeam eu banii, aşa că nu ţi i-am dat. Am crezut c-ai să încetezi să mai vrei aşa de tare să pleci, sau dacă nu, aveai nevoie de un an, doi până să strângi tu destui bani.

Când Grace nu spuse nimic, Pete oftă şi se rezemă de spătar.

— Un om munceşte pe brânci toată viaţa ca să construiască ceva, şi-n timpul ăla îşi spune că într-o bună

zi i-o va lăsa moştenire copilului său. Tatăl meu mi-a lăsat mie firma, iar eu m-am gândit tot timpul că aveam să i-o las fiului meu. În schimb, am avut o fată, şi a fost bine. N-am vrut ca lucrurile să se schimbe. Dar tu n-ai dorit niciodată ceea ce plănuiam să-ţi dau. A, erai gata să munceşti. Întotdeauna ai fost harnică, dar oricine vecea că nu făceai decât să te achiţi de-o datorie. Nu era viaţa ta la mijloc.

— N-am ştiut că gândeai aşa.

— Nu conta ce gândeam eu. Nu era de tine, atâta tot. Am început să mă gândesc că într-o bună zi aveai să te măriţi şi poate avea să intre şi soţul tău în afaceri. Aşa, încă îţi mai puteam transmite firma, ţie şi copiilor tăi.

— Şi pe urmă, eu m-am măritat cu Jack şi nici ţie nu ţi s-a împlinit visul.

Pete îşi ţinea mâinile rezemate pe genunchi. Ridică degetele, apoi le lăsă să cadă la loc.

— Poate va avea Aubrey un interes în ea. Nu plănuiesc să mă retrag prea curând.

— Poate.

— E o fată bună, continuă el, privindu-şi mai departe mâinile. Fericită. Şi tu... eşti o mamă bună, Grace. În situaţia ta, te descurci mult mai bine decât majoritatea. Ai

făurit o viaţă fericită pentru voi amândouă şi-ai făcut-o de una singură.

Inima lui Grace tremura dureros.

— Mulţumesc. Îţi mulţumesc pentru asta

— Ăă... mama ta ar dori să rămâi la cină.

În sfârşit, îşi ridică privirea, iar ochii care-i întâlniră pe ai ei nu mai erau reci, nu erau distanţi. Se citea în ei atât o scuză, cât şi o rugăminte.

— Şi-aş aori şi eu.

— Şi eu.

După care nu făcut decât să se apropie, să i se aşeze pe genunchi şi să-şi îngroape faţa în umărul lui.

— Of, tati. Ce dor mi-a fost de tine.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, Gracie, începu el s-o legene, lăcrimind. Tare mi-a mai fost dor.

Ethan se aşeză pe prima treaptă a verandei li Grace şi puse poşeta alături. Trebuia să admită că îl tentase de câteva ori s-o deschidă şi să cotrobăie prin ea numai ca să vadă ce obiecte atât de grele şi indispensabile căra o femeie cu ea peste tot.

Până acum, reuşise să se abţină.

Se întreba unde-o fi fost. Trecuse prin faţa casei cu aproape două ore în urmă, în drum spre şantierul naval.

Nevăzând maşina pe alee, nu se oprise. Era foarte probabil ca uşa să fie descuiată şi i-ar fi putut pune geanta în living. Dar cu asta nu rezolva nimic.

Se gândise cu îndârjire în timp ce lucra. Unele dintre acele gânduri se concentrau asupra timpului necesar de a se calma.

Bănuia că putea face faţă unei vagi iritări.

Trase concluzia că probabil era mai bine că încă nu se întorsese acasă. Aşa, aveau amândoi mai mult timp ca să se calmeze.

— Ai priceput în sfârşit totul?

Ethan oftă. Îl mirosise pe tatăl său înainte de a-l auzi, înainte de a-l vedea aşezat comod pe trepte, cu picioarele încrucişate la glezne. Era mirosul alunelor sărate pe carele. Inea în poală. Întotdeauna îi plăcuseră alunele sărate.

— Nu tocmai. Nu pot gândi atât de limpede încât să înţeleg totul.

— Uneori, nu trebuie să-ţi urmezi capul, ci viscerele. Ai instincte bune. Ethan.

— Instinctele m-au adus aici. Dacă n-o atingeam de la bun început...

— Dacă n-o atingeai de la bun început, ai fi refuzat

pentru amândoi un lucru pe care mulţi oameni îl caută toată viaţa şi nu-l găsesc niciodată.

Ray foşni în pungă şi scoase o mină de alune.

— De ce să regreţi ceva atât de rar şi preţios?

— Am făcut-o să sufere. Ştiusem că aşa avea să se întâmple.

— Aici te înşeli. Nu pentru că primeşti dragostea când ţi se oferă, ci îndoindu-te de ea pe termen lung. Mă dezamăgeşti, Ethan.

Era o palmă. De genul despre care amândoi ştiau că ustura cel mai tare. Din acel motiv, Ethan privi fix panseluţele însetate care se pleoşteau lângă trepte.

— Am încercat să fac ceea ce consideram că era just.

— Pentru cine? Pentru o femeie care voia să-şi împartă viaţa cu tine, indiferent unde ar fi adus-o asta? Pentru copiii pe care s-ar fi putut să-i aveţi sau nu? Când încerci să fii mai deştept decât Dumnezeu, păşeşti pe un teren periculos.

Enervat, Ethan aruncă o privire piezişă spre chipul tatălui su.

— Există?

— Ce să existe?

— Există Dumnezeu? Cred că e cazul să ştii, întrucât eşti

mort de câteva luni.

Ray îşi aruncă pe spate capul mare, slobozindu-şi fermecătoarele hohote de râs.

— Ethan, întotdeauna ţi-am apreciat spiritul şi mi-aş dori să pot discuta cu tine misterele universului, dar timpul trece.

Ronţăind alune, studie faţa lui Ethan şi, în acel timp, zâmbetul amuzat-rautacios îi deveni mai cald, mai blând

— Faptul de a te privi crescând a fost una dintre cele mai mari plăceri din viaţa mea. Ai o inimă mare cât Golful. Sper că te vei încrede în ea. Vreau să fii fericit. Pe toţi vă aşteaptă probleme.

— Seth?

— Va avea nevoie de familia lui De întreaga familie, adăugă Ray cu un murmur, apoi clătină din cap. E prea multă nefericire în scurtul răstimp pe care-l petrecem trăind, Ethan, ca să refuzi fericirea Ţine minte săpreţuieşti bucuriile.

Apoi, ochii îi licăriră:

— Eu în locul tău m-aş pregăti, fiule. Ţi s-a terminat timpul de gândire.

Ethan auzi maşina lui Grace, privi spre drum. Ştiu fără să se uite, că tatăl său nu mai era lângă el.

Când Grace îl văzu aşezat pe treptele verandei, îi veni să-şi rezeme capul de volan. Nu era sigură că inima ei mai suporta o călătorie printr-un uraqan de emoţ în schimb, coborî din maşină şi ocoli s-o desprindă pe Aubrey din scaunul ei. Cu capul fetiţei apăsând-o greu pe umăr, porni spre casă, privindu-l pe Ethan cum îşi dezdoh picioarele lungi şi se ridica.

— N-am chef să încep încă-o repriză cu tine, Ethan.

— Ţi-am adus poşeta. O uitaseşi la noi.

Surprinsă, se încruntă la vederea genţii. Demonstra cât de zăpăcită era – nici măcar nu-şi dăduse seama că n-o mai avea.

— Îţi mulţumesc.

— Am să-ţi vorbesc, Grace.

— Regret. Trebuie s-o culc pe Aubrey.

— Voi aştepta.

— Am spus că nu sunt dispusă să mai vorbesc despre asta.

— Iar eu am spus că am să-ţi vorbesc. Aştept.

— Atunci, poţi s-aştepţi până voi fi pregătită, replică ea şi intră în casă.

Se părea că încă nu scăzuse până la iritarea vagă, conchire Ethan. Dar se aşeza la loc. Şi aşteptă.

i

Nu se grăbi, în timp ce o dezbrăca pe Aubrey până la pantalonii de trening, acoperind-o cu un cearşaf fin, şi făcea ordine în dormitor. Intră în bucătărie şi-şi turnă un pahar de limonada pe care nu-l dorea. Dar îl bău până la fund.

vedea prin plasa uşii, aşezat pe trepte. Un moment, se gândi să se ducă pur şi simplu la uşă, s-o închidă şi să tragă zăvorul, pentru a se face cât mai clar înţeleasă. Dar descoperi că nu-i rămăsese destulă furie pentru a fi chiar atât de meschină.

Deschise plasa şi o lăsă să se închidă încet.

— S-a culcat?

— Da, a avut o zi obositoare. Şi eu. Sper că n-o să dureze mult.

— Cred că nici nu e nevoie. Vreau să-ţi spun că-mi pare rău pentru că te-am făcut să suferi, pentru că eşti nefericită din cauza mea.

De vreme ce Grace nu veni să se aşeze lângă el, Ethan se ridică, întorcându-se spre ea.

— Am procedat greşit şi n-am fost sincer cu tine. Ar fi trebuit să fiu

— Nu mă îndoiesc că-ţi pare rău, Ethan, se apropie

Grace de balustradă, unde se rezemă, privind peste curticică. Nu ştiu dacă mai putem fi prieteni aşa cum am fost înainte. Ştiu că ţi-e greu să fii în conflict cu cineva la care ţii Astă seară m-am împăcat cu tatăl meu.

— Serios? făcu el un pas înainte, apoi se opri căci Grace se retrăsese. Doar puţin, doar atâta cât să-i spună că nu mai avea dreptul s-o atingă.

— Mă bucur.

— Cred că ţie trebuie să-ţi mulţumesc. Dacă nu eram aşa de înfuriată pe tine, nu mi-aş fi permis să mă descarc pe el şi să dau totul pe faţă. Îţi sunt recunoscătoare pentru asta şi-ţi apreciez scuzele. Acum sunt obosită, aşa că...

— Astăzi mi-ai spus multe.

N-avea să scape de el până nu termina.

— Într-adevăr. Îşi schimbă ea din nou poziţia, privindu-l drept în ochi.

— Unele erau adevărate, dar nu toate. Faptul că înainte nu am pus în aplicare ceea ce simţeam faţă de tine... aşa a trebuit să fie

— Fiindc-aşa zici tu.

— Fiindcă nu aveai mai mult de paisprezece ani când am început să te iubesc şi să te doresc. Eu aveam cu aproape opt ani mai mult. Eram bărbat în toată firea, pe

când tu erai încă doar o fetiţă Aş fi greşit dacă te atingeam atunci. Poate că am aşteptat prea mult.

Se întrerupse, clătinând din cap.

— Da, am aşteptat prea mult. Dar am avut timp să mă gândesc pe îndelete şi mi-am făgăduit că n-aveam să te mai încurc cu mine. Nu conta decât că erai singura pe care o doream atât de mult. Parţial, fiindcă ştiam ca, dacă reuşeam vreodată să te am, nu ţi-aş mai fi dat drumul.

— Şi te ho arâseşi deja s-o faci.

— Mă hotărâsem să-mi trăiesc viaţa cât mai singur. Şi m-am descurcat destul de bine, până nu demult.

— Tu o vezi ca pe un sacrificiu nobil. Mie mi se pare ignoranţă.

Ridică mâinile, ştiind că laraşi se înfierbânta.

— Cred că e mai bine să ne oprirr aici.

— Ştii al naibii de bine că, dacă ne-am căsători, ai dori şi alţi copii

— Da, aş dori. Şi deşi nu voi fi niciodată de acord cu raţionamentul tău pentru a nu-i face împreună, mai exista şi alte moduri de a întemeia o familie. Tu, în primul rând, ar trebui să ştii. Am putea să adoptăm copii.

Ethan o privi lung.

— Ai... Credeam că vrei să rămâi însărcinată.

— Credeai corect. Aş dori-o, fiindcă l-aş preţui pe copilul tău care ar trăi în mine, ştiind că eşti acolo, cu noi. Dar asta nu înseamnă că nu pot găsi şi alte soluţii. Dacă n-aş fi putut avea copii, Ethan? Dacă ne iubeam şi plănu am să ne căsătorim, şi descopeream că eu nu puteam face copii? Ai fi încetat să mă iubeşti, din cauza asta? M-ai fi spus că nu te mai însurai cu mine?

— Nu, fireşte că nu. Asta nu...

— Asta nu e iubire, încheie ea în locul lui. Dar nu se pune problema de a nu putea. Ci de a nu vrea. Şi aş fi putut încerca să-ţi înţeleg sentimentele, dacă nu ţi le ascundea! de mine. Dacă nu mă refuzai, când eu nu doream altceva decât să te ajut. Şi nu aş accepta în toate compromisul. Nu voi trăi cu un bărbat care nu-mi respectă sentimentele şi care nu-mi împărtăşeşte problemele lui. Nu voi sta cu un bărbat care nu mă iubeşte îndeajuns ca să rămână lângă mine. Ca să-mi promită bă va îmbătrâni lângă mine şi va fi tatăl copilului meu. Ş: nu-mi voi irosi viaţa într-o aventură amoroasă cu tine, pentru ca apoi să trebuiască să-i explic fiicei mele de ce nu m-ai iubit şi nu m-ai respectat destul ca să mă iei de soţie.

Păşi spre uşă.

— Nu, închise el ochii, înfruntându-şi panica. Nu-mi

întoarce spatele, Grace.

— Nu eu întorc spatele. Nu înţelegi, Ethan? Tu mi l-ai întors, tot timpul.

— Şi am ajuns înapoi de unde-am pornit. Privindu-te. Având nevoie de tine. Acum, niciodată n-am să mă mai pot opri. Mi-am făcut atâtea promisiuni în legătură cu tine. Şi le încalc mereu. Am lăsat-o să-şi pună mâinile şi pe asta, continuă el, mai încet. Am lăsat-o să-şi pună amprenta pe ceea ce avem. Vreau să şterg urma asta, dacă-mi dai o şansă.

Ridica din umeri.

— M-am gândit şi eu un timp.

Grace fu cât pe ce să zâmbească.

— Ei, asta zic şi eu veste.

— Vrei să afli la ce mă gândesc acum?

Urmându-şi instinctul, ascultându-şi inima, porni pe trepte.

— Mă gândesc că întotdeauna ai fost tu, Grace, şi numai tu, şi întotdeauna vei fi tu şi numai tu. N-am încotro, dacă vreau să-ţi port de grijă. Nu înseamnă că te consider slabă. Numai că eşti atât de preţioasa pentru mine.

— Ethan.

Avea s-o facă să cedeze. Ştia.

— Nu.

— Şi mă gândesc că nu-ţi voi putea da şansa de a trăi fără mine. La urma urmei.

Îi luă mâinile, ţinându-le când ea încercă să şi le tragă. Şi, rămânând cu ochii într-ai ei, o coborî pe trepte pentru a prinde ultimele raze poleite ale soarelui în asfinţit.

— N-am să te dezamăgesc niciodată, îi spuse el. Niciodată nu voi înceta să am nevoie de tine alături. Mă faci fericit, Grace. N-am preţuit destul acest lucru, dar o voi face de-acum încolo. Te iubesc.

Când ea începu să tremure, îi atinse fruntea cu buzele.

— Apune soarele. Ai spus că e momentul cel mai potrivit pentru a visa cu ochii deschişi. Poate că e şi cel mai potrivit moment ca să alegi visul pe care vrei să-l urmezi. Eu vreau să-l urmez pe ăsta. Am nevoie să mă p. Iveş., spuse încet şi-i ridică faţa spre a lui. Vrei să te măriţi cu mine?

Bucuria şi speranţa îi înflori în suflet.

— Ethan...

— Nu-mi răspunde încă.

Dar văzuse răspunsul şi, covârşit de recunoştinţă, îi ridică mâinile la buze.

— Vrei să mi-o dai mie pe Aubrey, să mă laşi să-i dau

numele meu? Să fiu eu tatăl ei?

În ochi începură să-i înoate lacrimi. Îşi impuse să şi le stăpânească. Voia să-l vadă clar, cum stătea privind-o, cu chipul atât de serios, luminat de ultimele raze liniştite ale zilei.

— Ştii...

— Nu încă, murmură el şi de astă dată îi atinse buzele cu ale lui. Mai e ceva. Vrei să-mi faci cocii, Grace?

Văzu lacrimile pe care se chinuia să şi le stăpânească şi se întrebă dacă se putuse gândi vreodată să le refuze am îndurară acea fericire, acel drept, acea făgăduială.

— Întemeiază o viaţă cu mine, una care să se nască din iubire, pe care s-o pot vedea crescând în tine. Numai un prost ar crede că tot ceea ce avem împreună poate fi altfel decât minunat.

Grace îi încadra faţa cu mumie, luând acea imagine în inima ei.

— Înainte de a răspunde, trebuie să ştiu că asta e ceea ce vrei, nu numai pentru mine ci şi pentru tine însuţi.

— Vreau o familie Vreau să clădesc ceea ce au când” părinţii mei şi am nevoie s-o clădesc împreună cu tine

Buzele ei se arcuiră încet.

— Te voi lua de bărbat, Ethan. Ţi-o voi dărui pe fiica

mea. Voi face copii cu tine. Şi vom avea grijă unul de altul

O strânse la piept, numai ca s-o îmorăţişeze, în timp ce soarele scăpăta şi lumina se albăstrea spre seară, inima ei bătea repede şi uşor, lipită de a lui. Singurul ei oftat reverberă cu câteva secunde înainte ca privighetoarea să-şi înceapă cântecul în prunul din vecini.

— Mă temeam că n-aveai să mă poţi ierta.

— Şi eu.

— Şi-apoi mi-am zis, la naiba, mă iubeşte prea mult. O pot convinge.

Râsul vibra, în timp ce-i mângâia gâtul cu buzele.

— Nu eşti singura care poate agăţa pe cineva ca pe-un peşte în undiţă.

— Ţi-a luat destul de mult timp până să pui momeala în cârlig.

— Dacă nu te pripeşti, sfârşeşti prin a prinde ce e mai bun.

Îşi îngropă faţa în părul ei, dorindu-i mirosul şi atingerea.

— Şi acum, am tot ce poate fi mai bun. Piatră de calitate, solidă.

Râzând, Grace se retrase pentru a-i vedea ochii. Umorul din ei, îşi spuse ea, le era destinat amândurora.

— Eşti un om isteţ, Ethan.

— Acu câteva ore, m-ai făcut prost.

— Ai fost, îi apăsă ea un sărut zgomotos pe obraz. Acum, eşti deştept.

— Mi-ai lipsit, Grace.

Închiie ochii şi-l strânse cu putere, gândindu-se că era o zi a iertării. Şi a speranţei. Şi a începuturilor.

— Şi tu mi-ai lipsit mie, Ethan.

Oftă, apoi adulmecă prin aer, nedumerită.

— Alune, spuse, cuibărindu-se la pieptul lui. Ce ciudat. Pot să jur c-am simţit miros de alune.

— Am să-ţi explic, îi înclină el capul în sus pentru o sărutare uşoară. Nu peste mult.

SFÂRŞIT